

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Stephenson, Neal - Velké U.pdb

PDB Name: Stephenson_Neal-Velke_U
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.9.2003
Modification Date: 16.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Neal Stephenson
VELKÉ U

Johnu Forssmanovi

"Když přemýšlím o svých učitelích, dochází mi, že většinou byli mírně šílení. Takoví, které bylo lze brát jako dobré pedagogy, byli vzácní. Je tragické pomyslet si, že podobní lidé mají moc zatarasit mladému muži cestu."

Německý politik Adolf Hitler, 1889–1945

(Z knihy Hitlerovy tajné rozhovory 1941–1944)

Jsem povinován vděkem následujícím lidem za následující věci:

Rodičům za všemožnou podporu.

Edwardu Gibbonovi za to, že napsal Úpadek a pád říše římské.

Julianu Jaynesovi za to, že napsal dílo Původ vědomí v době rozpadu dvoukomorového mozku.

Williamu Blakeovi a Williamu Butleru Yeatsovi za inspiraci pro Pertinaxe.

Kathrin Day Lassilové za to, že se mnou často a promyšlené ne souhlasila.

Gordonu Lishovi za nejplodnější odmítnutí rukopisu všech dob.

Garymu Fisketjonovi za to, že mi v Top Hatu v Missoule, stát Montana, prvního července 1983 koupil pivo, i za další služby přesahující rámec redaktorských povinností.

DOTOHORUDÝ VĚTRÁK

Dotohorudý větrák patřil Johnu Wesleymu Fenrickovi, a když provětrával jeho Soustavu, nadsakoval a s rytmičným čak-čak-čak popolézal po podlaze. Fenrick měl jako hlavní obor obchod a byl v posledním ročníku. Podle toho, co říkali spolubydlíci z mého křídla, jsem soudil, že je chytrý, ale potrhlý, což mi ho pomohlo pochopit. Padlo občas i adjektivum divný, ale v obdivném smyslu. Jeho spolubydlíci, Efraim Klein z New Jersey, studoval filozofii. A co hůř, brali ho jako chytrého a potrhlého a divného, a to k nesnesení, ve všech těchto ohledech a kromě toho i v mnoha dalších.

Co se týče Větráku, byl starý a čtvercový, s těžkopádným zaobleným designem, který se dobře hodil pro dvojité okno v Tulse, kde trůnil, než si ho John Wesley Fenrick odvezl na Velké U. Na jednom šmolkově modrém boku měl autonálepku Do toho, Rudi! Když Fenrick pouštěl Soustavu – to jest když utloukal zbytek křídla deskou nebo páskem – nasazoval Větrák, aby foukal vzduch na zadní stěnu konstrukce s jejími díly, čímž bránil elektronice roztéct se. Fenrick byl vysoký a vyčouhlý, hlavu a krk měl jako krocan a my všichni ve východní chodbě jižního křídla sedmého podlaží věže E jsme ho znali kvůli třem věcem: kvůli jeho sbírce rokenrolových suvenýrů ze sedmdesátých let, kvůli hojnosti nepotřebných elektrických spotřebičů a kvůli smíchů, ječivému hysterickému zajíkání, které se rozléhalo po celé dlouhé oprálené chodbě z tvárnic, kdykoli se něco groteskního mihlo na obrazovce jeho pětačtyřicetipalcové videosoustavy nebo když provedl Efraimu Kleinovi cosi obzvlášť ponižujícího.

Klein byl tichý intelektuální typ. Na svá vítězství reagoval spokojeným úšklebkem a jeho nenápadnost vnukala některým obyvatelům E07J–Východ dojem, že Fenrick, likvidátor spolubydlících s nejedním zářezem na klíčence, už mladého mudrce zahnal do kouta. Ve skutečnosti Klein nad Fenrickem vítězil snad v šedesáti procentech případů, hlavně vždycky když mohl konflikt omezit na racionální diskuzi. Uvědomoval si, že proti takovému zazobanému pankáči, co končí studium obchodu, by měl mít vyšší úspěšnost, ale nebral v úvahu animální prohnanost, díky níž Fenrick dokázal získávat lukrativní studijní granty od ropných společností, ze kterých financoval modernizace své Soustavy.

Když do jejich pokoje vešli zarytí a cyničtí audiomaniaci, jakých byly na Velkém U spousty, strnuli jako sloupy; taková byla Fenrickova Soustava, nebetyčný regál s temně černými deskami bez světelek, knoflíků či vypínačů, s šestisetwattovým zesilovačem Black Hole Hyperspace Energy Nexus Field, který seděl o samotě jako Kaaba. stíněné koaxiální kabely se rozpínaly přes místnost k šesti bateriím reproduktorů, takže vypadal jako obrovsky zvukový slizák mazlavý rozlézající se z podhoubí. Klein sám o stereopřístrojích taky něco věděl, vlastnil soustavu, která dokázala reprodukovat Bacha zhruba tak stejně dobře jako Komorní orchestr Americké megaverzity, a tak ho to roztrpčovalo. Tak především tu byla hudba. Už ta byla dost zlá, ale Klein měl co do činění s hudebními neandrtálci už od střední školy a uměl se proti tomu otužit stejně tak, jako se při televizních reklamách uměl ovládnout, aby nevyletěl a

nerozeřval se. Doopravdy pod nehty mu zalézal Dotohorudý větrák. "No dobře, dobře, vezměme jako danou věc, že tu tvoji hudbu stojí za to hrát. Ale i když vyjdeme z tohoto předpokladu, proč utrácet šest tisíc dolarů za dokonalou soustavu, která vylučuje všechny nepatřičné zvuky, a potom, a potom ji ochlazovat hlučným větrákem, za který bys na bleším trhu nedostal ani šest babek?" Fenrick si ho dál nevšímal. "Někdy mě vysloveně udivuješ. Ty vůbec nedokážeš myslet, co? Když to vezmeme poctivě, nejsi vlastně ani rozumná bytost."

Když Klein řekl něco podobného (zmíněný výrok jsem zaslechl jednou večer, když jsem šel do koupelny), Fenrick se na něj mžouravě zadíval od svých obchodních skript skrz stěnu z ukradených světlých polic z obchodů s hudebními nahrávkami, kterou postavil na čáře dělicí pokoj na poloviny; nakrčil dlouhý tenký nos. Protože mu po něm sklouzly brýle, přinutil skla, aby se vrátila do požadované výšky, nechtě při tom vycenil špičáky a donutil ježaté tuhé vlasy na vršku hlavy, aby se rozvlnily, jako kdyby v nich bydlela smečka poplašených potkanů.

"Vůbec nechápeš, co to je význam," utrousil. "Nemáš na význam inonopson. Já nečerpám významy z knih. Význam svých významů si určuju jen já sám." Vždycky pronesl tohle, anebo něco podobně pokrouceného, pozoroval Kleina a čekal na reakci. Jenže když to provedl několikrát, došlo Kleinovi, že jeho spolubydlici se hojen snaží úplně rozkolísat – přesněji řečeno zakalit mu mozek –, a tak to nechával být a upíral Fenrickovi možnost vyrazet ten svůj zlovolný ječivý smích a oznamovat křídla, že zase zabodoval.

Kleina také otravovalo, že když Fenrick při poslechu mizerné hudby kouřil tuny marjáanky říznuté petrželí, zapomínal na Dotohorudý větrák dohlížet. Klein si seděl zády ke stereu s ušima napěchovanými štučky pěnové gumy a najednou ucítil, jak mu Větrák cáknul do opěradla židle, a když se v hysterickém ohromení otočil, Větrák tam dřepěl, zlomyslně se odkývával a přenášel mu to svoje čak-čak-čak až do pánve jako tlumený smích.

Pokud nebylo jasné, kdo zrovna má vysílací právo, vedli spolu zvukové války.

Oběma končila výuka v půl čtvrté odpoledne. Oba se dvacet minut řtili labyrintem cest v Monoplexu, bezvýsledně bušili do tlačítek výtahů a brali schody po třech a celí se třáslí při pomyslení, že přinejmenším do půlnoci budou muset poslouchat hudbu svého spolubydliciho. Dost často se stávalo, že jeden vyletěl jako střela ze dveří výtahu na E07J. vybral zatáčku do chodby a znechuceně ucítil, jak podlahu vítězně rozechvívají melodie toho druhého. Někdy ovšem dorazili naráz a zapnuli své soustavy zároveň. Když to zkusili poprvé, to bylo zhruba v půli září, vyletěl v pokoji jistič. Seděli ve tmě a tichu asi tak půl hodiny, protože oba věděli, že pokud odejdou od svého sterea nahodit pojistky, než se vrátí, ten druhý osolí svou soustavu na plný výkon. Patový stav ukončil až cvičný požární poplach vyhlášený ve dvou věžích, který je na tři hodiny vyhnal z pokoje.

Následkem bylo, že si John Wesley Fenrick natáhl patnáctimetrovou prodlužovačku po chodbě až do společenské místnosti a zapojil Soustavu tam. To znamenalo, že nivní mohl umlčet Kleinovo stereo jednoduše: zapojil najednou opékač hamburgerů, strojek na vafle, fén a opékač, takže jistič v pokoji vyletěl. Jenomže Klein to měl k prodlužovačce jen metr, a proto mohl Fenricka utnout snadno, jediným šklubnutím. Tudíž nebyla tato taktika uplatňována; duelanti navzdory vší logice raději čekali, kdo to vzdá dřív.

Klein nasazoval varhanní hudbu, obvykle hojnými kudrlinkami se vyznačující mistrovské kousky romantismu, anebo to, čemu říkal Atomový Bach. Fenrick měl převahu ve výkonu systému, ale toho roku nebyly novinky většinou tak hutné, jako býval řečneme heavy metal na vrcholu svých sil, a tak většina rozdílu vzala za své kvůli slabosti jeho munice. To ovšem neznamenalo, že by nám činilo potíže ho slyšet.

Soustavy si vyměňovaly salvy, ovladače hlasitosti se šponovaly tak daleko, jak mohly, ječivým explozím základních akordů pekelných kytar se na druhé straně stavěly podzemní ořesy obřích jazýčkových píšťal o dvaatřiceti stopách, které vše drtily jako lis. A jak se obě nahrávky vršily a houstly, bojovníci se uchýlovali k ekvalizérům a na všech kanálech je stavěli naplno, jako když pan Spock paprskem posílá živou bombu z antihmoty do hlubokého prostoru. Konečně vypnuli i filtry a všechny ovladače hlasitosti měli na maximu a reproduktory se kroutily a praštily námahou a jejich budičímí cívkami pulzovaly masivní dávky wattů. Někdy se Klein uchýloval k Bachově Preludiu a fuze c moll a na konci každé věty basová linka klesla ke starému dobrému hlubokému C a Kleinovy basové reproduktory zachytily zemětřesené dunění píšťal o čtyřiapadesáti stopách a zesílily je, až uviděl, jak si holé kužely reproduktorů prorazily cestu na svobodu. Shodou okolností byla právě tahle nota přirozenou rezonanční frekvencí hlavních chodeb, které protipožární dveře rozdělovaly na poloviny o devatenácti metrech a čtyřiceti centimetrech (jednou jsme to s Kleinem v opilosti změřili), a tudíž i rezonanční frekvencí všech ostatních chodeb ve všech ostatních křídlech všech věží v Plexu, a tak se v oněch okamžicích celý svět rozechvíval v šestnácti cyklech za sekundu; postele se chvěly, větší předměty plavaly na plochách stolů, samy stoly a židle o vlastní vůli rajtovaly po pokojích. Netopýr, který se snad právě zatoulal do chodby, se rozletěl náhodným směrem, protože mu hluk vyblokoval senzory, a on tepal křídly do stojatých vln v chodbách a snažil se uniknout.

Kolejního asistenta neboli KA dělala samotářská studentka oboru sociální péče, která pudově věděla, že jaktěživa nesežene místo, a proto většinu času trávila zamčená u sebe v pokoji, zkoušela voňavky a se sluchátky na hlavě se dívala na MTV. Od té se pomoc nejspíš čekat nedala.

Proto přešla zodpovědnost na mě. Ten rok jsem bydlel na koleji se studenty, v E07J. Zrovna jsem z Ohijské státní dostal titul doktora filozofie v interdisciplinárním oboru zvaném smyslové vnímání na dálku a byl jsem na Velkém U coby zbrusu nový docent.

Na malé černošské jižanské vysoké škole, kde jsem začal studovat, jsme ovšem neměli žádné megakoleje. V pravou chvíli jsme byli odvázaní a v pravou chvíli zase akademičtí a neměli jsme žádné Kleiny ani Fenricky. Bostonská univerzita, kde jsem si dělal magisterský titul, se v době, kdy jsem se tam dostal, z podobné krize právě vymanila; studenti většinou na zvukové války neměli čas a ti zbylí si nálady vybíjeli ve městě, ne na kolejích. Ohijská státní byla hezky rozložená a já jsem bydlel v kolejním komplexu, kde hluční prváci s vymaštěnými mozky byli vítáni snad ještě méně než vyfintění svobodní černoši. Neměl jsem zkrátka ponětí, co s Kleinem a Fenrickem udělat; nezacházel jsem s

nimí ani trochu obratně. Po pravdě řečeno jsem se na Velkém U většinou věnoval pozorování a rozhovorům a dělal jsem toho žalostně málo, takže nejspíš nesu část viny.

Píšu vlastně o dějinách, protože se pokusím popsat, co se stalo, a vysvětlit proč. Ale je to i fantazijní dílo, protože doufám, že tím popisem vymýtím Velké U ze svého organismu – a s ním i všechnu hořkost a opovržení. S několika fakty jsem si možná trochu pohrál. Působil jsem ale jako svědek tak blízko samému konci, jak jen to šlo, o hlavních aktérech toho vím dost, abych se dozvěděl i o tom, čeho jsem svědkem nebyl, a tak v mém líčení není tolik umělecké licence, aby následkem toho bylo irrelevantní. To, co si přečtete, není aberace: může se to stát i na vaší místní univerzitě. Velké U jednoduše bylo o pár let před ostatními.

PRVNÍ SEMESTRZÁŘÍ

O prvním školním dnu po prázdninách čekali Sára Jane Johnsonová a Casimir Radon chvíli spolu ve frontě. Tehdy se ještě neznali. Sára právě zjistila, že nemá kde bydlet, a trpěla oním pocitem pnutí a osamělosti, který se v člověku usadí, když se není kde ukrýt. Casimir právě zjistil, že Americká megaverzita je dost příšerná, a ani on nebyl právě spokojen. Když se dostali po chodbě až ke kanceláři děkanátu fakulty věd a klasické filologie, posadili se vedle sebe na poškrábaná oranžová koženková křesílka pod Pamětním oknem Juliana Didia III. Našedlé sluneční světlo jim pronikalo přes ramena dovnitř a oni se sem tam otočili a podívali se, co se děje venku.

Pod nimi se na jedné z ramp odbočujících z dálnice pokusil pronajatý nákladák z Marylandu podjet pod nízkým můstkem student, který ho řídil, zapomněl, že je v nákladáku, a ne ve svém pontiacu. Po nárazu se ocelové lišty, kterými byl vršek auta připevněn k bočnicím, omotaly kolem rámu zelené dálniční cedule přišroubované k můstku. A tak teď cedule, na níž stálo:

AMERICKÁ MEGEVERZITA
PARKOVIŠTĚ PRO NÁVŠTĚVY
SPORTOVNÍ PODNIKY
exit 150 m,

visela ve vzduchu na konci dlouhého pásu, který se šikmo zdola nahoru uškubl z nákladáku.

Na můstku a vedle rampy postávala skupinka studentů, které podle všeho otrávil čekání ve frontě; vrhali házeací talíře a trosky na korbu auta, kde jeho pasažéři a pronajímatelé hnízдили na pohovkách a křesílkách, pili pivo a házeli jim ty věci zpátky. Sáře to připadalo imbecilní a Casimir to naprosto nechápal.

Venku na chodbě urážel ty, co stáli frontu za nimi, starý otrapa, který pronikl bezpečnostním systémem Plexu. "Děcka, jediný titul, co zaslužíte, je blbec roku!" hulákal, máchal rukama a potácel se. Na sobě měl odřbané tvídové sako, jemuž záplaty na loktech plácaly jako degenerovaná křídýlka, a přihýbal si z láhve vodky Happy's a z lahvičky, které měl v kapsách jako pistole v pouzdrech. Pozornost studentů, kteří se pochopitelně nudili, si zcela získal a většina posluchačů se smála a snažila se vymyslet nějaké provokativní poznámky.

Zrovna když se ožrala propotácel k nim, zeptala se jedna dívka druhé, jaké bylo léto. "Co má být?" nadhodil otrapa. "Fiskální konzervatismus? Fajn věc... v teorii! Ale drsná! A člověk musí být lidskej a drsněj najednou, rozumíme, ty dvě protivy se musej spojit v jediném velkém vůdci! Nesmí to být svinskej diktátor jak S. S. Krupp!"

Vysloužil si tím potlesk a smích studentů vyšších ročníků, kteří právě usoudili, že ožrala je prima chlapík. Septimius Severus Krupp, předseda Americké megaverzity, nebyl oblíbený. "Kriste Ježíši!" pokračoval opilec, ještě než smích dozněl. "Vy divoši, co vás to dneska sakra učej? Potřebujete naplácat na holou! Už žádný cirkus. Možná potřebujete právě diktátora! Alkibiada! Pompilia Numu! Ty by to tu hezky rychle srovnali."

Sára ho znala. S oblibou vtrhával na Velkém U na přednášky a dělal výklady profesorům, kteří většinou neměli ponětí, jak s ním jednat. Jmenoval se Bert Nix. Sára mu docela padla do oka; zato ona sama pořádně nevěděla, jestli se ho má bát, nebo ne. Loni při jarní volební kampani do Studentské vlády Bert Nix pózoval se Sárou pro snímek, který se pak objevil na plakátech po celém Plexu. Právě takovýchhle věcí si studenti Megaverzity cenili, a tak zvítězila – i přestože chovala progresivní politické ideje, což jak se ukázalo, nikdo netušil. Sára z toho byla celá pryč. Měla pocit, že prezidentem byl zvolen Bert Nix, ne žena, která se s ním objevila na volebním plakátu, a cítila povinnost poslouchat ho, i když prostě jen hodiny brebentil. Byl to zábavný šílenec, ale byl bez cíle unášen proudy v nixovském vesmíru, a to v Sárině duši probouzelo k životu hluboko ukryté obavy.

Casimir si ožraly všiml málo a Sára hodně. Nemohl si pomoci, protože byla první příjemně vyhlížející osobou, myšlenkou či věcí, na jakou za šest hodin na Velkém U narazil. Po deset let, kdy na tuhle školu šel, si Casimir udržoval duševní zdraví tak, že si ji představoval. Naneštěstí si vybásnil tiché debaty s postaršími profesory u přesnídaček, hlubokomyšlné rozhovory na umývárkách a mraky oslňujících, citlivých lidí, co jen čekají na nové přátele. Samozřejmě pak narazil na Americkou megaverzitu. Zdejší atmosféru si byl ochoten vysvětlit jedině takto: tihle lidé jsou civilizovaní a jen pro pobavení sehrávají parodii na sprostotu středoškolského života, parodii, k jejímuž pochopení Casimir prozatím duševně nedozrál. Nabízející se vysvětlení – že to opravdu je takhle – bylo tak děsivé, že se mu ani nemihlo hlavou.

Když uviděl její fotografii na zadní straně obálky prvního vydání Monitoru Monoplexu po prázdninách a přečetl si popis, který ji uváděl jako Sáru Jane Johnsonovou, prezidentku Studentské vlády, nehorázně dlouho mu trvalo, než si ji se snímkem spojil. Věděl, že ona ví, že on ví, kdo ona je, a že to není vhodný způsob, jak započít vášnivý milostný vztah. Mohl si jen o ní okázale číst v Monitoru a čekat, kdy udělá první krok. Zamyšleným přikyvováním doprovázel zkrácené citáty a trapně zjednodušená tvrzení v článku.

Sára si to uvědomovala: pozorovala ho, jak pomalu a pečlivě listuje časopisem, s mírnou hrůzou čekala, kdy se dostane na zadní stranu, uvidí fotku a řekne něco trapného. Místo toho – a to bylo ještě trapnější – si opravdu začal číst článek,

a než se mohl dostat na konec stránky, student před Sárrou se vypořádával ven a ona zjistila, že ji čtvrtý azurový pohled nejvyšší byrokrátky fakulty věd a klasické filologie. "Copak si přejete?" optala se paní Santucciová škrobeně. Paní Santucciová byla zdvořilá. Odhodláním být decentní a zařídít, aby decentní bylo i vše kolem ní, se vyrovnala iránským revolučním gardistům, a to všem dohromady. Její nevšední politika znamenala, že dokud budeme objektivní a zdvořilí, jakýkoli rozhovor po namazaných kolejničkách příjemně sklouzne do hlubin zoufalství. Pokud jsme se pokusili zasadit první ránu, pokud jsme pronesli jakoukoli poznámku, která téhle babičce od šestadvaceti vnučat a majitelce mnoha železek v mnoha ohnících připadala nevhodná, nastoupila masivní odplata. Sára ji znala. Spořádaně vstala, došla k prvnímu křeslíku v řadě a přes prázdný psací stůl se na paní Santucciovou podívala.

"Chodím na téhle škole už do vyššího ročníku. Měla jsem to štěstí, že jsem na letošní podzim dostala byt mimo Plex. Když jsem tam ale dneska přišla, zjistila jsem, že celý blok okresní hygienik na osm měsíců uzavřel. Šla jsem do kolejničky. Když jsem si tam vystála frontu, pověděli mi, že to má na starosti studijní. Když jsem si vystála frontu tam, dali mi tenhle formulář a pověděli, ať si ho nechám podepsat v kolejničce, a tady..."

Paní Santucciová se natáhla s bryskností, jaké mohou dosáhnout jen sekretářky, a zmocnila se papíru. "Formulář je už podepsaný," oznámila Sáře.

"Správně. Toho jsem docílila asi tak v jednu. Když jsem ale zašla do nového dočasného pokoje, který mi přidělili, ukázalo se, že je tam kavárna pro esběčkaře a skladiště pro severovýchodní kvadrant první suterénní úrovně. Věčně je tam plno esběčkařů. Však víte, co jsou zač: nemluví moc anglicky a je vám jasné, čím si přizdobují stěny..." tento pokus získat si upjatostí sympatie paní Santucciové evidentně nepřinesl úspěch "a já tam prostě bydlet nemůžu. Vrátila jsem se na kolejničku. Změnit přidělení pokoje, to je úplně jiná procedura, a tak od vás potřebuji formulář, kde se potvrzuje, že v tomto semestru dosahují dobrých akademických výsledků."

"Tento formulář," poznamenala paní Santucciová, "vyžaduje podpisy všech vašich pedagogů."

"To vím," kývla Sára. Vše se odvíjelo podle plánu a ona se blížila k té nejzásadnější replice. "Jenže semestr ještě nezačal! A půlka mých předmětů ještě ani nemá přidělené učitele! Takže – nemohl by mi děkan vzhledem k tomu, že jsem ve vyšším ročníku a mám dobré hodnocení, schválit změnu pokoje bez formuláře? Není to logické? Víceméně?" Sára si vzdychla. Na konci se jí zlomil hlas, protože její sebedůvěru zničila naprostá neproniknutelnost paní Santucciové, ty paže složené na námořnický modrých prsou jako Hooverova přehrada, ten pohled podobající se reflektorům blížícího se kropícího vozu.

"To je určitě zbytečné. Možná ani nevědí, že jejich odpočívadlo přidělili někomu jinému. Pokud jim to vysvětlíte, ti lidé od Správy budov vám jistě rádi vyhoví."

Sára ucítila, že prohrála. Léto bylo pěkné a za tu dobu, co byla pryč, zapoměla, jaké to tu je. Zapoměla, že lidé, kteří tuhle organizaci řídí, nemají ani páru, jak funguje realita, že jsou svým způsobem všichni tak praštění jako Bert Nix. Zavřela oči a zaklonila hlavu, když tu se do věci vložil muž v křeslíku za ní.

"Momentíček," prohlásil se spravedlivým rozhořčením. Mluvil hlasitě, ale přesvědčeně a s rozumnou dávkou citu. "To od ní nemůžete očekávat. Ti lidi ani nemluví anglicky. Umějí jenom bosensky nebo moldavsky nebo tak něco."

"Moravsky," nasadila paní Santucciová svůj tón typu včasné a mírné varování, o kterém se říkalo, že dokáže na vzdálenost tří set metrů aktivovat alarmy.

"Jde o krotobaltoslávštinu, což je dialekt staroskytštiny," oznámila Sára a doufala, že tím konflikt ukončí. "Esběčkaři jsou všichni uprchlíci z Krotobaltoslávie."

"Ale jděte, já mluvím s Magrovem co chvíli a povídám vám, že to je moravština." Sára ucítila, jak její tělesná teplota klesá, a odvrátila se přímého pohledu na paní Santucciovou.

Pokusila se promluvit rezervovaně. "A zvažila jste někdy možnost, že si pletete slova Magrov a moravský?" Když pak zahlédla výraz na obličeji paní Santucciové, sykavě se nadechla a odsunula se. A právě když byrokratika začínala otevírat ústa a prsa se jí dmula, jako když se Atlantida znovu vynořuje z vln, Casimir Radon se naklonil, něco Sáře sebral z klína a tónem tak živým, že na něj zvenčí z chodby odpověděl i Bert Nix, vyrazil: "Počkejte chvíli!"

Casimir byl poddajný a vypadal jako nekňuba a trouba, ale za krize nad něj nebylo. Poslední kontinent klesl do vln a paní Santucciová se s nebezpečně zamračeným výrazem předklonila. "Ale čekat se už nedá ani chvíli!" zakřičel na chodbě zoufale Bert Nix. "Abychom zachránili Velké U, musíme začít hned teď!"

Casimir vzal Sáře z haldy munice na klíně přidělovací rozhodnutí a prohlížel si je jako exemplář, který bude co nevidět podroben vědeckému zkoumání. Byla to karta z IBM, žlutozlatá, a formulář byl na ní natištěn žlutooranžově. Uprostřed byla matná kresba Monoplexu, který vinou spousty hranatých otvorů, jež do něj byly proraženy, vypadal polorozpadle, jako troska. Na horním okraji se vinula řada rámečků označených rozmazanými malíčkými žlutooranžovými zkratkami, které pak ještě víc zkracovaly hranaté otvory. Poblíž každého rámečku byla černé vytištěná čísla a písmena.

Bert Nix pořádkem venku křičel. "Pak padly ohně Věčnosti s hlasitým a ječivým zvukem hlučných trubek burácejících od nebes k nebesům. Mocný hluk pravil, vzbudtež se, vy mrtví, a přijďtež k soudu ode čtyř větrů, vzbudtež se a přijďtež zpět stočením jako svitky obrovského díla Nebes a Země s hromovými zvuky a děsivým chvěním kolibajícím se tam a zase sem: nebesa byla otřesena a Země posunuta z místa svého; základy věčných Vrchů odhalily se: trůny Králů se otřásly, až oni ztratili svá roucha a koruny... a tohle, tohle je poezie! Ne to mrouskání Nemoudrých!"

Casimirův obličej po chvíli roztál úlevou. "Jasně, myslím, že to je ono. Četla jsi tadyhlety čísla. Mám pravdu?" Vstal a stoupl si vedle Sáře a ukázal na číslo jejího dočasného pokoje.

"Ovšem," odpověděla Sára a najednou jí bylo hrozně.

"Jenomže," pokračoval Casimir omluvným tónem, "to není to, co jsi přečíst chtěla. Tvůj pokoj neurčuje číslo pokoje, protože některá čísla se opakují. Určuje ho číslo dveří, protože to je u všech dveří jedinečné. Číslo, které jsi hledala, není ani jedno z těchhle, je to identifikační číslo dveří, které je potřeba ke zpracování dat. To identifikační číslo odkazuje

na skutečné číslo dveří, kterému se mylně říká číslo pokoje. Je to prostředních šest čísel tady té znakové sekvence. Vidíš?" Sevřel sled znaků do špinavých obrácených závorek svých nehtů. "Ve tvém případě nám vychází E12J, to je věž, podlaží a křídlo, a potom 49, což je skutečné číslo tvého pokoje."

Sára nevěděla, jestli má zaječet, omluvit se, anebo padnout mrtvá k zemi. Nacpala formuláře do batůžku a vstala.

"Děkuji vám za snahu, paní Santucciiová," vyrazila spěšně. "Díky," řekla Casimirovi, pak ho obešla a zamířila ke dveřím, ovšem ne dost rychle, aby unikla znělému zachrchlání paní Santucciiové. Když ale vyšla na chodbu, která byla v rámci snižování provozních nákladů osvětlená jen matně, spatřila koutkem oka temný a orvaný obrys. Ohlédla se a spatřila, jak se Bert Nix chýlil za rám dveří a zhoupal se na něm, až se nakláněl do kanceláře.

"Poslechni, Genevieve," prohlásil, "ta rozhodně tvůj hlen nemá zapotřebí. Je to prezidentka! A moje přítelkyně! A ty jsi jenom dveřní zarážka!" Sára by si moc ráda poslechla i zbytek, ale neměla tu energii.

Casimir zůstal uvnitř a poslední výhled na Sáru mu sebral vykloněný cvok; ocitl se v přestřelce, které se účastnit vůbec netoužil.

"Zavolám ochranku," oznámila paní Santucciiová a poprvé dala najevo nejistotu.

"Dneska?" Bertu Nixovi ten nápad připadal zábavný. "Myslíš, že dneska seženeš někoho od ochranky?"

"Měl bys sem přestat chodit, nebo ti v tom zabráníme."

Vypouklil oči a sehrál ji ůžas a hrůzu. "Jejda," vzdychal, "to by byla hrůza. Ztratil bych důvod žít." Napřimil se, vešel dovnitř a z opěradla Casimirova křesla vylezl na širokou římsu okna. Paní Santucciiová se s větší dávkou děsu, než se zdála být oprávněná, dívala, jak trhan otevířel jedno křídlo okna jako dveře a vpustil dovnitř závan znečištěného vzduchu.

Když se vykláněl daleko nad dvaadvacetimetrovou propast, k dálnici a dálničnímu výjezdu, rozhodla se zkusit diplomacii –i když zároveň pokynem naznačila Casimirovi, že by mohl zkusit chytit chlapa za nohy. Casimir dělal, že to nevidí; bylo až příliš jasné, že se ji ten člověk jen snaží vyděsit. Casimir byl z Chicaga a měl dojem, že tihle lidi z východního pobřeží nemají smysl pro humor.

"Ale no tak, Perte," snažila se paní Santucciiová, "nedělej stařence starosti."

Bert Nix se zase spustil na římsu. "Starosti! Co ty víš o starostech?" Prostrčil ruku dírou v bundě, zakýval na ni dlouhými prsty a pár vteřin komíhal neovládané jazykem. "Starosti posilují," dodal potom.

"Mám práci, Perte."

Jako by mu tím něco připomněla. Zavřel okno a skulil se na podlahu. "To já taky," odpověděl, pak se otočil ke Casimirovi a zašeptal: "Tohle je Pamětní okno Juliana Didia III. Aspoň já mu tak říkám. Líbí se ti výhled?"

"Jo, pěkně," prohlásil Casimir s nadějí, že se z toho nevyvine rozhovor.

"No jasně," kývl otrapa. "To Juldovi se líbil taky. Byl poslední, co kdy viděl. Nedokázal zvládnout práci. Proto tomu oknu tak říkám."

Pochechtávající se Bert Nix se spokojeně vypotácel zase do chodby a jen se cestou v kanceláři stavil u koše na odpadky a ukradl, co v něm bylo.

Většinu té scény Casimir proseděl strnule a s pohledem upřeným na vybledlý německý turistický plakát na stěně. Teď byl skutečně ve spárech paní Santucciiové, která se nejspíš dostala do adrenalinového oparu a dalo se od ní čekat, že prohodí psací stůl zdí. Ale kdepak, byla naprosto klidná a chovala se pracovně. Casimir jí za to měl plné zuby.

"Mám jako hlavní obor fyziku, tady začínám a přešel jsem sem ze školy v Illinois. Znáš první dva ročníky fyziky jako svoje boty, ale je tu menší problém. Podle zdejších pravidel musí k výuce fyziky patřit kontextuální socioekonomické zázemí, což podle všeho znamená, že bych měl poznat, jak to dneska chodí v tom nebo onom..."

"Chceme-li doplnit zkušenost z výuky kontextem skutečného světa," prohlásila paní Santucciiová vážně, "musíme základní učební látku kombinovat se socioekonomickým zázemím."

"Správně. Se mnou je ale ta potíž, že to myslím nepotřebuju. Nepřišel jsem vám tu vykládat o svém životě, nic takového, ale oba moji rodiče byli přistěhovalci. Pocházím se slumu, začal jsem podnikat v elektronice, trochu jsem se i postavil na nohy, hodně jsem toho zažil, a tak mám dojem, že tohle vážně nemám zapotřebí. Bylo by trapné, kdybych se musel začít učit... eee... látce, kterou už znám."

Paní Santucciiová obrátila oči v sloup, takže oční stíny v barvě namodralých kovových spon se pronikavě zableskly, jako když někdo táhne zakalenou vodou dvě třeptky. "No prosím, to už jsme tu řešili. Musíte si to zařídít u poradce pro osnovy na své katedře."

"A to je na fyzice kdo?"

"Ctihodný profesor Sharon," odpověděla. Vyvalila na Casimira oči, po vyslovení profesorova jména zařadila uctivou pauzu a výrazem jej varovala, aby ji nepřerušoval.

Když se Casimirovi vrátilo vědomí, vlekl se už po chodbě a pořád si něco ohromeně huhlal. Má schůzku se samým profesorem

Sharonem. A to by jej do vytržení uvedlo už jen to, že by mohl posedět na některé z jeho přednášek!

Casimir Radon byl divný pták, jak už studenti Americké megaverzity bývali. To pro něj bylo dobré, protože lidi z kolejního oddělení mu prostě nebyli s to najít vhodného spolubydlicího; přidělili mu velevzácný jednolůžkový pokoj. Byl ve věži D, blízko bloku vědeckých oborů, kde stejně bude trávit většinu času, a celé patro bylo samé jednolůžkové pokoje obývané lidmi staršími, potrhými a lemplovskými, kteří zkrátka nemohli bydlet po dvojicích.

Při hledání pokoje musel absolvovat mučivou pouť nižšími patry a teprve po čase našel výtahy do věže D. Než se stihne ztratit, zašel si k nejbližší rovné ploše, což bylo víko velkého koše na odpadky. Odklidil z něho několik pytlíků od brambůrků a naplň vypitý karton "domácího mléčného nápoje s příchutí čokolády Farmářovo sluníčko" a nacpal je dolů do zející tlamy. Pak z kapsy vytáhl pomuchlanou a něčím sladkým nasáklou mapu Plexu s nápisem Plexus a na

laminátovém povrchu napodobujícím dřevo ji rozložil.

Dole bylo napsáno, že mapu vytvořilo studio pokročilé grafiky při AM. Neobtěžovali se mapami každého patra Plexu zvlášť a raději použili integrovanou projekci a zachytili celý Plex jako síť jasně barevných cest a křižovatek. Výsledná motanice byla tak spleť, a přesto tak čistá a úsporná, že byla v zásadě k ničemu. Casimir z ní nicméně číst dovedl, protože nebyl jako my ostatní. Když proti problému na několik minut vypustil svůj nemalý intelekt, byl s to najít nejefektivnější trasu, načež se po ní pečlivě vydal a rychle se ztratil.

Chyba, kterou udělal, byla zcela přirozená. Výtahy, které měly naplno i uprostřed noci, byly dnes ucpané katatonickými příbuznými z New Jersey, kteří svírali sedací pytle a velikánská vycpaná zvířata. Ještě štěstí (tak si to pomyslel), že vedle každého výťahu vede zcela nepoužívané schodiště.

Krátce nato Casimir zjistil, že v nižších podlažích Plexu se všechny dveře ze schodišť automaticky zamykají zevnitř. Já sám jsem na to přišel zhruba stejnou dobou. Na rozdíl od Casimira jsem už byl v Plexu deset dnů, ale strávil jsem je tím, že jsem si psal poznámky na přednášky. Není moudré připravovat si dva přednáškové cykly v deseti dnech a já jsem to věděl. Jenže jsem do toho z mnoha různých důvodů vletěl až na poslední chvíli, a tak jsem těch deset dní proseděl v cyklistických šortkách, pil pivo, psal a monumentálně jsem se v zatuchlém plexovském vzduchu potil. Poprvé jsem tudíž vlastně byl Plexu a jeho obyvatelům vystaven až toho odpoledne, kdy jsem se vypotácel na chodbu k výtahům a stiskl tlačítka. Když se dveře výťahu otevřely, zoufalý, tylenolem nadupaný dav uvnitř se ani nepohnul, protože nemohl. Prohlíželi si mě, jako bych byl Syn Godzilly, na což jsem byl zvyklý, a já jsem zase civěl na ně a snažil jsem se přijít na to, jak se k tomuhle stavu dopracovali, a pak se dveře zabouchly. Objevil jsem schody, a jakmile jsem se dostal pod podbríšek věže a do nižších pater, zjistil jsem rovněž, že jsem zamčen.

Patnáct minut jsem šel po matně osvětlených schodištích a chodbách zapáchajících rozpouštědlem na graffiti a řídkým voskem na podlahu; bezmocně jsem se držel tras, kterými by se bývali měli studenti nechat vést, kdyby někdy měl být Plex evakuován. Okýnky v zamčených dveřích jsem z té zóny soumraku vykukoval do různých zón Plexu – jídelna, studentský klub, tělocvična, kanceláře –, ale neměl jsem na vybranou než dál jít po chodbách, i když jsem věděl, že mě vyvrhnou ven do ghetta. Konečně jsem zašel za roh a uviděl jsem stěnu lesknoucí se hlučným šedým vnějším světlem. Na konci se kovové dveře tiše houpaly ve slabém větru a nesly tenhle nápis: POUZE POŽÁRNÍ ÚNIKOVÝ VÝCHOD – ROZEZNÍ SE POPLAŠNÝ SIGNÁL.

Vyšel jsem jimi ven a podíval jsem se na dlouhý, strmý svah vedoucí do kaňonu nad dálnici.

Kampustruktura Americké megaverzity byla tři bloky stranou, krčila se mezi Megalopolitní dálniční spojkou na severu a Dálnicí Ronalda Reagana na jihu. Megaverzitní stadion, jediná budova kampusu, která nebyla uvnitř vlastního Plexu, stál dál k západu, na východě se zase rozkládala složitá mnohoúrovňová dálniční křižovatka spojující dálniční spojkou, dálnici, Plex a Univerzitní třídu. Dálniční spojka vedla dost hluboko pod základy Plexu, a tak když jsem se vynořil ze severní stěny budovy, ocitl jsem se nad strmým srázem. Pode mnou jako šípky svištěly dodávky a audi skrze vrstvy namodralého kysličníku a na pozadí nehybné stěny Plexu se jejich nosy slévaly ve vodopád. Kromě pár zubožených plevelů, jež rostly v trhlínách náspu, nebyl na dohled žádný projev Života. Až na Casimira Radona.

Právě se vynořil z jiného nouzového východu. Zahlédli jsme se z asi třicetimetrové dálky, zamávali jsme na sebe a došli jsme k sobě. Když jsme se setkali, prohlédl jsem si vysokého a velice hubeného chlapíka s hranatou tváří a hustým strništěm. Měl kulaté brýle bez obrouček. Černé vlasy měl jako obyčejně zcuchané; během roku jsem si měl všimnout, že se náhodně vyskytují tu jako ježek a tu až po ramena. Brzy jsem si také všiml, že Casimir si dovede opatřit do svačiny strniště a do tří dnů vousy. Byli jsme vrstevníci, i když já jsem nedávno dostal doktorát a on byl v nižším ročníku.

Později mi přišlo skutečně pozoruhodné, že jsme se s Casimirem vynořili z těch dvou požárních východů téměř ve stejném okamžiku a setkali se. Po úvaze jsem ale názor změnil. Velké U, to bylo nepřirozené prostředí, dílo lidské mysli, ne dílo Boha nebo tektoniky zemských ker. Pokud se dva cizí lidé setkali na málokdy používaných schodech, bylo rozumné předpokládat, že, jak se ukáže, jsou si podobní a že se stanou přáteli. Bral jsem to jako obrovský prodejní automat, obratně zhotovený tak, aby v něm jakákoli příliš stará nebo příliš cizí nebo příliš nepravidelná mince chvíli náhodně rachtala, našla si cestu do schodištního systému a nevyhnutelně vypadla na plochu pro nepřijaté mince na holé zadní straně přístroje. Mezitím mechanismus každý červen vepředu vyvrhoval jasně zbarvené absolventy s atraktivně balenými diplomy, ty pak pohltil provoz na dálnici a oni byli odvezeni k příjemnému zkonsumování. Kdybych tohle chápal dřív, mohl bych přijít k rozumu a okamžitě dát výpověď, ale toho dusného zářijového dne, kdy nám výfukové plyny leptaly plíce a hluk drtil náš hovor, se mi zdálo, že stojí za to obejít to ke hlavnímu vchodu a zkusit to znovu.

Vzali jsme to na východ, abychom se vyhnuli stadionu. Stěna po naší pravici se v dokonalé tvárnice mřížce táhla nahoru a do dálky. Minuli jsme desítky požárních dveří a došli na roh a zabočili ke vstupnímu parkovišti, které se vinulo podél východní stěny. Dole, v mnoha výškách, auta a nákladáky kvílely a řítily se ostrými zatačkami na dálničním nájezdu. Místní tomu říkali Vir smrti a někteří tvrdili, že určité jeho části zasahují do čtvrtého rozměru. Jakmile byl nájezd naplánován, hezká stará čtvrť s kamennými domky se propadla na úroveň slumu: zaplnili ji Hait'ané a Vietnamci a federální vláda dala budovy vzduchotěsně zapečetit a před dalšími kroky instalovala titánské elektrické vzduchové filtry.

Tady u parkoviště jsme si mohli shůry prohlédnout dlouhou řadu nakládacích ramp, tělesných otvorů, jimiž Plex hltil potravu a zásoby a vyvrhoval svinstvo, obsluhován nekonečnou řadou kamionů. První z ramp, ta v severním rohu, byla určena speciálně pro odvoz nebezpečného odpadu, který produkovaly megaverzitní laboratoře, a byla působivě obklopena plotem, červenými světly a varovnými nápisy. Další šest ramp bylo určeno pro nákladáky se smetím a ostatní až k dálnici pro dodávky. Abychom se tomu všemu vyhnuli, odešli jsme pořádný kus od Plexu, šli jsme podél plotu na kraji parkoviště a okukovali zemi nikoho, plnou ztracených tlumičů a otrhaných zástěrek od kol, a někdy jsme se podívali nahoru do samého Plexu.

Základna široká tři krát tři bloky měla šest pater nad úroveň země a tři pod ní. Na ní pak sedělo osm pětadvacetipatrových věží, v kde žilo čtyřicet tisíc studentů univerzity. Každá věž měla čtyři * křídla dlouhá padesát metrů a vybihající v pravých úhlech, takže tvořila švýcarský kříž. Věže dřepěly na čtyřech rozích a čtyřech stranách základny. Volný prostor mezi nimi byl vlastně obrovský strop, kterému se říkalo Térov. V Térově bydlely obrovské stroje, rozbité kusy nábytku, co sem spadly shora, potkani, švábi, studenti na dobrodružných výpravách a rozkládající se mrtvoly různých tvorů, kteří se sem zatoulali o horkých letních dnech a uvízli v té—ru. My jsme viděli jenom neutrálně hnědé věže a jejich tisíce a tisíce identických oken, jak se vypínají k nebi. I pro člověka z města to bylo působivé. Při srovnání s důstojnou kamennou domovní architekturou to však ve mně vyvolávalo hlodavý pocit trapnosti.

Vir smrti, jehož smyčky se obemkly kolem těchto měst'anských domů. natahoval ven dvě rampy, které sloužily jako vjezd a výjezd parkovací rampy Plexu. Nořily se do stěny budovy asi tak v úrovni třetího patra. Pro nás byly k ničemu, a tak jsme pokračovali dál kolem jižní stěny.

Tady byla nějaká ta opravdová zeleň: pás trávy mezi chodníkem a dálnicí. Na téhle straně byl Plex obložen tmavěji hnědými cihlami a měl hodně širokých oken a cedulí od obchodů vestavěných v prvním patře. Sám hlavní vchod tvořilo jen osm otočných dveří v řadě; když jsme jimi prošli, tonuli jsme hned v klimatizovaném vzduchu, mizerné muzice, pachu slazeného popkornu a idiotském bublání malých domovních vodotrysků dusících se drobnými. Prošli jsme tím tak rychle, jak to šlo, a po dlouhých eskalátorech ("Takhle nějak musí vypadat lyžařský vlek," utrousil Casimir.) jsme vyjeli do třetího patra, kde se nám jako baráž na placené dálnici postavila do cesty řada bezpečnostních kukaní. Některé z těch prosklených skříní obsadili prastaří strážníci v modrých uniformách, my jsme jim letmo ukázali průkazky a oni nám malátně mávli, ať jdeme dál. Casimir se na druhé straně zamračene zastavil.

"Neměli mě pustit dál," prohlásil.

"Proč?" zeptal jsem se. "To není tvoje průkazka?"

"Samozřejmě že je," podivil se Casimir Radon. "Ale fotka je tak špatná, že to nemohli poznat." Mluvil vážně. Pozorovali jsme shrbená modrá záda strážných. Většinu z nich nabrali z Koreje nebo z New Yorku. Skleněné kukaně Plexu jim zničily těla. Teď byli ve svém náhledu na svět naprosto pasivní; stejný vliv ale způsobil, že bylo nemožné je vyvést z míry nebo překvapit.

Prošli jsme dalšími skleněnými dveřmi a ocitli jsme se v Hlavní hale.

Klimatizační a topný systém Plexu byl vytvořen tak, že kdokoli mohl uvnitř prožít roky oblečen jen do suspenzoru a svářečských brýlí, a přesto nikdy nepocítit chlad a nezažít pocit, že osvětlení je příliš tlumené. Nejedna obyvatel Plexu tu strávil celé studium, aniž by si toho povšiml. Casimiru Radonovi netrvalo ani den a už si bezcitého fluoreskujícího světla povšiml. Na vyleštěné podlaze haly se akry světél odrážely jako slunce na antarktickém ledu, vlna bolesti se náhle vylila ke Casimirovi od míst poblíž velké vinylové informační tabule, zaplavila ho, prolila se otvůrkem uprostřed jeho lebky a mrazivě se mu roztekla za očima do loužičky. Ve středu jeho zraku se objevily velké skvrny žluté slepoty a on se zarazil, přiložil si dlaně na oči a otevřel ústa. Dobře jsem poznal, že to je migréna, a tak jsem ho vzal za vyhublou paži a oslepeného jsem ho vedl do jeho pokoje ve věži D. Opatrně se položil na holý plast matrace, přetáhl si přes oči ponožku a poděkoval mi. Zatáhl jsem rolety, nějakou dobu jsem tam bezmocně vysedával a pak jsem ho nechal, ať se na Velké U aklimatizuje sám.

Potom nosil cosi jako uniformu: staré tričko, uříznuté kalhoty nebo sportovní šortky, tenisky nad kotníky ("to aby mi tam nemohli potkani") a kulaté nachové horolezecké brýle proti oslnění od ledovců, s koženými postranicemi proti perifernímu světlu. Plánoval si tenhle úbor, už když jsem odcházel z jeho pokoje. Ještě bolestnější bylo, že si začínal klást otázku, jestli na takovém místě dokáže přežít aspoň jeden semestr, nemluvě o čtyřech. Nevěděl, že otázku za něj rozhodnou jiní, a tak prožíval tutéž ostrou nejistotu, která hlodala ve mně.

Nicméně někteří lidé byli v Plexu jako doma. Zhruba tou dobou několik takových přecházelo sem tam v zaprášeném slepém konci chodby pod věží D v nejspodnějším suterénním patře, nedaleko výpočetního střediska. Blízko u jediných dveří stáli tři mladíci a střídavě nakukovali dovnitř. Kapesními svítilnami, které vytahovali z kapes košilí, si osvětlovali pokojík bez oken, kde stál psací stůl, židle a počítačový terminál. Právě na ten se roztouženě dívali a na podlaze rozložili skripta z matematiky a výpočetní techniky coby pytle s pískem, asi jako kdyby se chystali k obléhání. Debatovali o taktických možnostech, jak se dostat za dveře, a už probrali ledaco od vypáčení zámku až po dávku ze samopalů, ale zatím žádný neučinil nějaký konkrétní krok.

"Kdybysme dokázali odendat to okýnko," prohlásil jeden, človíček s myším obličejem, který zaváněl kolínskou a potom a jen zářil ve světle modré světélkující košili z umělé látky a ve velice lesklých tmavomodrých mokasinách, "mohli bysme se natáhnout a odemknout zevnitř."

"Právě takhle se jednou jeden chlap pokusil dostat do domu mojí babičky," vzpomněl si jiný, kostnatý, dlouhovlasý a roztěkaný chlapík, kterému dělalo potíže konverzaci sledovat. "Jenže ona vzala půlkilový kladivo a rozbila mu s ním ruku. Už se pak nevrátil." Poslední větu vyřkl asi jako pointu anekdoty ze života, jaké bývají v Reader's Digestu, a jeho kamarádi se začali svíjet smíchy.

Třetí, student vyššího ročníku informatiky, který vypadal znepokojivě na dobrých pětatřicet a měl trvalou na blond vlasech, se konečně uklidnil dost na to, aby se mohl zeptat: "Hele, Gary, Gary! A praštila ho tupým koncem, nebo špičatým?"

Garyho to našťvalo a zmátlo. Doufal, že na ně zapůsobí hlavně váhou kladívka, a tohle trumfování ho zaskočilo; sám pořádně nevěděl, že kladivo mívá dva různé konce. Někakou chvilku se přímo ošíval trapností. "Ale, co já vím," pronesl potom. "Nemám páru. Mám dojem, že než s ním skoncovala, určitě pro jistotu použila oba konce. Ale prostě se už nevrátil."

Zábavu přerušil velitelský hlas. "Půlkilové kladívko proti střelné zbraně moc nepomůže. Kdybych byl žena a bydlel sám, pořídil bych si dobrý revolver osmatřicetku... nejmíň. Dvojitou. Ta je ve většině případů účinná."

Znepokojivý příchozí je překvapil a získal si jejich pozornost. Zastavil až blízko u nich, prohlížel si dveře a oni mu instinktivně ustoupili. Byl vysoký, hubený a pobledlý, měl řídké hnědé napomádané vlasy a tmavě rudé rty. Kalkulačka u jeho boku patřila k těm nejskvělejším osobním výpočetním přístrojům, na druhém boku na koženém řemenu visel fleret, vyvážený tak, aby se jeho špička z červeného plastu houpala pár centimetrů nad podlahou. Byl to Fred Fine.

"Ty jsi ten chlap, co šéfuje Klubu válečných her, že jo?" nadhodil blondatý student.

"Jsem herní maršálek, jestli se ptáte na tohle. Administrativní a finanční pravomoci jsou na základě klubové ústavy rozděleny mezi členy vedení."

"Klub válečných her?" zeptal se Gary hlasem plným nadějí. "To tu je?"

"Správný název zní Megaverzitní asociace rekonstrukcí a simulací, MARS," štkl Fred Fine. "Poslechni," snažil se pořádkem téměř bez dechu Gary, "a hrajete tam někdy Taktickou jadernou válku v Grónsku?"

Fred Fine se díval kamsi nad Garyho hlavu, znechuceně se šklíbil a něco si mručel. "To je ta starší verze Marťanů v Godthaabu, ne?" zeptal se nakonec, nicméně tón naznačoval, že odpověď stejně zná.

Gary byl beznadějně zatlačen do obrany, chvíli se rozhlížel a nakonec se jeho zrak ustálil na Fredově kalkulačce. "No jo, asi je. Ti Marťani v Godthaabu asi budou noví."

"Ne," namítl Fred Fine jednoznačně, "vydali je před půl rokem." Aby ponížení zmínil, poplácal Garyho po rameni. "Ale abych odpověděl na tvou otázku. Některé z našich plebejců – ze začínajících hráčů – tahle hra baví. Svým způsobem nebude nezajímavá, aspoň tuším, i když sám jsem ji hrál jenom tak desetkrát. Ovšem je z produkce firmy Simuconflict a jejich hry mají od té doby, co přišli o styky z Pentagonu, dost much, ale v zásadě na ní není nic špatného."

Trojice na něj poulila oči. Jak to, že toho tak moc ví?

"Eeee...", odvážil se ten modře oblečený, "a hrajete někdy i erpégéčka? Jako třeba Dračí doupě?"

"Ti z nás, kdo jsou výš na zkušenostním žebříčku, zastávají názor, že konvenční DD je otupující a repetitivní. Raději vytváříme scénáře živých válečných her. Ale ty nejsou pro kdekoho."

Nesměle střelili pohledy po Fredově fleretu a zapřemýšleli, jestli i v tuhle chvíli nemíří za nějakou naživo hranou válečnou hrou. Stál v setmělém koutě chodby, rozbitým panelem na něj shora dopadalo poblikávající světlo, které mu skotačilo na hlavě jako vzdálené klikyháky blesků, a jak se tak rozkračoval a ruku měl na jílci, zdálo se jim, že se dívají na jakéhosi bájněho hrdinu z pradávných dob, který se vrátil z Valhaly, aby zkusil ocel své zbraně proti moderním nepřítelům.

Atmosféru rozbil až jiný muž, který najednou vyšel zpoza rohu. Tiše minul Freda Finea a málem napíchl Garyho na klíč, ale Gary právě včas uhnul a nově příchozí vsunul klíč do dírký a odsunul vevnitř západku. Byl vysoký a měl téměř úplně bílé vlasy, bleděmodré oči a vyzáblou, ale přesto andělíčkovskou tvář; na sobě měl ušřízené kalhoty a bílou košili od obleku. Prodral se mezi nimi a vešel do místnosti.

Fred Fine zareagoval s nepřiznačnou vřelostí. "Vida, vida, vida," prohlásil, začal vysoko a pisklavě a pak klesal dolů. Měl jsem Freda Finea na pár přednášek a vím, že když měl dobrou náladu, opravdu mluvil jako plukovník Klink; člověk si na to musel nějakou dobu zvykat. "Tak oni tě s tím tvým univerzálním klíčem ještě nečapli, Virgile? Velice zajímavé." Virgil Gabrielsen se mezi dveřmi hbitě otočil a podíval se někam skrz Fredovu hlavu. "Nečapli," přikývl, "ale stejně mám spousty kopií. Kvůli mně přece nebudou měnit všechny zámky v plexu. Jediné dveře, které tohle neotevře, jsou v oddělení nebezpečného odpadu, Správní blok, dveře číslo 1253 až 1778 a 7899 až 8100, na které samozřejmě všichni kašlou, a dveře 753, 10100 a od 12500 výš, a já rozhodně nemám zájem krást záznamy z prodejních automatů, no ne?" Nato se tři přátelé zamračili a rozhlíželi se na všechny strany. Virgil vešel a rozsvítil děsivě mocnou baterii stropních zářivek. Uvnitř bylo všechno poněkud zaprášené.

"Na podlaze žádný jed na potkany," povšiml si Fred Fine. "Prach. Pořád se daří nepustit sem esběčkaře, co?"

"Jasně." kývl Virgil, který si ho sotva všiml, a začal z batohu lovit různé věci. "Pověděl jsem jim, že tu provádím experimenty s proměnou ve vlkodlaka."

Fred Fine to doprovodil střízlivým přikývnutím. Tři mladší studenti zatím bez pozvání vešli dovnitř, shlukli se kolem terminálu a chtivě nahlíželi na tiskárnu. "Jenom starý Teletype," prohlásil modrý. Už to řekl jednou, ale teď to opakoval pro Freda Finea. "Ale i tak je mám rád. Fakt spolehlivý a mají hodně staromódní šmrnc, i když výběr fontů je bídný." Fred Fine kývl na souhlas. Virgil se prodral mezi nimi, posadil se k terminálu, a aniž by zvedl hlavu, prohlásil: "Nikoho jsem dovnitř nepozval, takže můžete všichni jít ven."

Tak docela nepochopili.

"Nekapírujete? Nemám rád obecnost."

Fred Fine se tomu vyhnul tím, že zavrtěl hlavou, usmál se rudými rty a krátce se zachechtal. Ostatní byli zkrouteni, nehybně stáli a pořád ještě čekali, kdy se dozvědí, že si Virgil dělá legraci.

"Nemohli bysme zůstat?" zeptal se posléze jeden. "Já jenom potřebuju exekovat jednu rutinu. Už jsem to dybagoval a otestoval vadná data. Je to rychlý, zpracovává se to dávkově. Můžu počkat, až budeš hotovej."

"To pust' z hlavy," oznámil Virgil povzneseně, zaklonil se a odstrčil ho. "Mně to bude trvat hodiny. Samá tajná data z Vědecké dílny. Jasný?"

"Ale turnus u terminálů ve výpočetním je dvě hodiny na minus první!"

"Zkus to ve čtyři ráno. Chápeš? Čtyři ráno, to je na Megaverzitě báječná doba. Všude ticho, fronty nikde, dokonce ani v prádelně ne, můžeš dělat, co chceš, a nemusíš se srát s hordou zelenáčů. Přesuň se do druhé směny a budeš v pohodě. Jasný?"

S uraženým syčením odešli. Fred Fine se zastavil ve dveřích, pořád se usmíval od ucha k uchu a vrtěl hlavou, jako

kdyby odcházel, jen aby byla legrace.

"Pořád jsi stejnej, Virgile. Pořád programuješ ve strojovém jazyce, pořád máš ten univerzální klíč. Nevím, kde by bez tebe na AM byla věda. Upínej čaroděj."

Virgil se trpělivě díval do zdi. "Frede. Říkal jsem ti, že ten mnohokanálový analyzátor seženu, a taky to udělám. Copak mi nevěříš?"

"Jasně že jo. Mimochodem! Ta nabídka, že můžeš vstoupit do MARSu, kdy budeš chtít, pořád platí. Hned bys dostal seržanta a podle toho, co o tobě vím, bysme tě dál povýšili hned po prvním hracím večeru."

"Díky, nezapomenu na to. Ahoj."

"Čau." Fred Fine hluboko sklonil svou hubenou kostru a odkráčel.

"Nechutnej chlap," sykl Virgil a divoce zastrčil závoru, jen co byl Fred Fine skoro z doslechu.

Vyndal zásoby ze zásuvky psacího stolu, pod dveře nacpal ručník a okno přelepil černým papírem. Vedle terminálu postavil lampičku s želatinovým papírem přes otvor stínidla, a ta, když zhasil zářivky, začala vrhat matnou loužičku rudého světla.

Aktivoval terminál a počítač jej požádal o číslo účtu. Jenže Virgil, místo aby vyfukal číslo, napsal: FIAT LUX.

Později jsme se s Virgilem měli seznámit. Měl jsem s počítačem potíže, které dokázal vyřešit jedině on, a po prvním setkání mě zřejmě uznal za dost zajímavého, aby se mnou nadále stýkal. Začal mi ukazovat kousky svého tajného světa a posléze mi i dovolil zúčastnit se jednoho z takových počítačových sedánek. Nic nedávalo smysl, dokud mi nevysvětlil, co je zač Červ, a neprevyprávěl příběh Paula Bennetta.

"Paul Bennett byl typický počítačový génius. Když tu byl v prvním ročníku, s úsměvem na rtech prosvítl většinou tajných kódů a klíčů, které výpočetní středisko používá k ochraně cenných dat. No a potom měl univerzitu jednoduše na kšandě. Kdy se mu zachtělo, mohl vymazat z počítačů všechno – finanční záznamy, vědecká data, drahý software, cokoli. Mohl univerzitu zruinovat prostě tak, že by si sedl za tenhle terminál – tak jsou počítače zranitelné. Konečně ve středisku zjistili, kdo je, a udělili mu důtku. Bennett byl na první pohled génius a neměl zlé úmysly, a tak potom středisko udělalo další krok a najalo ho, aby vytvořil lepší bezpečnostní opatření. To se stává dost často – nejlepšími tvůrci bezpečnostních zámků jsou právě ti, kdo mají nadání se jimi pro-bourávat."

"Najali ho, i když byl teprve v prvním ročníku?" zeptal jsem se.

"A proč ne? Už se neměl co naučit. Lidi, na jejichž přednášky chodil, byli právě ti, jejichž bezpečnostní programy překonal! K čemu někoho takového držet na škole? Ostatně Bennett si ve výpočetním vedl velice dobře, ale byl to pořád jenom kluk se spoustou vážných problémů a nikdo s ním moc nevycházel. Nakonec ho vyhodili."

Když se propouští významný zaměstnanec výpočetního střediska, musí se na to od lesa. Kdyby mu to oznámili dva týdny dopředu, mohl by za tu dobu čistě z trucu nadělat v počítačích paseku. Takže tihle lidé se propouštějí přes noc.

Když přijdou do práce, všechny zámky jsou vyměněné a oni musejí za dohledu člena vedení vyklidit stůl. Právě tak to udělali s Paulem Bennettem, protože věděli, že je dost potrhlý, aby z pomsty poničil systém."

"Takže tím jeho kariéra skončila?"

"Kdepak. Okamžitě ho zaměstnala firma z Massachusetts, a to za čtyřnásobek původního platu. A ve VS byli spokojení, protože z něj dostali dobrou práci a mysleli si, že před jeho odplatou jsou v bezpečí. Jenže asi tak týden nato se ukázal Červ."

"A to je?"

"Bennettův sabotážní program. Vložil ho do počítače, ještě než ho vyhodili, a aktivoval ho, ale každé ráno po příchodu do práce vydal tajný povel, který program na dalších čtyřadvacet hodin uspal. A jakmile povel dávat přestal, Červ vylezl ze skrýše a začal dělat zle nedobře."

"Ale k čemu mu to bylo? Nezabránil tomu, že ho vyhodili."

"Sakra, kdo ví? Myslím, že to tam dal, aby mohl vydírat VS a udržel si flek. To byl určitě jeho původní plán. Jenže když vytvoříte opravdu skvělý, oslnivý program, pokušení vidět ho při práci je prostě drtivé. Musel umírat touhou vidět Červa v akci. A tak když ho vyhodili, řekl si, že si to zaslouží a ať je čert vezme. Pustím ze řetězu Červa. To bylo v půlce loňského roku. Nej dřív Červ prováděl menší věci, třeba mazal studentské programy, v divných okamžicích vypínal systém a tak dál. Pak se ale začal zavrtávat hlouběji a hlouběji do Operátora – hlavního programu, který ovládá celý systém – a choval se čím dál víc jako vandal. Zaměstnanci Výpočetního střediska s ním nějakou dobu bojovali, ale dosáhli jen částečných úspěchů. Operátor je obrovský program, a kdyby člověk chtěl pochopit, co s ním Červ dělá, musel by jej znát celý najednou."

"A tak," začínalo mi svítat. "Potřebovali někoho s fotografickou pamětí. Potřebovali další zázračné dítě, co? Takže zaměstnali tebe? Je to tak?"

Nato Virgil pokrčil rameny. "Je pravda, že jsem víceméně ta osoba, kterou potrebovali," odpověděl tiše. "Ale nedomýšlej se, že mě zaměstnali."

"Vážně? Jsi na volné noze?"

"Pomáhám jim a oni pomáhají mně. Je to dobrovolná výměna služeb. Podrobnosti vědět nemusíš."

To omezení jsem ochotně přijal. Virgil mi toho řekl dost, abych chápal, co vlastně dělá. Nicméně práce to byla velice abstraktní a většinou vypadala tak, že na terminálu četl dlouhé číselné sestavy a zapisoval nové. Ten večer, kdy jsem seděl vedle něj, sežral Červ záznamy o všech absolventech, kteří bydlí ve státech začínajících na M. ("Zrovna em!" vztekal se Virgil, "horší písmeno si vybrat nemoh.") Virgil se rýpal v různých souborech a zjišťoval, jestli informace nebyly uloženy jinde. Asi tak půlku Montany našel schovanou mezi řádky nelegálního programu videohry, data zachránil, vymazal nelegální program a přiměl stroj v administrativním bloku, aby spasená data vytiskl na pás s výplatními listinami.

Jenže tehdy, o prvním večeru nového školního roku, Virgil rozhodně šlechetně nezachraňoval vymazaná data ze spárů

Červových. Přesně řečeno si uspořádal na nadcházející rok bytovou situaci. Měl po celém Plexu asi pět vybraných pokojů, které obsadil imaginárními studenty, aby zůstaly prázdné – přes počítač to šlo lehce. Aby uspokojil své nákladné záliby v marihuaně a pivě, opatřil si z různých zdrojů vysoký plat a posílal si šeky, kdykoli potřeboval. Kvůli tomu necítil ani rozpaky, ani vinu, protože Fred Fine měl pravdu. Bez Virgila, který oficiálně vzato pracoval ve Vědecké dílně, by vědecký výzkum na Velkém U jednoduše ustal. Bral si pro sebe peníze z účtů na výzkum proporcionálně té míře, v jaké na něm závisely. To bylo zcela poctivé. Nezbytný orgán, jako je Vědecká dílna, potřebuje silného vůdce, někoho dost chabrého, aby vybral patřičnou daň od uživatelů a zisky utratil na účely, které si tito uživatelé přejí. Virgil přišel na to, jak to dělat, a vytvořil si na Velkém U pohodlnější místo než kdokoli jiný.

Sára bydlela na dvojlůžkovém pokoji jen pět pater nade mnou a nad Efraimem Kleinem a Johnem Wesleyem Fenrickem, na E12J – věž E, dvanácté patro, jižní křídlo. Loni si lebedila na jednolůžkáči a rozhodla se nikdy se už o svůj soukromý prostor nedělit; tenhle dvojlůžkový pokoj ji velice rozlítl. Nakonec ale měla kliku. Její spolubydlící vzala ubytování jen na oko, kvůli stýpku, a ve skutečnosti bydlela s přítelem ve věži A. Sára tudíž nemusela žít metr a půl daleko od nějaké nány, která by prožívala jednu citovou krizi týdně a která by na druhém konci při hlučných experimentálních mejdanech prozkoumávala standardní způsoby užití sexu, drog a rokenrolu.

Sáře tedy zbyla ta potíž, jak přizdobit prostor, který zatím vypadal jako vnitřek klozetu. Tvárnice stěny byly namalovány na čokoládově hnědou, pohlcovaly většinu světla a odrážely jen křiklavější části spektra. Potlučené dlaždice na podlaze byly šedé, a ať je drhla, jak je drhla, pořád lepily. Na obou stranách dokonale symetrického pokoje byly ke stěnám nad postelími přišroubované dlouhé zářivky, které do své blízkosti vrhaly bodavé světlo, ale všude jinde jen tupě zelenkavý svit. Sára učinila několik finančně nenáročných pokusů pokoj zkulturnovat, ale pak se vrhla do jiných činností a smířila se s dalším rokem ošklivosti.

V pátek druhého týdne se konala schůzka celého křídla. Náborová propaganda Americké megaverzity se snažila šířit dojem, že křídla všechno dělají coby jediná šibalská parta, ale ani na jednom z křídel, kde Sára dosud bydlela, to neplatilo. Tady to bylo jiné.

Když první odpoledne vlekla od schodiště tašky, od stolečku s krajovým ubrusem v chodbě povstalo trio opečovaných mladistvých matron; pomohly jí se zavazadly, připíchly jí na propocené tričko růžový karafiát a přivítaly ji na "našem křídle". Pod polštářem našla "něco do začátku": soupravu tvořil plyšový medvídek jménem Bobo, bílá svíčka, osobní vzorníček očních stínů, pytlík citrónových cucavých bonbonů, červený podvazek, šest lepicích štítků s ručně vyvedenými nápisy SÁRA, dotazník a krasopisně vyvedená a nato oxeroxovaná pozvánka na schůzku křídla. Všechno to bylo zabalené do květovaného pastelového balicího papíru a úhledně převázané stužkou.

Většinu s nakvašeným vrčením za stálého míchání vlila do útroby klozetové mísy. Křidelní schůzka ovšem byla téměř politickou záležitostí, tam by se ukázat měla. Čtvrt hodiny před začátkem si navlékla slušnější džíny a folklorní blůzu a bosá vyšla na chodbu; studentský klub byl vedle výtahů.

Dorazila skoro poslední. A skoro jediná taky nebyla v županu, což bylo tak praštěné, až se téměř začala bát, jestli nemá takovou tu vidinu z LSD, před jakými vás pořád varují. Kobliha nicméně chutnala jako kobliha a všechno se jinak zdálo být normální, takže to byla realita – i když její podivná a vzdálená odrůda.

Evidentně se všechny nekoupaly, protože vlasy měly suché a byly čerstvě naličené. Župany tu byly froté, hedvábné, s obrázky medvídků, dlouhé plyšové, obyčejné manšestrové, drahé značkové, kimona, ba vyskytlo se i pár nočních košil, tona těch hezkých a štíhlých. Taký hodně střevíčků a hodně z nich mělo vysoké podpatky. Jakmile se ujistila, že jí mozek nic nevyvádí, došourala se k nejbližší sousedce. "Neuteklo mi něco?" zašeptala. "Všichni jsou v županech!" "Sakra, to se ptáš ty pravý!" sykla dívka rázně. "Já jsem se jenom sprchovala."

Sára se podívala pozorněji a všimla si, že ta druhá má opravdu umytý obličej a vlhké vlasy. Byla menší než průměr a podsaditá, ovšem ne příliš tělnatá, měla příjemné rysy a hnědočerné vlasy na ramena. Župan měla krátký, starý a nezdobený, na pásek ze stejné látky.

"A jo, promiň," odtušila Sára. "Už to vidím. Eee... já jsem Sára a župan mám modrý."

"Vím. Prezidentka Studentské vlády."

Sára pokrčila rameny a snažila se netvářit zaskočeně.

"Co je, ty jsi nikdy nebydlela na jednom z těchhle pater?" Druhá žena se tvářila překvapeně.

"Co tím myslíš, na jednom z těchhle pater?"

Vzdychla si. "Hele, víš co? Já jsem Hyacinth. Vysvětlím ti to až pak. Nechceš se posadit? Schůzka bude dlouhá."

Hyacinth chytila Sáru za pásek a zdvořile ji odvedla k zadní řadě židlí. Posadily se ob jednu řadu za poslední sedící.

Hyacinth se otočila na židli bokem a pozorně si Sáru prohlížela.

Studentský klub nebyl zrovna pěkný. Navrhli ho, aby byl veselý jako reklama na mátovou ústní vodu, ale zestárnul a stal se něčím ne až tak milým. Na jedné stěně byla řada oken s výhledem na chodbu u výtahů, kde se sbíhala všechna čtyři křídla E12J. Byl vybaven standardním nábytkem veřejně přístupných částí Plexu: hranaté židle a fórové pohovky z pravoúhlých kusů a pásů pěny, pokryté křiklavým a poškrábaným polyesterem. Koberec, to byla membrána z lisovaných vláken, kterou za ty roky pokryla spleť šmouh a spálenin od cigaret a fleků od zvratků. Shůry všudypřítomné řady zářivek zvesela chrlily na osazenstvo wattů čiré namodralé energie. Klub vždycky někdo zdobil a tenhle týden bylo zvoleno téma fotbal; jako ozdoby tu byly z kartonu vyříznuté obrysy známých kreslených postav, jak si čutají s fotbalovými míči.

Jedinou další neožupanovanou osobou byla KA, Mitzi, která seděla, jako by spolkla pravítko, vepředu u stolečku s krajovým ubrusem, levou ruku stále měla v klíně jako chciplého ptáka, pravou pár centimetrů od brady a položenou rovnoběžně s deskou stolu; nahoru vytrčenými prsty držela ve furiantském, ale nikoli vulgárním pětáctýřicetistupňovém úhlu propisku. Na tváři měla strnulý, téměř maniakální úsměv, který, pokud Sára věděla, zřejmě

s ničím nesouvisel – snad svědčil o tom, že absolvovala školu vybraných mravů, anebo o otravě strychninem. Mitzi na sobě měla naprosto formální oděv a kilogram šperků, a kdykoli promluvila, nepohnula se sice dokonce ani dolní čelist, ale zato se zběsile rozhoupala jedna obří náušnice.

Kromě jiného Mitzi přivítala nové "členky". Byly tři: další dívka, Hyacinth a Sára, a v tomto pořadí je představili. Ta první vysvětlila, že je Sandi a je blázen po vzdělání a tak. Pak přišla Hyacinth; ta byla blázen do apatie. Oznámila to hlasitě a všechny dívky se rozesmály a gratulovaly jí ke smyslu pro humor.

Sára byla slavná, a tak ji představili poslední. "Do čeho jsi blázen ty, Sáro Jane?" zeptala se Mitzi. Sára si prohlížela lesknoucí se, zapáleně usměvavé tváře, které se po ní otáčely.

"Do reality," řekla. Vyvolala tím radostný smích, zvlášť od Hyacinth, která kvíkala jako prasnice.

Pak schůzka pokračovala. Hyacinth se zapřela, dala si nohu přes nohu a hlavu zaklonila tolik, až se dívala s otevřenými ústy do stropu. A jak schůzka pokračovala, stihla si pročesat vlasy, okousat nehty, pohrát s vytaženými vlákny županu, vyčistit nehty na nohou a tak dále. Potíž byla v tom, že to všechno připadalo Sáře zajímavější než schůzka sama. Přesto se tvářila zaujatě, dokud se obličej neunavil. Dost se nařečnila před lidmi, aby věděla, že Mitzi všechny jasně vidí a že být okatě unuděná by bylo nevychované. Někdy nicméně musí zdvořilost ustoupit zdravému rozumu, a tak dřív než si uvědomila, co dělá, pokoušela se houpat šťapci na koncích rukávů naráz opačnými směry. Hyacinth ji pozorně sledovala, a když se jí to zdařilo, poplácala ji po zádech.

Dělo se hlavně to, že zaplňovaly rozměrný společenský kalen–) dař mejdany a podobnými akcemi. Sára měla chuť oznámit, že ráda všechno dělá sama nebo jen s několika přáteli, ale nepřišla na to, jak to říct diplomaticky. Z mrákot se probírala, až když se debatovalo o tématu večírku na rozloučenou, společenského to vyvrcholení semestru: noc na bájném ostrově.

"Nechápu, jak to chtějí odlišit ode všech ostatních mejdanů," zavrčela Hyacinth. Okolní studentky se otočily a usmály se; pochopit se jim to nezdařilo, jen předpokládaly, že cokoli Hyacinth řekne, musí být legrace.

Další fází souhrnného společenského plánu bylo navázat oficiální bratrsko–sesterské vztahy s horním chlapeckým křídlem, známým jako Divoci a ztřeštění. To logicky vedlo k ideji křídlo pojmenovat. Koneckonců, když má E13J vlastní jméno, nemělo by je mít i E12J? Upozornila na to Máři Meeganová, miláček křídla, a jako na křídlech zefýrku se rozlehl pokřik. ("Jasně!")

V té fázi už byla Sára dost zapšklá, ale neřekla nic. Jestli chtějí jméno, prosím. Pak se začaly valit nápady. Například Lod' lásky. "Mohly bysme v klubovně namalovat Lod' lásky, jak vypadá na začátku představení, a pak podnikat, co já vím, kdeco, třeba mejdany a tak, a vždycky jako na to téma. A pak při Noci na bájném ostrově bysme mohly dělat, jako že Lod' lásky přistála na bájném ostrově!"

Probíraly ten nápad ze všech stran a debata se roztržila do jednotlivých hovorů o tom, jak dané téma aplikovat na různé fáze existence. Nakonec Sára přece jen promluvila a ony naslouchaly a usmívaly se. "Už tak leze na patro spousta úchylů, protože v celém křídle bydlí jen samé ženy. Pokud to pojmenujeme Lod' lásky, všichni si budou myslet, že to je nějaký masážní salon, a nikdy nebudeme mít klid."

Několik vteřin ticha. Pak pár příkývnutí, nějaké to "jasně" a Lod' lásky byla nebožtík. Padlo pár dalších jmen, většinou na první pohled pitomých, a nato zvedla ruku Máři Meeganová. Když se její nehty vznesly nad hlavy davu jako dávka rudých protiletectvých střel, všechny se utišily. "Mám to," prohlásila.

Až na šustění hřebenu, který projížděl Hyacinth ve vlasech, bylo ticho. Máři pokračovala. "Mohli bysme si říkat Vzdušný zámek."

Klubovna vypukla v samá óóó a ááá.

"To se mi líbí."

"Ty jsi tak kreativní, Máři."

"Mohli bysme to celý narazit na samý středověký témata, no ne, zámky a hrady a rytíři a brnění."

"To je paráda! Fakt paráda!"

"Tak moment." To se ozvalo od Hyacinth.

V tom okamžiku některé dívky viditelně propadly zoufalství a dívaly se do stropu, ale většina si udržela výraz vynucené tolerantnosti.

Hyacinth nevzrušeně pokračovala. "Vzdušný zámek je zlehčující výraz. Znamená, že to není to pravé. Když mluvíte o vzdušných zámcích, myslíte něco, co nemá základ v realitě. Jako když řeknete, že někdo má hlavu v oblacích."

Všechny se dál nabručeně dívaly, jako kdyby ještě nedomluvila. Ozvala se Sára. "Můžete si tomu říkat, jak chcete. Ona jen poznamenala, že jste přišly s nelichotivým pojmenováním."

Máři utěšovaly dvě přítelkyně. Ostatní jméno zdvořile hájily. "Tohle slyším poprvé."

"Mně se zdá, že to hezky zní."

"Jako název písničky od Barryho Manilowa."

"Jako taková ta krat'oučká čínská básnička."

"Vždycky jsem si myslela, že když má někdo hlavu v oblacích, je to pochvala, jako třeba že je šťastnej nebo tak. A kromě toho jsou zámky bezva téma pro mejdany a tak – no jen si představte Marka, až se oblíkne jako rytíř!"

Pohihňávání.

"A mohly bysme si pak říkat Vzdušnice!" Nadšené pištění. Hyacinthina námitka byla tudíž smetena ze stolu, Vzdušný zámek byl jednohlasně za dvou zdržení se schválen a bylo rozhodnuto, že se koupí barvy a štětce a v následujících týdnech se křídlo přemaluje k danému tématu. Načež byla schůzka ukončena.

"Máme čtyřicet minut do Podávání svíčky," poznamenala Mitzi, "a do té doby můžeme mít společenskou hodinku. Ovšem ne celou hodinu."

Schůzka se rozpustila na štěbetající fragmenty. Sára se naklonila, něco Hyacinth pošeptala do ucha a Hyacinth

zpozorněla. V našeptávání se střídaly už dobrou půlhodinu, a protože obě měly citlivé uši, výsledkem bylo hodně hysterického kousání se do rtů a odfrkování. Sára už vlastně šeptat nemusela, ale byla na řadě. "Jaké podávání svíčky?" zeptala se.

Hyacinthin pokus odpovědět zase šepotem se setkal s rázným odporem, a tak se rozesmály a vyhlásily příměří. "To je trochu složité. Znamená to, že se mezi některou z holek a jejím přítelem stalo něco osobního, a všichni ostatní o tom musejí vědět. Musíme utéct. Jasný?"

"Jasný."

"Až se zapne alarm, jdi do pokoje 103."

"Alarm?" Jenže Hyacinth už vyklouzla ven.

Sára vbrzku upadla do konverzačního sevření ve skupince, k níž patřily i Mitzi a Máři. Přijala pohárek s punčem z limonády a vodky, a když to šlo, usmívala se. Všechny na ni byly milé – to pro případ, že by si kvůli těm věcem, co říkala na schůzce, připadala jako idiot. Máři se zeptala, jestli jí s nejtěžšími povinnostmi, co plynou z prezidentské funkce, pomáhá její přítel, a Sára musela říct, že zrovna žádného nemá.

"Ahaaa!" vybaflly všechny. "Neměj strach, Sáro, my už dohlídáme, aby se někdo sehnal. Žádná potíž, teď jsi Vzdušnice."

Sára marně přemítala, co na to odpovědět, když tu zavyl místní kouřový poplach a Vzdušnice zklamaně zakňučely. A když se trousily k sobě do pokojů, aby se trochu daly do pučů, Sára vedena těžkou stopou marihuanového kouře zamířila k pokoji 103. Protože poplach byl jenom kouřový, a ne požární, evakuují pouze dvanácté patro.

Hyacinth vtáhla Sáru do pokoje a pečlivě jí vložila mezi rty vlhkou marihuanovou cigaretu. Byla skoro tma, u psacího stolu spala bezvládně zhroucená mladá černoška, stereo hrálo na plno. Hyacinth zašla k větracímu oknu a vydala kamsi k věži F ohromující pravěký výkřik. Po nějakém tom pobízení od hostitelky Sára vrátila joint a napodobila ji.

Hyacinthina spící spolubydlící, Lucy, se vzpřímila, vzdychla, pak přešla k posteli a lehla si. Sára a Hyacinth se posadily na Hyacinthinu postel, z nelegální miniledničky ve skříni si vzaly mléko a pily.

Mlčky dorazily joint, vrtěly na sebe hlavami a nevěřicně se smály.

"Bralas někdy LSD?" zeptala se Sára.

"Ne. Proč? Něco máš?"

"Propána, to ne, to jsem nenavrhovala. Chtěla jsem jenom říct, že na chvilku mi připadalo, jako bych v tom zase jela. Tak mi všechny připadaly neskutečný."

"Myslíš, že jsou divný?" zeptala se Hyacinth. "Já si myslím, že jsou hodně normální."

"Právě z toho mám strach. Máš moc pěknéj pokoj; cítím se tady úplně jako doma." Pokoj pěkný byl, jeden z mála v celém Plexu, které jsem viděl a kde se dalo příjemně vegetovat. Byl plný nelegálně držených kuchyňských přístrojů a hromad potravin a stěny byly nelegálně natřené na bílo. Všude samé závěsné poličky a květiny.

"No, my dvě s Lucy jsme byly v armádě," prohlásila Hyacinth a pečlivě si upevnila marihuanovou cigaretu do držátka.

"To je skoro jako LSD."

Tou dobou už jejich křídlo bylo vyklizené a pár lidí od ochranky se ploužilo po chodbách a předstíralo, že hledá zdroj kouře. Sára a Hyacinth se k sobě sklonily a tiše si povídaly.

"Ty nejsi prezidentskej typ," prohlásila Hyacinth. "Od lidí jako ty se nečeká, že budou brát LSD."

"Já to už neberu. Víš, když mi bylo asi čtrnáct, sestra v tom byla až po uši a já jsem si párkrát dala."

"Proč jsi přestala?"

Sára mžourala do kartonu s mlékem a nic neříkala. Bezpečáci venku nadávali jeden druhému a všeobecně na studenty.

"Sledovala jsem sestru," ozvala se konečně Sára, "a když se úplně odpojila od světa, když ztratila přehled o tom, co je skutečné, a přestalo jí na tom záležet, tak jsem pochopila, že to není dobrý pro zdraví."

"A teď jsi prezidentka. Nějak to nechápu."

"Je důležitý v něčem zakotvit vlastní život. Myslím, že nějakým způsobem člověk navázat kontakt se světem musí – a jednou z možností je do něčeho se zapojit."

"Do Studentský vlády?"

"No co, pořád lepší než MTV."

Strážný, kterého přilákal hluk sterea, jim zabušil na dveře.

"Vyser si voko," prohlásila Hyacinth dunivým divadelním šepotem a ukázala ke dveřím palec prostrčený mezi prsty. Sára si položila obličej do dlaní a schoulila se potlačovaným smíchem. Když se vzpamatovala, strážný už byl pryč a Hyacinth se usmívala jako sluníčko.

"Ježíšku na křížku!" vyrazila Sára, "ty jseš docela od rány, víš o tom?"

"Jestli toužíš po klidňoučkých a vychovanejch kamarádkách, běž si ke Vzdušnicím."

"Už jsi mezi podobnýma bydlela. Proč tě z křídla nevyšťípou?" "To je totemismus. Potřebujou totemy. Lucy je jejich černošskej totem, já zase individualistickěj. Moc rády mají po ruce někoho, kdo držkuje, aby s ním mohly nesouhlasit. Připadají si pak rozmanitější."

"A nemyslíš, že diplomacie by byla účinnější?"

"Nejsem diplomatka. Jsem já. Kdo jsi ty?"

Místo odpovědi na tu obtížnou otázku se Sára pohodlně zapřela o zeď a zavřela oči. Dlouho poslouchaly hudbu a Vzdušnice mezitím vevanuly zpátky do křídla.

"Docela mi odleхло," poznamenala Sára. "Akorát se fakt cítím trochu provinile, že jsem přišla o Podávání svíčky."

"To je k smíchu."

"Máš pravdu. Ty to dokážeš říct a být si při tom sebou naprosto jistá, vid'? Obdivuju tě, Hyacinth."

"A ty se mi líbíš, Sáro," shrnula to Hyacinth.

Casimir Radon si ve fyzikální knihovně četl o kvantové mechanice. Digitální hodinky na ruce postgraduálního studenta, který spal na druhé straně stolu, ukazovaly osm nula nula. To znamenalo, že je na čase jít nahoru na návštěvu k emeritnímu profesorovi Walteru Abrahamu Sharonovi, který měl podivnou pracovní dobu. Casimir však přesto ještě neodcházel. Zjistil si, že Sharon není z nejsvižnějších lidí na světě, napadlo ho, že by profesor mohl být docela otráven jeho včasným příchodem, a rozhodl se přijít o deset minut později. A v nestrojené atmosféře na katedře fyziky byly stejně termíny schůzek brány s jistým heisenbergovským skepticismem, jako kdyby být na správném místě ve správnou dobu znamenalo porušit přírodní zákon, a tudíž to bylo v zásadě nemožné. Za širokými okny knihovny plnilo městská ghetta kouřové světlo, sem tam kolem nich proletěl meteor a ohnivě havaroval dole na příjezdovém parkovišti. Ve skutečnosti to nebyly meteory, jen různé předměty, které někdo namočil do hořlaviny, zapálil a hodil z okna nahore ve věži E; řítily se k zemi a za nimi se táhl ohon z ohně a trosek.

Casimirovi to připadlo zvráceně uklidňující. Byl to přesně ten typ šílenství, před jakým se nebyl s to v prvním týdnu stráveném na Americké megaverzitě ukrýt. Nešťastný Casimir brzy využil mé nabídky, ať se někdy staví, stávil se u mě krátce před půlnocí a bylo mu do breku, ale plakat nehodlal. Já jsem si dal kávu, on vodku a brzy jsme si navzájem rozuměli trochu lip. Vysvětloval mi, že tu nikdo nemá nejmenší ohledy ke druhým a nejmenší schopnost myslet sám za sebe, a když už člověk jednou byl dospělý, tuhle kombinaci těžko strávuje. Ani učitelé mu nedali sebemenší útěchu; vinou středověkého tempa byrokracie byl stále po uši ve fyzice pro mateřské školy. Samozřejmě mohl ty předměty urychlit jednoduše tím, že na ně chodil. Kdykoli profesor položil otázku, ať už byla řečnická nebo ne, Casimir okamžitě vypálil odpověď. Tím si vysloužil nenávisť a úžas spolužáků, ale to byl jeho jediný zdroj uspokojení. Čekal, až situace začne být k žití, a vysedával i na přednáškách, na které opravdu chodit chtěl, takže si vlastně nabral dvojí zátěž.

"Já totiž věřím, že Sharon mi dá za pravdu," prohlašoval Casimir a poprvé promluvil hlasitěji než tichým huhláním. "Ten člověk má rozum! Je jako ty a já nechápu, jak to, že skončil tady. Nikdy by mě nenapadlo, že mě jednou někdo překvapí výhradně tím, jak je rozumný a dobrý chlap, ale v tomhle podniku to je zázrak. Záleží mi na mně, vyptává se mě na můj život – jako kdybychom spolupracovali na výzkumném projektu, který má za cíl odhalit, co je pro mě nejlepší. Nikdy bych nevěřil, že velíkán jako on projeví tolik zájmu." Dlouhá, pochmurná odmlka. "Ale mám dojem, že to, co je s touhle školou v nepořádku, nedokáže napravit ani on. A co ty, Bude? Jsi normální. Co tady děláš?" Nedokázal jsem odpovědět a převedl jsem řeč na košíkovou.

Trio meteorů vykreslilo šmouhy přes široké okno a bylo osm deset. Casimir vrátil knihu a vyšel do leskle temné chodby. Byl teď na horním konci Doupat, té části Plexu, která hostila přírodní vědy. Dvě patra nad ním, v šestém a nejvyšším podlaží základny, byla Emeritní ulička, řada procovských kanceláří akademických superhvězd. Zvolna tam došel, věděl, že bude vítán.

Emeritní ulička byla temná a tichá a ozařoval ji jen pruh teplé žluti linoucí se ze Sharonových dveří. Casimir si sundal horolezecké brýle. "Dále," ozvala se melodická odpověď na zaklepání a Casimir Radon vešel do své nejoblíbenější místnosti na světě.

Sharon se na něj se zdviženým obočím zadíval. "Vida! Už ses napůl rozhodl?"

"Snad."

"Tak sem s tím! Odejdeš, anebo zůstaneš? Pro dobro fyziky doufám v to druhé."

Casimir si rázem uvědomil, že se vlastně vůbec nerozmýšlel. Vrazil ruce do kapes a zhluboka dýchal, protože ho to všechno mírně překvapilo. Nicméně se bezděky maličko usmíval; domáckost Sharonovy chaotické kanceláře na něj dělala dobrý dojem. Oznámil, že zůstává.

"Dobrá, dobrá," schválil to Sharon nepřítomně. "Udělej si místo a sedni si." Ukázal na židli a Casimir začal odklízet deset kilo vysokoenergetické fyziky. "Takže ses rozhodl překročit Rubicon, co?" nadhodil Sharon.

Casimir se posadil a v tom okamžiku se shora ozvala zvučná rána. Nadskočil, ale Sharon nijak nezareagoval.

"Co to bylo?" zeptal se Casimir. "Znělo to dost silně."

"Ale," odtušil Sharon, "odhaduju, že zase shazují nábytek. Však přece víš, že hodně našich studentů se velice zajímá o fyziku padajících těles?" Jako všechny svoje špatné vtípy to vyslovil pomalu a slavnostně, jako kdyby přitom zpomněti prováděl dlouhé výpočty. Casimir se krátce zasmál. Sharon mrkl a zapálil si dýmku. "Jestli dobře rozumím šuškaně, jsi chytřejší než všichni naši profesori až na mě." Znovu mrkl, teď už skrz hustý kouř.

"Hm? No, mám o tom jisté pochybnosti."

"To já ne. Mezi věkem a inteligencí není žádná korelace! Jenom se bojíš svou chytrost uplatnit! Tak je to. Radši budeš trpět – to ta tvoje polská krev. Kromě toho máš hodně praktických zkušeností. Naši profesori mají jen ty knižní."

"Jenže já právě knižní zkušenosti chci. Znat elektroniku je šikovné, ale mně se doopravdy líbí čisté principy.

Konstruováním obvodů bych mohl vydělat víc peněz, kdybych chtěl tohle."

"Přesně tak! Raději budeš chudým fyzikem. Inu, to, že chceš znát čisté věci, ti nemůžu vymlouvat. Koneckonců nejsi naivní a nežil jsi v bavlnce o nic víc než já."

Casimir se nejistě zasmál. "Nezdá se mi. Zatím jsem nezažil žádnou světovou válku. Vy jste prožil dvě. Možná jsem unikl ze slumu, ale vy jste utekl z Penemünde s kufříkem plným plánů na rakety."

Sharonovi se udělaly v koutcích očí vrásky. "Zatím. Velice významné slovo, nicht wahr? Nejsi moc starý... zatím."

"Co tím myslíte? Čekáte válku?"

Sharon se důkladně a pomalu zasmál. "S několika svými studenty jsem si obešel ty vaše obytné věže a připomnělo mi to jistě, eee, lokality za okupace Sudet. Podle toho, co vidím," strop se znovu otřásl a on ukázal nahoru troubelí dýmky, "a slyším, se domnívám, že možná ve válce už jste."

Casimir se zasmál, ale pak smích polkl a odtáhl se, protože Sharon se na něj nevlídně kabonil. Starý profesor byl velice složitá osobnost a Casimirovi se zdálo, že při debatách s ním vždycky jedná nevhodně.

"Válka a násilí nejsou moc k smíchu," poznamenal Sharon,
"ovšem pokud se to neděje tobě – pak jsou k smíchu, protože to jinak nejde. Tam nahoře je víc násilí, než ti dochází!
Dokonce i řeč se dneska stala formou násilí – a dokonce i na univerzitě. Takže na to dávej pozor a s válkou v Evropě si nedělej starosti. Dělej si o ni starosti tady, protože tohle je teď tvůj domov."

"Ano, pane." Po uctivé odmlce Casimir vytáhl z batůžku podložku s papíry a položil ji Sharonovi na stůl. "Nebo to můj domov bude, jen co podepíšete tahle lejstra. Jestli to nepřinesu do zítřka, paní Santucciiová mi utrhne hlavu."

Sharon jen seděl a Casimir se posléze začal cítit trapně. "Já," prohlásil konečně profesor, "mám dojem, že s formuláři si musíš dělat starosti taky. Formuláře a formuláře a formuláře. Mně na nich nesejde."

"Hm? Nesejde. Neodcházíte do důchodu, nebo ano?"

"Já, už asi ano."

Pak Sharon mlčky rozebral tiskopisy a rozložil si je na periodickou soustavu prvků, která mu pokrývala stůl. Několik minut je pečlivě studoval, pak z kameninové holby, která stála na stole a nesla podpisy Enrika Fermiho a Nielse Bohra, vybral pero a podepsal.

"Tak, teď jsi na správných kurzech," usoudil. "To člověk rád vidí, že jsi tak dobře socioekonomicky integrovaný."

Starý pán se zapřel na židli, sepnul prsty na plochem hrudníku a zavřel oči.

Dunivá rána – a Casimir byl na zemi, v hrdle měl prach a do zad se mu zadřel drobný štěrk. Shora do něj bušila suť a pak uslyšel hlučný neharmonický klavírní akord, který chvíli držel výšku a potom skučivě klesal, až jej pohltilo výbušné tříštivé prásknutí. Po pokoji létaly další sutiny a on byl zasypán drobnými úlomky cihel. Když si vymnul z očí prach a rozhlédl se, spatřil spousty rozházených černých a bílých kláves z piana.

Sharon bezvládně ležel na stole, z hlavy mu k zátylku vytékala stružka krve a vedle dýmky, na formuláři pro změnu učebního programu vytvářela louži. Dírou ve stropě dál sklouzávaly dolů štěrk, dešťová voda a odpadky. Casimir se škrábal na nohy a střídavě vykřikoval a lapal po dechu. Mezi rozbitými stropními deskami a pokroucenými knihami se dobrodil k Sharonovi a s hrůzou spatřil, že starému pánu odštěpek rámu piana, který exploze vymrštila jako šíp, probodl bok. Nesmírně pečlivě mu pomohl narovnat se, shrnul ze stolu knihy a trosky, pak zvedl jeho hubené tělo a posadil ho na stůl. Podložil profesorovi hlavu štosem Fyzikálních revuí roku 1938 a snažil se mu usnadnit dýchání. Zranění na hlavě nebylo vážné a rána se už zatahovala, ale poranění na boku bylo příšerné a Casimir neměl ani tušení, jestli odštěpek vytáhnout, nebo ne. Sharon se zajíkal a kňučel a v koutcích úst se mu hromadila krev. Casimir si otřel obličej od slz a špíny a hledal telefon.

Když kolem něj proletěl malý netopýr, poplašeně odskočil.

"Troglodyte! Žádné manýry to nemá! Táhle se máš dívat!" Casimir se švihem otočil a spatřil, že otevřenými dveřmi se k Sharonově stolu vrhl Bert Nix. Pokusil se ho odehnat, protože se obával nějakého napadení, ale Bert Nix se na místě zarazil a ukázal triumfálně na Sharona. Casimir se k němu otočil. Sharon na něj otupěle upíral napůl zavřené oči a malátně mlátil prstem do jednoho místa na desce stolu. Casimir se předklonil a podíval se. Sharon ukazoval na tabulku prvků, na rámeček s kyslíkem.

"Kyslík! Ó dvě! Jasný?" řval Bert Nix.

Bill Benson z Bezpečnostního oddílu 5 se právě hádal s kolegou, jestli je možné, že Roosevelt spáchal sebevraždu, když tu zazvonila nouzová linka. Nechal ji zazvonit čtyřikrát. Protože devadesát devět tísňových volání ze stovky byly kretenské vtipy, tím, že pokaždé nechal vyzvánět čtyřikrát, oddaloval skutečné pohotovostní případy pouze o čtyři setiny zazvonění na kus – ve srovnání s časem potřebným na vyřízení hovoru hotové nic. A stejně už měl až po zuby dětiček, co se sjely na mejdanu, když se šly vyblít, upadly a vyvrtly si kotník, načež (v zázračném záchvatu dočasného jasného vědomí) zavolaly pohotovost a pokoušely se skrze halucinogenní miasma vysvětlit, v čem je potíže, a do toho ještě v pozadí lomozily obudné stereoaparatury, div mu ten rachot nerozmotal telefonní šňůru. Nakonec však přece jen telefon zvedl a pro případ, že by to byl zase jeden z těch zkurvených stalinistů s pišťalkou, si přidržel sluchátko kus od hlavy.

"Haló!" ozval se jakoby z dáli hlas. "Potřebuju nějaký kyslík. Máte tam něco? Je to naléhavé!"

Ale do hajzlu, to musí mít podobný hovor každý večer? Ještě pár vteřin poslouchal. "Kyslíkovéj magor," oznámil kolegovi s mluvítkem přikrytým dlaní.

"Kyslíkovéj? Co máš z kyslíku?"

Benson spustil nohy ze stolu, položil si sluchátko do klína a začal vysvětlovat. "Tak podívej, tenhle oxid dusný, rajský plyn, to je něco. Dýchají to z masky jako při operaci. Ale když to dýcháš čistý, za chvíli to s tebou sekne, protože kyslík mít musíš. A oni po rajském plynu tak sílejí, že nechtějí masku sundávat ani kvůli dýchání, a tak s tím rádi míchají kyslík, aby u toho mohli vysedávat celej večer, blbci, a nedýchat nic jinýho a pořádně si odvařit mozeček. Proto nám pořád volají."

Znovu sluchátko zvedl, zabafal z doutníku a pomaličku vyfoukl dým. "Haló?" promluvil s nadějí, že ten nešťastný plynový magor už zavěsil.

"Tak co? Kdy to tu bude?"

"Krucinál!" zařval Bill Benson. "Hele, kamaráde, koukej zavěsit. Žádněj nemáme a tobě ho dávat nesmíme."

"Do prdele, no tak sem přijďte a pomozte mi. Zavolejte sanitku! Proboha, tady umírá člověk!"

Někteří z těch kluků jsou tak strašně debilní, až se člověk diví, jak se dostali na vysokou. Asi někoho podmázli.

"Poslechni, mla-dej, snaž se přemejšlet," vyzval ho přívětivě. "Tady je pohotovostní služba. Nemůžeme odsud odejít."

Co kdybysme byli pryč a došlo k mimořádné události?"

Odpověď bylo ticho; z pozadí však Benson tak tak rozeznal jiný hlas, který se mu zdál povědomý. "Měl jsi poslouchat, co se ti snažil říct! To nebyly žádné srandičky! Měli jsme vyhodit celou katedru kartografie, abysme si ho mohli dovolit. A ty mě neposloucháš!"

"Držte hubu!" řval kyslíkový magor.

"Hej, to jsi ty, Berte? Je tam na lince Bert Nix? Kde jste, mladej?"

"V Emeritní uličce," ječel kluk a praštil sluchátkem. Když doznělo klapity klap, jak sluchátko dopadlo, Bill Benson dál naslouchal a snažil se ujistit, že to opravdu je starý dobrý Bert Nix. Myslím, že tu báseň slyšel; do zpráv tvrdil, že slyšel báseň, a docela dobře to mohla být tahle, protože Bert Nix z ní pravidelně citoval a s oblibou ji psával na stěny:

Držbu držte, držbu držte ve věži ze slonoviny!

Karafa nenaplní karafiáty.

Knipp vrh prď! Svěrač udržet nemoh.

Drahá univerzita, naše Lusitanie, ustupuje.

Časem črtání rektori se v smyčce chytli. Do vzdušných pavučin
mne mozkově infarktování dolů stahují.

Východ k branné povinnosti volá a proklatci

jsou ošálení Módními sklony.

Nepokrytě požaduje se znovuposouzení součtu.

Na dříve určené zahájení je programováno!

Jak plodné maškaření! K vnějšku se vleče slovo vkleče

když skelná grimasa o zvěřském pondělku

rachotí tmou; nevěda toho, že plány nejsou zasloužené,

eskamotérova menažerie lži se Větrák štít snaží.

Znamení upřímné a bezduché jako Slunce

němě tkví na nebi, však z něj ozývá se řevem

skutečný stín endogenně zpustlých slov.

Beton dolů odkapává; však dobře vím,

že třicetipatrová kamenná ocel drží

tam, kde k moci Vzduchu jsou havrani nestabilní.

Jaké to žlutohnědé zvíře, jehož věže skla zbaveny padají,

se vprostřed vřavy ránem k zemi skládá?

"Do prdele!" vykřikl Bill Benson. "Berte? To jseš ty? Sakra, možná se fakt něco děje. Same, přehoď mě na linku šest, zkusím sehnat chlapy na devět jedna jedniče."

Casimir se potácel po chodbách a nadával si za to, že musel nechat Sharona samotného s otrapou, a když si představoval, že po návratu najde starého pána mrtvého, adrenalin se mu jen řítíl žilami. Nevěděl, jak otevře dveře, až se dostane, kam se dostat chce, ale prozatím na tom nesešlo, protože měl pocit, že žádná deska ze dřeva nebo umělé hmoty ho nezadrží. Zabočil za roh a vrazil do vysokého mladíka, který přicházel z druhé strany. Oba se omámeně složili na podlahu, ale Casimir se překulil, vyskočil a běžel dál. Muž, do kterého narazil, ho dohonil a on si uvědomil, že to je Virgil Gabrielsen, král Doupat.

"Virgile! Slyšels to?"

"Jasně, šel jsem se na to mrknout. Co se děje?"

"Na Sharonovu kancelář spadlo piano... propíchnutý plíce... kyslík."

"Jasně," kývl Virgil, na místě zastavil a vylovil z kapsy univerzální klíč. Zjednal si jím přístup do laboratoře, a jak se drali ke kanystrům s plynem, srazili na laboratorní stůl nějakého postgraduálního studenta. Casimir chytil rudl a horečně na něj začali veliký válec přivazovat, pak jej ztěžka vyvlekli ze dveří a jeli zpátky k Sharonovi.

"Do prdele, není tu žádný nákladní výtah," vztekal se Virgil. "Po schodech to nahoru nedostanem." Byli u schodiště dvě patra pod Sharonem. Nádrž s kyslíkem byla asi tak metr a půl vysoká, měla třicet centimetrů v průměru a byla nahuštěná desítkami kilogramů krajně stlačeného plynu. Virgil ještě stále dumal, když tu pohublý a nezdravě vyhlížející Casimir kanystr objal, narovnal se a hodil si jej přes rameno, jako by to byl srolovaný koberec. Pak bral dva schody naráz a Virgil skákal plavně za ním.

Zakrátko Casimir válcem praštil na podlahu vedle Sharona. Bert Nix držel profesora za ruku, něco si šeptal a občas se překřížoval. Když Virgil zavřel dveře, Casimir si podržel horní ventil na vzdálenost paže od sebe, jedno ucho si zabořil do ramene a ventil otevřel. Virgil měl právě tak čas si ucpat uši.

Pokoj zaplavilo ničivé syčení podobné výkřiku zraněného draka. Úžasně silný tlak unikajícího kyslíku Casimirovi srazil ruce stranou. Papíry se rozvířily jako v bouři a po podlaze se roztančily klávesy z piana. Bert Nix si toho nevšímal a nacpal papírové ubrousky do uší nejprve Sharonovi a pak sobě.

Ve chvíli začal Sharon dýchat snadněji. Zároveň v popelu z jeho dýmky propukl malý požár přiživený vysokou koncentrací kyslíku. Casimir se to už chystal udusat, ale Virgil jej zdvořile odstrčil; měl dost rozumu, aby cestou nahoru utrl ze stěn/hasicí přístroj. Jakmile byl požár uhašen, Virgil začal Sharonovi poskytovat tu první pomoc, co se poskytnout dala, Casimir se vrátil do Doupat, našel výtah a pak přivlekl další kyslík a regulátor. Z pytle na odpadky se jim podařilo vyrobit neumělý kyslíkový stan.

Osádka sanitky dorazila za hodinu. Saniťáci Sharona naložili a odvezli a Bert Nix jim cestou radil, jaké jídlo má pan profesor rád.

Já jsem procesí potkal cestou tam – Casimir mi zavolal a informoval mě. Když jsem dorazil ke dveřím Sharonovy kanceláře, spatřil jsem nezapomenutelnou scénu: Virgil a Casimir po kolena v suti; psací stůl zavalený rozervanými obaly od léků a obvazů; Virgil třímá hrst zuhelnatělých, zakrvácených, od hasicí pěny zasviněných formulářů; a Casimir zaklání hlavu skrz díru ve stropě k nebi a hlučně se směje.

ŘÍJEN

Z přední části přednáškového sálu mluvil profesor Embers. Nikdy nepřednášel; mluvil. Uprostřed auly pět set posluchačů sedělo na židlích a s otevřenými ústy pozorovalo obraz pana profesora na nejbližším barevném monitoru. Sára seděla v řeru na konci auly a pokoušela se vyrovnat rozpočet Studentské vlády.

"Čili. Gramatika je jen modus, jímž zobrazujeme koncepty," říkal profesor. "Gramatika je jako stěny a zářátky na hracím automatu. Rétorika je jako pohyblivé části hracího automatu. My tyto části ovládáme. Vše ostatní ovládá zbytek automatu – gramatika. Když pohyblivými částmi dobře hýbeme, skórujeme. Pokud se nám nezdaří koncepty schůdně zobrazit, kulička spadne do černé díry nicoty. Pokud se pokoušíme švindlovat, automat se zasekne a my prohrájeme – to je jako když lidé nerozumějí našim interakcím. Právě proto se tady v prvním ročníku musíme učit gramatice. Ještě ovšem kvůli tomu, že to tak S. S. Krupp chce."

Nastala několikavteřinová odmlka a nato se zhruba stovka lidí zasmála. Sára ovšem ne. Na rozdíl od bažantů v aule, kteří si mysleli, že profesor Embers je bezva chlapík, si Sára myslela, že je otrava a srab. On dál vykládal a ona dál vyrovnávala rozpočet.

Byl to rozpočet na tento semestr a býval měl být hotov už minulý semestr. Jenže minulý semestr záznamy požrala tajuplná počítačová chyba a teď je Sára musela rekonstruovat, aby vláda mohla pokračovat, kde přestala. V tom jsem ji trochu pomohl, i když nevím, nakolik ji to bylo užitečné. Seznámili jsme se na začátku ročníku, na recepci pro pedagogy bydlící na škole, a později jsme si zašli jednou dvakrát na oběd a povídali si o Americké megaverzitě. Kdyby nic jiného, můj byt byl klidný a dost příjemný na to, aby si tam v případě potřeby mohla rozložit papíry a nerušeně pracovat. Nerušeně mohla pracovat zrovna tak i na přednáškách angličtiny pro začátečníky, protože byla ve vyšším ročníku a angličtinu měla jako hlavní obor, měla průměr tři celé sedm a nemusela moc dávat pozor.

První záchvěv pochyb, že něco není v pořádku, nastal v půli léta, když ji univerzitní počítačový systém sestavování rozvrhů automaticky zařadil do angličtiny pro začátečníky a varoval ji, že ve svém prvním roce tuto povinnost nesplnila.

"Podívejte," vykládala příslušnému úředníkovi, když na podzim přijela, "já mám angličtinu jako hlavní obor. Tohle všechno znám. Proč mě strkáte na angličtinu pro začátečníky?"

Všeobecný poradce pro výuku si prostudoval kratičké kódy vytištěné počítačem a pak si to našel ve velké počítačově vytištěné knize. "Aha," prohlásil. "Nebyl jeden z vašich rodičů jiné národnosti?"

"Moje nevlastní matka je z Walesu."

"Tím se to vysvětluje. Pochopte." Úředník se k ní otočil a zaujal postoj vyjadřující řečí těla upřímnost a otevřenost.

"Statistická analýza prokazuje, že děti jednoho či obou rodičů jiných národností jsou často vybaveny zvláštními handicapy."

Sára vystrčila bradu, až se jí páteř prohnila dozadu. "To chcete říct, že neumím anglicky, protože moje nevlastní matka je Velšanka?"

"Zvláštní handicap je ve vašem případě pravděpodobný. Omylem vás vyňali z angličtiny pro začátečníky, protože jste měla vysoké skóre při testech. Tato výjimka nyní byla vstřícně k vám retroaktivně zahlazena."

"Já nechci, aby ji někdo zahlozoval. A vstřícně to není."

"V zájmu zajištění vysokých akademických standardů je proces zahlození nevolitelný."

"To jsou mi kecy." Nebyla to zrovna efektivní replika. Sára by byla nejradši, kdyby tu měla s sebou Hyacinth a ta mluvila za ni; Hyacinth by nebyla zdvořilá, Hyacinth by říkala naprosto urážlivé věci a oni by se rozprchlí v děsu. "To v žádném případě nemůžu přijmout." Ke dveřím se přitahování hlukem jako mrchožrouti stáhli dva vymydlení mladí poradci; nahlíželi dovnitř s otevřenými a chápavými úsměvy. Kromě Sáry se usmívali všichni. Dobře ale věděla, že tentokrát má pravdu – zatraceně dobře věděla, jakým jazykem že se dneska mluví ve Walesu. Můžou se připitoměle usmívat, dokud jim ksicht nezmodrá. Když poradce naznačil, že se dožaduje zvláštních ohledů, protože je prezidentka, zpražila ho pohledem, po němž na chvíli přišel o vyrovnaný výraz; drobný, leč příjemný triumf.

Všechno udělala podle předpisů, sesmolila žádost, aby ji docházky na angličtinu pro začátečníky zbavili. Žádost ale byla zamítnuta, a to kvůli počítačovému omylu, jehož vinou to vypadalo, jako by u standardních testů dosáhla 260 místo 660 bodů. V době, kdy dodatečný doklad o výsledku od testovací společnosti prokázal, že je přece jen chytrá holka, už bylo pozdě vypouštět nebo dodávat předměty – takže byla na angličtině pro začátečníky.

Konečně se blížil konec přednášky a profesor Embers vracel týdenní eseje. Úkolem bylo vybrat si časopis a popsat, jak na nás působí.

"Kvalitou esejů jsem byl tento týden přímo požehnán," prohlásil profesor Embers. "Tentokrát jsme skoro vůbec nemuseli dávat žádná céčka. Tady jsem to seřadil abecedně podle vašich jmen do šestnácti štosů podle kruhů."

Všech pět set studentů se vydalo dolů pro své práce. Sára ještě deset minut pracovala, pak si posbírala věci a schválně loudavě vyrazila dopředu. Všimla si, že okolo štůsku papírů jejího kruhu se shluklo pět stalinistů–bůhviproč skončili všichni v jednom kruhu s ní. Protože na schůzky kruhu nikdy nechodila, nebyl to problém, ale nechtěla se s nimi setkávat ani při takovýchhle příležitostech. Rovný a vzpřímený jako ohořelý smrček v poli tam stál Dexter Fresser, významný činitel Stalinistického undergroundového praporu. Tomu se chtěla vyhnout nejvíce ze všech. Sára i Dex chodili na tutéž přípravku v Ohio, jezdili týmě autobusem do školy, třináctkrát spali v téže posteli a třikrát si spolu dali LSD. Od té doby Dex bez kyseliny většinou nedal ránu. Sára už nebrala nic. Teď z něj byl potrhlý radikál s rozhašeným mozkiem, nicméně na ni si vzpomínal, a tak se mu pečlivě vyhýbala.

Asi v půli cesty dolů po uličce uviděla na monitoru Dexův obraz. Zapadla příkře na sedadlo a pozorovala jej i jeho soudruhy.

Dex výsměšně četl esej a ona věděla, že to je ten její. Listoval jím bezcílně sem tam, jako kdyby hledal určitou větu nebo slovo, pak bezmocně zavrtěl hlavou a upustil jej zase na štos. Konečně si poslední z nich vydoloval vlastní práci a

kolektivně odešli; zbylo po nich několik desítek esejů, které se nikdo neobtěžoval vzít si.

Docent Archibald Embers, studijní poradce pro angličtinu pro začátečníky skupiny G, si prohlížel mladou ženu sedící na jeho pohovce a činil se, aby mu dýmka nevyhasla. To vyžadovalo manipulovat s butanovým zapalovačem v obrácené poloze a on měl dojem, že spálenina na palci bude druhého stupně. Nicméně tahle konkrétní studentka je rozhodně konfliktní, a tak není čas na projevy bolesti. Ležerně dýmku držel, druhou rukou se natáhl a nenuceně projel palcem v květináč, takže se popálené místo hluboko zabořilo do chladivého humusu. Jsem Antaios, pomyslel si, a přece jsem i Prométheus, vlastním plamenem poznamenaný. Seděli v koutku na pohovory, který zřídil, aby nemusel se studenty mluvit přes psací stůl jako nějaký autoritář. Anebo totalitář? Nikdy mu nebyl jasný rozdíl.

Ta holka je evidentně energií nabitá, typ A, nižší dominantní stupeň, s převahou levé hemisféry a s velice podivnými rezonancemi. Doputovat s ní až na konec její krize, to bude bolet. Posbírala v posluchárně spoustu prací, přinesla je sem, na jeho území, a chce je důkladně probírat. Nevoní jí její známka, běčko.

"Tak dál," pokračovala a švihem se dostala na další stranu. "Podíváme se na stranu dvě, kde se pojednává o reklamě na kolínskou Glans Essence. Počtata je u ten sexpil. Má jeho na sobě zpoustu. Je tajný agent, asiago Bond James Bond nebo tak. Nebo kdo to jiný s hodně sexpil. Proč on má sexpil? Protože u něho kolínský Glans Essence. Oni vjeřívám to takdoide a vy nějakí koupíte. Tak jeho prodává. A vy jste vedle toho na okraj napsal: 'Skvělá analýza mechanismu reklamy.' A na konec jste napsal: 'Známku A jsem vám za tuto práci dal za pochopení toho, jak nám systém vymývá mozky.' Upřímně řečeno, jestli mu za tohle chcete dát áčko, vaše věc, ale jak jste mohl mně dát běčko? Moje práce byla třikrát delší, měla úvod, závěr, osnovu, nebyly v ní gramatické ani morfologické chyby – co byste ještě chtěl?"

"To je vynikající otázka," prohlásil Embers. Důkladně potáhl z dýmky. "Co je známka? To je, oč tu běží." Krátce se zasmál, ale ona jako by to nepochopila. "Někteří učitelé známkují podle křivky. Jeden musí studovat matematiku, aby rozuměl vlastním známkám! Ale zapomeňme na tyto falešné výmluvy. Znamka je ve skutečnosti forma poezie. Je to subjektivní reakce na žákovu práci, výtažek, ta nejčistší esence – ani sonet, ani haiku, jediné písmeno. To je pozoruhodné, že ano?"

"To je vážné nádhera. Ale stejně musíte známkovat tak, aby se vidělo, že píšu lip než on. Jinak je to nepoctivé a nerealistické."

Embers si přehodil nohu přes nohu obráceně než předtím a chvilku bafal, až se v dýmce zase rozhořelo. Posluchačka si vzala list papíru a odháněla si od tváře dým. "Nevadí vám, že kouřím?" optal se.

"Je to vaše pracovní," odpověděla přiškrceně.

Jestli se nechce chovat asertivně, tím lip. Konečně se rozhodl, jak na to nejlépe. "Není jednoznačné, jestli píšete lip. Některé jste označila za funkční negramoty. Nuže, tyto negramotové, jak jste je nazvala, někdy mívají velice expresivní prozaické hlasy. Nezapomeňte, že ve vlastním idiolektu je každý dokonale gramotný. Takže vtom smyslu, v jakém být opravdu kreativní znamená uniknout ortodoxii, jsou to vysoce pokročilí mistři slova, zatímco vy se ještě zuřivě snažíte prolomit okovy soustavy gramatických pravidel. Oni mi odevzdávají svá vyjádření a já na ně reaguji svými jednopísmennými básněmi – to je prapodstata známkování! Poezie! A protože jsem básník, jsem pro to obzvláště dobře uzpůsoben. Vaše představa, že tyto protoumělce je třeba ubít, protože nejsou jako vy, zavání absolutismem, který je zde ve chrámu akademické svobody velice znepokojující."

Chvilku seděli mlčky.

"Opravdu jste to řekl?" zeptala se konečně.

"Řekl."

"Hm. Takže jen tak povláváme a nemáme vůbec žádné standardy."

"I tak se to dá vyjádřit. Měla byste si v tomto bodu vyměnit názory s vedoucím katedry. Podívejte, je přece jasné, že žádná absolutní realita neexistuje. Nemůžeme každého nutit, aby se vyjadřoval prostřednictvím týchž absolutních pravidel."

Při odchodu vypadala dívka zvláště vyčerpaně a zamlkle. Inu, stravovat nové světónázory, z toho může člověk dost vystřízlivět, Embers zjistil, že má na palci puchýř, a inspirovalo ho to k napsání haiku.

Na dveře Casimirova pokoje kdosi zabušil masivním kruhem s klíči– Casimir vzhlédl od papírů na psacím stole a stejně se zařídil godlina, ilegální kotě, které mu spalo na klíně; uvedl se do nejvyššího bojového poplachu a zaťal mu do stehna šestnáct drápků. Než mohl Casimir otevřít ústa a říct "Kdo je?" a než se mohl Bodlina vrhnout vpřed a čelit nepříteli, dveře někdo odemkl a trhnutím otevřel. Do místnosti vešel menší podsaditý muž vyznačující se znepokojivou podobností s Leonidem Brežněvem.

"Ubení myzu," zahuhlal, polykaje háčka jako kuličky černo–mořského kaviáru. Casimir přikryl Bodlinu rukou a doufal, že nebudou odhaleni; kotě si vzalo jeden jeho prst mezi přední tlapky a začalo ho rašplovat jazykem.

Za esběčkařem stál šlachovitý chlapík s chlorakné, nesl kovový kanýstr s pumpou na vršku a v ruce držel trubici s hubicí na konci. Než mohl Casimir na odpověď třeba jen zavrčít, vešel ten člověk rázně dovnitř a začal těžkou mlhou postříkovat podlahové lišty. Esběčkař se na Casimira chmuřil, on seděl a mlčky se díval, jak hubitel hmyzu obchází pokoj s hubicí přístroje otočenou ke stěně a postříkuje všechno, co je poblíž lišt, včetně bot, Bodlinova žrádla a misek na vodu, psacího stroje, dvou ponožek (každá jiná), knihy a nabíječky ke kalkulačce. Oba cizí lidé se po vnitřku téměř holého pokoje rozhlíželi s malátnými výrazy nepochopení nebo snad opovržení.

Tou dobou, když se Casimir vzmohl na: "To není potřeba, od té doby co jsem se nastěhoval, jsem tu žádný hmyz neviděl," se už postříkovač nemilosrdně blížil k němu. Casimir si kotě přidržel na břiše, chytil okraj svého extradlouhého a sedm let starého trička s nápisem Wall Drug a vytáhl jej nahoru, aby vznikla závěsná páska pro vzpouzející se

zvířátko, a pak ve snaze udržet je a skrýt překřížil přes vzniklou vybouleninu paže. Zároveň vstal a odpotácel se z cesty hubiteli, který do něj vrazil, až Casimir ztratil rovnováhu a padl na postel, ovšem stále udržel paže překřížené. Zase vyskočil, protáhl se kolem dezinfektora, stoupl si zády ke dveřím a nonšalantně koukal z okna na věž E. Hubitel za jeho zády se ještě stavil u dveří a postříkal řemeny prázdného batůžku. Casimir si prohlížel odraz obou mužů, kteří už mizeli ve dveřích, a ucítil odpuzující chemický zápach. Okamžitě se otočil na patě a hodil Bodlinu na postel, pak vzal jeho krmění a misky na vodu a šel je umýt.

Své první nelegální kotě uviděl Casimir o patro výš, když zapomněl ve výtahu zmáčknout tlačítko. Vystoupil o jedno patro nad tím svým, a když chtěl sejít po schodech, spatřil, jak si v chodbě hraje se zvířátkem několik studentů. Po několika opatrných dotazech navázal telefonicky spojení s kotčím překupníkem. Dva týdny nato si Casimir uložil do paměti instrukce a vydal se ve čtvrt na pět ráno do knihovny. Tam zašel do třetího patra, vytáhl si z police svázaná vydání Sovětské asfaltérské revue z ledna až března 1954 a za desky vložil dvě dvacetidolarovky. Pak se vrátil k pultu oddělení periodik, kde na něj čekal drobný, slušně oblečený knihovník kolem čtyřicítky.

"Chtěl bych nahlásit," začal a otevřel svazek, "že stránky 1738 až 1752, právě ty stránky, které potřebuji, někdo z tohoto svazku vyřízl břitvou."

"Rozumím," kývl chápavě mužik.

"A když už jsem tady, mám si vyzvednout nějaké mikrofilmy, které jsem si objednal jako meziknihovnovou výpůjčku."

"Ovšem, vím, o co jde. Okamžiček, prosím." Knihovník zapadl dozadu do kanceláře a po chvíli se zase vynořil s velkou krabicí naplněnou kulatými krabičkami na mikrofilmy. Casimir si ji vzal, přišla mu podivně lehká, usmál se na knihovníka a odešel. Propustku už měl vyřízenou, a tak na něj strážný u východu jen mávl, ať jde. Když se vrátil do pokoje, vytáhl horní řadu mikrofilmů a dole našel na ručniku schoulené kotě, které se začínalo probírat z účinku mírné dávky sedativ.

Od té doby ale Bodlina nebyl ani mírný, ani usdlý, zato Casimirovi dodával trochu nepředvídatelnosti, která životu v Plexu tak bolestně chyběla. Skoro mu ani nevadilo, že si kotě vprostřed noci vyvzpomene a hodiny lítá zběsile po pokoji jako po překážkové dráze, protože aspoň jeho smysly mohly registrovat něco, co ne–bylo naprosto nevýrazné. Bodlina se mu sice pokoušel spát na obličejí a různé důležité drobné předměty schovával na prapodivných místech, ale Casimir si ho přesto zamiloval.

Nacvičeným pohybem si nasadil horolezecké brýle a vyšel na chodbu. Jeho křídlo bylo jen dvě patra daleko od Divokých a ztřeštěných, nejlepších mejdanistů v Plexu, a ti před dvěma týdny přišli s barvami ve sprejích a nastříkali mezi všemi dvojicemi dveří na zdi obrovská červená, bílá a modrá kola se dvanácti loukotěmi. Byla to neumělá zobrazení Velikého kola, obrovské neonové reklamy mimo Plex; Divocí a ztřeštění v žertu a jako zasvěcovací rituál předstírali, že se mu klaní. Tenhle rok se stali agresivními sprejery a načmárali Veliká kola prakticky po celém Plexu. Casimir na to už byl zvyklý a přešel kolem galerie obřích kol k umývárnam s Bodlinovými miskami v ruce.

Umývárny jejich křídla vypadaly zevnitř jako mikrovlnky nebo autoklávy, na zdech měly lesklé zelené dlaždice, byly jasně osvětlené, měly převoskované podlahy a bylo v nich tolik páry, že vejít do nich bylo jako vstoupit do halucinace. Na jednom konci se tři chlapci sprchovali s přítelkyněmi, popíjeli, řvali a vůbec byli velice divocí a ztřeštění. Chovali se hůř než nekoherentně, ale většina z toho, co Casimir pochopil, se týkala anglosaské anatomické terminologie a variací na "co říkáš tomuhle", po čemž následovalo partnerčino dlouhé zapištění. Casimira to svádělo zůstat a poslouchat, ale nahlédl, že je stále panik, a tak je zbytečné snažit se přiučit něčemu z látky pro pokročilé, obzvlášť špehováním. Zašel k řadě natěsnaných dřezů a konečně našel jeden, který nebyl ucpaný toaletním papírem nebo zasklým svinstvem.

Když myl Bodlinovy misky, do dveří vešel chlap s ručnickem kolem pasu. Vypadal tuctově, trochu zavalitě, sportovně a vyholené. Došel docela blízko ke Casimirovi, zastavil se a beze slova na něj dlouho civěl, jako by byl krátkozraký; Casimir si ho nevšímal, jen po něm občas střelil pohledem v zrcadle, a to mezi dvěma loukotěmi Velikého kola, které tam bylo nakreslené holicí pěnou.

Po chvílce chlap zatahal Casimira za rukáv. "Hele," zahuhlal, "můžu si pučit –"

Casimir mlčel.

"Mhm?" pobídl ho podivný chlapík.

"Nevím," opáčil Casimir. "Přijde na to, co chceš. Nejspíš ne."

Muži se na tváři postupně rozhostil úšklebek, pak se otočil, jako kdyby si vyměňoval úsměvy s imaginárními přáteli, kteří stojí za ním. "No tohle," utrousil a odvrátil se. "Nesnáším takový sráče, jako ses ty!" vybafl, popoběhl pár kroků naproti ke skříňkám, vyběhl dva kroky po stěně a nato se zase svalil dolů na podlahu. Casimir se v zrcadle díval, jak chlap jde od skříňky ke skřínce a konečně nachází jednu nezamčenou. Pak ji ten podivný člověk prošťátral a vybral si holicí krém ve spreji. "Hej," zavolal a podíval se Casimirovi na zátylek. "Hej, pane Wall."

Casimir se na něj v zrcadle zadíval. "Co je?"

Cizinec vůbec nepochopil, že se Casimir dívá přímo na něj. "Hej, sráčil Kuhbrku! Pane Wall Drug! S tebou mluvím!" Ze sprchového kouta se začalo linout rytmičné ženské hekání.

"No co je," zakřičel v odpověď Casimir, ale odmítl se otočit.

Cizí chlapík k němu došel a Casimir se napůl otočil k obraně. Chlap stál hodně blízko. "Máš asi něco s ušima," hulákal.

"Měl by sis sundat brejle."

"Chceš něco? Protože jestli jo, měl bys to přímo říct."

"Myslíš, že mu bude vadit, když si tohleto pučím?"

"Komu?"

Cizí chlap se zašklebil a zavrtěl hlavou. "Víš něco o teriérech?"

"Ne."

"No tak dobrý." Cizinec položil holicí krém na polici před Casimira, utrousil něco nesrozumitelného a vyšel z umývárny. Casimir usušil misku na krmění pod automatickým sušákem u dveří. Když mačkal tlačítko už potřetí, z jedné sprchy

vyšel nahý pár; Casimira spatřili, teprve když byli pět metrů od úkrytu.

Dívka zaječela a přitiskla si dlaně na tvář. "Ježíš, Kevine, tady někdo je!" Kevin byl příliš malátný po sexu a pivu, než aby se zmohl na víc než nejistý úsměv. Casimir beze slova odešel, na chodbě se zhluboka nadýchal chladivého a suchého vzduchu, vrátil se do pokoje a tam Bodlinovi nalil do misky pramenitou vodu z láhve.

Jen co se Casimir doslechl o Neutrinu, oficiální organizaci studentů oboru fyzika, vzal jejich schůzku šturmem a nechal se zvolit předsedou a pokladníkem naráz. Casimir už byl takový, po většinu doby měkký, ale občas s výbuchy efektivy. Vešel na schůzku, kde bylo jen šest lidí, a zeptal se: "Kdo je předseda?"

Ostatní měli taky jako hlavní obor fyziku, takže byli na podivné chování zvyklí, a odpověděli mu. "Ten absolvoval," vysvětlil jeden.

"Ne, když absolvoval, přestal naším předsedou být. Když ten, co byl naším předsedou, promoval, v tom okamžiku jsme předsedu přestali mít," opáčil jiný.

"Souhlasím," přidal se třetí, "ale správný výraz je ,když byl promován'."

"To je pedantismus."

"Tak je to správně. Kde je mluvnický?"

"Koho to zajímá? Proč to chceš vědět?" zeptal se první. Zatímco druzí dva hledali v mluvnicku, čtvrtý člen kroužku držel v ruce kalkulačku, roztržitě ohlodával šňůru nabíječky a zbývající dva členové se hlučně hádali o neviditelný diagram, který kreslili prsty na stěnu.

"Chci v tomhle spolku dělat předsedu," ozval se Casimir. "Nějaké námítky?"

"Ne, to je dobrý. My mysleli, že jsi z administrativy nebo tak něco."

Ke všemu tomuhle Casimira motivovala skutečnost, že po Sharonově nehodě už nemohl uniknout zbytečným předmětům. Po oněch pochmurných událostech se ocitl v beznadějně situaci; několik následujících týdnů byl tak zamlklý a neklidný, až jsem se o něj začal bát. Jednu noc se jeho soused od dvou do čtyř díval na kabelovce na film Rocky a spící Casimir podvědomě vyslechl hudbu. Ráno se probudil s pocitem poslání, osudovosti, touhy vyrazit a porazit ty hajzly v jejich vlastní hře. Neutrino mu poskytlo vhodnou mocenskou základnu, a protože výuka mu zabírala jen asi šest hodin týdně, měl moře času.

Než Casimir převzal moc, utratilo Neutrino většinu přidělené subvence na drobné aktivity, třeba večeře, výlety k jaderným reaktorům, nanicovaté učební přístroje a podobně. Casimirovým záměrem bylo vrhnout všechny peníze na jediný projekt, který zaměstná mozky členů a na konci povede k něčemu užitečnému. Nedlouho poté co přesvědčil tvárné členstvo Neutrina, že to je dobrý nápad, přišel s návrhem, o jaký projekt půjde: o sestrojení vrhače hmoty. Vrháč hmoty byl magnetický přístroj, který vrhal předměty. Skládal se z dlouhé rovné kolejnice, korečku, který na kolejnici jezdil po magnetickém polštáři, a výkonných elektromagnetů, které koreček vrhaly vpřed po kolejnici. Když se koreček na konci kolejnice zastavil, cokoli se v něm nalézalo, letělo dál – a teoreticky velmi, velmi rychle. V poslední době se ten prostý stroj stal hýčkaným projektem profesora Sharona, který jej navrhoval jako přístroj k lunární těžbě. Casimir namítal, že myšlenka to je důležitá a zajímavá i sama o sobě a že Sharonovo spojení s ní má sentimentální hodnotu. Jako pocta Sharonovi, jako zábavný projekt a jako hračka, se kterou se po dokončení skvěle vyřádí, byl vrháč hmoty pro Neutrino neodolatelný. Což ovšem bylo jedno, protože tak jako tak by Casimirovi v postavení té potvornosti nic nezabránilo.

Právě ten večer sestavoval Casimir rozpočet na projekt, protože se blížila doba schvalování rozpočtu Studentské vlády. Nedlouho po návštěvě dezinsektora se Casimir dostal do úzkých. Ze součástí, které potřeboval, byly mnohé snadno dostupné, ale některé položky, třeba ručně vinuté elektromagnety, bude rozpočet stravovat ztuha. Bude potřeba je vyrobit ve Vědecké dílně, a to znamenalo jednat s Virgilem Gabrielsenem. Casimir zrubal náklady, jak to jen šlo, pak sebral věci a vydal se na půlhodinovou výtahovou cestu na dno Doupat.

V zájmu výkonnosti, bezpečnosti, vyrovnanosti designu a zdravého vzájemného ovlivňování kateder umístili tvůrci Kampu–struktury všechny katedry tvrdých věd do jediného bloku. Tomu se říkalo Doupata, protože většinou ležel pod úrovní vozovky – a kvůli údajným morlokovským vlastnostem jeho obyvatel. Na vršku Doupat byly knihovny kateder, dále pak posluchárny, laboratoře, skladiště – a zcela na dně, třináct metrů pod zemí, obrovské VS – Výpočetní středisko – a Vědecká dílna. Jakýkoli výzkumník, který chtěl, aby mu vyfoukali sklo, vytvarovali kov, opravili zařízení, vytvořili obvody nebo smontovali stroje, musel sem dolů, klesnout zaměstnancům Vědecké dílny k nohám a obměkčovat jejich kamenná srdce. To znamenalo odchytit si Luteho, hyperaktivního norského technika, o kterém se povídalo, že se dokáže teleportovat, a jenž pohrdal chytrými lidmi pro jejich bezmocnost v praktických záležitostech, anebo Zapa, odborníka na elektroniku, vůdce motorkářské bandy, který v pracovní době vybrušoval motorové bloky pro své kolegy a jenž profesorům hrozil bizarním a vražedným mučením. Zap byl nejlevnější technik, jakého dokázal řídicí výbor Vědecké dílny sehnat, Luteho tu po ohavných výhrůžkách od všech členů fakulty drželi za vysoký plat a Virgil byl k nesmírné úlevě všech najat před třemi lety jako studentský pomocník na částečný úvazek a obrátil dílnu vzhůru nohama.

Vědecká dílna byla na konci tmavé neoznačené chodby, která páchla strojovým olejem a neoprenem a byla napůl zatarasená pohozenými rozbitými přístroji. Jen co Casimir dorazil, v mírně osvětlené a divoce rozmanité atmosféře ošumělosti se mu okamžitě udělalo lip; brzy našel Virgila, jak popíjí pivo a horlivě šmidlá dráty a řemenicemi na automatickém plotru.

Zašli do jeho kancelářičky a Virgil sobě i Casimirovi vyndal další pivo. "Nějaké nové zprávy o Sharonovi?" zeptal se.

"Pořád totéž. Ani slovo," odpověděl Casimir a šoupal nohama v teniskách po podlaze sem tam v pilinách a sponách.

"Není úplně v komatu, ale rozhodně není všechno, jak má být. Ať už se nedostatkem kyslíku ztratilo cokoli, nevrací se to."

"A nikoho nechytíli."

"Na E čtrnáctce bydlí lidi z Interperetačních umění. Mívali tam místnost s pianem. A na E13J se jim to nelíbilo, protože interpreti v jednom kuse stepovali."

"Však víme, jak jsou ti nešťastní chlapeči citliví na hluk."

"Pár dnů před tím pádem piano z E14 ukradli. Tutéž noc někdo zapálil dveře dvěma z těch stepařů. Pár dnů nato v E13J proběhla soutěž v pálení a shazování nábytku a shodou okolností v tutéž dobu proletělo Sharonovi stropem piano. Jen nepřímé důkazy."

Virgil spráskl ruce na hubeném břiše a zadíval se do stropu. "Ačkoli jedinci spojovaní s E13J projevují náznaky sociohetero–doxního chování, považujeme za výhodnější udržet je uvnitř systému a konstruktivně jim radit než je předat ničivé vnější právní síle, která by bránila resocializaci. Megaverzita je svobodná komunita jedinců usilujících dospět společně k harmoničtější a osvětenější budoucnosti a vstup vnějších donucovacích sil by jen dusil akademickou svobodu a –"

"Jak to víš?" optal se ohromeně Casimir. "Právě tohle slovo od slova nedávno řekli."

Virgil pokrčil rameny. "Oficiální stanovisko. Použili je před dvěma lety při tom incidentu se vzpěračskou činkou. Z E13 shodili devadesátikilovou činku na střechu hlavní kuchyně v jídelně. Probořila se do tlakového kotle a při následném tuňákově tortilovém výbuchu bylo zraněno patnáct lidí. A tlak v těchhle kotlích je tak vysoký, že když doktor Wiedlitschek, ředitel Stravovacích služeb, který stál nedaleko, dostal zásah, proletěl mu úlomek z tortilového lupínku naho lebkou. Uzdravil se, ale od té doby mu říkají Vombat. Lidi z administrativy, kteří to vyřizovali, nechápou, jak vyšinutí tihle studenti jsou. Krupp a jeho lidi by jim za to sice nej–radši dali lít roztavené olovo do krků, ale nemůžou s tím nic dělat – rozhoduje výbor pedagogů s definitivou."

Casimir odolal touze zařvat, vstal, začal rázovat a mluvit skrz zaťaté zuby. "Tohle svinstvo mě sere, fakt mě sere. Je to k neuvěření. Neplatí tu žádný zákon, můžeš si dělat, co se ti zlíbí."

"S tím nesouhlasím," udržel si Virgil blazeovaný výraz. "Vždycky je nějaký zákon. Zákon je prostě názor toho, kdo má největší bouchačku. A protože v Plexu málokdy sejde na zákonech zvenčí, vytváříme si vlastní zákon za použití té síly – těch bouchaček –, co máme. Ve Vědecké dílně se nám to velmi daří."

"Fakt? Mám dojem, jestli to nemá co dělat s tím, co jsi mi tuhle říkal: že bys tu pro mě měl nějakou neoficiální práci."

"Dokonalý příklad. Výzkumníci Americké megaverzity potřebují tvoje služby. Je to nezákonné, ale vědecká fakulta má víc moci než ti, kdo mají prosazovat pravidla, a tak co se týká technické práce, –vytváříme si vlastní pravidla. Drž se svého a já ti budu platit z fondu vitality."

"Z čeho to?"

"Z fondu, který jsem vytvořil z darů různých profesorů a firem, co mají zájem na tom, aby Vědecká dílna hladce fungovala. Sakra, jsou to jenom samé prachy z grantů. Za rovnostářského systému, jako jsme měli dřív, prostě nikdo nedosáhl ničeho."

"Tak podívej," Casimir se posadil a zavrtěl hlavou. "Nechci to ani slyšet. Přece víš, že jsem nikdy nechtěl víc než být normální student. Nedovolí mi chodit na slušné přednášky, dobrá, tak budu dělat na vrhači hmoty. Teď jsem tě přišel požádat o pomoc – a ty začneš vykládat o místních zákonech a volném podnikání. Já od tebe jenom chci odhad na vinutí těchhle elektromagnetů pro vrhač hmoty. Jasný? Volné podnikání nech být." Casimir upustil Virgilovi na psací stůl list s diagramy a specifikacemi.

Virgil si to prohlédl. "Přijde jaksi na to," prohlásil posléze.

"Pokud budeme předstírat, že jsi jenom normální student, naučuju ti to... no, řekněme na deset tisíc dolarů. A hotově to bude tak tou dobou, co budeš promovat. Ovšem neoficiálně to můžu zanést jako něco podstatně jednoduššího a účtovat méně. To ale nemůžeš napsat do formálního návrhu rozpočtu. A velice neoficiálně to můžu udělat za drobný úplatek, například za tvoji menší pomoc pro Dílnu. To by ovšem zanést do rozpočtu bylo abnormální. Vypadá to, že jsi v koncích."

"Ve skutečnosti by ti to tři roky netrvalo."

"Mže by to tak dlouho trvalo." Virgil mávl ke dveřím. "Zap by to zvládl za týden. Chceš, abych ho požádal? Probudit ho není zas tak těžký."

Casimir chvilku váhal. "Tak podívej. Mně je vlastně jedno, jak se to udělá. Ale nutně musím něco mít na papíře, rozumíš?"

Virgil s úsměvem zavrtěl hlavou. "Casimire. Přece si nemyslíš, že se o tyhle rozpočty kdokoli jakkoli zajímá, nebo ano?"

"Do prdele. Na mě je to všechno moc praštěný."

"Není to praštěný, jenom sis na to zatím nezvykl. Uděláme to takhle. Přátelsky a gentlemansky se dohodneme a já ti ty magnety dám udělat, nejspíš přes vánoční prázdniny, výměnou za menší odbornou pomoc tady ve Vědecké dílně. Až budu mít magnety hotové, dám je do staré škafule a na tu napíšu řekněme tohle: NÁHRADNÍ DÍLY, AUTOMATICKÝ BOMBARDOVACÍ ZAMĚŘOVAČ, 1932. Pohodím to někde ve skladu. Až se bude schvalovat rozpočet, ty řekneš: 'Bezva, já ten krám zkonstruoval tak, aby šly použít existující díly, a vím přesně, kde jsou.' K smíchu, ale nikdo to neví, a kdo to ví, rozmyslí si strkat mi prsty do nějakých mých dohod."

"Tak jo!" Virgil rozhodil rukama. "Fajn. Bezva. Udělám to. Jenom mi řekni, co mám udělat, a žádné ty nelegální věci mi ani neukazuj."

"Není to nelegální, přece ti říkám, že je to podle pravidel. Vydrž chvíličku, já si tohle oxeroxuju."

Virgil otevřel dveře a ocítl se ve spleti hlasů několika vynikajících akademiků. Casimir se rozhlédl po místnosti: kdyby hořelo, je to past, a všude samé knihy a papíry a všemožné elektronické harampádi. Z okna do hlubokého světlíku visel Geigerův počítač a každou vteřinu dvě cvakl. V jednom rohu bylo rádio ze čtyřicátých let zapojené do technického zdroje energie a napojené na vnitřnosti rozpáraného telefonu, aby Virgil mohl volat a měl volné ruce. Stará televize bez

zadní desky stála v dalším rohu; díky ní mohl Virgil sledovat, co se děje vedle v dílně. Podlaha byla zanesená elektronickými součástkami, koly drátu, obaly od levného jídla a natrhanými kusy papíru. A na třech různých místech dřepěly ty maličké umělohmotné tácky, které Casimir vídal všude, a přepadávala z nich zrníčka – jed na potkany. "Sakra!" vyštěkl, sotva se Virgil vrátil. "V tomhle pokoji je dost jedu, aby to zabilo všechny potkany ve městě. Ostatně – proč s tím tak blbnou?"

Virgil si odfrkl. Všichni věděli, že jed na potkany je všudypřítomný; odpadkové koše nevynesou třeba měsíc, ale pokud jde o jed na potkany, jsou esběčkaři otřesně přičinliví, procházejí snad i zdmi a zamčenými dveřmi jako mniši ze Šaolinu, jen aby roznesli otrávené zrní. "Kulturní fenomén," vysvětlil. "Nenávidí potkany. Měl by sis přečíst něco ze skytské mytologie. V Krotobaltoslávii je chránění potkanů hrdelním zločinem. Proto tam došlo k revoluci! Starý režim přestal rozdávat zadarmo jed proti krysám."

"Já mluvím vážně," ošil se Casimir. "Mám v pokoji nelegálně kotě. a když ke mně pořád polezou, i když je zamčeno, a budou sypat jedy, buď ho najdou, anebo otráví."

"Nebo sežerou. Taky vážně, Casimire – měl ses mi o tom zmínit. Já to vyřeším."

Casimir měl obličej přikrytý rukama. "Nejspíš máš dohodu i s esběčkaři."

"Ne, ne, to je moc složité. Skoro všechno dělám přes terminál počítače, Casimire. Tak svedeš cokoli. Hele, před lety měl jeden student na pokoji hroznýše královského a esběčkaři mu ho otrávil; a i když držení zvířete je nelegální, žaloval univerzitu o náhradu škody a vyhrál to. Dodnes tu spousta lidí má domácí zvířata a administrativa si je nechce rozkmožtit, protože mají konexe a tak. Někteří studenti jsou dokonce na ten jed alergičtí. A tak existuje seznam pokojů, kam se nemá dávat žádný jed. Stačí na něj doplnit tvůj pokoj."

Casimir si Virgila pozorně prohlížel. "Tak moment. Kde jsi získal takový přístup? Nejsou tam zámky? Přístupové kódy?" "Jedna dvě otravnosti tam jsou."

Mám dojem, že s fotografickou pamětí toho můžeš s počítačem provádět hodně."

"Taky pomůže, když máš v paměti Operátora."

"Do hajzlu! Ne!"

Casimira to určitě překvapilo stejně jako předtím mě. Operátor byl obrovský počítačový program složený celý jen z čísel – strojového kódu. Bez něj byl stroj pouze neužitečnou hroudou. S nainstalovaným Operátorem to byl nástroj téměř nekonečné síly a flexibility – Operátor byl počítačím tím, čím je lidskému mozku paměť, instinkt i inteligence.

Virgil podal Casimirovi plechovou krabici s papírovou páskou do počítače. data ze sčítání lidu, surinam 1843, svazek 5. ODHADY A VÝHLED SPOTŘEBY PALIVOVÉHO DŘÍVÍ, Stálo na nálepce.

"Toho si nevšímej," řekl Virgil. "Je to program ve strojovém kódu. Ten zanele tvůj pokoj na bezdezinfekční seznam a tvoje kotě bude v suchu, leda by esběčkaři zapomněli nebo se rozhodli porušit pravidla, což se taky může stát."

Casimir se na pásek sotva podíval a roztržitě si prohlížel Virgila. "Co s těmihle znalostmi děláš?" zašeptal. "Mohl by sis to s E13J vyřídit."

Virgil se usmál. "Lákavé. Ale když můžeš udělat to co já, neobtěžuješ se malichernou pomstou. Ve skutečnosti jenom bojuju s Červem, to je touhle dobou moje jediná vášně. Proto jsem tu zůstal, místo abych si našel slušný flek. Je to sabotážní program. Nejspíš jde o největší intelektuální výkon osmdesátých let dvacátého století a ze všeho, na co jsem narazil, to je jediná věc natolik nepopsatelně složitá a komplexní a nádherná, že mě neznudila."

"Proč by někdo něco takového udělal? Musí to Megaverzitu stát miliony."

"Nevím," prohlásil Virgil, "ale prát se s tím je skvělé."

Seděli jsme se Sárou v jejím pokoji a já měl s sebou svoji soupravu nářadí. Venku byli Teroristé a snažili se dostat dovnitř. Seděl jsem na její posteli, jak nakázala, mlčel jsem a nezasahoval.

"Proč si začali říkat Teroristi?" zeptala se, když nastala přestávka.

"Kdo ví. Možná Divocí a ztřeštění bylo moc staromódní."

"Snad je to napadlo kvůli tomu tanku NATO, co včera unesli. Hodně se o tom mluvilo a psalo. Do hajzlu, už jsou tu zas."

Další radostně pištící Vzdušnici odtáhli po chodbě a hlavou dolů ji osprchovali studenou vodou. Původně měli Teroristé v plánu dovléct Vzdušnice na umývárny za vlasy jako v pravěku, ale po několika pokusech se přesvědčili, že to opravdu bolí, a tak je teď drželi za nohy.

"Téroristíí, Téroristíí, jsme zlý, jsme kurevsky zlý," ozvalo se chraplavé prozpěvování a před Sárinými dveřmi se shlukla další skupinka. "Pojď ven. Sáro," křikl jejich vůdce s těžkým newyorským přízvukem. Pokoušel se mluvit otcovsky a trpělivě, ale znělo to jen úzkostné, a ne právě chytře. "Bude to pro tebe o moc lepší, když vylezeš hned. Zrovna máme v prádle Mitzi a ona nám řekne, kde je univerzální klíč, a jak ho budeme mít, dostánem se dovnitř a pro tebe z toho koukaj do-da-teč-ný muka."

"Ach Bože," zašeptala mi Sára. "Ti debilové si myslí, že si jenom hrají na upejpavku. Doufám, že se dobře baví."

"Stačí slovo a já je zaženu," nabídl jsem znovu.

"To by nepomohlo. Musím se s tím vypořádat sama. A nebuď tak macho."

"Promiň. Jenže být macho někdy docela zabírá."

Jejich nedávný pokus "vyžhavit" ji z pokoje selhal. "Žhavení" byla metoda, při níž se pod dveře nalila náplň ze zapalovače a pak se na to hodila sirka. Nebylo to tak nebezpečné, jak to vypadá, ale vždycky to oběť vykouřilo ven. Mírnější formou bylo práškování: do obálky se nacpal pudr, otvor obálky se nacpal na dveře a na obálku se šláplo, takže do pokoje se vhrnul oblak pudru. Před třemi dny to Sáře udělalo pár Vzdušnic. Obyčejný vysavač pudr jen vyvrhoval zase ven, a tak jsme přinesli můj vysavač s vodním filtrem a dopadlo to lip, i když ona i její pokoj pořád voněly po dětech. V domácích potřebách v nákupním středisku si koupila těžkou gumovou těsnicí pásku a zrovna jsme

ji nainstalovali, když došlo k pokusu o vyžhavení. Tím, jak jsem naslouchal Teroristům skrz dveře, se ze mě stal stejný primitiv jako oni – situace se už nedala řešit žádným jednáním – a cukalo mi to rukama, jen srážet hlavy.

"Co kdybyste mě přestali otravovat?" ječela a až příliš se snažila, aby to znělo odvážně a pevně. "Já s váma na ty pitominy prostě nehraju. Od ostatních jste dostali, co jste chtěli, tak co kdybyste šli pryč? Nemáte vůbec právo mě obtěžovat."

Nato se burácivě rozesmáli. "Tak poslechni, ty náno, tohle patro je naše dražební a my si rozhodneme, na co máme právo! Zákonům Teroristů nikdo neunikne! Teroristi, Teroristi, jsme zlí, jsme kurevsky zlí! Dřív nebo pozděj se dovnitř dostaneme, tak se na to připrav!"

Jiný se pokusil hrát toho hodného. "Poslechni, Sáro. Jmenuje se tak? Jo, dobrý. Hele, Sáro, my ti můžeme pěkně zavařit. Jenom se tě snažíme na našem dražebním patře pokřtít – je to nová tradice. Nezapomeň, že když se nezamkneš, dostaneme se dovnitř, a když se zamkneš, můžeme tě vevnitř uvěznit mincem."

Vzdušnice jednou Sára uvěznily. Dveře se otevíraly dovnitř a zamykaly na západky. Když byla západka zastrčená a vy jste velkou silou vrazili dveře dovnitř, tření mezi západkou a hranatým otvorem ve futře začalo být tak velké, že kdo byl uvnitř, nemohl západku vytáhnout a odemknout. Samozřejmě že člověk nemohl dveře držet vtlačené dovnitř pořád, ale mezi dveře a sloupek zárubně se daly nacpat mince tak na těсно, že jste vevnitř byli beznadějně zataraseni. Protože tehle manévr zabíral, jedině když majitel pokoje byl vevnitř a měl zamčeno, lidé ho používali, aby druhým rozmluvili nevstřícný zvyk zamykat se. Sárů zavřeli na mince krátce před schůzkou Studentské vlády, a tak mi musela zavolat, já jsem zaběhl nahoru a vrátil jsem do dveří, dokud mince nevypadaly.

"Poslechněte," zaujala také Sára rozumný přístup, "kdy už pochopíte, že prostě ven nepůjdu? Nechci si hrát, chci jenom mír a klid." Věděla, že jí hlas už začíná kolísat, a střelila po mně zoufale pohledem.

"Sáro," pravil spravedlivě rozhořčený Terorista, "chováš se naprosto dětinsky. Sama víš, že toho zas tolik nechceme. Neboli to. Máš poslední možnost přijít k rozumu, jinak nasadíme do-da-teč—ný muka."

"Vřivka! Vřivka! Vřivka!" zanotovali Teroristé.

"Táhněte do hajzlu!" rozkřikla se. Uvědomila si, co se stane, a tak rychle vytáhla z mé soupravy nářadí kombinačky a právě ve chvíli, kdy Mitzin univerzální klíč vklouzl zvenčí do klíčové dírky, Jejich zubatými čelistmi zachytila vložku zámku.

Držela pevně. Teroristé zjistili, že zámek je znehybněný. Ten s klíčem se dovolával pomoci, ale klíč víc než jedna ruka držet nemůže. Při přetahované se vložka o pár stupňů protočila a Teroristé si uvědomili, že klíč nejde ze zámku vytáhnout. Sára dál držela při nejmenším škubnutí a Teroristé si venku něco šeptali.

"Poslechni, Sáro, to se ti povedlo. My teď jdeme a necháme tě na pokoji."

"Jasně," přidali se ostatní. "Tak promiň, Sáro."

Podívala se na mě, pohrdavě si odfrkla a dál držela kombinačky. Asi tak minutu po tom, co Teroristé hlučně odešli, něco klíčem bez úspěchu škublo.

"Do prdele! Kurva!" Teroristé vzteky zběsile kopali a tloukli do dveří.

Po několika minutách jsem si lehl na břicho, zvedl gumové těsnění a ujistil se, že Teroristé už venku nečekají. Sára otevřela dveře, vytáhla univerzální klíč a dala si ho do kapsy.

Hodně se usmívala, ale taky se třásla a nechtěla ode mě žádnou útěchu. Div jsem nenabídl, ať pár dnů přespává u mě na pohovce. Někdy ale v těchhle věcech dokážu být vcelku citlivý. Sárů očividně unavovalo, že často potřebuje moji pomoc. Cítil jsem, že potřebuje moji ochranu, ale to byl můj problém. Najednou jsem pochopil, že vypořádat se se mnou by pro ni mohlo být zrovna tak obtížné jako vypořádat se Teroristy, a tak jsem jen obligátně nabídl další pomoc a šel jsem domů. Naštěstí, to abych udělal dobře machistické stránce své osobnosti, jak tomu říkala Sára, jsem chodil hrát sálový fotbal. A všichni Teroristi zrovna tak. Potkali jsme se třikrát. Já jsem velký hodně, oni středně; užili si svoje; já jsem se pobavil a potom jsem na sebe nebyl moc hrdý. Teroristé dokonce ani nechápali, že je nemám v lásce. Stejně jako hodně bělochů se o černochoy moc nestarali, leda když šlo o sportovně založené černochoy, v kterémžto případě si můžeme dělat, co chceme. Dvě hodiny jsem Teroristy řezal jako žito, ale oni mě pak obdivně poplácávali, a to bylo frustrující. Co se Sárů týče, ta žádný podobný citový hromosvod neměla.

Zbytek odpoledne ležela na posteli, nedokázala myslet na nic jiného a zoufale toužila po společnosti Hyacinth, která byla na víkend ve městě. Z horního pokoje se valil ultrahulvátský rokenrol. Teroristé si zjistili její číslo, a tak musela vyvěsit. Nevšímal si Vzdušnic, které jí klepaly na dveře. Konečně v podvečer, když už pár hodin byl všude klid, vyklouzla a dala si sprchu – hlavou nahoru a horkou.

moc se jí tím neulevilo. Musela pořád co nejvíc špicovat uši a rozhlížet se. Když si ale oplachovala vlasy, z hlavice sprchy se ozvalo klonk, proud vody se zachvěl a najednou tekla rezavě studená. Vyjekla a marně kroutila kohoutkem od teplé, a pak to nemohla vydržet a musela rozrazit dveře a vylézt ven.

Všechny tam na ni čekaly – ne Teroristé, Vzdušnice ve svých županech. U každého dřezu stála jedna, usmívaly se, naplno pouštěly teplou vodu a jedna stála i u každé sprchy a z jejich dveří se valila pára. S rozzařenými úsměvy a radostným pištěním ji hned čaply za paže a s pokřikem Vřivka! Vřivka! ji dovedly k jednomu záchodu, strčily jí hlavu do mísy a spláchly.

Stála tam nahá, voda z mísy jí v tenkých studených čůrcích stékala po těle a ony byly v županech a chápavě se usmívaly a tleskaly. Ze všech stran se ozývaly omluvy. Bůhvíproč nekřičela a ani jednu neuhodila; chmátla po svém županu – v křeči vzteku si o roh dveří sprchy roztrhla ruku –, omotala si ho kolem těla a utáhla pásek tak těsně, že sotva dokázala dýchat. Pulz se jí třepetal jako pták v železné krabici a po pažích až do špiček prstů jí probíhalo pálení od hyperventilace.

"Co vás kurva bere? Zbláznily jste se?"

Většinou se nervózně hihňaly a snažily se nevidět, jak je naprosto vytočená. Nechávaly jí společenskou únikovou

cestu; ještě pořád to mohla uhladit. Ona o to ale neměla zájem.

"Dobře mě poslouchajte, vy krásy pitomý!" Nechala se unést, nic jiného dělat nemohla. Svým způsobem jito dělalo dobře, hromovat a řvát a zuřit a vyděsit je k smrti; byl to první dotyk s realitou, jaký ty holky měly za roky. "Tohle bylo napadení! A tomu mám právo se bránit! A taky budu!"

Překročila všechny meze. Teď bylo v pořádku Sárů nenávidět a pěkných pár té příležitosti využilo a rozesmálo se na sebe. Máří se nesmála. "Sáro! Propána, nemusíš to brát tak vážně! Za chvíli ti bude líp. Máme pro tebe v klubu punč. Jenom jsme tě přijímaly na křídlo. Nenapadlo nás, že tě to tak vyvede z míry!"

"Jo."

"Jo."

"Jo."

"Tak to je mi fakt moc líto a omlouvám se, ale vážně to brát budu, protože když někdo nechápe, proč to je vážná věc, je dost silně vyšinutý a potřebuje, aby mu někdo napravit hlavu. Jestli vám tohle připadá normální a zábavný, tak toho kurva v hlavách moc nemáte."

"Ale Sáro, kruci," snažila se Máří, která ne a ne uvěřit, že někdo může být tak divný, "je to pro tvoje dobro. Všechny jsme si tím prošly a teď jsme všechny sestry. Jsme si teď rovné a patříme k jedné rodině. Prostě jsme tě do ní jenom vítaly."

"Do prdele, přece není účelem univerzity, aby tam lidi přišli a byli jako všichni ostatní. Já vám prostě rovná nejsem, nikdy nebudu, být nechci, nechci být ničí sestrou, seru vám na váš program, netoužím po ničem jiném než po slušném místě, kde bych mohla žít a být Sára Jane Johnstonová, a ne aby mě někdo zarovnával. ... do stáda... pitomejch napudrovaných teroristek... co vůbec nesnášej rozdílnost, protože na to, aby ji pochopili, jsou moc pitoní! Co v těch hlavách máte? Nikdy jste si nevšimly té rozdílnosti v... v přírodě? Nesmějte se. Copak si fakt myslíte, že to je sranda? Jestli ještě jednou něco takového uděláte, někdo přijde k hodně vážnému úrazu." Podívala se na podlahu, na kapičky krve, která jí stékala z ruky, a najednou se cítila očištěná. Zařála pěst a zvedla ji. "Rozumíte?"

Nejdřív její výbuch vzteku braly blahovlnně. Teď byly vyděšené a znechucené a make-up ležel na jejich pobledlé pokožce jako krev na sněhu. Většinou se hystericky a sprostě rozeřvaly.

"To mě vomej!"

"To mě pojeb!"

Máří se pohledem vyhýbala schnoucí krvi. "No, jestli se toho všeho chceš vzdát, tak klidně. Ale nemyslím si, že to je tak vážný. Jasně, všechny hodně ječíme a tak, a vlastně nechceme, aby to dělali, jestli mi rozumíš, ale když to udělají, je to nakonec docela zábava. Takže pro nás to je tak trochu divočina a vzrušení a klukům to pomůže vypustit páru.

Chápeš, o čem mluvím?"

"Ne! Vypadni! A už se mi nesar do života!" Byla to lež–věděla zcela přesně, o čem Máří mluví. Právě si ale uvědomila, že už si nikdy nedovolí tak myslet. Máří s potahováním a smutně odplula. Sára byla konečně sama. a tak si znovu opláchla vlasy (ačkoli nešlo o špinavou vířivku) a utekla se k sobě do pokoje; maličko, takovým toměpojebistickým způsobem jí bylo zle, ale přitom z ní sálala vzpružující sebejistota a síla. Už ji nikdo neobtěžoval. Rozkřiklo se to. Sára protrpěla dodatečná muka a už ji nebudou prudit.

Dveře se maličko pootevřely a po zaprášeném linoleu se rozběhla oslepující čára světla ze zářivek. Uvnitř se nic nehýbalo.

Dveře se otevřely trochu víc. "Bodlino? To jsem já. Ne aby ses pokoušel dostat ven, kocourku."

Teď se dveře otevřely úplně a vysoký hubený chlapík rychle vešel, zabouchl je a rozsvítil slabou lampu na čtení.

"Bodlino, ty spíš? Co tě to tentokrát napadlo?"

Kotě našel pod postelí, vedle převrácené misky s jedem na potkany, která tam neměla být. Bodlina byl po smrti jenom pár minut a tělíčko bylo stále tak teplé, až si Casimir myslel, že hlazením ho zase probere k životu. Posadil se na podlahu u postele a chvíli Bodlinu kolíbal, pak přestal a pustil mrtvé tělíčko do klína.

Dostal křeč do bránice a plíce se mu křečovitě vyprazdňovaly. Zkroutil se, lapal po dechu, chytil se lokty za kraj postele, konečně pisklavě nabral vzduch a zase jej se vzlykem vypustil. Překulil se na postel a vzlyky se ozvaly rychleji a hlasitěji. Přimáčkl si na tvář polštář a plakal a vzlykal tak dlouho, že ztratil pojem o čase. Všechno si to škubavě vyléval do toho žmolkovitého standardního megaverzitního polštáře: Sharon, Bodlina, znesvěcení svého akademického snu, svou osamělost.

Když se konečně odtáhl, byl vyčerpaný a roztřesený, ale zvláště se mu ulevilo. Vložil Bodlinu do pytlíku na odpadky, ten vsunul do prázdné krabice od kalkulačky a tu zalepil. Vzal ji do náruče a zadíval se z okna. Kolem něj se ve vyrovnaných řadách tisícovek oken tyčily věže a on měl pohled tak rozmazaný slzami, že to vypadalo, jako by stál v hořícím lese.

"Bodlino," řekl, "co mám se sebou sakra udělat?"

Jo. Jasně. Právě tak to bude.

"Viš, Bodlino, teď musím provést něco neuvěřitelně velkého. Něco nemožného. Něco, co si ti šmejdi ve svojí pitomosti nedokážou ani představit. Titul ať jde do hajzlu. Jsou lepší způsoby, jak Prokázat chytrost. Jsem chytřejší než všichni ti sráči, pravidla ne–Pravidla."

Trhnutím otevřel okno. Venku zuřila Věžová válka: studenti na sebe pořvávali, svítili si navzájem do oken lampami a laserovými ukazovátky a přes propast pouštěli naplno sterea. Teď se nad všechny hlomoz povznese vysokým tenorem výkřik Casimira Ra–dona.

„Můžete to komplikovat, jak chcete, jak dovedete, ale já budu nejchytřejší parchant, jakýho tenhle podnik kdy viděl!

Udělám z vás ze všech idioty!"

"Vyliž si!" ozvalo se táhlé zavýtl od věže F. Přesně to chtěl Casimir slyšet. Zavřel okno, seděl ve tmě a přemýšlel.

Ve čtyři ráno byl na křídle klid, jen Sára byla vzhůru a chystala si prádlo. Nebylo nezbytně třeba udělat to ve čtyři ráno – volné pračky se daly najít dokonce ještě v šest nebo v sedm –, ale tohle byla Sárina doba. V téhle době mohla kráčet po chodbách, jako by byla nadpřirozená (nebo jak říkala, jako by byla "přirozená na místě, které je podpřirozené"). V chodbách potkávala studenty, kteří se šli vyčurat, potáceli se polomrtví na záchod a mžourali po ní – po ní oblečené, probuzené a při vědomí – Jako by byla měsíční paprsek, který se jim prodral do pokoje a omyl jim tvář. Flámové z ultradlouhých mejdanů, ubití alkoholem, se kolem vlekli ve flitrovitých floutkovských uniformách a krkali a klátili se a čerstvá a střízlivá Sára v čistých šatech a v teniskách kolem nich mohla protančit, ještě než si její přítomnost vůbec uvědomili. Ti chytřejší hňupové a studenti přípravek, kteří jeli výtahy domů z celonočních směn, byli tak ospalí, že se sotva drželi na nohou, natož aby oceňovali ranní atmosféru. Stejně brzy jako Sára ráda vstávala i zhruba desítka nejzocelenějších sportovců, a když ty potkala, jen na ni spokojeně kývli a šli si po svém. Být vzhůru ve čtyři ráno, to se podobalo pobytu v divočině. Nic podobnějšího vnějšímu světu jste bez opuštění Plexu nemohli mít. Po zbytek dne vládla atmosféře a nedovtipným obyvatelům drsná umělost, ale poklidná čistota doby před úsvitem se dokázala prodrat tvárnici a asi tak na hodinu se komplexu zmocnit.

"Kašlu na prádlo," prohlásila posléze. Čistých šatů měla spoustu.

Klečela u hromady bílého bavlněného prádla a celou ji obklopovala nemastnost a neslanost pokoje. Najednou to nebyla s to vydržet. Díky prádelně pokoj slušně vypadat nebude – a ona musí provést něco, co to dokáže.

Bylo snadné na křídle najít zbytky barev a štětce. Malby Vzdušného zámku byly prakticky před dokončením. Našla zásoby v úklidové komůrce a odnesla si je do pokoje.

Obyčejně by to proběhlo rychle a špinavě, ale duch čtvrté hodiny ranní ji přiměl chovat se rozvláčně. Odsunula nábytek od stěn a za několik minut přikryla podlahu, dveře, okna a nábytek nedělním vydáním New York Times. Už tak to vypadalo líp.

Vzdušný zámek, jak bude popsáno později, byl nezdravě žlutavý a vznášel se na bílých mracích a modrém nebi. Když smíchala mrakovou barvu se zámkovou barvou a s troškou bambiové barvy (na zemi pod Zámkem dováděli roztomilí koloušci), dostala měkkou smetanovou. Tou za pomoci válečku natřela stěny a strop.

Byl čas ke snídani. Neměla hlad.

Z nebeské barvy a ze zámkové barvy vznikla zelená. Rozložila kartónovou krabici a vytvořila z ní titánskou paletu, na níž namíchala všechny odstíny zelené, jaké dokázala vyrobit, a pak je rozmazala, aby vznikly bezpočetné variace. Pak začala bez konkrétního plánu či cíle d'obab po jedné zdi.

Kryt světla byl uprostřed stěny. Zarazila se, promyslela si nechutné následky, pak blaženě vydechla a celý poplácala hutnými zelenými fleky.

Kolem poledne byla stěna pokryta strakatými zelenými cákanci v odstínech od téměř černé po žlutou. Byla to ne až tak špatná přibližná napodobenina prosluněného lesa, ale chyběly tomu jemné podrobnosti a větve.

Už dávno se rozhodla, že všechny přednášky vypustí. Poprvé od svítání opustila pokoj a rozjela se výtahy k nákupnímu středisku. Bylo jí skvěle.

"Malujeme, malujeme?" zajímala se žena s laníma očima a v kamaších. Sára, celá upatlaná od barev, rozzářeně přikývla.

"Ve svém pokoji?"

"Jo."

"Bezva. To my taky malovaly. Udělaly jsme si to náramně high-tech. Hodně jasnejch barev. A co ty? Spousta zelený?"

"No samozřejmě," kývla Sára. "Dělám to, aby to vypadalo jako venku. Abych nezapomněla."

V nákupním středisku zašla k Searsům a koupila si černou matovou barvu a menší štětce. Na zpáteční cestě do pokoje prošla kolem jídelny, kde tisíce stály ve frontě na cosi, co vonělo cibulí a solí a horkým tukem. Sára nejedla už čtyřadvacet hodin a bylo jí báječně – udělala si postní den. V pokoji odstrčila stránku Timesů, kde se psalo o převratu někde v Africe, posadila se na postel a zamyšleně pozorovala svůj les. Je to nekonečně lepší než stará stěna, ale pořád je to jen hrubý začátek – všechny barevné skvrny je potřeba rozčlenit na stovku odstínů a křížem krážem přimalovat černé větve, aby to všechno drželo pohromadě. Věděla, že to nikdy nedodělá, ale to bylo v pořádku. To patřilo k věci.

Casimir okamžitě přešel k činu. Plán si už vysnil, a tak mu zorganizovat první fáze Projektu Bodlina netrvalo dlouho. Protože Sharon upadl zcela do komatu, Casimir převzal jeho laboratoř v Doupatech a trávil tam tolik času, že si do skříně dal spacák, aby mohl zůstat přes noc.

Toho večera – dne číslo tři – našel ve skříňové pasti nedaleko jídelny nahloučených šest potkanů. Podle toho, jaké množství jedu bylo rozmístěno v nejbližším okolí, šlo o vysoce rezistentní kmen. V laboratoři si navlékl silné rukavice, otevřel past, přinutil se chytit potkana, vytáhl ho ven a zase zaklapl víko. Byla to fyzikální laboratoř, ne biologická, a tak byly jeho metody primitivní. Přimáčkl potkana ke stolu, omráčil ho kusem měděné trubky a pak ho držel pod vodou, dokud nepošel.

Položil ho na holé prkno a otevřel si svazek encyklopedie, který ukradl v Knihovně, na stránce s nákresem potkaní anatomie. Zatížil knihu kusem olověného radiačního štítu, vzal si břitvu a začal na drobném zvířeti pracovat. Za dvacet minut měl venku játra. Po hodině bylo šest potkaních jater v kádince a šest jater zbavených potkaních mrtvol leželo v koši zabalených do plastu. Dal játra do hmoždíře a rozdrtl je na kaši, pak přilil trochu alkoholu a vzniklou směs filtroval, dokud nebyla čirá.

Druhý den ráno navštívil Vědeckou dílnu, kde Virgil Gabrielsen spravoval chromatograf, který Casimirovi umožní zjistit, jaké chemické látky jsou ve výtazku z potkaních jater obsaženy. "Jsme připraveni na ten tvůj tajuplný rozbor," ohlásil.

"Doufám, že ti to nevadí."

"S šílenými vědci dělám k smrti rád – nikdy to není nuda. Co to je?"

"Většinou obilný líh. Otázku ti zodpoví ten přístroj, jestli je opravený."

Za pár hodin měli výsledky: pruh papíru, přes který stroj trhavě načrtl čáru. Virgil si graf porovnal s podobným ve velké tenké knize.

"Ale kurva," prohlásil Virgil s velice nezvyklým překvapeným výrazem. "Nenapadlo by mě, že něco může žít s tolika thalferem ve vnitřnostech! Thalfer! Ty potvory mají neuvěřitelnou imunitu."

"Co to je? Já o chemii nic nevím."

"Obchodní název fenoxidu thallia." Virgil si založil ruce a podíval se do stropu. "V knize Nebezpečné vlastnosti průmyslových materiálů, což je moje oblíbená četba před spaním, se o sloučeninách thallia píše tohle. Zkracuju. Používají se v jodech proti hlodavcům a v depilačních prostředcích... způsobují otoky končetin, artralgie, zvracení, nespavost, zvýšenou nebo omezenou citlivost rukou i nohou, zmatené duševní stavy, polyneuritidu provázenou těžkými bolestmi nohou a beder, částečné ochrnutí a degeneraci dolních končetin, angínu pectoris, nefritidu, ztrátu tělesné hmotnosti, slabost... naprostou ztrátu ochlupení... ha! Byly zaznamenány i případy otravy se smrtelnými následky."

"Nepovídej!"

"Pod heslem fenoly máme... když je smrt oddálena, dojde k poškození ledvin, jater, slinivky, sleziny, otokům plic, bolestem hlavy, malátnosti, slabosti, poruchám vidění, ztrátám vědomí, zvracení, těžkým bolestem v žaludku, rozpuštění rtů, úst, hrdla, jícnu a žaludku..."

"Stačí, už je mi to jasný."

"A to se nepočítají synergické účinky. Tihle potkani to žerou pořád."

"Takže naši potkani si proženou žaludkem hodně jedu na potkany."

"Na mě to dělá dojem," rozvíjel to Virgil, "že se jím živí. Ale pokud ti nevádí, že se zajímám, tak proč se o to staráš?" Casimir se mírně cítil nespokojen, ale znal Virgillovo tajemství, a tak bylo poctivé odhalit to vlastní. "Aby Projekt Bodlina fungoval, musejí být mezi potkany náruživí jedlíci jedu. Nasbírám jed na potkany po všech patrech a v Sharonově laboratoři ho ozářím zdrojem pomalých neutronů. To je kusanec izotopu berylia na kusu plutonia, v silném parafinovém obalu – vypadá to jako popelnice na kolečkách. Parafin zastavuje pomalé neutrony. Když vystavím jed na potkany působení neutronů, něco z uhlíku v jedu se změní v uhlík 14C. Uhlík 14C se samozřejmě používá k datování, takže tu všude je fůra malých přístrojů, které ho detekují i v malých množstvích. Potom tenhle označený jed umístím poblíž jídelny. Nato provedu rozbor vzorků jídla z jídelny a budu hledat nezvykle vysoký obsah uhlíku 14C. Pokud ho naměřím..."

"Znamená to, že v jídle byli potkani."

"Buď potkani, anebo jejich chlupy nebo výkaly."

"To je úžasný materiál k vydírání, Casimire. Nečekal bych to od tebe."

Casimir se na Virgila zadíval celý poplašený a zmatený. Až po několika vtečinách jako by pochopil, co tím Virgil myslel.

"Nojo, asi máš pravdu. Věc se ale má tak, že mě vydírání nezajímá. To by mi nic nepřineslo. Chci to jenom provést a pak publikovat výsledky. Hlavní je na tom, jak to je náročné."

Na Virgilově obličeji se objevil málokdy vidaný široký úsměv. "Paráda, Casimire. To je skvělé. Výborná práce."

Promýšlel si to, nápad ho zaujal. "Sám víš, že budeš mít tu největší bouchačku v Plexu."

"O to mi v tomhle projektu nejde."

"Jestli ti budu moc nějak píchnout, dej mi vědět. Hele, nechceš zajít dolů k Dennyemu na oběd? Dokud budu přemýšlet o podstatě tvého pokusu, nechce se mi jíst v jídelně."

"Mně se po tom, co jsem právě dodělal, nechce jíst vůbec," vzdychl si Casimir. "Ale možná pak můžeme rozpustit vlastní játra v etanolu." Položil kádinku s potkaní tekutinou do kontejneru na nebezpečný odpad, zapsal její obsah a pak oba odešli.

A aby se někdo něčeho nedomýšlel, je tu popření: o tom všem jsem v době, kdy to probíhalo, nic nevěděl. Pověděli mi to až později. Lidé, kteří tvrdili, že nesu jistou zodpovědnost za to, co se poté dělo, neznají fakta, proč si myslíš, že si klidně můžeš pustit desku?" vybafl Efraim Klein rezavým a nakvašeným hlasem. "Poslouchám skladby pro cembalo." Hm?" opáčil John Wesley Fenrick nevinně. "Já nic neslyšel. Určitě jsem si vši tou svojí mizernou muzikou zkazil sluch, co?"

Vypadá to tak."

"Ale to nic. Já si desku nepustím."

To doufám."

"Pustím si pásek." Fenrick hrábl prstem do neviditelné oblasti na povrchu Soustavy a rozžehla se světla a ekvalizéry hopsaly dolů a nahoru. Pouhopouhé ticho reprodukované tím přístrojem téměř potlačilo zvuk cembala, restaurovaného pruského nástroje z roku 1783 s nejvybranějším loutnovým rejstříkem, jaký kdy Klein slyšel. Fenrick zapnul Dotohorudý větrák a ten začal hrkat jako obvykle.

"Tak hele," začal Efraim Klein. "Povídám, že jsem si něco pouštěl. Nemůžeš mi do toho jen tak lézt."

"Přijde na to," prohlásil John Wesley Fenrick. "Říkám, že jsem nic neslyšel. Pokud neslyším nic, co by dokazovalo, že si něco pouštíš, nemám důvod ti věřit jenom na slovo. Podle všeho máš dost pokřivenou představu o realitě."

"Hajzle! Parchante!" To už ale Klein tasil jednu ze svých bojových kazet, Toccata a fugu d moll v podání Virgila Foxe (Fenrick tomu říkal "hororová muzika") a zaklapl ji do vlastního přehrávače. Uvedl ji do pohybu a byl připraven při první znánce Fenrickova útoku přepnout z PHONO na TAPE.

Netrvalo to dlouho. Fenrick v poslední době zabředl do heavymetalové retrospektivy, a tak zahájil souboj Back in Black od AC/DC. Klein pozorně sledoval Fenrickovy ruce a tak tak stačil stisknout tlačítko, a už varhaník vyloudil

vysoký břitký tón zahájení. Následující rozmarné tóny ovšem Back in Black zadupalo do zvukového prachu.

Nato se bitva rozběhla typickým způsobem. Asi třicet metrů dál na chodbě jsem vystrčil hlavu ze dveří a podíval jsem se. Angel, obrovský Kubánek, který bydlel na našem patře, stál na chodbě už asi půl hodiny, zuřivě bušil boxerskými rukavicemi do stěny a pracně zvětšoval trhlinu, na které začal dělat už první týden v semestru. Když jsem vyhlédl, právě trhnutím otevíral dveře Kleinova a Fenrickova pokoje; hutné, dusivé mraky hudby se vyvalily do chodby rychlostí mach 1 a udeřily mě přímo do obličeje.

Rozběhl jsem se. Když jsem dorazil, Angel omotal Fenrickovu dlouhou prodlužovačku kolem dveřního knoflíku, držel ji rukavicemi, zapřel se nohou o dveře a přerval ji, až se rozletěly modré jiskry a ohnivá sprcha. Prodlužovačka zkratovala a chvilku se z ní kouřilo, načež jističe odpojily přívod elektřiny do všech veřejných okruhů v křídle. AC/DC zmlkli a vyčistili prostor pro vyvrcholení fugy. Angel prošel kolem zkamenělého Efraima Kleina, chmátl po přehrávači a pokusil se sebrat kazetu. Otrávený tím, že to v boxerských rukavicích nejde, se otočil a uštědřil kuželu basového reproduktoru mocný úder, ale pak jsem konečně dorazil a do-manévroval jsem ho k posteli. Angel se uklidnil, sedl si a jen sem tam s masitým plesknutím srazil k sobě rukavice pokryté jasně červenými jizvami od tvárcí; potil se jako boxer, konečně taky boxer byl, a mračil se na Dotohorudý větrák.

Fuga skončila a Efraim magnetofon vypnul. Zašel jsem ke dveřím a zavřel jsem je. "Tak pánové, je na čase si trochu promluvit. Všichni s tím souhlasí?"

John Wesley Fenrick se zadíval z okna, už teď byl znuděný, a téměř neznatelně přikývl. Efraim Klein vyskočil. "Jasně, ovšem, vždycky!" vykřikl. "Nic mi neudělá větší radost než se chovat rozumně!" Angel, který si právě zuby rozvazoval šňůrky na pravé rukavici, zahuhlal: "Promlouvám si s nima už dva měsíce a stejně na to serou."

"No prosím," chytíl jsem se toho. "To je myslím výmluvné, že? Pokud vy dva odmítáte být rozumní, rozumně se nemusí chovat ani Angel. A mně připadá, že potřebujete soubor pravidel, ze kterých byste při těch hádkách o reprodukční práva mohli vycházet. Například že když jeden jde na záchod, druhý se nemůže zmocnit přehrávacích práv. Že nemáte právo sahát na předměty v majetku toho druhého a tak dále. Efraime, podej mi svůj psací stroj, sepišeme to."

A tak jsme vytvořili Pravidla a já jsem je rozkročen nad dělicí čarou uprostřed pokoje přilepil páskou na stěnu.

"Znamená to, že se musím držet jenom těch Pravidel, co visí na méj půlce pokoje?" zeptal se Fenrick, takže jsem papír sundal a připsal nové Pravidlo pravící, že jde pouze o písemné zachycení abstraktních pravidel, která platí bez ohledu na to, kde je dotyčné písemné zachycení vystaveno. Pak jsem je oba přiměl, aby Pravidla podepsali, a znovu jsem začal trousit nářky, že nevím, co všechno by Angel mohl provést, kdyby zase dělali hluk. Pak jsme s Angelem zašli ke mně a dali si pár piv. Na křídle byl prosazen zákon a s ním i naděje na ticho a řád.

LISTOPAD

Fred Fine se snažil dospět k rozhodnutí, jestli má poslední taktickou jadernou pumu svrhnout na Novosibirsk, nebo na Tomsk, když tu zběsilý plebejec vtrhl dovnitř a přerušil simulaci zprávou páté priority. Samozřejmě že zpráva měla pátý stupeň priority; jak jinak by si plebejec mohl dovolit přerušovat Fredovo tažení na Ob?

"Frede... panel!" lapal po dechu. "Rychle pojď, tomu nebudeš věřit."

"Jaká je situace?"

"Ten novej. Skoro už vyhrál druhou světovou válku!"

"Vážně? Já myslel, že hraje za Osu!"

Fred Fine plebejce obešel a vkráčet do vedlejšího pokoje. V jeho středu k sobě srazili dva stoly na ping-pong, aby bylo místo pro osmidílnou mapu druhé světové války. Na jedné straně stál vysoký Virgil Gabrielsen s orlím profilem – "ten novej" – a na druhé Chip Dixon přešlapoval z nohy na nohu a neustále luskal prsty. Protože tohle byla první válečná hra, kterou kdy Virgil hrál, byl stále jen voják a měl status plebejce. Plukovník Chip Dixon měl za sebou šest let her, a navíc proboha hrál za Spojence! Obvykle bylo při téhle hře jedinou otázkou, kolik spojeneckých divízi Osa stačí zničit, než nevyhnutelně padne Berlín.

Na konci mapy, v místě, kde se čáry vyznačující zeměpisnou délku teoreticky sbíhaly na severním pólu, seděla na sesliče nad rozvíklým stolem rozhodčí Consuela Gormová. Občas listovala na dva palce tlustým sešitem s pravidly, který měla na stolečku před sebou, ťukala do svého počítače, čmárala si poznámky na kus papíru a malíčkým divadelním kukátkem vyhlížela dolů do Evropy. Stůl obklopovala asi tak dvacítká dalších hráčů, kteří se přišli podívat na krveprolití krátce poté, co Virgil rozmlátil raketami V-2 Birmingham na prášek. Mnozí stáli na židlích a dívali se vlastními polními dalekohledy, jeden pošuk se dokonce potácel kolem na chůdách a hlučně a opakovaně žertoval, že je nacistický špionážní satelit. Pozornost všech se soustředila na desítky tisíc kartónových čtverečků, které byly úhledně srovnané na hracím plánu rozčleněném na šestiúhelníky. Partie probíhala už devět a půl hodiny a Chip Dixon na první pohled rychle ztrácel pozice; házel si do pusy křupky rychleji než je hyperaktivními zažloutlými stoličkami stíhal drtit na kaši, často lokálně dietní Pepsi a skytal. Virgil byl klidný, pozoroval hrací plán přimhouřenýma očima, ruce měl za zády, rty mírně pootevřené, potuloval se po světě uvnitř vlastní hlavy a okolní svoloče si nevšímal. Pekelný bojovník, pomyslel si Fred Fine, a to je jeho první partie!

"Přichází Velitel!" křikl kluk na chůdách, obešel Japonci obsazené Aleuty a kruh diváků se rozestoupil, aby mohl Fred Fine vejít. Chip Dixon zrudl jako pivoňka, uhnul pohledem a rty se mu začaly pohybovat, jak si pro sebe nadával.

"Velmi zajímavé," prohlásil Fred Fine.

Vysoké kupky červených papírových čtverečků obklopovaly Stalingrad a Moskvu, které hájily jen žalostné kupecky zelených čtverečků. V Normandii právě děsivá síla nacistických tanků hnala invazní jednotky o dni D zpátky do La Manche tak rázně, že Fred Fine téměř slyšel skučení verferů a viděl, jak mrtvá těla padají do zarudlé mořské vody. V Nizozemí se obojživelný nacistický sbor připravoval k napadení Británie. Před Virgilem na kraji stolu stály jako trofeje vyrovnané čtyři bitevní lodi třídy Iowa, Hornet a další význačná plavidla amerického námořnictva.

Chip Dixon běsnil čím dál víc, jeho krevní tlak po mohutných dávkách soli a dietní Pepsi vyskakoval až po samu hranici

hemoragie, kvůli skoro vyprázdněnému obřím balení křupek byla jeho žízeň neuhasitelná. Z čela mu odkapával pot, který pak jako kyselý déšť skrápěl Skandinávii. Předklonil se a pokusil se posunout k Moskvě štůsek nedávno mobilizovaných Rusů, ale když Pod něj podsouval jeden konec pinzety, silně škytl a rozházel je po celé Ukrajině. "Kurva!" štěkl a praštil křupkami o zem. "Promiň, Consuelo, já zapomněl, na kterém hexagonu předtím byly." Consuela několik vteřin nereagovala a odraz příručky s pravidly v brýlích jí dodával zlověstný, neproniknutelný výraz. Všichni strnuli a čekali. "Takže," ozvala se mírným, vyrovnaným hlasem, "jednotka se ztratila v lesích a až do příštího tahu nemůže najít cestu."

"No počkej!" zavyl Chip Dixon. "To není v Pravidlech!"

"To nevíš," prohlásil trpělivě Virgil. "V té hromádce byly jednotky A2567, A 2668, A4002 a 126789 a stála na hexagonu číslo 1254 908. Nicméně jednotka A2567 se v minulém tahu utkala s jednotkou A1009, a tak má při tomhle tahu jen poloviční možnost pohybu – o tři hexagony."

Ubitý Chip Dixon zhluboka dýchal (na návrh Freda Fina) a hromádku zase složil. Jednotku A2567 zanechal hluboko vzadu, aby čelila asi dvacítky Tigerů, které se bez odporu řítily k Dněpru. Pak se Chip Dixon narovnal, zhruba pět minut přemýšlel, prohrabával se poznámkami a hledal špatně založenou stránku. Consuela vydala sled odstupňovaných zvuků, jejichž účelem bylo dát najevo rostoucí netrpělivost. "Poslechni, Chipe, jsi dávno za časovým limitem. Hotovo?"

"Jo, asi jo."

"Nějaké střety?"

"Ne, tenhle tah ne. Ale počkej, co se chystá."

"Tak jo. Virgile, táhneš."

Virgil napřáhl dlouhé pravitko a rychle přesunoval hromádky čtverečků sem a tam; občas nějaký přesun přiměl dav k zájmutí. Pak oddrmolil seznam střetů a nahlásil Consuele, co která hromádka obsahuje, jaká je její bojová síla, kdy naposled bojovala a tak dál. Když bylo asi tak hodinu poté po všem, členové MARSu se roztleskali. Chip Dixon se složil na podlahu a trucoval nad vlažnou kolou.

"K neuvěření!" křikl někdo. "Zároveň jsi dobyl Stalingrad a Moskvu, odrazil normandskou invazi a přistál ve Skotsku a v Argentině!"

V tom okamžiku Chip Dixon, který si to odmítal přiznat, vstal a v záchvatu vojenské ráznosti rozházel čtverečky, až litaly jako ve vánici. Fred Fine se zlobil, ale ovládal se. "Chipe, za tohle máš deset minusových bodů. Měl bych tě za to degradovat na podporučíka. Jen za to bys měl celou partii uklidit. A správně urovnat." Chip vystřízlivěl a se dvěma svými obdivovateli začal třdit kartičky a ukládat je do příslušných prohlubní v lisovaném vnitřku krabice na Druhou světovou válku. Fred Fine se začal věnovat Virgilovi.

"Úžasné vítězství." Tasil rapír a poklepal jím skepticky se tvářícímu Virgilovi na obě ramena. "Jmenuji tě plukovníkem MARSu. Je to dost skok, ale povýšení přímo na bitevním poli je přirozené podle pravidel."

"Ale ne, to nic není," prohlásil znuděně Virgil. "Spíš než co jiného jde o dobrou paměť."

"Jsi skromný. To se mi líbí."

"Ne, jenom věcný. To se zase líbí mně."

Fred Fine si Virgila odtáhl stranou od desítky fanoušků válečných her, kteří na sebe ještě pořád pouklili oči a dramaticky bušili hlavami do zdi. Masivně korpušentní Consuele za značného úsilí pomohlo dolů z bidýlky, kde seděla jedenáct hodin, několik činovníků MARSu a ona se k nim začala valit jako kapka rtuť.

"Virgile," začal Fred Fine tiše, "ty jsi evidentně výjimečný člověk. Lidi jako jsi ty potřebujeme na hry pro pokročilé. Tyhle deskové hry jsou ve skutečnosti poněkud repetitivní, jak jsi na to poukázal. Chtěl bys příště zažít něco víc vzrušujícího?"

Virgil se odtáhl. "O co jde?"

"Slyšel jsi o Dračím doupěti?" Fredovi se v očích objevil nebezpečný lesk; spiklenecky loupł očima po Consuele.

"Jasně. Někdo vytvoří na papíru hypotetické dračí doupě nebo kobky, do komnat umístí různé obludy a poklady, každý hráč má postavu, se kterou tudy prochází a snaží se posbírat co nejvíce pokladů. Je to tak?"

"Jen v té nejhrubší, nejprostší podobě, Virgile," namítla Consuela.

"Tenhle chlapík a jeho přátelé dávají přednost aktivnější verzi."

"Stoky a Stvůry," přikývla spokojeně Consuela.

"Podstata je stejná jako u DD, ale používáme skutečné prostředí a skutečné kostýmy a hrajeme to. Je to podstatně realističtější. Přece víš, že pod Plexem je síť kanalizačních tunelů."

"Jasně že vím," pokrčil rameny Virgil. "Dokonce mám plány kanalizace uložené v hlavě."

Freda Finea to ohromilo. "Jak to?"

"Vytiskl mi je počítač."

"Tak to bysme ti museli přidělit postavu, která má dobrý důvod tolik se v tunelech vyznat."

"Třeba, třeba...", koulela očima Consuela. "třeba náhodou byl svědkem souboje mezi hrdinou, který zrovna vylezl z Kobek Plexoru –"

"Tak říkáme kanalizaci," vysvětlil Fred Fine.

"– a nějakou silnou negramotnou obludou, například gronthem, a gronth hrdinu zabil a pak přišel ten Virgilův hrdina a našel u něj mapu a zapamatoval šiji."

"Anebo z něj můžeme udělat počítačového odborníka z Technoplexoru, který mohl nahlédnout do plánů právě tak jako Virgil."

"Promiňte okamžiček, ale co tam máte místo oblud?" zeptal se Virgil.

"No, skutečné obludy nemáme. Musíme to jenom hrát a používat oficiální pravidla S&S, která MARS vyvinul po léta trvajícím ustavujícím procesu. Udržíme obousměrné rádiové spojení s Consuelou jako rozhodčí, ta zůstává v Plexu a

řídí dobrodružství pomocí počítačového programu, který jsme napsali. Počítač taky provádí statistickou simulaci soubojů."

"Takže vy se tam brodíte ve sračkách a počítač vám poví, že vás napadly obludy, a ona to odečítá z obrazovky a vykládá vám, že podle počítače jste vy přišli o prst nebo obluda o hlavu a tak?"

"Ono je to dobrodružnější, než jak to staviš, a Vládkyně kobek to vylepšuje tím, že nám líčí popis generovaný počítačem. Doporučuju ti, aby sis to vyzkoušel. Příští partii máme za pár týdnů."

"Když já nevím, Frede, mě to tolik nebere. Promyslíš si to, ale moc se mnou nepočítejte."

"V pohodě. Consuele to stačí vědět pár hodin před začátkem, aby ti mohla přes Shekondara – to je ten program – připravit roli."

Virgil se všim souhlasil, hodně přikyvoval a slíbil, že mezi ně zase přijde, načež odspěchal a ohromeně a znechuceně vrtěl hlavou. Jakkoli se to zdálo nepravděpodobné, tahle škola ho pořád dokáže překvapovat.

Se Studentskou vládou jsem přišel do styku kvůli tomu, že jsem bydlel přímo na škole. Sloužil jsem jako cosi na způsob ministra bez portfeje, zkoumal jsem to téma, které mě právě zajímalo, mluvil se studenty, učiteli i úředníky, debatám ve vládě jsem dodával náhled staršího, údajně moudřejšího pozorovatele. Protože jsem neměl ponětí, co se na Velkém U bude o hodně později dít, nemohly moje příspěvky ničemu moc prospět. Vzdušný zámek jsem ovšem navštívil několikrát a pokaždé se mi nabídl trojstupňový vizuální dojem.

Prvním stupněm byla výrazná nástěnná malba za studijní místností, která byla skrz okna jasně vidět už od chodby s výtahy. Takže i když jsem navštívil jiné křídlo na E dvanáctce, nemohl jsem nezaznamenat, že E12J je křídlo všech křídel. Jak už bylo popsáno, Vzdušný zámek byl vyveden ve žluté – ta barva není právě příznačná pro zámky, ale je o mnoho příjemnější než realistická šedá nebo hnědá. Sám Zámek, ukradený přímo z knihy disneyovských ilustrací, se vznášel na mraku, který vypadal jako rozdupané maliny; nebylo to zrovna bouřkové mračno a vypadalo příliš řídké, než aby svou zátěž uneslo. Dole se na zvlněném trávníku hemžily další disneyovské postavičky; splnutí golfového hřiště s rezervací pro postavy z kreslených seriálů, bez písečných bunkerů, s jednou vodní nádrží a bez viditelných greenů. Kniha s ilustracemi nebyla rozsáhlá, a tak aby se trávník dostatečně zalidnil, byly všechny postavičky zachyceny jen v jedné dvou pózách, které se opakovaly znovu a znovu. Monotonnost malířky mírně doháněla k zoufalství – co to tam dělá ten tučňák? A proč přimalovaly i zlého šedého vlka, který zpoza kulovitého houští plazí rudý jazyk na strnulé Bambiho klony? Většina lidí se ale shodovala, že nástěnná malba je pěkná –vskutku, tak pěkná, že samo slovo "pěkné" už nebylo adekvátní; když ji Vzdušnice popisovaly, musely ten výraz zesilovat tím, že jej mnohokrát, mnohokrát opakovaly a máchaly u toho mocně rukama.

Druhou částí představení byly vchody: dva identické portály, které stály na začátcích obou chodeb patřících ke křídlu. Tady, u protipožárních dveří vedle studijní místnosti, rámovala stěny chodeb silná břevna – ve skutečnosti kartónové krabice – ozdobená umělohmotnými květinami a nápisy na přivítanou. I protipožární dveře byly přikryty papírem a zmalovány tak, že když byly zavěně, bylo vidět cosi jako schody ze světle žlutých kamenů, které od podlahy stoupaly až k nebi, dokud výhled na ně neodřízl trám vedoucí podél stropu.

Když jsem dveřmi prošel, a tudíž vystoupal po symbolickém schodišti, ocitl jsem se ve světle žluté chodbě mřížované rozkolísanými tenkými černými linkami, což mělo znázorňovat velké žluté kameny, z nichž byl Zámek vystavěn. V počáteční části chodby byly kameny hustě natěsnané, ale pak pracovní skupině začala dřina připadat únavná, a tak se dívky rozhodly, že v zadní části se stěny skládají z podstatně větších balvanů. Co kousek byly na stěnách namalované pochodně, falešné obrazy, brnění a podobně.

Každý jednotlivý pokoj byl poté državou jeho obyvatele a ty jej mohly proměnit v jakoukoli vymyšlenou zemi, jaká je napadla. Některé namalovaly papíry a ty pak přilepily na dveře. Tyto malby předstíraly, že jsou okny, ze kterých je výhled dolů, ale daný úkol se ukázal být silně nad umělecké síly většiny děvčat.

Při každé návštěvě u Sáry jsem byl tudíž uveden do Vzdušného zámku po způsobu televizního diváka. Dveře výtahu se rozplynuly a hle, za sklem si dřepěl Zámek na svém oblaku. Pak se mění záběr a kamera najíždí na schodiště vedoucí k Zámku – podle všeho dost dlouhé schodiště. Kouzlem televizního stříhu schody zploštlý a zhouply se do strany a já jsem se supem dostal na další záběr, do chodeb vlastního Zámku, kde jsem se na důkaz toho, že se to všechno vskutku stalo, mohl zastavit tu a tam u oken a shlédnout na nevýrazné pláň, ze kterých jsem právě přišel nahoru.

Tolik počáteční titulky; co zápletky? Zápletky se téměř zcela skládala z mejdanů a krotkých sexuálních střetů s Teroristy. Vzdušnice nijak neznepokojovala skutečnost, že jejich domov moc nefunguje jako zámek, natož jako hrad – Teroristé či kdokoli jiný do něj mohl kdykoli vniknout – a že ani tak nevisí ve vzduchu, jako spíš je natlačený mezi devatenácti podlažími zamořenými Teroristy. Vzdušnice nadále předstíraly, že jakýkoli muž, který se ukáže na jejich patře, je bílý rytíř ochotný sloužit. Nicméně některé zlé vlivy nemohly zaplašit žádné malby, ať jich je sebevíc, a k těmto vlivům patřil výstražný protipožární systém.

Brzy ráno páteho listopadu vyhodili Máři Meeganovou z pokoje tři příslušníci Městské požární služby, kteří vyšetřovali požární poplach, jenž propukl v celé věži. Výklady o tom, zda požárníci použili násilí, se lišily, ale právníkům, které pak najal Mariin otec, to bylo jedno; hlavní bylo mentální násilí spáchané na Máři, kterou přinutili sešplhat dolů po schodech a dole čekat s ospalým davem, ačkoli měla na tváři jen pár jasně modrých fliček líčidla. Dříve podobná situace nenastala, protože mezi zazvoněním poplachu a příchodem požárníků, kteří obcházeli celou věž, obvykle uplynulo aspoň půl hodiny. Třicet minut, to bylo dost, aby si Máři na rychlovku zhotovila make-up, díky kterému nebude vypadat "nechutně", ani když venku bude půlměsíc, a jak si dali advokáti práci zdokumentovat a vyfotit, pohotovostní třicetiminutovou líčící soupravičku měla připravenou na rohu skříňky. Vedle ní byla schránka s líčidly pro případ krajního stavu nouze; i v ukrutně omezeném čase na přípravu ji mohla bleskově otevřít a namalovat si na obličej modrý ovál, který by ji částečně maskoval a částečně napovídal těm, kdo ji poznají, že dbá o svůj vzhled.

Jenže onoho rána jistí Teroristé z horního patra demonstrovali svoje mechanické schopnosti tím, že nůžkami na plech přestřihli vedení k poplachovému zvonku na E12J. Vzdálenější zvonění z E12V neprolomilo hradbu tichého nočního šumění Mariina sterea, a když jí došlo, co se děje, a pustila štávu do zářivek ve svém líčicím centru, jež napodobovaly večerní světlo, zdola z Víru smrti už houkaly sirény.

Šéfa požárního oddílu to nepobavilo. Když už týden kolovaly řeči, které ho zachycovaly jako nácka a zvrhlíka, bylo rozhodnuto, že od nynějška budou při požárech poplašících kolejni asistenti obcházet všechny pokoje s univerzálními klíči a zajistí, aby všichni okamžitě odešli. Toto zlovolné opatření vedlo ke svolání schůzky křídla, na které Hyacinth malátně navrhla, aby si vzhledem k tomu, že venku přitahuje, všechny pořídily lyžařské kukly a při poplachu je dolů na ulici nosily. "Když se budeme držet pohromadě, budeme naprosto anonymní, čímž myslím, že nikdo nebude vědět, kdo jsme a jak ve tři ráno vypadáme." Vzdušnice delegovaly Teri, která měla jako hlavní obor módní reklamu, aby vybrala lyžařské kukly ve vhodných barevných vzorech.

V soukromí pro ně Hyacinth vymyslela zkratku: HUNové. To znamenalo, že jako totální minimum jim připadalo nutné si jednou denně Holit, Umýt a Navonět všechny části těla. Kladly na to, aby se tak dělo dost často, takový důraz, až se Sára začala zamýšlet nad vlastním vzhledem – kosmetiku používala minimálně –, ale Hyacinth, já i ostatní jsme ji ujišťovali, že vypadá dobře. Když se počátkem listopadu chystala na dlouhé, ohavné rozpočtové zasedání Studentské vlády, krátce prohrábla krabici od bot, kde měla různou kosmetiku, a pak ji zase strčila pod postel. Měla na starosti významnější věci.

Co se oblečení týče, výběr se jí zúžil na nejpracovnější oděv, šedivý vlněný kostým se sukni, anebo trochu barevnější šaty. Vybrala si kostým, i když věděla, že ji kvůli tomu lidi ze Stalinistické–ho undergroundového praporu (SUP) obviní z fašismu, stočila si vlasy do drdůlku, zatvrdila se a šla čelit šilenství.

SUP se na místo dostavil o hodinu dřív než všichni ostatní a vlajky měl vztyčené a utračné nápisy rozvinuté, ještě než Studentská vláda dorazila. Sešli jsme se v jediné místnosti, kde byla rozumná míra soukromí. Za námi přišly televizní štáby, pak reportéři z Monitoru Monoplexu a z Lidové pravdy, kteří si sedli do první řady, hned před stalinisty. Nakonec se přednáškový sál číslo 3 zaplnil prosebníky z různých organizací, do jednoho hluboce šokovanými a zdeptanými tím, jak nízké částky dostali, a do jednoho přinášejícími návrhy na zvýšení dotací.

Nejdřív jsme se patlali s drobnými záležitostmi, k nimž patřila i nějaká "nová témata", například návrh rezoluce SUPu, aby byla administrativa školy odsouzena za hromadné porušování lidských práv a abychom se dožadovali jejího zrušení. Pak jsme dospěli ke skutečnému účelu schůze: dodatkům k návrhu rozpočtu. Za mikrofonem na pódiu se utvořila fronta a v jejím čele stál člen SUPu. "Předkládám návrh," prohlásil, "abychom neschvalovali vůbec žádný rozpočet, protože rozpočet musí schválit administrativa, a tak nemáme žádnou vládu nad vlastními penězi na činnost." Nato za novináři jako na drátkách vyskočila osmička SUPců s dlouhým transparentem: SEBERTE KRUPPOVĚ JUNTĚ MOC NAD FINANCOVÁNÍM STUDENTSKÝCH AKTIVIT! "Jsou to naše peníze, jsou to naše peníze, jsou to naše..." To všechno jsme očekávali, a tak to se Sárou nehnulo. Odtáhla se od mikrofonu, napila se vody a nechala média, ať tu událost zaznamenají pro věčnost. Když bylo po všem, párkrát klepla kládkem a umluvila je, ať si zase sednou. Už chtěla zase začít mluvit, ale poslední stojící SUPec zakřičel: "Studentská vládaje nástrojem Kruppovy garnitury!" Většina diváků za jeho zády křičela něco jako "sklapni fekál" a "drž hubu" a "vodpal".

"Jestli už jste s tím narušováním demokratického procesu skončili" prohlásila Sára, "mohli bychom se zase věnovat rozpočtu, máme toho na práci hodně a všichni budou muset být velice, velice struční."

Studentskou vládu tvořil Studentský senát, který zastupoval všech dvě stě křidel Plexu, a Rada pro aktivity, kam patřili zástupci všech dotovaných studentských organizací, kterých bylo zhruba sto padesát. Jak budou prostředky rozděleny mezi organizace Rady pro aktivity, o tom se rozhodovalo na společném zasedání a právě to bylo ten večer naším cílem.

Studentský senát se jen hemžil SUPci a příslušníky odštěpené mormonské skupiny, která si říkala Chrám úplné jednomyslnosti (ChÚJ). Obě skupiny tvrdily, že zastupují všechny studenty. Jak mi Sára vysvětlila, do Studentského senátu se nikdo netoužil dostat, protože byl plný fanatiků a lidí, co jako hlavní obor studovali vědy politické. Naštěstí se SUP a ChÚJ navzájem téměř zcela eliminovaly.

"Už mě nebaví, že kam se vrátím, všude mi vládne tahle administrativa, která úplně kašle na lidské práva, a myslím, zeje na čase s tím něco dělat," začal první řečník. Zepředu se ozvala trocha potlesku a k tomu hodně posměšků. Atmosféru zaplnilo hučení, protože ChÚJ začal dělat Ómmmm... a to ve středním C –jakési sonické tonikum, které údajně mělo vyčistit vzduch od zlých vlivů a podnítit duchovní mír; vysoko nahoře se přitahován hučením pustil svého stropního bidýlka osamělý netopýr, začal poletovat a občas přinutil lidi, které vyplašil, vydat zaječení a zběsile uhýbat. "Na tyhle univerzitě nemáme svobodu projevu, nemáme svobodu projevu, nemáme akademickou svobodu, dokonce ani nemáme pravomoc nad vlastníma penězi!"

Na naléhání z publika ho Sára po několika minutách přerušila. "Pokud ti dělají starosti nějaká konkrétní porušení lidských práv, můžeš se obrátit na některou mezinárodní organizaci, ale Studentský senát s tím moc udělat nemůže.

Takže navrhuji, aby ses někam odstěhoval a pustil dalšího s pozměňovacím návrhem."

Ohromený a ubitý řečník na Sáru civěl s otevřenou pusou a televizácká světla se dala do díla. Vydržel zírat několik vteřin, aby kameramani mohli zaostřit a seřadit světelnost, a pak si s pohoršeným a otřeseným výrazem prohlédl ómmující publikum.

"To je k ne-u-vě-ře-ní," poulil oči do objektivů. "Kdo ještě tvrdí, že máme svobodu projevu? Proboha, přišel jsem sem vyjádřit svobodně názor – a jenom proto, že se stavím proti fašismu, se mě prezidentka Studentské vlády pokouší vyhnat z Plexu. Z mého domova! No jasně, když si odlišní lidé nechťejí nechat líbit útlak, prostě je vyhodíme z domova do chřtánu nebezpečím města! Nemyslel jsem si, že takové divoštství může na univerzitě existovat." Smutně, leč

povzneseně potřásl hlavou, vzpurně sjel pohledem vysmívající se obecenstvo a odkráčel od mikrofonu vstříc vděčnému potlesku. Dole odpovídal na otázky médií, ale to už k mikrofonu přišel další student.

Vypadal jako mužská obdoba roztleskávačky fotbalového týmu farní školy, protože byl hezký, hezky upravený a mírně uhrovaný. Jakmile se zmocnil mikrofonu, ómm ustalo. Nespouštěl z očí muže ve středním věku, který stál nedaleko v uličce a který zase pozoroval SUPeckou tiskovku před pódiem. Konečně starší pán zvedl tři prsty. ChŮJista si strčil mezi paži a tělo pěst a promluvil ostře a hlasitě do mikrofonu.

"Rád bych oznámil, že jsem tady do ruky chytil netopýra a že mu přímo před vámi ukousnu hlavu jako oběť Bohu komunismu." SUPec se dole ocitl v naprosté tmě, zakopl o kabel a upadl. Zároveň začal ChŮJista mžourat, protože se všechna světla obrátila na něj. Usmál se a dal se zpěvavě do řeči. "Tak tedy. Musím se vám svěřit. Ve skutečnosti žádnému netopýrovi hlavu neukousnu, protože žádného nemám, a nejsem komunista." Načež se z ChŮJistických sedadel ozvalo cosi podobného prefabrikovanému televiznímu smíchu. "Tuto malou demonstraci jsem provedl jen proto, abych vám, lidičky, dokázal, jak snadné je získat pozornost médií. Můžeme se bavit o vážných záležitostech a věnovat se důležitým věcem, ale televizní pokrytí si získají jen okaté události násilné povahy, čemuž komunisté, kteří si přejí zničit naši společnost, velmi dobře rozumějí. Já tu ale nejsem kvůli proslovům, nýbrž abych přednesl pozměňovací návrh..." Na tom místě ho kotlářským náletem div nezasáhl netopýr, který však v poslední chvíli uhnul; řečník k pobavení téměř všech v hrůze odskočil. Smáli se i ChŮJisté, aby dokázali, že ať si lidi říkají, co chtějí, on mají smysl pro humor, a ne že ne. Řečník se snažil vzpamatovat. „Projev! Zpátky k projevu! Pozměňovací návrh!" křičel starší muž.

"Navrhuji odebrat všechny prostředky Stalinistickému undergroundovému praporu a rozdělit je mezi ostatní skupiny." Přednáškový sál vybuchl pohoršeným pokřikem, burácivým aplausem a ómm. Sára asi patnáct vteřin seděla s bradou v dlaních a pak začala zase tlouct kladívkem. Mě usadili na kraj pódia, měl jsem účinkovat jakožto pan přísný, ale oblíbený, ale vstát jsem nemusel; po chvíli se vše uklidnilo.

"Podporuje někdo tento návrh?" zeptala se malátně.

Obecenstvo začalo řvát ANO a NE.

Řečník přepustil místo dalšímu ChŮJistovi, který se strnule postavil se štosem kartiček osm na dvanáct a začal se jimi prohrabovat. "Svého času mohly levičácké organizace na Americké megaverzitě tvrdit, že zastupují nějaké studenty. Různé levicové spolky však brzy zjistily, že všechny mají jednoho člena, který je velice průbojný a panovačný a který hodlá ostatními manipulovat tak, aby je v organizaci dostal do mocenských pozic. A vždycky se pak ukázalo, že jde o tajné členy Stalinistického undergroundového praporu, kteří se do organizace vetřeli, aby spojili levice do jediného bloku bez rozdílností a bez svobody myšlení. SUP se zmocnil i periodika zabývajícího se ženskou otázkou a udělal z něj Lidovou pravdu, krajně nactiutřačný takzvaný deník. Stejným způsobem..."

Sára ho posléze přerušila. Své názory přednesli vášnivě mluvčí SUPu, pak další ChŮJista. Konečně přišla řada na hubeného mladíka ve tmavých brýlích, kterého Sára poznala, ale neuměla si zařadit. Představil se jako Casimir Radon a prohlásil, že je předsedou fyzikálního klubu Neutrino. Maličko tím obecenstvo uklidnil, protože jeho projev měl být jako první ne zcela předvídatelný.

"Rád bych poukázal na to, že jste nám dali pouze čtyři sta dolarů," vykládal. "Potřebujeme víc. Provedl jsem jistý rozbor toho, jak se prostředky rozdělují do rozpočtu, a velice rychle vám to tu shrnu...", začal se hrabat v papírech a z obecenstva se ozval zklamaný šepot. Jak dlouho bude ten opruz překážet? Kameramani si začali zakládat nové filmy a kazety a před toaletami se začaly vytvářet fronty.

"Takže. Nebudu zacházet do podrobných čísel – je to pouhá aritmetika –, ale když se podíváte na současný rozpočet, zjistíte že malá skupinka lidí dostává neproporčně obrovský podíl peněz. Konkrétně je dotace na osobu u Stalinistického undergroundového praporu sto čtrnáct dolarů, zatímco u všech ostatních je průměr zhruba čtyřicet šest a u Neutrinu jen třicet tři. Je to tím nespravedlivější, že Neutrino potřebuje nakupovat různé věci. například knihy, zatímco výdaje politické organizace jsou podstatně nižší. Myslím, že to není poctivé."

SUP přivítal tu nehoráznou úvahu skučením, zato všichni ostatní uctivě naslouchali.

"Navrhuji tedy, abychom omezili dotaci pro SUP na holé minimum, řekněme dvacet babek na hlavu, a dali Neutrinu v plné výši to, co žádá na vědecký výzkumný projekt, tedy patnáct set dolarů."

Zbytek jednání byl nicméně orgií potrhlosti a já nebudu zacházet do detailů. Stejně to nebylo významné, protože poslední slovo měla administrativa; Studentská vláda musela jet na rozpočtová provizoria do té doby, dokud nepředloží takový rozpočet, který S. S. Krupp podepíše, a jedinou otázkou bylo, jak dlouho bude trvat, než před ním ohne hřbet. Čas pracoval proti SUPu. Čím víc byli členové Studentské vlády otráveni, tím větší měli zájem předložit rozpočet, který by prošel napoprvé. Konečně začalo být jasné, že SUP utrpěl porážku, a jedinou žádoucí věcí bylo konečné hlasování. Zlatý hřeb přišel právě krátce před hlasováním: s projevem vystoupila Yllas Freedperson.

Yllas, velice přesvědčivá a chytrá vůdkyně SUPu, byla hlomozná černoška lehce po třicítce, která studovala pátým rokem obor moderní politické umění. S oblibou vytvářela dřevoryty zachycující úzkostné obličej, hořící domy a silné zmučené paže vzpínající se k nebi. Dokonce i její keramika byla inspirována díly utlačených středoamerických rolníků. Také byla redaktorkou a ilustrátorkou Lidové pravdy, ale opravdové nadání měla k veřejným proslovům, při nichž spojovala sílu gospelového kazatele se zápallem revolucionářky. Důstojně si počkala na televizní světla a pak se vrhla do projevu, který trval přinejmenším čtvrt hodiny. Přesně v těch správných okamžicích úpěla, zpěvavě intonovala, zpívala, nabádala k rozumu, šeptala, hromovala nebo prostě jen plynulým a hypnoticky rytmičtým hlasem mluvila. Vykládala o S. S. Kruppovi, o zlezech systému, o tom, jak systém převrací dobré ve špatné, o tom, že tato společnost je přesně taková jako ta, která zavinila holocaust, což ovšem není žádná omluva pro Izrael, o washingtonském konzervativismu a o tom, jak naše životní prostředí, ekonomickou jistotu, osobní svobodu a bezpečí před jadernou válkou ohrožují lakotné snahy osekát rozpočet pro SUP. Konečně přišla na řadu i jména Martin Luther King, Marx, Gandhi, Che, Ježíš Kristus, Ronald Reagan, Hitler, S. S. Krupp, Ku-klux-klan, Bob Avakian, Elijah Mohammed a

Abraham Lincoln. Po celou tu dobu netopýr hýřil aktivitou, jako zběsilý v posluchárně nalétal a padal dolů, podnikal střemhlavé výpady proti stěnám nebo světlům nebo lidem, ale vždycky v poslední chvíli uhnul, kličkoval hustou spleť trámů a kabelů a lávek a svítidel a visících reproduktorů a venkem vedených trubek nad našimi hlavami, a to velice rychle a velice hladce; črtal zázračně složitou trasu a nikdy při tom nenarazil na nic pevného. To vše bylo vyčerpávající a ohromující, a tak když Yllas Freedperson dořečnila a netopýr, nejspíš už nepřitahován jejím hlasem, vyletěl nahoru a zmizel kdesi v koutě, bylo dlouho ticho a pak se ozval potlesk.

"Děkuji, Yllas," prohlásila Sára zdvořile. "Chtěla jsi přednést nějaký konkrétní návrh, anebo jen předložit svůj komentář?"

"Navrhují," zaburácela Yllas Freedperson, "abychom předložili rozpočet tak, jak je."

Výsledek hlasování byl těsný. SUP prohrál. Přepočítávání hlasů nepomohlo. Zvolili důstojný přístup, posmutněle se seřadili za Yllas a za zpěvu "Jednou budem dál" zvolna odkráčeli. Nad hlavami nesli velké plakáty s černou kresbou S. S. Kruppa na rudém podkladě a s terčem přes obličej, a pochodovali tak pomaličku, že museli píseň přezpívat dvakrát, než se dostali do chodby a mohli začít rozdávat letáčky a plakáty.

Později jsme se Sára, tři členové její vlády a já sešli u mě na sklenku vína. Po všem schůzovním třeštění jsme byli ochablí a asi tak první čtvrt hodinu jsme skoro nemluvili. Pak, jak se tou dobou často stávalo, se hovor stočil na Teroristy.

"Co to s těmi Teroristy má být?" zajímal se Willy, který měl jako hlavní obor ekonomiku a pracoval ve vládě jako pokladník. "Jsou opravdu teroristé?"

"Na našem patře ne," pokrčila rameny Sára, "protože nás si už porobili. U nás panuje... Pax teroristica."

"Slyšel jsem různé věci," ozval jsem se. Všichni se na mě podívali, a tak jsem se přepnul do profesorského režimu a zapálil si dýmku. "Hlavní jejich činností je vybírání mýtného. Rozmístí se na E13 do haly u výtahů a neustále mačkají tlačítka, takže všechny výtahy, které projíždějí, nahoru nebo dolů, se tam automaticky zastaví a otevrou. Pokud v nich nejsou žádní nestudenti nebo nebezpečně vyhlížející osoby, drží dveře otevřené, dokud jim každý nedá čtvrt dolar.

Taky si zabrali kus jídelny a už se o ni bojovalo. Není v tom ale nic, čemu bych říkal opravdový terorismus."

"Co skupinová znásilnění?" nadhodila tiše Hillary, tajemnice. Všichni zmlkli a podívali se na ni,

"Jsou to jenom řeči," pokračovala. "Abyste mi špatně nerozuměli. Mně se nic nestalo. Ale povídá se, že to pár nejskálnějších Teroristů dělá, něco jako zasvěcení. Jdou na velký mejdan nebo uspořádají vlastní. A sami víte, že na každém večírku se najde pár děvčat, obyčejně z nižších ročníků, co se hodně opijí. Na takovou se nalepí jeden hezký vypadající Terorista – prý se jim velice daří vytipovávat vhodné kandidátky – a ten si získá její důvěru a pozve ji na jiný večírek. Když tam přijdou, ukáže se, že tam je jediná žena, a zbytek si domyslíte. Opravdu děsné ale je, že jí prohrabou věci a zjistí si, kde bydlí a kdo je, a pak si za ní chodí, kdy se jim zachce. Tak ty dívky vyděsí a zlomí, že jim neodporují. Prý mají Teroristé něco jako neviditelný harém, pár k smrti vylekaných holek po celém Plexu, které jsou moc hloupé nebo bojácné, než aby něco pověděly."

Seděl jsem tam, měl jsem zavřené oči a jako všem ostatním mi bylo mírně nevolno. "Totéž jsem už slyšel i od jiných," prohlásil jsem.

"Jestlipak se to stalo některé ze Vzdušnic," ucedila Sára. "Proboha, přisadila bych si, že ano. Tak nevím, jestli o tom některá z nich ví. A jestli vůbec chápou, co se s nimi děje – některé nejspíš ani nemají ponětí, že by se právem měly zlobit."

"Jak by někdo mohl nechápat, co je znásilnění?" namítla Hillary.

"Ty vůbec nevíš, jak to mají v hlavách pomíchané. Nevíš, co provedly mně, a přitom naprosto nechápaly, proč se mi to nelíbí – přece dokážeš si představit, co jsou zač – nemají se čeho zachytit, nemají žádné vlastní názory, takže pokud některou znásilní a žádná z jejích kamarádek to nechápe, co s ní asi je? Je odříznutá, Teroristé jí můžou napovídat cokoli a přinutit ji k čemukoli, co chtějí. Do hajzlu, kde se ta zvěř zastaví? V prosinci s nimi máme velký maskární bál."

"Tak na ten hlavně nejít," prohlásila Hillary.

"Jmenuje se to Noc na bájném ostrově. Plánují to už měsíce. Ale než skončí semestr, ti kluci budou jako utržení ze řetězu."

"Mně to spíš připadá, že jsou utržení ze řetězu už dost dlouho," opravil ji Willy. "Na to by sis radši měla přivyknout, víš? Myslím, že žijeme podle zákona džungle." Znělo to maličko melodramaticky, ale nikdo z nás nedokázal přijít na důvod, proč s tím nesouhlasit.

Sára a Casimir se sešli v Megahospodě, velkém bledém hangáru na vzducholod', kde postávaly rozvrzané umělohmotné stoly a židle z ocelových trubek pospojovaných do nepohodlných sestav, které dloubaly sedící pod žebra. Na jednom konci byl dlouhý barpult, na druhém výdejní okénka napojená na ústřední kuchyňský komplex. Casimir odmítl místní jídlo a poobědval sendvič s máslem a marmeládou, který si vyrobil z předražených surovin zakoupených v obchůdku, a k tomu si dal krajně bublinaté pivo v umělohmotném kelímku. Sára si posloužila ze salátového baru. Sundali ze stolku u okna haldu táců, narovnali je na odpadkový koš a posadili se.

"Díky, že jsi přišel tak narychlo," začala Sára. "Jestli mám Kruppovi rozpočet vnutit, budu potřebovat pořádně helfnout – a tvoje statistika by na něj mohla zapůsobit."

Casimir zuřivě dožvýkal velké sousto nefalšovaného bílého chleba s nefalšovaným nehrudkovatým burákovým máslem a pak vytáhl z batůžku nějaké počítačové grafy. "Tomuhle se říká Lorentzovy křivky," zahuhlal, "a zachycuje to rovnoměrnost rozdělování. Dokonalá rovnoměrnost je tady ta přímka, co vede v úhlu čtyřicet pět stupňů. Cokoli, co je méně než rovnoměrné, vychází jako křivka pod čarou rovnoměrnosti. Právě tak to je se starým rozpočtem." Ukázal graf, na němž byla hluboko klesající křivka; čára rovnoměrnosti byla pro srovnání nad ní. Graf vytiskl počítačový terminál

tak, že na různá místa strany umístil písmena, jež hrubě, tečkované zastupovala křivky a čáry. "No a tady je stejná analýza našeho nového rozpočtu." Na novém grafu byla křivka, která málem kopírovala čáru rovnoměrnosti. "Oba grafy mají koeficient, kterému se říká Giniho koeficient, jde o poměr prostoru mezi čarou a křivkou k prostoru pod čarou. Při dosažení naprosté rovnoměrnosti je Giniho koeficient nula. U starého rozpočtu je velice špatný, zhruba nula osm, u nového téměř nula dva, což vcelku jde."

Sára zdvořile naslouchala. "Ty máš počítačový program, který tohle dělá?"

"Jo. Vlastně... už ho mám. Prostě jsem si ho napsal."

"A pracuje dobře?"

Casimir na ni vypouklil oči, pak se zadíval na grafy a pak zase na ni. "Asi. Proč?"

"No jen se podívej na písmena v těch křivkách." Přitáhla si jeden z grafů a přejela prstem po písmenech zastupujících Lorentzovu křivku: FELACESODOMIENKROFILIECUNNILINGUSANALIN-GUSSADOMASO...

"Jeje," vydechl Casimir tiše. Na druhé křivce stálo:

KUNDA-LIZATKURVACURAKPRDELKOZYSTRCSIHOTAMLIZEJMIHO... Casimir zrudl jako pivoňka a jazyk mu mírně povyjel z úst. "To jsem já neudělal. Mělo tam být jenom 'nový rozpočet' a 'starý rozpočet'. Tohle jsem do programu nezapsal. To... to bude počítačová chyba. Občas se to stává. Proboha, fakt je mi to moc líto." Jednou rukou si přikryl obličej, druhou hmatl po papírech, zmačkal je a napsal do batůžku.

"Já ti věřím," prohlásila. "O počítačích toho moc nevím, ale je mi jasné, že s tím zdejšími jsou problémy."

Asi v půlce výkladu o Lorentzových křivkách Casimira napadlo, že je velice netaktní. Sára má jako hlavní obor angličtinu: vyhledal si ji ve studentské ročence a našel si to. Co jí asi tak sakra sejde na Giniho koeficientech? Sára se pořád usmívala, takže pokud se nudila, aspoň ho uznává natolik, aby to nedala znát. Pověděl jí, že ten program právě sepsal, a to byla blbost, protože to vypadalo, jeje, ono to vypadalo, jako že se ji pokouší omráčit, ji, rafinovanou humanitně zaměřenou intelektuálku, tím, že pro ni sepíše počítačový program, jako by se skutečné mezilidské komunikaci nedokázal přiblížit víc. A pak ty sprostácké Lorentzovy křivky!

Zachránilo ho jen to, že počítačům nerozumí. Ve skutečnosti samozřejmě tohle žádná počítačová chyba způsobit nemohla – I kdyby někdy spouštěla počítačový program, musela by dospět k názoru, že to Casimir udělal schválně.

Najednou si vzpomněl na rozhovor s Virgilem Červ! Musel to zavinit Červ. Už jí to chtěl říct, aby se domohl rozřešení, ale pak se rozpomněl, že to je tajemství, které se na vlastní čest zažekl střežit.

Musí být poctivý. Není to tak, že program opravdu napsal, aby na ni zapůsobil? Cokoli, co je vytištěné počítačem, vypadá přesvědčivě. Pokud tohle byl jeho motiv, dobře mu tak. Teď bylo na čase říct něco duchaplného, ale on se slovy moc zacházet neuměl – a ona to bezpochyby vidí více než zřetelně. Nejspíš se zná se všemi chytrými, zajímavými muži na škole, což znamená, že může klidně pustit z hlavy myšlenku, že by se snad mohl začít vydávat za cokoli jiného než za neupraveného, ubohého, matematikou a počítači posedlého mamlase, jehož představou inteligentní konverzace je vytahovat se se svými ranními počítačovými výboji.

"Nemusel sis s tím programem dělat námahu."

"Ha! Jaká námaha. Přinutit k tomu stroj je snadnější než to udělat ručně. Samozřejmě pokud se to s počítačem umí."

Kousl se do rtu a podíval se z okna. "Čímž nechci říct, že bych byl nějak oslnivý programátor. To jest, jsem, ale sám sebe tak neberu."

"Nejsi hacker," navrhl.

"Jo! Přesně." Výraz hacker přece zná každý, tak proč to prostě neřekl?

Pátravě se na něj podívala. "Nepotkali jsme se už někdy? Přisahal bych, že tě odněkud znám."

Doufal, že na to zapomněla anebo že ho nepozná s horolezeckými brýlemi. Ano, hned první den jí přečetl data z počítačové karty – hackerský ideál dokonalého seznámení!

"Jo. U paní Santucciové. Hned první den, pamatuješ?" Přikývla a pousmála se; na všechno se pamatuje, ať už to je dobré nebo špatné. Pozorně ji sledoval a snažil se vyčíst, jak na to reaguje.

"Ano," kývla. "Jasně. Mám dojem, že jsem ti nikdy pořádně Nepoděkovala – takže díky." Napřáhla ruku. Casimir chvilku kulil oči, pak jí rukou potřásl. Tiskl ji pevně – to byl zvyk z práce, kde byl drtívý stisk ruky znamením důvěryhodnosti. Jí to pravděpodobně připadalo, jako když se jí orangutan pokouší vykloubit paži. Kromě toho mu před pár minutami na první článek pravého ukazováku ukápla trocha jablkovo-borůvkového džemu a on si jej bezmyšlenkovitě ocucával.

Byla nehorázně milá. Hloupé slovo, "milá", ale na nic lepšího přijít nedokázal. Byla chytrá, přátelská a chápavá a na něj hodná, což od ní bylo vzhledem k jeho hladoletskému fanatickému vzezření a všeobecné a význačné ošklivosti moc pěkné. Doufal, že rozhovor brzy skončí a že z něj vyjdou s báječným vztahem. Ha.

Nikdo nic neřikal: jen ho pozorovala. Určitě! Je na řadě, měl by něco povědět! Jak dlouho už dřepí a dívá se do nebesky modrého chřtánu svého dortíku?

"Co studuješ?" zeptali se oba najednou. Okamžitě se rozesmála a on se opožděně přidal, i když jeho smích, to bylo cosi jako zájímání a vzlyky, které zněly, jako kdyby uvnitř něj probíhala násilná dekomprese. Přesto se mu tím mírně ulevilo.

"Ale jistě," pokračovala, "promiň. Já zapomněla, že Neutrino je pro lidi, co mají jako hlavní obor fyziku."

"Neomlouvěj se." Omlouvala se vůbec?

"Já mám angličtinu."

"A tak." Casimir zrudl. "Asi sis už všimla, že v angličtině moc silný nejsem."

"Kdepak, nesouhlasím. Když jsi včera večer mluvil, jak ses jednou rozjel, bylo to fajn. A totéž dneska, když jsi popisoval ty svoje křivky. Hodně výtečných vědců skvěle vládne jazykem. Jasně myšlení vede k jasnému vyjadřování."

Casimirovi vyletěl tep asi dvakrát nad normál; v dolních částech těla ucítil teplo. Zahleděl se do hlubin napůl vypitého

piva a ze strachu, aby neudělal nějakou gramatickou chybu, nevěděl, co říct. "Jsem tu jenom pár týdnů, ale slyšel jsem, že S. S. Krupp je výborný řečník. Je to pravda?"

Sára se usmála a obrátila oči v sloup. Casimir ji zprvu bral jako typickou hezkou dívku, ale v tom okamžiku pochopil naprosto jistě, že se mýlil; ve skutečnosti je čarovně krásná. Snažil se neokukovat ji a vsunul si do úst poslední tři kousky dortíku. Žvýkal a pokoušel se neztratit přehled o tom, co říká, aby mu nezmizela nit konverzace a aby nakonec nevypadal jako roztržitý hacker, který není s to navázat styk s nikým, koho osud neurčil, aby byl odborníkem na strojový jazyk.

"Je vynikající řečník," prohlásila. "Pokud při nějaké debatě S. S. Kruppovi oponuješ, můžeš brát zajisté, že dřív nebo později tě umluví. Dokáže ti skvěle rozumově zdůvodnit všechno, co dělá, a dovést to až k základům své filozofie. Myslím, že to je ohromující."

Konečně měl dojedeno a už si nemusel to ohavné jídlo podávat k neoholenému obličejí. "Ale když tě přeargumentuje... je takové slovo?"

"Nechme to tak."

"Když se mu to povede, opravdu souhlasíš, anebo si jen myslíš, že tě převezl?"

"O tom jsem hodně přemýšlela. A nevím." Zamyšleně se zapřela na židli, až ji opěradlo dloublo, a tak se zase narovнала.

"Co to říkám! Vždyť jsem angličtinářka!" Casimir se krátce zasmál, ale úplně to nechápal. "Pokud mi něco vysvětlí za pomoci poctivých argumentů a nikdo v jeho úvaze nemůže najít žádné díry, nemůžu moc dobře nesouhlasit, no ne? Vždyť přece člověk musí mít svoje postoje nějak ukotvené, a pokud nevěří jasnému, korektnímu jazyku, jak může vědět, čemu věřit?"

"Co takhle intuici?" překvapil sám sebe Casimir. "Víš přece, že k největším objevům ve fyzice se nedospělo úvahou.

Došlo k nim díky zábleskům intuice – a •vysvětlení a důkazy byly přimyšleny dodatečně."

"No jasně." Dopila kávu a promýšlela si to. "Ale i tak ti vědci museli přijít s verbálními důkazy, aby se oni sami přesvědčili, že jejich objevy jsou reálné."

Casimir si pomyslel, že zatím vypadá víc zaujatě než namíchnuté, a tak jí dál odporoval. "Jenže vědci nepotřebují jazyk, aby jim řekl, co je reálné. Svrchovanou realitou je matematika. Jiné ukotvení nepotřebujeme."

"To je zajímavé, ale matematika se nehodí k řešení politických Problémů – ve skutečném světě ji nemůžeš použít."

"Jazyk taky ne. Musíš použít intuici. Musíš zapojit tu správnou část mozku."

Znovu se podívala na hodinky. "Už musím jít a přichystat se na Kruppa." Ted' se dívala na něj – měl dojem, že ho hodnotí. Ona odejde! Zoufale toužil někam ji pozvat. Na to ale příliš mnoho žen vyprsklo smíchy, a to by ted' nesnesl. Jenomže ona pořád sedí a opírá se o lokty – že by čekala, kdy ji o to požádá? Nemožné.

"Eee," ozval se, ale zároveň promluvila i ona. "Co se zase někdy sejít? Nechtěl bys?"

"Jo."

"Fajn!" Po krátkém vyjednávání se shodli na pátečním večeru v Megahospodě.

"Nemůžu uvěřit, že máš v pátek čas," vykoktal a ona po něm zvláště loupala očima. Vstala a znovu napřáhla ruku.

Casimir se vystrachal na nohy a mírně ji ruku stiskl.

"Tak zatím," kývla na něj a odešla. Casimir zůstal stát, pozoroval ji po celou cestu přes blyskavou podlahu Megahospody, pak se teleskopicky sesunul na židli a málem omdlel.

V mramorové a mahagonové nádheře předpokojí pana Septimia Severa Kruppa nemusela čekat dlouho. Spokojeně by byla bývala čekala dny, zvláště kdyby si mohla přinést oblíbenou hudbu a možná i přivést Hyacinth, sundat boty, natáhnout se na pohovku a z okna se dívat na řádku zdravých zelených rostlin. Administrativní blok Plexu byl anomálií, jako by sem vzduchem přenesli z Londýna viktoriánské sídlo a celé je spustili do hnízdečka pod věží C. Nebylo tu nic ze strohé geometrie zbytku Plexu, žádné jednobarevné stěny a holé obdélníky a čtverce, které jako by obyvatele doháněly k šílenství. Nebyla vidět žádná umělá hmota; podlahy byly dřevěné, okna otevřená, stěny obložené a poctivé dřevo a složitý vzor parket dávaly tomuto místu něco z vřelosti a různorodosti přírody. Za poslední měsíc Sára neviděla dřevo skoro žádné – dokonce i tužky ve zdejších obchodech byly ze světlého plastu –, a tak otupěle obhlížela panely kryjící stěny všude, kam se podívala, jako kdyby tu jeho podrobná textura byla za nějakým účelem a vyžadovala si pečlivé prozkoumání. To vše byl jen pokus obdařit Americkou megaverzitu věkovitou ctihodností skutečné univerzity; ona se tu přesto cítila jako doma.

"Pan prezident Krupp vás přijme," oznámila úžasná, bystrá, milá, civilizovaná postarší sekretářka a velké panelové dveře se odsunuly a už tu byl S. S. Krupp. "Dobré odpoledne, Sáro. Omlouvám se, že jsi musela čekat," začal. "Pojď dál, prosím."

Tři ze stěn Kruppovy kanceláře byly asi do výšky dvou a půl metru knihovnami a čtvrtou tvořila francouzská okna. Nad knihovnami visely portréty zakladatelů a předešlých prezidentů Americké megaverzity. Otcové zakladatelé se na Sáru mračili skrz opar za století a půl nahromaděného tabákového kouře; jak prošla uličkou těch hodnostářů na druhý konec místnosti, jejich tváře se od pravěkého nánosu téru a nikotinu leskly jasněji a jasněji, až se dostala k posledním zbývajícím místům, kde se nejistě zubili Tony Commodi, Pertinax Rushford a Julian Didius III. v moderních oblecích a značkových brýlích.

Lesklá červenooranžová dřevěná podlaha byla přikryta třemi perskými koberci a strop ozdoben třemi soustřednými kruhy složitých sádrových ozdob, které obklopovaly velké vyklenuté stropní okno. Z jeho středu visel na silném řetězu veliký, pečlivě naleštěný lustr. Sára věděla, že jemné stropní okno z olovnatého skla chrání zvenčí přikrčená geodová klenba pokrytá mřížkami ze silné oceli a nerozbitnými plexisklovými deskami, jejichž účelem bylo nepustit do Kruppovy kanceláře shůry nic než světlo. Tím velkým tichem by neproniklo nic slabšího než střemhlav nalétávající B-52, ovšem kruh rozmláceného nábytku a dalších projektilů vršící se venku kolem kopule svědčil o tom, že studenti z věže C se

pokoušeli prokázat opak.

Krupp ji zavedl k dlouhému stolu vedle oken a oba se posadili do starých kožených křesílek a rozložili si v našedlém severním světle papíry. Před nimi jako vždy stál Kruppův magnetofon a tiše se otáčel. Vbrzku přišla sekretářka se stříbrnou servírovací soupravou na čaj, Krupp nalil a nabídl Sáře maličké, šikovně vytvarované cukroví na bílých lněných ubrouscích s vyšitými emblémy Americké megaverzity.

Krupp byl statný a jeho hezký kovbojský obličej východ jen poněkud vybělil a změkčil. "Jestli to dobře chápu," začal, "měla jsi včera večer nějaké potíže s těmi komunisty v plenkách."

"Ale ne, chovali se, jako se chovají vždycky. Žádné nezvyklé Problémy."

"Ano." Krupp jako by na to, jak to zahrála do autu, reagoval mírně netrpělivě. "Potěšilo mě, že jsi jim vykuchala rozpočet."

"Hm? A co kdybychom zůstali u toho starého?"

»Smetl bych ho ze stolu." Rozmarně se usmál.

"A co tenhle rozpočet? Je přijatelný?"

"No, není špatný. Ale má pár much."

"V tom případě bych ráda upozornila, že pro vás je mnohem snazší provést v něm menší úpravy, takže ty mouchy zmizí. Studentská vláda by to zvládala mnohem obtížněji. Abychom prosadili tohle, div že jsme nemuseli volat protidemonstrační jednotku; s jakýmkoli rozpočtem, který schválíte, to bude o moc těžší."

"Máš naprosto právo na tohle upozorňovat, Sáro, a já nic nenamítám, ale o ničem to nerozhoduje."

"Jak myslíte," opáčila opatrně, "rozhodování patří evidentně vám. Určitě dokážete zaujmout jakoukoli pozici a velice výmluvně ji hájit. Doufám ale, že vezmete v úvahu jistá praktická omezení." Okamžitě pochopila, že udělala chybu, a tak si hodila do úst jedno cukroví, zadívala se z okna a čekala.

Krupp si tiše odfrkoval a upíjel čaj, pak se zapel v křesílku a s nevěřicným překvapením se na Sáru zadíval. "Sáro, zrovna od tebe od jediné bych nečekal, že na mě tohle zkusiš. Proč kdekomu výmluvnost připadá tak nešťastná? Jako by se každému, kdo jasně formuluje argumenty, nedalo věřit. Rozumní lidé by si měli myslet pravý opak. Tento postoj je rozšířený dokonce i mezi zdejšími pedagogy – a já to naprosto nechápu. Nemůžu prostě mluvit jako mongoloidní pasák vepřů po třídenním flámu, jen abych jim zněl přijatelně. Bůh ví, že nedokážu hájit jakoukoli pozici, ale jen správnou pozici. Pokud něco není správné, slova s tím nic nenadělají. V tom spočívá hodnota jasného vyjadřování." Právě v tom byla s Kruppem ta potíž. Domýšlel se, že všichni vždycky říkají přesně to, co si myslí. Jenže zatímco u něj to platilo, u ostatních to byla pravda jen vzácně. "No dobře, tak promiňte" řekla Sára. "Souhlasím. Jen jsem to neformulovala správně. Prostě doufám, že vezmete v úvahu praktické aspekty problému, například to, jak všichni budou reagovat. Někteří lidé říkají, že v tom je vaše slabina." Tenhle Sářin výrok byl umírněně odvážný, ale kdyby se s Kruppem snažila zdvořile mazat, rozsekal by ji na kousky.

"Sáro, že je třeba počítat s reakcemi lidí, to je jasné. To dá zdravý rozum. Jde ale o to, že základní principy jsou zdaleka významnější než pomíjivé politické spory ve Studentské vládě. Tobě se všichni ti monomani a oživlé mrtvolky zdají být důležitější než jsou a Právě proto vám nemůžeme dát žádnou rozhodovací pravomoc nad financemi. Já ze svého hlediska vidím mnohem komplexnější obraz toho, co je a není důležité, a mezi to druhé patří překřikování v té parodii na demokratickou instituci, které říkáme vláda, protože jsme tady na univerzitě všichni strašně idealističtí. Důležité ale jsou zásady."

Sára najednou upadla do deprese; bezvládně seděla na křesílku. Chvilí nezaznělo nic – Krupp vzal její náladu překvapivě s citem.

"Studentská vláda je jenom jako, že ano?" zeptala se a samotnou ji překvapilo jak zahořkle.

"Copak tím myslíš?"

"Nemá nic společného se skutečným světem. O ničem skutečně nerozhodujeme. Je to jenom hromádka imaginárních pravomocí, o které se můžeme hádat a pak předkládat výsledky."

Krupp si to promyslel. "Je to něco jako ranč s atrakcemi pro turisty. Když se vám telata zatoulají, někdo je zase sežene. Na druhou stranu když si stoupnete moc blízko zezadu za koně, může vás pokropit. Propána, Sáro, všechno je skutečné. Není žádný rozdíl mezi 'skutečným' světem a tímhle. Zkušenosti, které získáváte, jsou skutečné. Je ovšem pravda, že důležitost připisovaná Studentské vládě je převážně imaginární."

"Tak proč se namáhat?"

"Protože když tu projdeme rozpočet a já upozorním na nějaké mouchy, můžeš mi říct, že to žádné mouchy nejsou.

Pokud je svedeš obhájit, budeš mít na rozpočet skutečný vliv." Krupp rozložil stránky s návrhem po stole a Sára na nich zahlédla znepokojivé shluky červených škrtanců. Na chvíli chtěla vytasit Casimirovy grafy, ale neměla je s sebou a nemohla riskovat, že Krupp zahlédne to co ona.

"A teď jedna věc, která mě praštila do očí," prohlásil Krupp půl hodiny poté, když Sára prohrála pět sporů a vyhrála jeden. "Peníze pro tuhle malou skupinu, Neutrino. Jak vidím, rádi by si sestrojili vrhač hmoty."

"Hm? A co je na tom zlého?"

Já jsem přece neřekl, že je na tom něco zlého," vykládal Krupp trpělivě, "jen pěkně vydrž a nebud' hned hádávát. Přece víš, že moc často nepoužíváme dotace na financování výzkumných projektů.

Většinou tihle lidé žádají běžnými způsoby o granty. Víš, první odhady nákladů na něco podobného bývají ukrutně nízké, zvláště když je dělají mladíci, kteří ještě nejsou na výši. Tahle věc zaručeně překročí rozpočet, a tak nakonec získáme buď nepoužitelnou, nedokončenou kupu šrotu, anebo se nám Neutrino ztratí daleko v červených číslech.

Připadá mi to uspěchané a neuvážené, a tak prostě doporučuji vyškrtnout tuhle položku z rozpočtu, přimět lidi, co po tom projektu prahnou, aby udělali úplnou studii za dohledu pedagoga a pak se pokusili domct grantu."

Sára vzdychla, prohlížela si droboučký ornament na uchu čajové konvice a promýšlela si to.

"Nepovídej," ozval se Krupp. "Zas ta moje slabina, co?" Znělo to ale víc humorně než sarkasticky.

"Je několik důvodů, proč byste měl tuhle položku schválit. Hlavním faktorem je vedoucí projektu. Znímám ho, má velice dobré zkušenosti s podobnými věcmi ze skutečného světa. Vím, že ten výraz nemáte rád, pane prezidento, ale je to tak. Je nadaný, hodně se vyzná v praktické elektronice – měl vlastní firmu – a pro úspěch projektu udělá všechno."

"To je do začátku dobré. Jenže já nerad dávám prostředky malým společnostem s charismatickými, příliš motivovanými vůdci, kteří mají zamilované projekty, protože je to totéž jako osobní dárek jejich vůdci. Při dotační činnosti je důležitý širší zájem."

"Tohle není žádná osobní vendetta. Plány poskytl z valné části profesor Sharon. A organizace už dává část elektroniky dohromady za vlastní peníze."

"Profesor Sharon. To ale byla odporná záležitost." Krupp se dlouho díval do světla. "Metr dlouhá osina v řiti. Kdyby lidi z odboru pro mezilidské vztahy na kolejích nebyli tak dobře zahrnuti a chráněni odbory, byl bych je vyhodil, pak bych našel ty hajzly, co to provedli, a už by letěli na dálnici. Nicméně. Měli bychom odolat nutkání udělat něco, co bychom jinak neudělali, jen proto, že s tím okrajově spojená postava utrpěla škodu. Profesora Sharona si všichni nesmírně vážíme, ale tenhle projekt jeho tragédií nenapraví."

"Víte, můžu se držet jenom vlastního pocitu," prohlásila Sára. "ale myslím si, že to, co jste řekl, tady nesedí. Já tomu projektu naprosto věřím."

Krupp se zatvářil, jako by to na něj zapůsobilo. "Pokud je to tak, Sáro, měl bych se s tím chlapcem setkat a poskytnout mu poctivé slyšení. Možná pak budu mít stejný pocit jako ty."

"Mám mu říct, aby se s vámi spojil?" Pomyslela si, že to je jen odklad; když byl Casimir tak evidentně nervózní s ní, co s ním provede Kruppova rétorická imploze? Nicméně to bylo zcela rozumné řešení.

"Výborně," kývl Krupp a podal jí svou vizitku.

O ostatní odlišnosti v postojích skoro nemělo cenu se dohadovat. Když osekají napůl prostředky pro Kroužek studia baskické erotiky, nebude z toho žádné politické pnutí. Schůzka dospěla ke zdvořilému a rozumnému konci. Krupp ji doprovodil ke dveřím a ona se usmála na postarší sekretářku, promanévrovala po šarlatových koberecích administrativního bloku a zastavila se u každého obrazu a konečně vyšla na širokou tvárniceovou chodbu v lesklé ocelové modři. Než se dostala na pokoj, zase se přizpůsobila Plexu a přiměla se vidět a slyšet z něj co nejméně.

Efraim Klein si do pokoje občas přivedl pár přátel a kouřili levné doutníky, kdyby nic, tak proto, že je nesnášeli o něco méně než John Wesley Fenrick. Fenrick postavil Dotohorudý větrák k výklopnému oknu a hnal do místnosti mrazivý listopadový vzduch, takže možná osmdesát procent dýmu vyfoukal dveřmi ven. Slabinou Pravidel bylo, že nijak neřešila přesuny znečištěného vzduchu, naneštěstí pro Fenricka, jenž byl navzdory své protřelosti v navozování chemicky pozměněných stavů vědomí fanaticky čistotný.

Jednoho večera náhodný poryv větru od Větráku zachytil doutník ležící v ukradeném staniolovém popelníku od Burger Kinga, ten spadl, pár decimetrů se kutálel a překročil hranice na Fenrickovu stranu pokoje. Tam hořel asi tak minutu dvě, než jeho majitel, Kleinův kamarád, sebral dost odvahy, natáhl se a vzal si ho. Výsledkem byla krátká hnědá šmouha na Fenrickově linoleu. Fenrick si jí okanzitě nepovšiml, ale když ano, den ode dne vněm sílil vztek. Podle jeho názoru byl Klein povinen "ten nepořádek" uklidit. Klein byl toho názoru, že cokoli je na Fenrickově straně pokoje, je Fenrickovým problémem; Klein neplatí patnáct tisíc dolarů ročně a nestuduje filozofii proto, aby drhl podlahu pod dozorem nějakého zasraného nýmanda, jako je John Wesley Fenrick. Poukázal na ustanovení pravidel, které jej při jistém výkladu této povinnosti zbavovalo. Hulákali na sebe kvůli tomuhle problému přes demarkační čáru skoro týden. A pak jsem jednoho dne uslyšel, jak Efraim Klein řve z jejich otevřených dveří.

"Ježíši! Co to sakra – Ha! Nevěřím vlastním očím, kurva!" – Vystrčil hlavu na chodbu a ječel dál. "Hej, pojdte sem všichni a podívejte se, co ten pitoměj zmrd dělá!" Podíval jsem se.

Z důvodů, o nichž se neodvažuji přemýšlet, si John Wesley Fenrick držel láhev od mléka plnou hlíny. Když jsem nahlédl, odšrouboval z ní víčko a rozsypával rudý jíl po hraniční čáře a po celé Efraimově půlce pokoje. Efraim vypadal spíš pobaveně než vztekle, i když vzteklý byl důkladně, a trval na tom, aby se co nejvíc lidí přišlo podívat a stát se svědky. Fenrick se klidně posadil, díval se na televizi a tu a tam se mírně po samotářsku pousmál.

Znovu se dostáváme k otázce mé zodpovědnosti. Jenže jak jsem mohl vědět, že jde o velevýznamnou událost? Zrovna tak jsem byl v jídelně svědkem mileneckých hádek; proč bych měl usoudit, že tohle je podstatně důležitější? Neměl jsem žádnou pravomoc ty dva sekýrovat. A co víc, ani jsem po tom netoužil. Udělal jsem tolik, kolik jsem udělat mohl. Předvedl jsem jim, jak by se mohli chovat rozumně, a pokud to nedokázali pochopit, nebyla to moje záležitost.

Když jsem nahlédl příště, Efraim Klein byl sám, seděl na posteli, učil se a pokoj naplňoval gregoriánský chorál. Přišel jsem se podívat, proč si půjčil můj smeták. S jeho pomocí vytvořil svému spolubydlícímu záhonek na přivítanou. Přímou před Dotohorudým větrákem – u pohyblivé části stěny, která sloužila jako šraňky – nametl všechnu hlínu do pravidelného obdélníku asi tak třicet na šedesát centimetrů ve zhruba centimetr silné vrstvě. Do hlíny pak prstem napsal:

johnnie
hasákem si ho honí

Jakmile se Fenrick vrátil, nenápadně jsem šel k pokoji za ním, že na to dohlédnu. Když jsem přišel ke dveřím, s neproniknutelným výrazem si záhonek na přivítanou prohlížel. Sklonil se, otevřel šraňky, prošel dovnitř, aniž by hlínu porušil, a zase zavřel. Pak se otočil a chvíli se díval na pochechtávajícího se Efraima Kleina. Nato John Wesley Fenrick s poklidem a důstojností vztáhl ruku a nastavil Větrák na nejvyšší výkon, takže ve druhé části pokoje vytvořil

simulaci Oklahomy ve třicátých letech.

Jakmile jsem mohl spokojeně konstatovat, že k násilí nedojde, odešel jsem a zanechal jsem je samotné.

Septimius Severus Krupp stál za pultíkem z levné překližky v přednáškovém sále číslo třináct a mluvil o Kantově pojetí etiky. Padesátka lidí v sále buď poslouchala, nebo ne, podle toho, jestli (podobně jako Sára a Casimir a Efraim a já) přišli na přednášku, anebo jestli (jako Yllas Freedperson) se přišli podívat, jak zásahová jednotka Stalinistického undergroundového praporu hází S. S. Kruppovi do obličeje dorty s banánem a šlehačkou.

Já jsem přišel, protože mě Krupp fascinoval a protože příležitosti vyslechnout si ho byly vzácné. Sára myslím přišla z podobných důvodů. Efraim měl filozofii jako hlavní obor a Casimir tu byl, protože podobné věci se teoreticky na univerzitě dělat mají. Co se týče SUPců, začínaly jim hrát nervy. Co se kurva děje s plánem, lidi? jako by si říkali a ohlíželi se upřímně jeden po druhém a potřásali hlavami. První fáze proběhly dobře. Příslušnice zásahové jednotky číslo jedna se přesunula nalevo od dveří k pódiu, osm metrů od Kruppa, otevřela dveře a držela je, načež na oko kouřila cigaretu a foukala dým dveřmi ven. Podle toho, jak tam trčela, držela nenápadný výraz melodramatičnosti tak zběsilé, až každý musel pochopit, že jde o nastrčenou figurku gerily, o psychotika nebo prostě o osobu, které ve velké kulaté a ježaté hlavě s čelenkou přeskočilo, se dalo s jistotou soudit, že má vážné problémy s vnímáním reality. Také bylo prapodivné, že by projevila až tolik ohledu k plicím ostatních, ačkoli její přátelé vydávali hlučné, sarkastické zvuky a rušivě gestikulovali, ale S. S. Kruppovi pobočníci byli naneštěstí příliš přímočaří, než aby byli s to rozlišit mezi Pošukem a pošukem, který má plán, a tak když se vrátila na místo a zapomněla zavřít dveře, nic si nedomýšleli.

Deset minut nato, přesně na čas, dorazil o deset minut pozdě Příslušník zásahové jednotky číslo dvě; vešel dveřmi vedoucími rovnou k pódiu a nechal je přirozeně otevřené. Pohyboval se kradmo, jako metr osmdesát vysoká myš přiotrávená fenoxidern thallia, a škubal hlavou sem tam, jako kdyby hledal pravicové eskadry smrti a odstřelovače z CIA.

Jenomže příslušník zásahové jednotky číslo tři s banánovým dortem se šlehačkou pořád nikde. Kde je? O Kruppových stycích v CIA všichni věděli, takže bylo zcela možné – no moc se nesmějte CIA je všude, jen se podívejte na Irán –, že ho ti fašističtí zmetci chytli a dali mu baštonádu a drátem ho přivázali ke starému motorovému bloku a hodili do řeky. Snad teď eskadry smrti čekají v jejich pokojích a zkušebně pálí ze svých UZI s tlumiči do balíků se stalinistickými letáky.

Ve skutečnosti příslušník zásahové jednotky číslo tři při plánování večerní akce pozapomněl na to, že když ve smíšeném zboží koupí banánový dort se šlehačkou, bude ho ještě muset rozmrazit. Nemá žádný politický smysl mrštit S. S. Kruppovi do obličeje kotouč krému zmraženého na kámen – hlavní je, aby se to rozpláclo. A tak už půl hodiny trčel na toaletě a co možná nejnenápadněji přidržoval dort pod sušičkou na ruce. Kdykoli zaslechl blížící se kroky, přestal, strčil dort do tašky a nonšalantně nastavoval teplému vzduchu ruce; zatím se mu tak zdařilo uvést do kapalného stavu jen vrchní dva milimetry dortu a rozházet kruh šlehačky. Pak se uchýlil na místo nedaleko přednáškového sálu a tam položil dort na trubku od horké vody. Přednáška potrvá ještě řihu času, ovšem když je člověk sjetý, těžko se tyhle věci odhadují; Krupp drmolil a drmolil a všechna ta logika a filozofie byly nepochopitelné.

Příslušník zásahové jednotky číslo tři sebou škubl a zpozorněl. Na jak dlouho zadřímá? To se dá zjistit jediným způsobem. Strčil do dortu prst: je pořád trošku tuhý, ale ne tolik, aby někomu zlomil nos, a dost vlhký, aby se s patřičně mediální lákavostí rozprskl.

Nastal čas. Příslušník zásahové jednotky číslo tři si natáhl lyžařskou kuklu, dokradl se k otevřeným dveřím vlevo od pódia a čekal na pravou chvíli.

Sakra! Jeden z Kruppových lidí od CIA ho zahléd! Jeden z těch vylepaných týpků v trojdiálních oblecích, co Kruppovi při prosloveh obsluhují magnetofon. Už se nedá čekat; omračující granát může vyletět každým okamžikem.

Nám připadal jako podivný pták s odvařeným mozkiem, přes přední část sálu ani tak neproběhl, jako spíš přes ni převibroval na nízké frekvenci. Byl vysoký, hubený, bledý a na sobě měl staré tričko; nikdy jako by se žádnou částí nervózního těla pevně neopíral o zem. Vešel, odrazil se od dveřního rámu a ztratil rovnováhu. Potom vzal další odraz o židli nedaleko od jednoho chlapíka z CIA, který ještě stále nezareagoval, třikrát poskočil, aby získal rovnováhu, konečně nabral přibližný směr a připotácel se k S. S. Kruppovi; celou tu dobu ho pronásledovali čtyři netopýři, které rozběsnila vůně banánového dortu se šlehačkou.

"To znamená, že běžné rozšířené užití slova 'autonomní' jako nezávislý, to jest zbavený vnějších vlivů, svrchovaný, není zcela korektní," vykládal Krupp a zvedl oči od poznámek, aby zjistil, proč všichni vyjekli. "Být autonomní, jak snadno pochopíme, když si probereme řecké kořeny slova – kde autos znamená sám a notnos zákon –, " a na tomto místě se odmlčel a uhnul se. Dort mu proletěl kolem hlavy a rozplácl se vzadu na tabuli. Narovnal se – je totéž co ovládat sebe sama, cítit zákon, " příslušník zásahové jednotky číslo tři se vypotácel ze dveří a SUPci zaskučeli, "což v tomto případě není zákon společnosti nebo politického systému, ale spíše zákon, který racionálnímu člověku vnucují jeho vlastní skutky." Zvenčí se ozvaly zvuky rvačky a Krupp se odmlčel. Tři studenti jako ze škatulky ve svetrech pastelových barev, které doprovázel starší usměvavý muž v obyčejné flanelové košili, přivlekli dovnitř hlučně skučícího a nadávajícího příslušníka zásahové jednotky číslo tři.

"Tady ho máme, pane prezidente," prohlásil svědomitý mladý Anglosas a volnou rukou si odhrnul z čela pramen vlasů.

"My jsme toho komunistu občansky zatkli. Máme se místo vás spojit s úřady?" Při tom návrhu se jejich mentor rozzářil ještě víc a jeho vystupující koňské premoláry se zaleskly jako veliké obilné sýpky na pláních Dakoty.

Krupp si je ostražitě prohlížel a pak došel na opačnou stranu pultíku, jako by to byl štít. Nato se otočil k posluchačům.

"Promiňte laskavě. Nejspíš jsem tu hodnostně nejvyšší, a tak to, když dovolíte, vyřeším." Znovu obrátil zrak na skupinku u dveří, která se uctivě dívala, až na příslušníka zásahové jednotky číslo tři, kterému se i s hlavou v zápasnickém chvatu podařilo vykřiknout: "Vidíte, lidi? Tohle se vám stane, když se snažíte změnit systém!"

Několik SUPců se mu vydalo na pomoc, ale Kruppovi pobočníci je zadrželi.

"Co jste sakra zač?" řekl Krupp. "Nepatříte k tomu odpornému kultu ze Severní Dakoty?"

Ocitli se v šoku, dokonce včetně příslušníka zásahové jednotky číslo tři, a nechápavě zírali. Na vrásčitém, upřímném obličejí pána ve flanelce se objevilo znepokojení. Konečně předstoupil. "Ano, pane. Opravdu jsme následovníci Chrámu úplné jednomyslnosti a jsme na to hrdí. S nejvyšší úctou, pane, co jste přesně myslel výrazem „odporný“?"

"Něco jako chciplý pes v obýváku, synku. Poslechněte, co kdybyste toho kluka nechali být? To je v pořádku."

S lítostí ho pustili. Příslušník zásahové jednotky číslo tři vstal a silně se roztřásl. Nebyl s to Kruppovi poděkovat. Chvilí poskakoval z nohy na nohu, pak se otočil a prchal dál po chodbě, jako by se nic nestalo.

"Víte," pokračoval Krupp, "máme tu bezpečnostní složky. Máme organizované církve, které si vedou slušně už milénia.

A jestli něco nepotřebujeme, tak je to odnož, co lidem vymývá mozky, a už vůbec ne ty vaše vymaštěné odvržené mormonské jezuitky. Já vím, že v Severní Dakotě je život tvrdý, ale to je všude a neznamena to, že je potřeba nová církev. Samozřejmě že co se komunismu týče, máte v některých bodech velice správná stanoviska. To ovšem v žádném případě neznamena, že vám rozšíříme religiозní a politickou volnost, jako je mají starosvětské neziskové církve."

SUP ohodnotil Kruppovu zlovolnou netoleranci vůči náboženské různorodosti bučením, zbytek publika se roztleskal. ChUJisty to elektrizovalo a začali svou odštěpenou sektu obhajovat s takovou výmluvností, jakou vládli.

"Ale ten člověk byl komunista! Našli jsme jeho průkazku." "Berte to takhle. Pokud ChÚJ vymývá lidem mozky, jak vysvětlíte velkou různorodost našeho členstva, které pochází z měst a farem všech velikostí po obou Dakotách a ze Saskatchewanu?" "ChÚJ je plně konzistentní s judaisticko–křesťansko–muslimským baháísmem."

"Komunismus je největší hrozbou dnešnímu světu."

"Cíle Mesiáše Jorgensona Pátého jsou plně konzistentní s cíli amerického vyššího vzdělávání."

"Naše církve je nekoercivní. Věříme z vlastní svobodné... eee... leták... vysvětluje naše ideje laikovi srozumitelným způsobem."

"Navštivte letos v létě Severní Dakotu a užijte si sluníčka. Chránový letní tábor."

"Kdo vymývá mozky, naše církve, podle jejíhož učení jsme všichni možnými Mesiáši/Buddhy, anebo soudobá mediální společnost, která neustále klade důraz na materialismus?"

"Pokud si vezmete tuto zdarma poskytovanou brožurku, odhalí vám pravdy, na něž jste možná předtím ani nepomysleli."

"Nemohl jsem si nepovšimnout, že vypadáte trochu unaveně a snad i osaměle. Víte, promluvit si s cizím člověkem někdy velice pomůže."

"Chtěl byste oběd zdarma?"

Krupp to skepticky pozoroval. Starší pán mlčel, ale konečně se všech studentů dotkl na ramenou a do jednoho je umlčel. S úsměvem odešli.

Krupp se se znechuceným výrazem vrátil k mikrofonu. "Tak kde jsem skončil s tím výkladem o autonomii?"

Probral si poznámky a ve dvaceti minutách přednášku ukončil. Pak se odmlčel a zapálil si doutník, který už přehazoval v prstech, osahával a roztouženě očichával několik minut, na což SUPecká sekce zareagovala přehrávaným kašlem. „Jsem ochoten zodpovědět otázky.“ ohlásil, prohlédl si sál a zamžoural do doutníkového kouře jako kovboj do zapadajícího slunce.

Skoro všichni SUPci zvedli ruce, ale Yllas Freedperson, příslušníci zásahové jednotky čísla jedna a dvě a dva další vstali a odešli hlučně do zadní části sálu k nouzové poradě. Byli velice znepokojeni; jen tak tak že nedali podezření najevo otevřeně, což je hluboce fašistický rys, ale připadalo jim, jako by nedávné události výrazně naznačovaly, že v SUPu je dobře krytý agent–krtek ChÚJe!

Mezitím uběhl čas na dotazy. Jak bylo jeho zvykem, vyvolal Krupp nejprve dva studenty se seriózními dotazy a teprve pak dal prostor SUPcům. Když na to posléze došlo, prohlédl si pečlivě jejich houfec a pak rýpl prstem do jeho středu. Podle SUPovského zvyku bylo vyvolání obecním majetkem a po dohodě bylo jednomu členovi skupiny přiděleno.

Tentokrát Přišel na řadu Dexter Fresser, Sářin rodák a někdejší přítel, číslo dvě v SUPu a jeho hlavní politický teoretik. S potřásáním hlavou se vysoukal na nohy, až konečně nad kupolí členky souseda před sebou spatřil tyčit se zlovolnou Kruppovu tvář. Důkladně se nadechl, přichystal se k intelektuálnímu zápasu a začal.

"Mluvil jste o autonomii. No a taky jste mluvil o řeckých slovních kořenech. Já chci mluvit o Řecku, protože, víte, máme kořeny v Řecku stejně jako mají naše slova – to jest většina z nás má, naše kultura má, i když naše etnicita nemá. Ale Řím byl o moc, o moc mocnější než Řecko a to už bylo po většině dějin lidstva, o kterých toho nic nevíme. A jak víte, v Řecku bylo všechno prolezlé homosexualitou. Říkám to pěkně nahlas, i když vám to nepůjde pod nos, ale co, vy, vy, fašisto. Nemůžete mi zabránit to říkat. Pomyslel jste někdy na to, kolik lidí zahynulo v koncentračních táborech? Že všechno ty lidi pobili fašisti? A taky na Haiti, které jsme obsadili v roce 1902. A pomyslel jste někdy na socialistickou revoluci ve Francii, kterou rozdrtili Spojenci po vylodění, protože jinak by socialisti porazili nacisty sami? Co je na tom dobrého? Bela Lugosi byl ošklivý, ale měl dobré srdce. Tím chci říct, že část těch největších uměleckých děl vytvořili uctívající Satana, jako třeba Shakespeare a Michelangelo! A až vašemu autu přistě mezi Preshem a Kennebekem upadne poloosa, protože jste ztratil měřicí tyčinku na olej, měl byste na to pomyslet, i když bude sto a deset ve stínu, to máme čtyřiačtyřicet Celsia, a kosové na vás budou nalítávat jako Belly AH–64 nebo tak něco. Přistě tam hodte tu zatracenou cuketu později, a ona se tolik nerozvaří! Víím, že to všechno je tvrdé a přímé a nediplomatické, ale život je už takovej a já nedokážu být jako vy a uhlazovat to, jako když vám tkaničky od modrejch tenisek visejí na zpětným zrcátku. Rozumíte?"

Tady zmlkl. Krupp trpělivě naslouchal, jen občas uhnul pohledem a přerovnal si štůsek papírů s poznámkami nebo potáhl z doutníku. "Ne," odpověděl. "Máš nějakou otázku, synku?"

Zhrzený Dex Fresser vrtěl hlavou sem tam a dělal u toho pohyby, jako by se prodíral silnou vrstvou asfaltu. Jeho

společníci ho konejšili a zatím povstala k proslovu jiná SUPice. Byla středně vysoká, měla děsivě bledou pokožku a v nosní přepážce zavírací špendlík. Povstala jako zepelín s forsází a začala zpěvavě předčítat ze stránky popsané nějakými výpočty.

"Pane Kruppe. Minulý rok. Podle Monitoru Monoplexu jste vy. To jest vládnoucí garnitura Megaverzitní korporace, utratil deset tisíc dolarů za palmáře pro advokátní firmy vystupující proti odborům. Dále. Na Americké megaverzitě je čtyřicet tisíc studentů. To znamená, že v průměru jste utratil... čtyři miliardy dolarů jenom za palmáře pro advokátní firmy vystupující proti odborům! Jak to vysvětlíte, když v tomhle městě si lidi musejí sami platit za vlastní potraty?" Krupp se jen díval jejím směrem, třikrát dlouho zabafal z doutníku a neřikal nic. Pak se otočil k tabuli. "Počasí se nám asi nezlepší," prohlásil a rychle zhruba načrtl obrys Spojených států. "Je to tady tou tlakovou níží. Jak vidíte, vzduch, který do ní přichází, se kvůli Coriolisově efektu točí proti směru hodinových ručiček. Tím se do našeho okolí nasává chladný vzduch z Kanady. A my s tím nemůžeme vůbec nic dělat. Prožluklá záležitost." Otočil se zase k obecenstvu.

"Další otázka!"

SUP by rád vybuchl, ale byli příliš zdeptaní a moc toho z nich nevyšlo. "Už jsem si vybral moc otázek od lidí, co si myslí, že je lepší zabíjet děti než tuleně," oznámil Krupp. A vyvolal Efraima Kleina, který máchal rukou jako o život. "Pane prezidente, myslím si, že otázka přimknutí se k vnitřnímu zákonu je pouhou sémantickou kouřovou clonou kolem skutečné podstaty, která je neurologického rázu. Naše mozky mají dvě hemisféry s odlišnými funkcemi. Levá se zabývá všednodenním myšlením, konvenční logikou, zatímco pravá rná na starosti syntézu došlých informací, podvědomé je zpracovává a utváří závěry o tom, jak by měla vypadat základní rozhodnutí – proměňuje zkušenost v podvědomé vědomí základních rysů a ve vztahy typu příčina a následek a dává nám obecné pokyny a uvědomění. Takže ta záležitost s autonomií není nic víc než snaha neurologicky nevědomého metafyzika opatřit si při tom tápání v temnu vysvětlení pro vzory chování, které jsou přitom zakořeněné ve struktuře mozku."

Krupp odpověděl okamžitě. "Chcete tedy říct, že pravá hemisféra je zdrojem toho, čemu říkám vnitřní zákon, a že vlastně nejde o zákon per se, ale jen o soubor inklinací zakořeněných v minulé zkušenosti, který pak říká levé hemisféře, co má dělat."

"Správně – u pokročilých, uvědomělých lidí. U primitivních, neuvědomělých dvoukomorových lidí jen verbálně promlouvá přihlášení se k zákonu vyhlášenému hlasem pravé hemisféry, absolutní autonomii, ovšem hlas bude připisován bohům nebo andělům: Krupp celou dobu přikyvoval a mžoural na Kleina. "Tak vy patříte k těmhle?" zeptal se. "Mě samého Jaynesovy teorie nikdy nepřesvědčily, i když co se metafor týče, uvádí několik zajímavých argumentů. Já si nemyslím, že by nevzdělanému tesaři, jako byl Ježíš, mohly všechnu tu bezchybnou teologii napumpovat do levé poloviny mozku bludné mozkové proudy." Chvilku si to promýšlel. "I když by u nás bylo podstatně klidněji, kdyby si všichni svá sterea nosili uvnitř lebky."

"Ježíš?" vybafl Efraim Klein. "Přece nevěříte v Boha, ne? Vy?" "Víte, nechci na tomhle materiálu pro první ročník strávit příliš času, eee... jak se jmenujete? Ezechiel? Aha, Efraime. Měl byste se nicméně někdy zabývat skutečností, že ten váš materialistický monismus vyvrací sám sebe, a je tudíž naprosto na draka. Nejspíš je přitažlivý pro někoho, kdo zrovna přišel na to, že je intelektuál i – mně rozhodně do třicátky přitažlivý připadal –, ale jednou musíte přestat touhle intelektuální arogancí ubíjet sám sebe."

Klein div nevyletěl ze židle jako raketa a chvilku neřikal nic. Seděl jako pravítko, váhu držel na pěsti prostrčené rnezi nohama a opřeně o sedátko, vztekla si hryzl dolní ret a díval se, abychom použili Kruppův výraz, "jako mýval na ranveji". "Non sequitur! Ad kominem!" vykřikl.

"Já vím, já vím. Něco vám řeknu. Zdržte se tu a já si tu latinu poslechu pak, teď ale ztrácíme sledovanost." Krupp se začal rozhlížet po dalším tazateli. Zezadu ze sálu se ozval zvuk sklápěcího sedátka, které se narovnávalo, a když jsme se ohlédli, poznali jsme opršalou figuru Berta Nixe.

"Krupp vrh prd! Svěrač udržet nemoh!" zakrákoral a znovu se posadil.

Krupp si toho z valné části nevšímal, a zatímco jeho pobočníci vyrazili nahoru uličkou, ukázat panu Nixovi, kde je východ, věnoval pozornost dalšímu tazateli, vysokému zrzkovi ze SUPu, který obvinil Kruppa, že za úplatky pouští na právnickou fakultu prachaté idioty. "Pokládám vám tuhle otázku pořád, Sceptimie," dojal zrzek, "ale nikdy jste mi neodpověděl. Kdy už ji bude té věnovat trochu pozornosti?"

Krupp se zatvářil znechuceně, rychle bafal a mrazivě jej sjížděl pohledem. Bert Nix se zastavil ve dveřích a vykřikl: "Má cesta vede mě prese skály a horstva, nikoli rozkošnými dolinami; nesmím' já spátí ni odpočítí na vině šílenství a zmatku."

"Nojo," opáčil Krupp. "a já vám pořád stejně odpovídám. Nic takového nedělám. Neexistují žádné důkazy, že bych to dělal. Co mám ještě říkat? Mám nejlepší vůli vám vyhovět."

"Pořád valíte ty samý svinský kecy!" zařval SUPec a hlučně se zhroutil na sedátko.

Casimír Radon ty přestřelky sledoval se stravujícím zájmem. Právě tohle si vysnil, že na vysoké škole najde: přednášky o čirých idejích, po kterých přijde diskuse. To, že přednášku přerušili SUPci s dortem, ho znechutilo; po celou poslední část hodiny se na ně díval skrz opar vzteku. Kdyby seděl blízko bočních dveří, byl by tomu hajzlovi podrazil nohy. Což by nebylo zlé, protože Sára Jane Johnsonová seděla tři řady před ním a jako obvykle si naprosto neuvědomovala jeho existenci.

Sára přišla několik minut před začátkem přednášky, a tím uvrhla Casimíra do titánského intelektuálního zápasu. Musel se rozhodnout, jestli ji má pozdravit, nebo ne. Nakonec spolu měli rande, pokud se dvěma hodinám koftání v Megahospodě dá říkat rande. Později si uvědomil, jak moc ji to muselo nudit, a byl z toho hluboce zdeptaný. Teď Sára seděla jen šest sedm metrů od něj a on by k smrti nerad rušil její myšlenky tím, že by se bez vyzvání přihrnl; radši ať neví, že tu je. Nicméně pro případ, že by si jej povšímla a divila se, proč ji nepozdravil, si vymyslel historku: přišel pozdě zadními dveřmi.

Taky by rád Kruppovi položil otázku, oslnivě chápavou otázku, kterou by jen položit zabralo čtvrt hodiny, ale nedokázal na nic přijít. To bylo politováníhodné, protože se s Kruppem toužil seznámit a protože na něj potřeboval zapůsobit, než před něj půjde orodovat za vrhač hmoty. Zároveň pracoval na grandiózním plánu, jak shromáždit ničivé informace o univerzitě, ale to mu připadalo pitomé; viděno z téhle přednáškové síně vypadala Americká megaverzita víceméně tak, jak se jevila v náborových brožurách. Bude pokračovat v Projektu Bodlina, dokud ho výsledky neuspokojí. Zda je uveřejní, nebo ne, to bude záležet na tom, co se v dané době bude na Americké megaverzitě dít.

V jednom uchu mu zazněl Sárin hlas. "Casimire. Houston volá Casimira. Ozvěte se, Casimire Radone." Vyplašeně se narovnal, najednou byl bez dechu a vypadal ohromeně.

"Ale, Sára," prohlásil ležerně. "Ahoj. Jak se máš?" "Dobře," odpověděla. "Tys mě neviděl?" Konečně vyšli na chodbu, kde stál S. S. Krupp od doutníku až po paty zamotaný do složité debaty s Efraimem Kleinem. Pobočníci mu stáli po bocích, ometali si vlasy z obleků, kolem pozorně naslouchalo několik mimozemsky vyhlížejících studentů filozofie; kousek dál jsem se já opíral o zeď a všechno jsem pozoroval.

"No tak proč jste to neřekl?" říkal právě Krupp. "Jste jaynesovec a materialistický monista. V kterémžto případě nemáte důvod věřit čemukoli z toho, co si myslíte, protože cokoli, co si myslíte, je jenom predeterminovaná neurální činnost, kterou nelze považovat za pravdivou nebo logickou. Sebepopírající postoj, synku. Myslete na to."

"Ale to jsme se dostali do úplně jiného sporu!" vyrazil Klein. "I když budu počítat s dualismem, musíte připustit, že intelektuální procesy nějakým způsobem odrážejí neurální činnosti."

"No jistě."

"Správně! A protože teorie o dvoukomorovém mozku vysvětluje tak dobře lidské chování, i když jste dualista, nemáte důvod ji odmítat."

"V některých případech ano," kývl Krupp, "ale tím se nepotvrzuje vaše výchozí tvrzení, že Kant se jen snažil racionálně vysvětlit aktivity mozku prostřednictvím nějakého sémantického černokněžnictví."

"Taky že snažil!" "Sakra ne, nesnažil." "Ano, snažil!"

"Ne, nesnažil. Sáro," řekl Krupp vřele. Stiskl jí ruku a filozofové, když zjistili, že inteligentní část konverzace je u konce, zmizeli jako pára. "Jsem rád, že sis dneska udělala čas."

"Dobrý večer, pane prezidente. Škoda že tohle nepodnikáte častěji."

"Moment, moment!" zakvílel Klein. "Právě jsem přišel na to, jak smířit západní náboženství a dvoukomorový mozek."

"Tak si rychle udělejte poznámky, synku, jsou tu i další lidi, ale dostaneme se k tomu. Kdo je váš chlapec, Sáro?"

"To je Casimír Radon," odpověděla Sára hrdě a Casimír reflexivně vytrčil pravici.

"Tak? Skvělé," prohlásil Krupp. "To už musím dokončit hned dva rozhovory. Pokud s sebou vezmeme tady Buda a ten dohlédne, aby se nám věci nevymkly z rukou, jsme v suchu."

"Jen pozor. Já nejsem ten diplomat, jakého byste ve mně rád viděl," zahuhlal jsem, protože mi nebylo jasné, co se ode mě čeká. "Co takhle zajít do profesorské hospody na pár piv? Platím."

Naše skupinka přitáhla v restauraci pěkných pár pohledů. Tři studenti se sem neměli dostat ani omylem, ale vyhazovač se nijak nehnal požadovat na hostech pana Kruppa, aby se mu legitimovali. Mezi tímhle podnikem a Megahospodou byl asi takový vztah jako mezi katedrálou v Canterbury a parkovací rampou. Stěny byly obložené dřevem, které vypadalo deset čísel silně, a podlaze ležel bezedný koberec a stolní desky, to byly neposkrvněné špalíky kvalitního masivního dřeva. Na zdech viselo dost zbrojních součástí, aby se s tím dal hájit menší středověký hrad, a se starodávnými portréty nadutých tlustých mužů se střídaly nekonečně detailní erby. Prezident si poručil džbán Guinnessu a vybral kóji poblíž rohu.

Efraim celou cestu mluvil. "Takže když si potrpíte na náboženství, můžete říct, že pravá strana mozku je ,spirituální strana, ta strana, která přichází do styku se spirituálními vlivy Boha nebo jánevímčeho – má nějaký rozměr, který přechází do spirituální úrovně, pokud to tak chcete brát –, zatímco ta levá je monistická a nespírituální a mechanická. My vědomí jednodukomoroví přijímáme spirituální informace přicházející z pravé strany jemně smíšené s přirozenými vstupy. Ale dvoukomorová osoba by tyto informace přijímala v podobě hlasu odnikud, který promlouvá velice autoritativně. A to neprotiřečí biblickým výkladům o prorocích – jen nám to dává nový podklad pro jejich interpretaci tím, že jejich komunikaci s Božstvem prohlásíme za skutečněnou prostřednictvím konkrétní mozkové hemisféry." Krupp si myslel, že to je velice dobré. Sára a Casimír zdvořile naslouchali. Posléze se ale rozhovor přece jen ovinul kolem tématu a dospěl k vrhači hmoty.

"Casimire, povezte mi přesně, proč by univerzita měla podpořit váš projekt," vyzval jej Krupp a pak je s očekáváním pozoroval,

"Prostě je to dobrý nápad."

"A to proč?"

"Protože je relevantní a my, co ho budeme provádět, se z něj hodně naučíme."

"Například?"

"No, o elektronice, stavění přístrojů... praktické záležitosti."

"Nemůžete se tyhle věci tak jako tak naučit při konvenčním výzkumu prováděném pod pedagogickým dozorem?"

"Jo, asi můžeme."

"Takže zbývá jen odůvodnění, že věc je relevantní, což nepopírám, ale nechápu, proč je relevantnější než výzkum pod dozorem učitelů."

"No... vrhač hmoty by jednou mohl být velice významný!"

Krupp potřásl hlavou. "Jistě, to nepopírám. Je spousta relevantních věcí, které by jednou mohly být velice důležité. Já se domáhám důkazu, že podpora vašeho projektu je konzistentní se zásadním účelem velké instituce vyššího

vzdělávání. Chápete? Mluvíme o základních principech."

Casimir si v matném světle sundal brýle a jeho zvláště obnažené vyhlížející oči těkaly nejistě po desce stolu. "No vlastně..."

"Ale do hajzlu, vždyť to bije do očí!" vybafl Efraim Klein, až se na ně celé osazenstvo hospody podívalo. "Tahle univerzita, nic si nezastírejme, je pro průměrné lidi. Ti chytří u nás skončí na některé elitní vysoké škole, no ne? Takže Americká megaverzita nepřítáhne tolik nadaných studentů jako... jako řekněme některá ze škol Velké desítky. Ale z toho či onoho důvodu se tu ocitlo pár velice chytrých lidí. Ty zdejší prostředí ubíjí, protože univerzita je šitá na míru průměrně nadaným lidem a na výjimečně nadané je zařízená pramálo. Takže aby plnila své základní poslání, jímž je umožňovat všem, aby zcela naplnili svůj potenciál – a aby neotupovala svoje nejlepší mozky –, musí jim vycházet vstříc, musí odměňovat jejich konkrétní kreativitu tím, že jim dá víc svobody a samosprávnosti, než kolik jich mají typičtí studenti. Tohle je vaše možnost získat něco, co budete moci ukazovat jako doklad o tom, kolik možností tady mají schopní lidé."

Krupp si to celé zaujatě vyslechl a zlehka u toho poklepával na stůl okrajem bramborového lupínku. Když Klein konečně zmlkl, nějakou chvíli jen přikyvoval.

"Jo. Nojo, myslím, že jste to vzal za moc správný konec, Isajáš. Casimire, vypadá to, že ty svoje peníze dostanete." Pozdvihl obočí.

Casimir vstal, zařval "Paráda!" a začal Kruppovi cloumat rukou. "Je to skvělá investice. Až to bude hotové, bude z toho nejneuvěřitelnější stroj, jaký jste kdy viděl. Možnosti vrhače hmoty jsou prostě neomezené."

Za Kruppem se cosi pohnulo a na lavici ve vedlejší kóji se najednou vztyčil v celé své odrbané výšce Bert Nix, který držel Kruppovi nad hlavou těžký meč (ukradený ze zbroje visící vedle toalety). "O šťastný Damokle, vlada tvá počala se i skončila jednou a toutéž večerí!"

Když Krupp zjistil, kdo to je, bez odpovědi se odvrátil. Jeho dva pobočníci se odklátili od barových stoliček, přešli přes místnost a začali Bertu Nixovi brát meč z rukou. Držel jej uprostřed čepele, díky čemuž to vypadalo podstatně méně hroživě, ale pobočníci to nutně právě tak brát nemuseli, a tak vystrkali pana Nixe ven ne úplně tak mírně, jak by asi měli. Nijak se nebránil, jen vesele hulákal něco sprostého; když jej ale vlekli kolem portrétu jednoho prominenta, natáhl se a ukázal na něj. "Nemyslíte, že máme stejný nos?" zeptal se a pak už byl za dveřmi.

Krupp vstal a rychle rozhovor ukončil. Ještě rozdal Efraimovi a Casimirovi a mně doutníky a odešel. Byli jsme v povznesené náladě, a protože jsme si chtěli volňáska do hospody pro pedagogy užít, zůstali jsme až do zavírací. Nicméně ještě předtím, při své páté cestě na pánský záchodek, se Casimir zastavil u portrétu, na který ukázal Bert Nix, a přečetl si cedulku. "WILBERFORCE PERTINAX RUSHFORTH-GREATHOUSE, 1799-1862, DAROVAL GREATHOUSOVU KAPLI A VARHANY."

Casimir snažně zaostřoval na obličej. Opravdu, římský nos se podobal tomu Nixovu; mohli by být vzdálení příbuzní. Bylo podivné, že otrapa, který určitě netrávil v hospodě pro pedagogy moc času, si toho všiml tak rychle, aby na to stihl upozornit. Jenže mysl Berta Nixe se ubírá záhadnými cestičkami. Casimir zvedl ze země meč a se smíchem jej položil na bar, jako že jej dává v zástavu za čtvrtý džbán černého piva. Barman se na něj zadíval mírně poplašeně a Casimir na chvilíčku zvažoval možnost, že by nosil meč na stálo, á la Fred Fine. Jak ale poznamenal, proč by člověk nosil meč, když má vrhač hmoty?

"Casimire?"

"Mhhhhm? Eee?"

"Spíš?"

"Ne."

"Chceš si povídat?"

"Tak jo."

"Díky, že jsi mě tu nechal přespat."

"Nemáš zač. Maličkost."

"Nevadí ti to?"

"Že tu jsi přes noc? Kdepak."

"Vypadáš trochu, jako by tě něco trápilo."

"Ne. To je vážně v pořádku, Sáro. Nevadí mi to."

"Kdyby ti to pomohlo, můžu se klidně vrátit a vyspat se u sebe. Jenom jsem prostě neměla chuť mlátit se hodinu ve výtazích a u nás na křídle nejspíš bude hlučno."

"Já vím. Všechny ty zvratky na zemi, rozkurázení lidí, všude lepkavá vrstva od piva. To dá rozum. V takovou dobu je nejrozumnější zůstat u někoho jiného."

"Začínám mít dojem, že ještě něco nefikáš. Chceš si o tom promluvit?"

Hromádka pokrývek a prostěradel jménem Casimir se pohnula; opřel se na lokti a podíval se dolů na ni. Ve světle z protější věže byly jeho rozšířené oči sotva vidět. Bylo jí jasné, že s ním něco není v pořádku, ale taky měla dost rozumu, aby se nepokoušela představit si, co se v mozku Casimira Radona děje. "Proč by mě něco mělo trápit?"

"No, já na tom, že tu zůstanu na noc, nevidím nic zvláštního, ale spousta lidí to tak brát bude, a ty mi připadáš napjatý."

"Aha, my mluvíme o sexu? Ale kdepak. Žádný problém." Řekl to napjatě a uspěchaně. "Tak co tě trápí?" Nějakou chvíli se z postele ozývalo jen přerývané oddechování, pak zase promluvil. "Ty si budeš myslet, že to je hloupost, protože vím, že jsi feministka, ale mně vážně nedělá dobře, že ty jsi na zemi ve spacáku a já si ležím na posteli. To mi vadí."

Sára se rozesmála. "Tak nemusí, Casimire. Já tě za to bít nebudu."

"Dobrá. Tak v tom případě si to pojďme vyměnit."

"Když nedáš jinak..." Za pár vteřin se vyměnili a Sára byla nahoře v zahřáté posteli, která byla cítit kuličkami proti

molům a plísni. Leželi tak asi hodinu.

"Sáro?"

"Hm?"

"Chtěl bych s tebou mluvit."

"Cože?"

"Lhal jsem. Tak strašně bych se s tebou chtěl vyspat, až myslím, že to se mnou sekne. Ach jo. Panejo. Miluju tě. Hrozně."

"Do háje. Já to věděla. Toho jsem se bála. To je mi líto."

"Ne, to nemusí. Je to moje chyba. Omlouvám se, vážně se moc omlouvám."

"Nemám odejít? Chceš, abych šla?"

"Ne. Chci, aby ses se mnou vyspala," prohlásil, jako by ta odpověď byla samozřejmá.

"Jak dlouho už na mě takhle myslíš?"

"Od té doby, co jsme se viděli prvně."

"Vážné? Casimire! Proč? Vždyť jsme se ani neznali!"

"Co to s tím má společného?" Vypadalo to, že jeho údiv je nefalšovaný.

"Myslím, že v pohledu na sex je mezi námi zásadní rozdíl, Casimire." Už zapomněla, jací jsou, když na tyhle věci dojde.

"Co to má znamenat? Ty jsi na mě takhle nikdy nemyslela?"

"Ani ne."

Casimir sykavě nadechl a zase padl na záda.

"Ale jdi, neber si to tak. Casimire, vždyť tě sotva znám. Sotva tak jednou dvakrát jsme si hezky popovídali. Víš, Casimire, já na sex pomyslím tak jednou za den dva – poslední dobou to pro mě není zrovna velké téma."

"Proboha. A není ti něco? Měla jsi nějakou špatnou zkušenost?"

"Netlač mě do obrany. Casimire, naše přátelství bylo fajn tak, jak bylo. Proč bych měla bájit o tom, co by se z něj mohlo vyvinout když je pěkné už tak? Musíš žít ve skutečném světě, Casimire."

"Co se mnou není v pořádku?"

Ten ubožák to prostě nechápal. Nedalo se mu nijak pomoci – Sára se do toho dala a řekla správnou repliku. "Vůbec nic. Jsi úplně v pořádku."

"Tak v čem je pak potíže?"

"Podívej, já s každým nespím jenom proto, že na něm nic není v nepořádku. Nevymýšlím si vztahy, které nikdy nebudou existovat. Je to fajn tak, jak to je. Sex by to jenom pomotal. Jsme dobří přátelé, Casimire. Nepokaz to tím, že budeš uvažovat nerealisticky."

Nějakou dobu seděli ve tmě. Casimir byl tolerantní, což bylo dobře, ale stejně mu dělalo potíže to chápat. "Nic mi do toho není, ale čistě pro zajímavost – máš sex ráda?"

"Rozhodně. Se správným člověkem to je paráda."

"Takže já ten správný nejsem, co?"

"Na to už jsem odpověděla šestkrát." Zvažovala, jestli mu říct o tom, co bylo na střední škole mezi ní a Dexem Fresserem. Svým způsobem – hlavně co do vzhledu – se Casimir Dexovi podobal. Ta záležitost s Dexem byla dokonalým příkladem toho, co se stane, když se člověk naprosto rozejde s realitou. Sára ale nechtěla, aby se Dexův případ probíral, a tušila, že Casimira by taková středoškolská sága o sexu a drogách zděsila.

"Myslím, že si zajdu přeprat... když už jsem vzhůru," ozvala se. "Doprovodím tě domů."

Pár minut nato se vynořili na chodbu jasnou jako střed menšího slunce. Když čekali na výtah, odpadlíci z mejdanu ve společenské místnosti si je prohlíželi a Sáru trápilo, čeho se domýšlejí. Ale možná to pomůže Casimirově reputaci u sousedů.

Výtah zastavil a do chodby se vylilo dvě stě litrů vody. Někdo naplnil vodou pytel na odpadky, dal ho do rohu hned u dveří a držel na místě, a pak, když se dveře zavíraly, ruku na poslední chvíli stáhl, takže pytel se opřel o dveře zevnitř. Sára a Casimir bez většího překvapení ustoupili a voda jim prozradila kolem nohou, pak vyhodili pytel ven a nastoupili do výtahu.

"To je na téhle denní době výborné," prohlásil Casimir. "Člověk si snadno přivolá výtah."

Když mířili ke Vzdušnému zámku, povídali si hlavně o Casimirově vrhači hmoty. S přidělenými prostředky a s Virgilovou pomocí šlo všechno dost rychle. Casimir stále znovu uznával, jak vděčí Efraimovi za to, že místo něj odvedl řečnění.

Výtahem ve věži E vyjeli ke Vzdušnému zámku. Přes číslo třináct byla symbolicky přilepena páskou marihuanová snítka s devíti listy, aby se osvětila vždycky, když výtah jel kolem. Na chodbách Vzdušného zámku stále ještě nerušené procházeli Teroristé; velice rázně si házeli svými házecími talíři upravenými na způsob Velikého kola.

Casimir v Sárině pokoji nikdy nebyl. Skromně se zastavil před ním a nechal ji vejít do tmy. "Co světlo?" zeptal se. Zapnula stolní lampičku.

"No ne." Nejistě vešel a přejížděl očima za skly tlustými jako dno láhve po stěnách. Protože si uvědomoval, že vymalovat si pokoj je nezákonné, zavřel dveře, pak velké brýle sundal a nechal je viset na řemínku na krku. Sáru napadlo, že bez nich vypadá docela staře, citlivě a lidsky. Promnul si strniště a mžoural na les – málem užasle a pobaveně. Teď už byl les propracován dost do podrobností.

"Izotropní."

"Cože?"

"Izotropní. Tenhle les je izotropní. Stejný ve všech směrech. Nijak se nešíří. Skutečný les je anizotropní, hustší dole a řidší nahoře. Tenhle žádným směrem neroste, prostě jenom je."

Vzdychla si. "Jak myslíš."

"Proč to? K čemu to je?"

"Jak bych to... k čemu je tvůj vrhač hmoty?"

"K zachování duševního zdraví."

"Ty máš vrhač hmoty. Já mám tohle."

Zadíval se na ni stejně, jako si předtím prohlížel les. "Jejda," utrousil. "Myslím, že mi to dochází."

"Ne abys z toho byl nějak u vytržení," nadhodila, "ale jak by se ti líbilo jít na jednu příšernou akci jménem Noc na bájném ostrově?"

PROSINEC

Efraim Klein byl tak nervózní, tak měl našlápnuto k útěku nebo souboji, že sotva cítil v rukou kufry, které nesl k pokoji. Co na něj čeká?

Před týdnem odjel na prázdniny o Dnu díkůvzdání. Čekal tak dlouho, jak mohl – ale ne dost dlouho, aby si přišel na Johna Wesleyho Fenricka a tři jeho odporné pankáčské kamarády, kteří se nenasytně dívali, jak odchází. Otázkou nebylo, jestli na něj nachystali nějakou lumpárnu, ale jak zlé to bude.

Celý předýchaný očekáváním se zastavil před dveřmi. Škvíry všude po jejich krajích byly zalepené silnou šedou izolační páskou. Tahle lumpárna nebude spočívat v překvapení.

Přitiskl ke dveřím ucho, ale zevnitř bylo slyšet jen důvěrně známé čak–čak–čak. Velice opatrně strhl kousek pásky.

Nic se na něj nevytilo. Stoupl si stranou a s chirurgickou precizností dveře odemkl. Ozval se praskavý zvuk, to páska pod jeho nápoem podlehla. Konečně dveře úplně rozkopl, chvilku čekal a nato pokročil a nahlédl dovnitř.

Nic neviděl. Udělal další krok a pak, teprve pak byl obklopen mrakem bodavého kouře z levných doutníků, který se hnán Dotohorudým větrákem valil dveřmi ven jako umírající džin.

Bez sebe vzteky se uchýlil do umývárny, namočil tričko a dal si je přes ústa. S touto ochranou dokráčel po zamlžené chodbě a vešel do zmrzlého pokoje.

Jediným, co tu z Fenrickova majetku zbylo, byl Dotohorudý větrák a většina obrovské role fólie. Odstěhoval se z pokoje a pak svou polovinu pokryl fólií, načež po ní rozložil nejspíš stovku doutníků – muselo mu trvat půl hodiny jen je zapálit. Všechny doutníky shořely na popel a sněhovou vánici z něj rozvířil Dotohorudý větrák, který se zvolna doplížil po podlaze na Efraimovu stranu. V místnosti to teď vypadalo jako v Yakimě po výbuchu Mount Saint Helens. Větrák se zarazil o Efraimovu velkou rostlinu v květináči a po zbytek týdne tam dřepěl a bezmyšlenkovitě čak–čakal. Podíval se na desku. S úlevou zjistil, že popel nepronikl do drážek. Nicméně pronikl všude jinde, ba i Pravidla získala hnědou, pergamenovitou patinu. Efraima Kleina příliš neutěšilo, že jeho bývalý spolubydliční žádné z nich neporušil. Rozrazil ventilačku, posadil na ni Dotohorudý větrák, ometl popel ze své židle, posadil se a přemýšlel.

Klein dával přednost rozplánovanému životu. Nikdy ho nelákalo vystřídat před závěrečným akordem všechny struny.

Fenrick ho ale přinutil proměnit pomstu v hlavní projekt – a Klein nehodlal prohrát. Začal uklízet pokoj a vypustil na Johna Wesleyho Fenricka běsy své představitosti.

"Sáro?"

"Hm?"

"Nespala jsi už?"

"Ne. Ahoj."

"Pojď si popovídat."

"Jasně." Sára se převrátila na břicho a opřela se na loktech. "Doufám, že se ti tam dole spí pohodlně."

"Ale jdi. Kdekoli je to pohodlnější než u mě v pokoji, když je nad námi mejdan."

"Mně by nevadilo, kdyby sis lehla ke mně, Hyacinth. Spaly jsme se sestrou na jedné posteli do mých jedenácti a jejich dvanácti."

"Díky. Jenže já jsem se nerozhodla spát tady dole proto, že bych tě neměla ráda, Sáro."

"To je od tebe hezké. Ono je tu asi pro dva trochu těsno."

Dlouho bylo ticho. Hyacinth se posadila na spacím pytlí a její zkřížené nohy vykukující z pyžama vytvářely v šeru pokoje bledý bílý kosočtverec. Pak beze slova vstala a vlezla si do postele k Sáře. Ta se odsunula ke stěně, aby jí udělala místo, a po spoustě pohih–ňávání, převalování, přestýlání a opatrném umístění končetin se jim podařilo najít pohodlné polohy.

"Je tu moc horko," prohlásila Hyacinth a zase vstala. Otevřela okno a do pokoje vnikl studený vítr. Došourala se zpátky a zapadla vedle Sáry.

"Pohodička?" nadhodila Hyacinth. "Jo. Hmm. Bezva."

"Vážně?" zeptala se Hyacinth skepticky. "Lepší než předtím? A ne jenom fyzicky. Není ti to trapné, být takhle na mě namačkaná?" "Ani ne," ozvala se Sára ospale. "Je to docela příjemný. Je mi tak jako teploučko a je docela milý mít někoho blízko u sebe. Já mám ráda tebe, ty máš ráda mě, tak proč by to mělo být trapný?" "Změnilo by se na tom něco, kdybych ti řekla, že jsem lesbička?"

Sára se v mžiku probrala, ale nepohnula se. Jedním okem zahlížela do tmy přes obzor Hyacinthina ramene, na kterém měla položenou hlavu.

"A že doufám, že bysme spolu mohly dělat i jiný příjemný věci? Samozřejmě pokud bys na to měla chuť." Jemně, skoro neznatelně pohládila Sárku po vlasech. Sáře rytmicky bušilo srdce.

"Proč nic neříkáš?" pokračovala Hyacinth. "Nevíš jistě, jak jsi na tom, anebo jsi strnula hrůzou?"

Sára se tiše zasmála a zjistila, že se uklidňuje. "Jsem v těchhle věcech dost naivní. Tím chci říct, že na to moc nemyslím. Ale tak trochu jsem si říkala, jestli nejsi. Co Lucy?"

"Ano. Ale poslední dobou spolu už moc nespíme. Sáro, chceš, abych si lehla na podlahu?"
Sára si to promýšlela, ale ne moc vážně. V pokoji teď bylo příjemně chladno a ona nic takového, jako je blízkost přítelkyně, necítila už hodně dlouho. "Jasně že ne. Je to bezva. Nějakou dobu jsem s nikým nespala – myslím s mužem. Spát s někým je jedna z mých nejoblíbenějších věcí. Ale s muži je to jiné. Vůbec ne tak... milé."
"To rozhodně."
"Zůstaneš ještě chvíli?"
"To by bylo fajn."
"A nebude ti vadit, že nic neděláme?" Obě se nahlas rozesmály a to jako odpověď stačilo.
"Jenomže my něco děláme," ozvala se Hyacinth po chvíli. "Máš nos u mě na prsou. A hladíš mě po rameni. Mám strach, že to se počítá."
"Jeje. No tohle. Jsem kvůli tomu lesbička?"
"Ani ti nevím. Ale mám dojem, že je to slibný začátek."
"Hmmm. Mně to nepřipadá, jako že jsem lesbička."
Hyacinth Sáru silně stiskla. "Podívej, moje milá, nelam si s tím hlavu. Tak, jak to je, je to skvělý. Já jen chtěla, abys věděla, že ta možnost tu je. Jasný?"
"Jasný."
"Chceš spát?"
"Ale no tak, kam ten spěch?"

Poslední noc byla nocí modrých věží. Týden předtím věže svítily uniformně žlutě, protože dvaatřicet tisíc studentů sedělo u stolů pod lampičkami a učilo se na zkoušky. Další večer žlutou tu a tam vystřídal modrá, to u těch několika šťastných, co zkoušky měli za sebou a zapnuli si televize. Tenhle večer bylo všech osm věží v modré a celé kusy Plexu blikaly unisono s oblíbenými pořady. Nákladáky s pivem jezdily dole celý den jako divé, soudky se valily na rampu k Ráji pivařů v obchodním středisku, odkud se v nákupních taškách na kolečkách a na rudlech a kárách šířily do pokojů a kluboven po celém Plexu. Jak se stmívalo a od zkoušek přicházeli s pokřikem poslední studenti, hlavním vchodem se dovnitř sunuly kufříky plné marihuany, které pak byly rychle rozloženy na prvočinitele a rozneseny všude po věžích k rychlé spotřebě. Kolem večere už z kohoutků tekla jen studená a u sprchových koutů stály tisícíhlavé fronty; jídelna byla liduprázdná, protože většina studentů jedla v restauracích nebo na mejdanech. Se tmou se křížem krážem po stěnách začala míhat světla, protože slavicí studenti svítili do okolních věží lampami a laserovými ukazovátky, a když se k životu probudil neon Velikého kola, odpálili jeho uctívači z řad Teroristů po celém Plexu pamětihodný ohňostroj podobný palebné přehradě, až se ozvěny odrážely mezi věžemi sem a zase tam jako kuličky v hracím automatu a přerušovaly burácení válčících aparatur.

Kolem desáté se mejdany jen rozjížděly. V půl jedenácté začaly kolovat řeči o tom, že po Plexu obchází a ruší mejdany speciální policejní jednotka vyslaná S. S. Kruppem. V jedenáct nula šest někdo svrhl z A24S soudek, který se roztříštil na dálnici, takže došlo k řetězové srážce dvanácti aut a provoz na hodinu ustal. Kolem půl dvanácté už na ošetřovně přijali čtyřicet studentů s rozbitými nosy, pořezanými tvářemi a otravami alkoholem, takže to začínalo vypadat, že oficiální odhad jednoho úmrtí na intoxikaci a jednoho po nehodě bude asi poněkud nízký. Krizová linka specializovaná na znásilnění a napadení přijímala jeden hovor každých patnáct minut.

Přesně v jedenáct čtyřicet neznámý, nepozvaný a velmi nešikovný student šel na velké oslavě v E31V za židli Johna Wesleyho Fenricka, zakopl a polil Fenrickovi celou ježatou blond hlavu jahodovým koktejlem.

John Wesley Fenrick stál ve sprše, pouštěl si na hlavu hodně horkou vodu, aby rozpustila krustu lepkavého koktejlu, točil se v tanci volně dokola na melodii, která mu hrála v hlavě, a hrál na neviditelnou kytaru. Přemýšlel, jestli ta koktejlová sprcha nebyla dílem Efraima Kleina. To ovšem bylo nemožné; číslo jeho nového pokoje nebylo na seznamech a vysledovat někoho až domů kvůli výtahům nešlo. Klein ho mohl najít výhradně obludnou shodou náhod, anebo kdyby podplatil někoho z administrativy, kdo má přístup k počítači – a to je dost nepravděpodobné. Kromě toho polít někomu hlavu koktejlem, to je odplata dost křovácká i na takového cembalového smrada z New Jersey, jako je Klein, zvlášť když uvážíme, co mu tak oslnivě vyvedl Fenrick.

Ještě skvělejší to ale bylo díky tomu, že administrativní s tím naložila jako se špásovým studentským žertíkem, s "konkrétním výrazem malfunkce v interakcích soužití, který byl míněn jen jako nenásilné citové vyjádření". Sice po něm šli, aby místo Kleina zaplatil účet za úklid, ale Fenrickův bratr byl právník a on věděl, že k soudu to nepoženou. A i kdyby, tak co, kurva, za šest měsíců bude vydělávat čtyřicet tisíců! Malá cena za takový triumf.

Fenrick znechuceně zavrčel a vemnul si do vlasů další dávku šamponu s medem a pivem a aloe a stromovou kůrou, ale zjistil, že úporná koktejlová substance pořád ještě nepovolila. Co v tom sajraju bylo? pomyslel si Fenrick. To mu určitě rozesralo žaludek.

Po celé věži E seděly desítky Kleinových kamarádů ve velkých lesklých umývárňách podobných vnitřku mikrovlnky a sledovaly na pětadvacátém kanálu půlnoční zpravodajský pořad Eyewitness InstaAction InvestiNews. Ten i při nejpříšernějších zprávách vypadal jako sedánka pěti nedávno vyhozených herců ze sitcomů a mentálně opožděných modelek. Zrovna tak mizerná byla předpověď počasí, ale té aspoň odlehčovala její bizarnost. Meteorolog, kašpar, který o meteorologii nevěděl vůbec nic a kterému to bylo jedno, si říkal Marvin DuZan a klidně by hlásil v pyžamu, kdyby mu tím stoupla sledovanost; jeho zvykem bylo na konci každé předpovědi vystříhnout úděsně pitomý vtíp. Poté co drtivá pointa zazněla, záběr na řehonícího se pseudorosničku a jeho smíchy se svíjející kolegy byl vystřídán kratičkou animací s potrhlym ptákem, který se pokoušel majznout perličkou přes hlavu želvu. Želva v poslední chvíli popolezla, takže se jí rána odrazila od krunýře a kladivo dopadlo zpátky ptákovi na lebku. Nato pták nasadil skelný výraz a začal se klepat a točit dokola, docela jako to při Pasacaglii a fuze c mol dělávalo v Kleinově pokoji křesílko, a nakonec se zhroutil k

nohám usmívající se želvě, která se nato šibalsky zakřenila a zahýbala obočím.

Poslední noc stál Efraim Klein při DuZanově předpovědi před sprchovým koutem svého někdejšího spolubydličího, díval se na přenosnou televizi a cpal do západky dveří sprchového koutu hyperadhezivní lepidlo Humonga-Glue. Samozřejmě stáhl zvuk, a zřejmě dobře udělal, protože podle reakcí redakčního zásahového týmu (a také kameramana, který byl vždycky vidět, jak trůní za hypermoderním přístrojem News Nexus) to vypadalo, že dnešní vtip byl opravdu kameňák. Když kamera přešvenkovala na idiotsky rozzářenou tvář Marvinu DuZana, Efraim Klein ještě pevněji stiskl páčky dvou blízkých splachovadel a srdce se mu rozbušilo rychleji; zrovna tak zaťali dlaně a ucítili bušení srdce i příslušníci malé armády jeho přátel a jejich narychlo sehnanych zástupců v mnoha jiných umývárkách a záchodech věže E. Pták a Želva se objevili, perlík se zvedl, a pak prásk!

Když kladivo odskočilo a praštilo ptáka do hlavy, spiklenci náraz spustili desítky splachovadel po celé věži E, takže vzniklo vakuum tak mocné, až se trubky prohnuly a popraskaly a studená voda přestala téct. Nastala kratičká odmlka a potom se z Fenrickova sprchového koutu ozval srdcervoucí výkřik a shora vyrazily mraky páry. Fenrick chvíli marně cloumal dveřmi a bušil do plexiskla, pak podle vzoru páry vylezl hore, padl neohrabaně a s hlučným cáknutím na zem. To už stačil Efraim Klein přehnout i s televizí. Fenrick si ve spěchu poškrábal skalp o ocelovou hlavici sprchy, a jak tak slepecky tápal po vlastním obličejí a snažil se setřit z něj pot a krev, nejasně si uvědomil, že jeho předvařenou kůži dráždí chladné závany, a přes huderání rour a syčení vody uslyšel důvěrné známé čak-čak-čak. Konečně s námahou otevřel jedno oko, podíval se proti větru a uviděl to: Dotohorudý větrák se spokojeně otáčel před jeho sprchovým koutem, byl nastaven na nejvyšší výkon a pořád trochu pokrytý popelen z doutníků. Naneštěstí však John Wesley Fenrick nezahlédl dost brzy, jak se louže, která jej obklopuje, rychle šíří a blíží se k patě starého a špatně izolovaného Větráku.

Významný večer to byl i pro E17J. Od té doby, co se celé, jen muži obydlené křídlo pod názvem Frakce úderného plamene připojilo k Teroristům, trpělo stigmatem toho, že jsou jen kopiemi ctitelů Velikého kola, kovbojů a Frendiků na způsob Mechanického pomeranče, to vše z E13. Dnes se to mělo změnit.

Před třemi týdny zakoupili vánoční stromek, strčili ho do sprchy na dost dlouho, aby se smyl protipožární povlak, a pověsili ho do skladiště nad větrák s teplým vzduchem; nyní měl rozkošnou hořlavě nahnědlou barvu. Vzali ho do E31, do nejvyššího patra, zmocnili se výtahu a nacpali stromek do něj. Někdo namačkal všechna tlačítka všech pater od třicátého po šesté a ostatní lili na vysušené větvičky stromku náplň do zapalovače.

Stačila jediná zápalka. Dveře zajely, zrovna když se kouř a plameny začínaly valit ven, a Frakce úderného plamene se s potleskem a pokřikem jala oslavovat.

Dvacet čtyři patra pod nimi jsme byli s Virgilem u mě v pokoji a v poklidu jsme popíjeli. Na mejdany jsem neměl čas, protože jsem se chystal na dlouhou jízdu domů do Atlanty, Virgil se toho večera shodou okolností potuloval po Plexu, nakukoval k různým lidem a u mě se na čas zastavil. Byl vcelku klid – obyčejně tu býval, od té doby, co se odstěhoval John Wesley Fenrick – a až na naléhavé a nevyhnutelné basové dunění panoval na křídle mír.

Požární poplach se rozezněl chvíli před půlnocí. Začali jsme plyně nadávat a vyhlédli jsme ze dveří, co se děje. Jako pedagog bydlící na koleji jsem se nemusel plašit kvůli každému pitomému požárnímu cvičení, ale připadalo mi rozumné zjistit, odkud jde kouř. Hned když jsme otevřeli dveře, spousta se ho vyvalila a my jsme zachytili odporný smrad pálícího se plastu. Zdroj požáru byl blízko mého pokoje: jeden z výtahů, který se automaticky zastavil a otevřel, jakmile se požární poplach spustil. Dal jsem si přes ústa kus látky a zamířil do chodby pro požární hadici. Virgil se zatím chystal namočit u mě ve dřezu pár ručníků.

Ani jeden jsme se žádné vody nedobyli. Ventil mojí požární hadice jen nasával vzduch a skučel.

"Bože všemohoucí," zavolal Virgil skrz dým, "někdo zatáhl za Velké splachovadlo." Vyšel ven a vmísl se mezi lidi běžící k požárnímu schodišti. "Za požáru nejedí výtahy, takže to vezmu po schodech. Musím uvést do provozu paralelní vedení vody."

"Cože?"

"Paralelní vedení," zopakoval Virgil a zapadl na schodiště. "Drž se! Najdi si soudek! Architekti nebyli tak úplní idioti!" A zmizel na schodech.

Pro případ, že by vypuklo rabování, jsem zamkl dveře a šel jsem hledat soudek. Těch tu přirozeně ten večer byla superhojnost, a tak jsem jeden s pomocí jeho majitelů, kteří byli příliš namol, než aby se báli, dovlekl do chodby a začal chrlít proud světlého ležáku na hořící vánoční stromek.

Casimir Radon byl v Sharonově laboratoři a vymýval kádinku. Byl to pouhý první krok procedury spojené s Projektem Bodlina, k níž patřilo nasazení dvou různých alkoholů a tří různých směsí koncentrované kyseliny, ale on nespěchal. Pro něj Vánoce začaly o den dřív. S Virgilovou pomocí se na celé volno dostal do téhle laboratoře, a to znamenalo, že má spoustu času pracovat na Projektu Bodlina, stavět vrhač hmoty, myslet na Sárú a trpět.

Když přestala téct voda, otrávil ho to, ale nezoufal si. V potrubí se ozvalo škytnutí, po něm následovalo PINK a kohoutek se mu vyrval z ruky. Proud vody ustal a z kohoutku se linulo výhružné kloktání a srkání, jako kdyby se k poslední hodině chystal celý městský vodovodní systém. Naslouchal, symfonie hydraulických zvukových efektů sílila a šířila se desítkami trubek lemujících strop laboratoře, klepání a skytání a syčení se splétalo, jako by si i trubky uspořádaly vlastní divokou vánoční oslavu. Jenže Casimir byl unavený a navíc dost roztržitý, a tak to odbyl pokrčením ramen jako další příklad toho, jak nekonečné a různorodé jsou stavební a inženýrské defekty Plexu. Pořád fungoval kohoutek na destilovanou vodu, a tak použil tu. I když práce byla otravná, ba i přes problémy se Sárú měl Casimir na protáhlém neoholeném obličejí mírný úsměv. Projekt Bodlina přinášel výsledky.

Už tři týdny zkoumal vzorky jídla z jídelny, ale do dnešního večera nepřišel na nic. Z krocení omelety, zapékaného

hovězího, lasagní, estonských pirožků, ba dokonce z propečených kuřecích jatýrek vyšly samé nuly, takže Casimira začal trápit myšlenka, jestli to není jen ztráta času. A pak přišel Večer jemné sekané, událost, k níž docházelo asi tak každé tři týdny; i přes úsilí génů, jako byl Virgil, se však nepodařilo odhalit jakoukoli spolehlivou zákonitost určující, kdy přijde na dotyčné jídlo řada. Dnes, v poslední den semestru, ovšem hodina Jemné sekané udeřila a Casimír šikovně propašoval kousek v ponožce (strážní u východu z jídelny brali o Večeru jemné sekané své povinnosti ležérně).

Za pouhých patnáct minut, zrovna když ozařoval další dávku jedu na potkany, se počítačový terminál probudil k životu a vydal výsledky rozboru: vysoká úroveň uhlíku 14C! V sekané je myšina!

To byl Casimírův triumf. Nicméně to vypadalo, že půjde o triumf tajný. Sára by jaktěživa nepochopila, proč to dělá. Casimír dokonce ani nemel jistotu, že to chápe on sám. S. S. Krupp schválil prostředky na vrhač hmoty, tak proč by teď chtěl poškozovat univerzitu? Měl podezření, že Projekt Bodlina ho prostě jen dráždil, byla to jen příležitost prokázat uprostřed toho moře blbosti, jak je chytrý a soběstačný. To dokázal, ale jako politická taktika to bylo dost hloupé. Sára by si to rozhodně myslela.

Sára zrovna tak považovala za hloupost to, že se rozhodl nejít na Noc na bájném ostrově a místo toho celou noc dělat v laboratoři. I v tomhle bodě má nejspíš pravdu, ale Casimír mejdany všech druhů k smrti nesnášel a nasadil by jakoukoli výmluvu, aby se jim vyhnul. Proto byl tady v útrobách Plexu a vymýval svinstvo z potkaních jater, zatímco ona byla vysoko nad ním, tančila v klaunském kostýmu, který mu ukázala, a nejspíš se skvěle bavila tím, že ji oslintávají nějakí pohlední Teroristé.

Přistihl se, že se opírá o stůl a upřeně se dívá do stěny, jako kdyby to byla obrazovka, na kterou se mu živě přenášejí záběry Sáry na večírku. Možná by se měl sebrat, nechat si laboratorní plášť jako kostým, jít nahoru a Sáru překvapit. Zatím ze stěny vytryskla voda, vynutila si cestu škvírami mezi panely, vytékala zpod listů a protékala očky po stranách Casimírových tenisek. Když byl tak brutálně přenesen zpátky do reality a přítomnosti, trochu omámeně se rozhlédl a začal odpojovat přístroje a přesouvat je výš. Co se to sakra děje? Prasklo potrubí? Došlo mu, že pokud je v jednatřicátém patře dost velký tlak, aby fungovaly požární hadice, tady dole musí tlak být fenomenální. To bude pekelný malér.

Voda už protékala i starými otvory ve zdi po hřebících. Casimír přikryl terminál počítače umělohmotnou plachtou a vyběhl shánět esběčkaře. Zrovna tu samozřejmě nebyli – nejspíš někde sypali jed na potkany anebo slavili nějaký krotobaltoslávský svátek ředkviček.

Naproti Sharonově laboratoři byl nákladní výtah s ručním zavíráním dveří. Když Casimír nahlédl okénkem do šachty, spatřil, jak dolů padá voda a kolem rychle létají jiskry. Vzal si z laboratoře izolační rukavice a oderval dveře od sebe. Pár desítek litrů nahromaděné vody mu protéklo kolem kotníků a zapadlo do tmy. Zdola stoupal štiplavý vlhký pach kanálů.

Jiskry vylétaly z elektrické skříně na stěně šachty. Jakmile získal jistotu, že nehrozí požár ani elektrická rána, Casimír odešel a nechal dveře otevřené, aby z dolního patra Plexu mohla odtékat voda.

Proboha. Jed na potkany. Chtěl ho pod zářičem nechat jenom minutu! Casimír ho tam vložil před hodinou a pak, když přišly výsledky rozboru, na něj prostě zapomněl. Teď to svinstvo bude snad ve tmě světélkovat. Vřítel se zpátky do laboratoře.

Kam se jen podíval, lila se ze zdi a stropu voda. Zaclonil si proti vodní tříšti obličej a vodní stěnou prošel k neutronovému zářiči, k té popelnici plné parafinu a s čudlíkem plutonia uprostřed. Zastavil, naslouchal a zjistil, že pomalé tikání vycházející z jedné stěny zrychlilo a začalo být hlasitější. Stál jako zkamenělý a ten ^uk přerostl v rachotání, pak ve skučení, pak v jakot – a stěna se rozerval a laboratoř se prohnala bystřina. Vedlejší skladiště se zaplnilo vodou z velké prasklé trubky a Casimira srazil na zem mocný proud laminátových desek, hliníkových svorníků a údržbářských potřeb. Převrátil se právě včas, aby spatřil, jak se neutronový zářič ve valící se vodě proměnil v boji, nadskakuje dvěma ven a mizí přes chodbu.

Snažil se nenechat se strhnout, ale dosunul se k šachtě a podíval se dolů. Nic než tma, ale z hloubi jako by i přes hluk vodopádu uslyšel bzučení nebo zvonění. Snad mu jen zvonilo v uších, ale možná tam dole zněl požární poplach. Udělalo se mu špatně, vrátil se do laboratoře, posadil se na stůl a čekal na esběčkaře.

Noc na bájném ostrově se nakonec nevyvinula až tak zle. Teroristé o patro výš ve vlastním klubu dělali hodně hluku, ale ti o patro níž, tady na dvanáctce, se po dohodě se Vzdušnicemi pozoruhodně snažili chovat slušně. Jen kvůli téhle dohodě Sára s Hyacinth kývly, že se zúčastní. Bylo to potenciálně zajímavé, jednou za čas je dobré chovat se společensky, a kdyby se jim to nelíbilo, vždycky můžou odejít. Sára si vzala klaunský kostým. Po svém si tak utahovala z vybájeného tématu oslavy – většina Vzdušnic přišla za královny krásy nebo za upíry – a navíc to mělo tu výhodu, že nebyla vůbec poznat. Hyacinth si spíchla úžasný kostým kouzelné kmotřičky, jako vtip, který pochopí jenom Sára. Měly v plánu napít se tolik, aby bylo společensky přijatelné, že spolu tancují.

Sára usilovně pracovala na první části plánu, když tu se o ni začali velice zajímat tři Teroristé – kovboj, Frendík a ranger. Byli to na první pohled pitomci a dráždilo je, že nechce prozradit své jméno, ale dokud tančili, nosili pití a nesnažili se konverzovat, zdáli se být legrační a neškodní. Po chvíli se jí trochu začala točit hlava, a tak odešla pryč z ruchu a šla se podívat na město. Hyacinth si zašla na návštěvu na jiný mejdan, ale měla se brzy vrátit.

Čas se popletl a ona už nebyla na mejdanu; pozorovala ho z místa uvnitř vlastní hlavy, kde nebyla celé roky. Klouzala pozpátku jako letící hokejový puk, až se ocitla u stropu, v rohu místnosti. Stěny Plexu se roztoustily a ona viděla do všech stran naráz.

Jedno z širokých oken nahradila brána otevírající se do nebe. Byla vesele přizdobená zářícími a tepajícími barevnými skvrnami. Všichni ostatní, co byli na mejdanu, se před ní seřadili. Stranou u brány stála Mitzi a kontrolovala vstupenky; na druhé straně byla paní Santucciová a odškrťovala si jména na papíru na podložce. Každá Vzdušnice

nebo každý Terorista, kteří prošli dovnitř, poodešli, posadili se na dlouhou skluzavku z modrého světla a s radostným ječením se řítili k zemi. Až na konec skluzavky Sára neviděla, ale bylo jí jasné, že dole je Vír smrti, který se změnil v chuchvalec mnohobarevného ohně. Lesy a města a rodiny vířily kolem dokola a pak mizely pohlcené středem víru. Když se Sára zadívala ještě dál, spatřila ve světle ohně rozbitou krajinu, sutiny a mrtvolu, nadávající špinavé lidi, kteří se potáceli bez cíle a mžourali do plamenů. Nebylo tam nic než prach, sem tam cihla, švábi a střeby, nic, i když Sářiny zraky přejížděly po kraji na tisíc kilometrů a po tisíc let.

Za vzdáleným okrajem byla nekrajina: mléčně bílé vakuum, kde rostly a trhaly se a znovu shlukovaly a vrhaly se jeden proti druhému dusivé černé mraky atmosférické elektřiny; ve strašlivě bezstarostném násilí se srážely a ubíjely, jen aby znovu vyrostly a přetvořily se. Bylo to tak pomalé a nelitostné, že děsivější věc Sára nikdy neviděla. Po pěti tisíciletích, když si už myslela, že se nadobro ztratila a zešlela, uviděla střípek a potom pramínek krve. Šla za ním a ocitla se znovu v příšerné krajině, na jejímž okraji jako vulkán vybuchoval Plex. Z jeho vrcholku šlehaly paprsky modrého světla a tyji omotávaly a vsávaly vzduchem zpátky k budově. Ona se tam ale ocitnout nemohla. Už nebyla v klubu. Klub byl stovky let prázdný a zbyl jen prach a zažloutlé připomínky mejdanu. Po stopách v prachu vyšla do chodby – a ta byla jasně osvětlená a hlučná a plná řvoucích studentů a netopýrů. Utíkala přímo po chodbě, dokud se ze čtyř teček na jejím konci nezvětšili čtyři lidé, pak mohla zpomalit a jít za nimi. Byli tam tři muži: kovboj a ranger drželi za paže ženu oblečenou jako klauna a hnali ji po chodbě, Friendík šel před nimi a nesl papírový kelímek, ze kterého se linulo zelené světlo. Sára před ním přimhouřila oči a zavrtěla hlavou, a když oči zase otevřela, byla tou klaunkou – i když jí být nechtěla.

Byli ve výtahu zaplněném temnou vodou, která stoupala a lezla Sáře teple po stehnech. Ve vodě plavaly zlé skryté věci, a tak kopala, jak mohla. Ruce jí drželi nad hlavou muži vysocí tři metry, a tak se ztrácely v záři stropního světla, tak jasného, že se do něj nedalo podívat.

Byli v patře, které Sáře připomnělo rozbitou krajinu. Obrovská ústa na stěně rázně žvýkala, slintala na podlahu a mlaskala nechutnými rty. Muži ji do nich postrčili a vešli za ní.

"Po skluzavce nepojedu," protestovala, ale jim to bylo jedno. Vevnitř bylo všechno rudé a modré: neonový pivní emblém hořel v okně a olizoval ji horkými paprsky. Poblíž stál obr ve fotbalovém dresu, který měl nasazenou hlavu Prcka, vůdce Teroristů.

"Je tady Dex?" zeptala se, spíš ze zvyku než co jiného. Podstrčit jí trochu LSD, to by tak sedělo na Dexe. Pak ale pochopila, že to byla pitomá otázka.

Uslyšela, jak se za ní zamykají dveře a jak někdo zesílil hudbu naplno, takže je nejčirěji rubínově rudá, až se její tělo začalo měnit v křehké sklo. Kdyby se teď pohnula, roztrhne se a zemře.

"Neklopit," vyrazila. "Jsem teď ze skla." Ale slova jen skákala dolů na předešlé kostýmy. Kostým z ní strhávali. Zavrtěla se, ale ucítila, jak děsivě praská. Pivní reklama vrhala na průsvitnou tkáň jejích stehů groteskní rudé a modré světlo. Věděla, co se teď bude dít. Bůhvíjak si to její mozek všechno pospojoval, ještě než uvnitř panující bouřka stačila myšlenku smést. To nejhorší vůbec. Měla radši sjet po skluzavce.

Sebrala vůli. Zvuk a světlo pominuly, bylo jaro; všude kolem tráva a květiny a modré nebe a ji neznásilní. Seděla na břehu potoka a jedla maliny. Čistě ze zvědavosti škrábla nehtem do vzduchu. Znovu ji do kůže bodly rudé a modré paprsky, a když chvíli nahlížela skrz, zjistila, že ještě nezačali.

Žádný div; pohybovali se zpomalně. Sára by mohla čekáním na břehu potoka strávit hodně hodin. Stáhla se zpátky do slunička. Třeba by tu mohla zůstat navěky a věst dokonale život.

Když spala, zdálo se jí o těch nelitostných, nekončících válkách v mléčně bílém kraji. Věděla, že to všechno je iluze. Roztrhala to a vrátila se do místnosti. Nic neprospí. Nebude si představovat nic, co neexistuje.

Neon se teď vlnil a byl vzhůru nohama, odrážel se v louži na podlaze.

V koutě stál Terorista a kroutil kohoutkem. Sára vstala. Prcek se k ní otočil a uhořel jí přes tvář. Zase byla na podlaze a Terorista v chvějícím se oceánu rudé a modré hmát po přírodní šňůře od světelné reklamy.

Řval teď jako elektrická kytara. Snažil se plavat v mělkém jezírku krve a žluči.

Sáru hodili na postel. Ruce a nohy sebou škubly a jedna pata si našla Teroristovu česku. Friendík si na ni vlezl, a protože se pohyboval zpomalně, nakopla ho do rozkroku. Schoulil se na ní a ona se dívala skrz jeho vlasy do stropu, který ve slábnoucím světle neonu prskal. Prcek rozmotával dlouhý provaz a jeho tenké konečky kolem něj poletovaly jako černý dým. Napůl se vykuli z pod Friendíka a zkroutila se do embryonální polohy, aby ji nemohli chytit za ruce a nohy. A při tom se zadívala skrz průhlednou podlahu a spatřila, jak Vzdušnice oplácené groteskním make-upem pijí LSD z křišťálových pohárů a jásají. Ale kde je Hyacinth?

Hyacinth stála ve dveřích. Sáre vnikl do uší neskutečně hlučný výbuch. Pokoj se zaplnil dýmem, který zachycoval světlo z chodby a vytvářel stovky trojrozměrných výjevů ze Sářiny minulosti.

Kostým kouzelné kmotřičky se změnil, teď měla přes látkové rukavice ještě jedny kožené, pod špičatým kloboukem byly vidět boule chráničů uší a pod mléčně bílou rouškou letecké brýle. V rukou držela obrovitánský revolver. Sára věděla, že pod šaty je Hyacinth udělaná z pevného mladého dubového dřeva.

Hyacinth popošla o krok do místnosti a ramenem zapnula hlavní světlo. Prcek stál uprostřed a poučil oči. Muž, který plaval po podlaze, byl po smrti. Další se pevně držel za koleno a řval s hlavou vyvrácenou ke stropu. Sára si spokojeně položila hlavu a dala si na uši dlaně.

Kužilky ohně tryskaly ze předku a konce Hyacinthiny zbraně a její ruce pošukávaly rytmicky nahoru dolů. Prcek se držel rukama za prsa, a jak se potácel pozadu k oknu, zadní díl jeho fotbalového dresu se nadul, popleskával jako uvolněná plachta a tryskala z něj tma. Elektrický kabel mňel mezi nohama. Jeho kroky se zkrátily a on pozadu vypadl širokým oknem. Kabel a zástrčka se pomalu vlekly za ním a pak vyskočily ven z pokoje a byly pryč. Hluk byl tak velký, že Sára začala něco slyšet až o moc později. Rány byly synchronizované s rytmem hudby.

BACH BACH BACH BACH

a po každém BACH následovalo vysoké zahvízdání, které trvalo až do dalšího BACH, takže když Prcek zmizel, zůstal strašlivý ječivý tón, který se odrážel mezi stěnami pokoje, byl o mnoho silnější, než aby jej Sára mohla vydržet, zaplňoval její mozek jako zvuky trubek Posledního soudu a mučil raněné Teroristy, kteří křičeli a chránili si hlavy pažemi. Hyacinth pomalu stáhla Frendíka a pomohla Sáře vstát. Sára ani nepohybovala nohama, ale kouřem zahalené dveře se mihly kolem ní, stěny chodeb s Velkými koly se převalily kolem ní, odpočívadla požárního schodiště se ze tmy hnala k ní a pak se odněkud zvedla její měkká postel a zahalila její obličej. Hyacinth byla u ní, prohlížela ji, mnila ji, líbala ji. Nepřestávala, dokud se Sáře zase neudělalo dobře.

Virgil musel použít svůj univerzální klíč osmkrát, než se dostal do temného a špinavého podzemního patra Plexu, kde z hlubin vystupovaly obrovské hlavní přívody vody z města, jež napájely obří pumpy, které tlakovaly rozvodný systém tam nahoře.

V nepříznivém záblesku předvídavosti provedli architekti Plexu opatření pro případ, jenž jistě nastane, totiž že dřív či později ta či ona skupina spláchne naráz stovky záchodů a poškodí rozvod studené vody. Proto instalovali dvě paralelní, nezávislé soustavy hlavních trubek, které napájely rozvody do křidel; když člověk chtěl přepnout z jednoho na druhý, musel jen zavřít jednu soupravu ventilů a otevřít jiné. Virgil to provedl tak, že ztěžka a se skučením kroutil několika železnými koly. Když měl jistotu, že se vše zase vrací do normálu, vyrazil ke staré laboratoři profesora Sharona, podívat se, jestli tam pořád je Casimir Radon.

Výpočetní středisko nebylo daleko. Mělo sice mnoho místností, ale jeho srdcem byl jeskyni podobný čtvercový prostor s bílými stěnami a bílou podlahou navoskovanou, až se hutně leskla. Bílý strop se skládal ze čtvercových stropních světel rozmístěných clo šachovnice. Prakticky celou místnost zabíraly diskové paměťové jednotky: hnědomodré kostky rozmístěné do mřížky, takže vytvářely napohled nekonečnou matici dva metry širokých uliček. Uprostřed místnosti byl volný kruh a v jeho středu stála základní jednotka počítače JANUS 64. Hladký trojúhelníkový sloup o stranách širokých metr padesát a vysoký čtyři metry by se byl býval dotýkal stropu, nebýt toho, že nad ním byl kruhový otvor asi tak

Dvanáct metrů napříč, kolem něhož vedlo zábradlí, takže u něj Bořili stát diváci a nahlížet do jádra Výpočetního střediska.

Kolem ZJ byly další velké přístroje: sekundární počítače, které měly řešit úkoly zadané JANUSem 64, maticové procesory, vysokorychlostní laserové tiskárny, ústřední ovládací deska a tak dále. Nejblíže ze všech ale bylo pracoviště operátora, jediný terminál, a dnes byla operátorkou Consuela Gormová, velekněžka MARSu. O dnešní mejdanové noci, kdy jako jediní zůstali ve vedlejší terminálové místnosti ztroskotanci, beznadějně návyku propadlí hackeři, kteří neměli pro co jiného žít, se na tuhle práci přihlásila dobrovolně.

Nebylo slyšet nic kromě kvílení chladicích přístrojů, které zaháněly teplo generované hustě nahlučenými komponentami JANUS 64, slabé bzučení točících se paměťových disků, vyskytujících se ve stovkách, a také poťukávání Consueliných prstů na skupinové klávesnici pracoviště operátora. Krčila se tam, hypnotizované sledovala obrazovku a za ní stál Fred Fine, štíhlý a rovný jako sama ZJ. Dneska testovali Shekondar Mark V, svůj nejnovější simulační program pro hru Stoky a Stvůry. Teď, pár minut před půlnocí, odstranili těch několik zbývajících much a stáli jako opaření, protože program se choval právě tak, jak se chovat měl.

"Vypadá to na tuctové dobrodružství," ucedila Consuela. "Ale Shekondar by mohl někde poblíž vygenerovat kolonii vlkodlaků. Vidím řadu příznaků lykantropické aktivity."

"To budeš na příští výpravu chtít spoustu stříbrných šípů."

"Na tuhle úroveň aktivity by to chtělo kněze specializovaného na lykantropy," posmívala se Consuela.

Fred Fine si to dobře uvědomoval. Mluvil s ní jen proto, aby si neuvědomila, že usilovně myslí na něco jiného, a aby se nepokusila ho předejít. Ano, ta vlkodlaci kolonie je jasná – je velká a leží zřejmě východně od Krangských hor. Jedině velká organizace mohla způsobit vymizení vlčího moru a česneku, které se jinak v daném biomu vyskytovaly hojně.

Freda Finea však znepokojovala pozorování v širším měřítku. Nic se sice katastrofálně nehroutilo, ale přesto si uvědomil, že má všude husí kůže. Nervózně si dupl a prohlížel si popisy rolující po obrazovce.

"Naslouchat ptákům!" sykl.

Consuela si objednala Hlášení o zvukových stimulech a jak objekt hlavního zájmu specifikovala Ptáky.

Žádné detekovatelné ptačí zvuky, pravil Shekondar Mark V.

"Do háje!" štekla Fred Fine. "Ať alchymista vyzkouší některou ze svých magických substancí – řekněme ohněstrůjnou tekutinu."

Magická paliva a výbušniny nefungují.

"Tss! Všechny postavy okamžitě odhodí všechny magické předměty!"

Drobné požáry a exploze alchymických substancí.

"Dobrá. O kus zpátky."

Velké exploze, jedovatý dým vlivem vetru zranění žádna.

"Klika! Zapomněl jsem si to vůbec prověřit. Moje postava se pokusí zapnout kapesní kalkulačku."

Elektronické přístroje nefungují.

"Tak moment," vybafla ohromeně Consuela. "Co to má být? Nevím o ničem, co by mohlo vyřadit magii i technologii najednou! Že by třeba nějaká psionika?"

"Nevím. Nevím, co to je."

"Ten krám jsme napsali. Musíme vědět, co v něm je."

"Hlášení o zvukových stimulech. Všeobecné. Rychle!"

Hlasité burácení rovnající se otřesům při zemětřesení nebo velkým podzemním sesuvům.

"Zemětřesení to být nemůže. Namíříme k pevné skále, to by nás mělo ochránit. Přímo do kopce!"

Rychlost pohybu zmenšena na polovinu otřesy. skalisko BUDE DOSAŽENO ZA ŠEST TAHU. NESMÍRNĚ HLUČNÉ SYČENÍ. pach plynu. země se ohřívá.

"To je skoro jako Drak," vyrazila Consuela přiškrknutým a vyděšeným hlasem, "jenomže odspoda ze země."

"Proboha! Vůbec nechápu, co by to mohlo být!"

STO METRU SEVERNĚ OD VÁS SE PŮDA VYBOULILA. BOULE MÁ PADESÁT METRŮ V PRŮMĚRU A RYCHLE ROSTE. ZEMĚ PUKÁ A VY VIDÍTE LESKLÝ POVRCH...

Terminál zhasl. Zezadu se ozvalo prudké zaječení, jako když se motorová pila zastaví na betonovém bloku. Věděli, co to je, i když to nikdy neslyšeli; byl to smrtelný výkřik diskové jednotky, zvuk, který vznikl, když ustal přísun elektřiny a automatické čtečky (podobné ramenům přenosky u fonografu) dopadly na hystericky se otáčející magnetické disky a potrhaly je. Bylo to pro ně totéž jako pro žokeje prasknutí lámající se koňské nohy, a když se otočili, ohromeně a s děsem spatřili, jak k nim do patra shora z kruhové galerie dopadá opona vody. Ne víc než tři čtyři metry od paty JANUSE 64 se kruh šířil dovnitř.

"Hej, Frede vědel!" zahulákal kdosi. Z konce sálu, od okna, které vedlo do terminálové místnosti, na ně mžoural obézní hacker s blond vousy. "Co se děje? Systémové problémy? Ježíškuuuuu!" Otočil se ke svým kamarádům v terminálové místnosti a rozeřval se: "Čelní náraz! Čelní náraz! Voda na mozku!" Brzy už dvě desítky hackerů proskákaly oknem do střediska a upalovaly uličkami tak rychle, jak je atrofované nožky nesly; v běhu si strhávali košile.

Další pohon disků zkratoval a syčivě se blížil ke zkáze. Fred Fine se spěšně otočil, shrábl svazek operátorových klíčů, pak proběhl kruhovým vodopádem k jiné stěně Střediska a křičel na ostatní, ať jdou za ním.

Za pár vteřin rozrazil dveře do skladu, kde byly v krabicích uložené tony do harmoniky složeného počítačového papíru. Někteří hackeři se snažili, seč mohli, odhrnout od základů JANUSE 64 vodu, ale ostatní utvořili řetěz od skladu až do ústředního kruhu. Podávali si co nejrychleji krabice, Fred Fine je co nejrychleji páral svým původním bajonetem z války Severu proti Jihu a jejich obsah pak vysypávali jako velké zelené a bílé kostky uvnitř smrtícího vodního kruhu.

Papírová přehrada sice úplně vodu nezastavila, ale zase jí hodně nasákla. Brzy byl prostor mezi vodopádem a ZJ pokryt přinejmenším půlmetrovou hrází promočeného počítačového papíru. Consuela mezitím vypnula všechny diskové pohony.

Nebezpečí pominulo. Stále ještě rozechvělý Fred Fine si povšiml drobnějšího vodopádu v koutě skladu. Poprvé si uvnitř posvítíl, přelezl krabice a šel se na to podívat.

V koutě vedly od podlahy ke stropu tři trubky asi pětadvacet čísel v průměru. Jedna byla obalená izolací, jaká se používá u trubek na horkou vodu. Voda stékala po jedné z těch holých; někde vyš, až nad stropem, to z ní silně uniká. Fred Fine položil ruku na třetí trubku a zjistil, že není horká ani studená a že v ní zřejmě není tlak. Že by přívod pro požární hadice? Ne, ty by měly být jasně červené. Udivené nad tím přemýšlel a mnul si dlaní dlouhé tenké vousy, které se mu plazily po tvářích, když byl týden nebo víc zahrabaný v počítači.

A jak se díval, šumění tekoucí vody zesláblo a ustalo a v několika vteřinách únik shora ustal. Ozvalo se BANG, jako by v trubce bušilo pneumatické kladivo. Fred Fine položil ruku na záhadnou trubku a pod dlaní ucítil slabé chvění tekoucí vody; zevnitř se začal šířit i chlad.

Hackeři ho sledovali, jak se pomalu vleče zpátky k počítači, který se zpoza nepořádně naházených, promočených bloků papíru tyčil jako starověký obelisk. Fred měl zasněný výraz a byl zcela zabraný do svých myšlenek.

"Nastal Konec času," uslyšeli ho. "Věk se chýlí ke konci."

Nebyl o nic praštěnější než oni, a tak si ho nevšímal.

Preck přistál na hořící pohovce nedaleko mého okna. Dopad vyrazil z pěnových polštářů hodně přebytečné náplně do zapalovačů a dal vzniknout výtrysku plamene, jehož původ jsme odhalili až později. Jakmile zase začala téct voda a my jsme pokropili výtah a vánoční stromek, namířili jsme požární hadici i ven z mého okna a pokropili pochmurně dýmající haldu nábytku, která se stala pohřební hranicí Teroristy Precka. Bylo několik minut po půlnoci, po druhé nejpodivnější půlnoci, jakou jsem kdy zažil, a můj první semestr na Velkém U byl u konce.

DRUHÝ SEMESTR

LEDEN

Tady dole byl dým bojiště holou skutečností. Po kolena hluboký sajrajt na dně kanálu jej vydechoval ve vrstvách i sloupcích, nikdy jej nerušil čistý vítr nebo závan suchého vzduchu. Tmou se pohyboval blikající obláček světla a v jeho středu kráčela vysoká hubená postava se sluchátky, ze kterých rašily dlouhé anténky. V jedné ruce muž držel dvoumetrovou čarodějnickou hůl, ve druhé třimal obřadní meč Řádu věrných kaledonských druhů, na sobě měl vysoké rybářské boty do pasu, přišplášť a plynovou masku. Paprsek světla ze svítlny na jeho čele se rozbíjel a skomíral o mlhu hned kousek před jeho zraky, takže jeho výhled se omezoval jen na občasné trhliny v hustém oparu. Ze dvojčet filtrů na masce vycházelo udřené syčení; namáhavě se brodil sajrajtem a lapal přerývané po dechu.

"Dostal jsem se na křižovatku Raraši chodby a Tunelu dračí krve," ohlásil. "Tady mám obrátku, teď se vrátím a mám se setkat s trpaslící Elánii, lordem Řemdihem a s Bílým knězem Sině za-rzang-zedských model." Jak Klystron Napichovač řekl, tak učinil; sevřel hůl, pracně změnil komplikovanou otočkou se zacouváním směr a nato se zastavil k odpočinku. Ve sluchátkách mu zapraskal hlas, sytý, napjatý introvertní hlas, který tlumila mizerná kvalita přenosu.

"Rozumím. Klystrone, tady Spojovací. Vyčkej, prosím." Chvilku bylo ticho, ale mikrofon se díky pot'ukávání prstů na klávesnici a šustění papírů udržoval zapnutý. Uchechtla se, netušila, že ji Klystron, Elánie, Řemdiš i Bílý kněz slyší.

"Ho ho," kuckala se jiste v pěkné bryndě. Zatím nic neslyšíte." Zase ťukání do klávesnice. Klystron z toho usoudil, že Shekondar vygeneroval obludu s mnoha statistikami a přinejmenším třemi útočnými mody, obludu, kterou Consuela až tak důvěrně nezná. Snad je konečně na obzoru pořádný protivník...

Klystron Napichovač stáhl masku, až mu padla na prsa. Dával si pozor, aby nedýchal nosem, zvedl vinný měch, otevřel plastový uzávěr a vypustil si na jazyk dlouhý proud teplé dietní koly. Panebože, jak to tu dole smrdí. Klystron se ale dokázal vypořádat s horšími věcmi. Všechno je lepší než provozovat tohle na bezpečném osvětleném místě jako hráči DD a nikdy nezažít tmou klaustrofobii a hrůzu ze skutečnosti.

Spojovací bylo připraveno. "Na Klystrona Napichovače, kterého jeho spojenci znají jako Hrdinného, Velmože plexorského. Mága z Pro-Cessoru, Krotitele Nachového červa z Canale Longo, Útočí ELEKTRICKÝ MIKROVLNNÝ JEŠTĚR Z QUIZZYXARU!" Poslední část skoro vyjekla, asi jako exaltovaná kněžka při zatmění slunce. "Nejsi překvapen, máš jeden tah na přípravu obrany. Prohlášení o úmyslech, prosím."

Klystron palcem zazátkoval vinný měch, spustil jej k pasu a znovu si nasadil masku. Takže to je elektrický mikrovlnný ještěr z Qui-zzyxaru. Už podle Consuelina chování šlo vytušit, že to bude něco pořádného. Byl připraven.

"Jak si pamatujete, před šesti měsíci, na počátku Obléhání Dudu, jsem požil antimikrovlnný nápoj a jeho účinky ještě nepominuly. Protože mě pravděpodobně napadne nejprve mikrovlnami, dostávám tím jeden tah navíc. Začínám tím, že spustím hledí své Přílby chrabrosti. Už útočí?"

"Ne. Ještě nezaútočila. Postupuje zvolna."

"Chystám se k odporu na levé straně tunelu a z Mrazilky pálím chladicí výboj." Máchl holí a dal si ji do palebné polohy, jako by to byla protiletěcká raketa SAM-7, odpalovaná z ramene, udělal do mikrofonu párkrát DŽANG, DŽANG a zvukové efekty doprovodil napodobením imaginárního zpětného nárazu.

Proč ale Consuela upřesnila, že jde o samici? V jejím případě to nemůže být pouhé freudovské překrnutí.

"Tak jo," prohlásila Con tahavě a zapisovala Klystronův postup. "Tvůj chladicí výboj zasáhl cíl, dopadl na její levou hlavu. Bez účinku. Ještěřův mikrovlnný výboj ti neškodil, ale roztrhal tvůj vinný měch, takže máš dva body za poškození ořesem. Obluda dál krokem postupuje."

"Touché." Takže má po dietní kole.

"Spojovací, víme o tom už?" To se ozval lord Řemdih.

Spojovací se zeptalo Shekondara. "Ano. Ještěřice dělá hodně hluku a vy to slyšíte."

"Bezva!" vykřikl lord Řemdih. "Nejvyšší rychlostí postupujeme k místu utkání."

"Já taky," přidala se trpaslice Elánie.

"To nám bude trvat věky," prohlásil Bílý kněz, který se podle všeho do své postavy moc nevžil. "Jsme nejmíň tisíc stop daleko."

Klystron využil těchto vyjednávání a plánoval si další postup. Je jasné, že samičí typ je rezistentní k chladu, na který jsou samci naopak vysoce citliví.

"V toulci mám ohnivý šíp, který jsem vzal umírajícímu vznešenému elfovi – tehdy jak jsme se teleportovali do Středozemě. Vystřelím ho. Kterou hlavu má vepředu?"

"Levou."

"Pak zaměřím na pravou."

"Šíp našel svůj cíl a silně se rozhořel," hlásila nadšeně Consuela. "Ještěřice tě kousla do levé paže, kterou nebudeš moc používat, dokud ji neuzdraví Bílý kněz. Zatímco saháš po meči, drápla tě chapadlovo-drápotvým přívěskem, takže máš za pět bodů poškození na hrudníku. Dráp je otrávený, ale... jsi na řadě se spásným úderem."

"Dobře. Rozmáchnu se po útočícím drápu."

"Vedle."

"No nic, teď mířím na pravou hlavu."

"Ještěřovi se podařilo vydrápnout si spárem ohnivý šíp z kůže. Teď šlehá pravým jazykem, ten se na tebe přilepí, ještěř si tě přitahuje k tlamě. Zaútočíš na jazyk, anebo budeš odrážet výpady otráveného drápu?"

Klystron to zvážil. Svinská situace. Jako poslední východisko by mohl nasadit přání z Meče přání, ale to by mohlo být riskantní, zvláště u Consuely.

"Budu se bránit proti drápům, s tlamou se vypořádám, až na to dojde. Není to prvně, co mě něco polklo."

"Odrážíš tři údery. Teď jsi ale uvnitř tlamy, ta vydechuje otrávený plyn a ty jsi ztratil polovinu síly."

"No dobrý, dobrý," ucedil Klystron znechuceně. "Nasadím přání ze svého Meče přání. Řekněme..."

"Tak moment!" ozvalo se ženské vyjeknutí trpaslice Elánie. "Zrovna jsem ho zahlídla!"

Klystron rázem zpozorněl, propátrával paprskem z čelní lampy okolní mlhu a spatřil Elániiny červené holínky až po prsa.

"Po-tvrzuju kontakt s trpaslicí Elánií. Odhad vzdálenosti deset metrů."

"V tom případě," poznamenala Consuela, "stojí přímo za ještěřem. Další postup, Elánie?"

"Tři dvojité ohnivé koule z mojí ohňometné čelenky."

"Krčím se," přidal se Klystron spěšně. Shekondar byl dost chytrý, aby mu vygeneroval náhodné zranění. Ulehčené si oddechl a jeho tep se začal vracet k normálu. Bude to dobré.

"Všechny ohnivé koule zasahují břišní oblast. Ještěř je ve špatném stavu a pohybuje se pomalu."

"Odpoutávám se od jazyka."

"Hotovo."

"Dvě další ohnivé koule do pravé hlavy."

"Ovšem až po tom, co se odklidím stranou."

"Správně. Ještěř je po smrti. Gratuluju, lidi. To máme deset tisíc zkušenostních bodů každé."

Klystron a Elánie se sešli, sunuli se podél stěny tunelu, aby se vyhnuli imaginární ještěři mršině rozvalené mezi nimi.

Rázně si potřásli rukama, i když Klystrona mírně vyvedlo z míry, že jej zachránila trpaslice.

"Dobré dílo, panstvo!" ohlušil svůj mikrofon výkřikem lord Řemdih.

"Nojo. Aby se šlo," dodal nabručeně Bílý kněz.

"Řemdihu, knězi, udejte odhadovanou vzdálenost od nás." Klystron měl starosti; ti dva byli nejslabší, dokonce i když byli spolu, a když teď jednu obludu oddělali tak hlučně, další se už k nim jistě stahují k odplatě.

"Po pravdě řečeno to nevím jistě," odpověděl Bílý kněz. "Měl jsem dojem, jako že se teď dostaneme na křižovatku poblíž vás, ale asi ne. Tyhle tunely vypadají jinak, než jak jsem to viděl na nákresech Plexu."

Klystron to hrubě porušení herní etiky ohodnotil úšklebkem a vyměnil si s Elánií zoufalý pohled. "Chceš říct, že tajná mapa, kterou jsi našel, nebyla přesná," opravil ho. "Jestli jste se ztratili, dál nechoďte. My budeme postupovat ke Keldorově hrobce a tam se s vámi sejdem." Pak se s Elánií začali dál brodit kanálem.

Vlekli se asi deset minut a snažili se najít. Po šedesáti vteřinách jim Spojovací nakázalo, ať zastaví, že Shekondar prověřuje, zda v okolí nečíhají nějaké obludy. Krátce nato Klystron zaslechl rozhovor mezi knězem a lordem, kteří si podle všeho sundali masky a povídali si.

"Klídek! Však to nebude dlouho trvat," říkal Bílý kněz. "Hned jsem zpátky. Zůstaň tady."

"Myslím, že bychom se neměli rozcházet, Svatosti," nabádal lord Řemdih. "To střetnutí mohlo přilákat další obludy."

Klystron zesílil mikrofon, co to šlo, a zařval. "Má pravdu! Nerozděluje se!" Doufal, že ho uslyší i bez sluchátek.

Kněz a lord Řemdih se pár vteřin neslyšně dohadovali. Pak se zase ozval Řemdih, který si podle všeho znovu nasadil masku. "Eee... chci jenom oznámit Shekondarovi, že Bílý kněz odešel stranou," použil kód označující, že se někdo šel vyčurat. Klystron se krátce zasmál.

Po pár vteřinách proběhlo další pátrání po číhajících obludách. Všichni zpozorněli a napjatě čekali, co z Shekondara vyleze.

"Je to tady," prohlásilo Spojovací vítězně. "Blíží se obludy. Na lorda Řemdiha, který je teď sám, útočí... obrovští kanáloví potkani! Jejich dvanáct a napadnou ho překvapivě."

"Nasloucháme a snažíme se podle bojového pokřiku zjistit, kde je," oznámil Klystron okamžitě, stáhl sluchátka a zaposlouchal se. Řemdih kupodivu nezareagoval.

"Prohlášení o úmyslech! Honem!" štěkla Consuela.

Jenomže od Řemdiha žádné prohlášení o úmyslech nepřicházelo. Místo toho jeho mikrofon přenesl sled příšerných zvukových efektů. Nejprve přišlo překvapené syknutí, po něm následovala krátká odmlka, pak několik zmatených citoslovců. Načež se několik vteřin ozývalo jenom přerývané dýchání; posléze dlouhý, hlučný výkřik, který je přiměl stáhnout hlasitost. Křik pokračoval a mařil ostatním pokusy navzájem se na lince slyšet.

Konečně se ozval Consuelin našťvaný a ublížený hlas. "Předbíháte. Utkání ještě nezačalo." Jenže lord Řemdih už nekřičel a z jeho mikrofonu se ozývalo jen sem tam škrábání a šustění, do kterého se mísilo nějaké pištění, snad poruchy.

Klystron a Elánie měli sluchátka sundaná a slyšeli, jak se křik nese chodbami vteřinu nato, co se ozval ve vysílače. Řemdihův plán byl jasný; dělá pekelný hluk, aby ho lepší hráči snáz našli. Na postavu s bojovou zdatností tři a indexem odvahy a psychické stability pouhých osm vcelku dobrý plán, ale maličko to přehání.

Podivné zvuky pokračovaly ještě pár minut a oni se plahočili k místu utkání, které bylo ve vyšší stoce s podstatně sušším podkladem.

Před nimi promítala Řemdihova čelní lampa nehybnou žlutou skvrnu na strop. Po krajích toho kuzele světla se pohybovaly velké rychlé stíny. Klystron zpomalil a vytáhl meč. Elánie se o pár kroků zpozdlila. "Blížíme se k Řemdihovi," zašeptal Klystron, opatrně postupoval a nevědomky upadl do příkrčeného šermířského střehu. Na konci paprsku své lampy zahlédl rychle se pohybující šedou a hnědou srst a krev.

"Jakmile se přiblížíte, potkani se polekají a utíkají," vykládala Consuela a zběsile ťukala do kláves. "Ale ne úplně bez přemlouvání."

Teď už je viděl jasné. Byli to psi, asi jako němečtí ovčáci, i když dost obtlouští, a měli dlouhé, moc dlouhé a holé ocasy. A kulaté uši. A špičaté pohyblivé čumáky. Ach Bože.

Pár jich odpěchalo, jiní se drželi a zírali rudýma očima kulatýma jako korálky do jeho čelní lampy, a jeden se na něj vrhl. Zběsile máchl tupým mečem a rozbil mu lebku. Ostatní obří potkani se otočili a s kvičením uprchli pryč stokou. Lord Řemdih už nikam jít nemohl, a ať byl Klystron jakkoli zocelený boji, to, co z něj zbylo, bylo tak nechutné, že se na to nedokázal dívat.

"Přišli jste pozdě," prohlásila Consuela. "Lorda Řemdiha ukousali obří kanáloví potkani k smrti."

"Já vím," řekl Klystron. Elánie se neozývala, a tak se otočil a zjistil, že si sedla a otupěle si prohlíží mrtvolu. "Eee... žádám o povolení dočasně opustit postavu."

"Povoluje se. Co se tam děje?"

"Consuelo, tady Fred. Steve... Steva totiž, jak to říct... Steva sežrala tlupa..." Fred Fine pokročil a přejel světlem zvíře s vyhrzlým mozkem, které mu leželo u nohou. "Tlupa obrovských potkanů."

"Bože můj!" vyrazila Elánie. "Co je s Virgilem? Šel se přece vyčurat!"

"Sakra," sykl Fred Fine a začal se rozhlížet po otiscích nohou. Spojovací, Bílý kněz je sám na neznámém místě."

Dvanáctka obřích kanálových potkanů proběhla kolem Bílého kněze a nevšímala si ho. Stál s rybářskými botami spuštěnými od prsou až k pasu a ulevoval si do rozkládající se cívky od toaletního papíru, když tu z mlhy vystřelila masa pištícího hlodavčího běsnění, rozdělila se na poloviny, aby ho minula, a za ním se zase spojila; dlouhé ocasy ho zkusmo párkrát švihly do kolen a pak pádily dál na schůzku s lordem Řemdihem.

Stál tam skoro roztržitě, dokončil, co začal, díval se strnule do točícího se světla před obličejem, zhluboka dýchal a přemýšlel. Pak se ozval křik, on si zase natáhl gumovky, vzpamatoval se, z šikovného ramenního pouzdra vytáhl Žezlo

kosmické síly a napráhl je. Fred Fine a Consuela nedali jinak, než že si s sebou vezme přesvědčivé rekvizity, a tak si vyrobil Žezlo, železnou armaturu obalenou v hliníkové fólii, na jejímž konci byla xenonová žárovka do blesku v masivním skleněném stínidle, napojená na baterie ukryté v držadle. Když se chystali k výpravě, zhasl a "přesvědčil" je tím, že do jejich nepřipravených sític vyslal pár explozivních nachových záblesků. Když Fredu Fineovi vysvětlil, jak to je zapojené, vstoupili do postav a po vysokém točitém schodišti šli do kanalizace. V následujících třech hodinách pak Bílý kněz za pomoci Žezla kosmické síly oslepl, dezorientoval a ochromil tři wampy z planety Hoth, jednoho samuraje, balroga, Darthu Vaderu a libyjskou údernou jednotku.

Začal se brodit zpátky ke Stevenovi a křik ustal. Buď potkani utekli, anebo je Steven po smrti, nebo tomu nešťastnému klukovi někdo pomohl. Virgil se plahočil po stoce, světlo z lampy poskakovalo po vyhozených menstruačních vložkách a tamponech, kondomech, víčkách od šamponů a obalech. Pokoušel se přijít na to, jestli se to opravdu stalo, anebo jestli to je součást hry. Stoky a Consuelino zařikávání už jeho smyslu pro vnímání reality uštedřily pěkných pár ran, a tak teď nevěděl jistě, jestli ty potkany viděl.

Křik nicméně moc nezněl jako dramatická improvizace v podání poblouzněného studenta oboru informační systémy. Zastavil se. Potkani se vracejí! Hledal očima žebřík nebo prostě něco, na co by se dalo vylézt, ale stěny tunelu byly hladké a nepřerušované. Otočil se a běžel tak rychle, jak to jen v těžkých pogumovaných návlecích šlo, brzy zahodil plynovou masku a sluchátka aby se mohl zajíkat a zhluboka nadechovat smradlavého, čpavkem načichlého vzduchu. Potkani ho doháněli. Virgil pátral v paměti, pokoušel se vybavit si, kde tenhle tunel je a kde se větví; pokud se nemýlí, nemá vůbec žádné odbočky – je slepý. Jenže plány se mýlily už i předtím.

Odbočka? Přejel lampou levou stěnu a deset kroků před sebou rozpoznal tmavou skvrnu. Vyrázil k ní. Potkani mu chňapali po kotnících. V běhu se levicí držel stěny a pravou rukou máchal Žezlem. Pak na levé najednou ucítil vzduch a zapadl tam, zakopl o vlastní nohy a padl na bok do odbočky.

Potkan byl na něm dřív, než se stačil vzpamatovat, a tak se vztekle vztyčil a mrskl tělem, až pištící zvíře odletělo ke zdi. Chytl Žezlo oběma rukama a máchl jím jako kosou. Ať už sloužilo k čemukoli, v první řadě to byla tyč s těžkou koulí na konci, a tedy šikovná palice.

Virgil stál zády ke stěně, střídavě vykopával oběma nohama jako krotobaltslávský lidový tanečník, aby ho potkani nepokousali, a zároveň máchal Žezlem. Nato oslepl, protože se dotkl vypínače, který aktivoval silný blesk na konci. Zašklebil se a odvrátil oči, a v tomtéž okamžiku potkani s pištěním couvli. Otřel si z očí pot a sraženou vodu, odhodil si z tváře vlhké vlasy, švihl Žezlem na délku paže dokola a v omračujícím světle si prohlédl protivníky. Shlukli se do půlkruhu proti němu a asi tři metry od něj, při každém zablesknutí se jejich srst na chvíli zaleskla a bulvy blikly jako brzdová světla v dálce. Syčeli a jeden na druhého kníkali a jejich počet neustále rostl. Prohlíželi si ho neústupně a nepřátelsky, ale ani jeden se neodvažoval přiblížit.

Virgil dál máchal Žezlem kosmické síly a druhou rukou šmátral po dolním konci zbraně, na místo, kde instaloval adjustaci rychlosti záblesků. Kroutil opatrně knoflíkem sem a tam a zjistil, že když záblesky řídnu, kruh se kolem něj jako na povel stahuje, takže musel zase zběsile posouvat ovladač k vyšší frekvenci. Na to potkani reagovali bolestně a couvali v jednotlivých záblescích jako na trikovém záběru. Teď se Virgilovo vidění skládalo ze sledu nehybných obrázků, které se vždycky mírně lišily od předchozího; neviděl nic než potkany, desítky potkanů, a všechny ty lesklé purpurové obrázky potkanů se mu bez ustání ukládaly do paměti, až si skoro nic jiného nedokázal vybavit. Povzbuzen jejich strachem znovu sáhl po knoflíku a urychlil záblesky, až najednou potkani překročili nějakou mez; zapletli se v naprosto chaotickém zběsilem klubku a s hysterickou dravostí se pustili jeden do druhého, takže na rozdvojce stok začala náruživá rvačka, políčko po políčku. Virgil vyplašeně a znechuceně zavřel oči, aby si to vyhnal z hlavy, takže najednou neviděl nic než rudé žilky na vlastních víčkách, jak znovu a znovu vyskakují ze žltorůžového pozadí.

Někteří potkani mu vráželi do nohou. Sklonil Žezlo, aby měl blesk mezi kotníky, dal se vést sluchem a hmatem a vzdaloval se od přehrazené rozdvojky stok po nezmapované trase. Pak otevřel oči, dal se do běhu a blesk držel před sebou jako slepeckou hůl. Čas od času narazil na potkana, který se blížil ke zdroji zvuku a běsnění a pak, když si naběhl na sprintujícího elektronika a jeho Žezlo, se svalil v křečích. Brzy ale potkany neviděl žádné a Žezlo vypnul.

Něco ho tlouklo do pasu. Opatrně se ohmatl a zjistil, že to je šňůra od čelní lampy, která mu spadla z hlavy a od té doby za ním drmá po zemi. Ověřil si, že když setře ze skla svinstvo, lampa vrhá přerušované světlo – někde nebyl dobrý kontakt –, takže jakž takž vidí.

Stoka nezanesená na mapě byla relativně úzká. Ohromeně zjistil, že na jejím stropě hustě visí netopýři, zato na dně není nic ze smradlavého slizu, který o různé hloubce pokrýval většinu stok. Místo toho tu byla tenká vrstvička slizovitě tekutiny a mazlavé bílé netopýří guano, které smrdělo, ale nezdržovalo. To bylo nejspíš dobré znamení; stoka určitě někam vede. Zapamatoval si pozici ovladače na Žezle, při které se potkani sesypali na hromádku, pak si hodil zbraň na rameno a šel dál; protože tu nebylo hluboké bahno, měl zvláštní pocit volnosti a lehkonohosti.

Zanedlouho rozpoznal na konci stoky světlo. Rozběhl se a brzy je viděl jasně, bylo asi tak padesát metrů daleko: v prostoru na konci stoky, který byl čistý a bílý a neonově osvětlený. Na plánech nic podobného nebylo.

Pořád byl aspoň třicet metrů daleko, když tu se otevřely dvojité zasunovací dveře v pravé stěně až na konci stoky. Zastavil se, padl a přikrčil se ke zdi chodby, pak si i lehl, protože uslyšel výkřiky. "Hou! Hýýýja! Idzzi!" S takovými a podobnými zvuky vykroukli ze dveří do chodby tři esběčkaři, pak vylezli se zbraněmi v rukou – nebyly to jen pistole, ale rovnou malé automaty. Dva z nich zaklekli na podlaze obličejem ke stoce a vůdce, obrovský předák Správy budov jménem Magrov, si stoupl za ně a nahlížel do stoky skrz rozměrný infračervený zaměřovač své zbraně. Asi v půli cesty mezi Virgilem a esběčkaři se otočil obří potkan a spěchal k Virgilovi. Ozvalo se praskání a zazářilo blikavé světlo ne nepodobné Virgilovu Žezlu a dva tucty střel z automatů rozmázly potkana v dlouhou šmouhu na zemi. Magrov si na hlodavci mršinu posvítí silnou baterkou, ale podle všeho byl Virgil příliš malý, daleko a špinavý, než aby si jej všiml. Magrov v příznačně krotobaltslávském stylu hluchně krkl na znamení, jak hluboce je znechucen, a druzí dva souhlasně

zavrčeli. Pak Magrov pokynul komusi, kdo stál za posuvnými dveřmi.

Do stoky opatrně vyvezli dlouhý kovový válec asi půl metru v průměru a dva metry dlouhý, přivázaný řemeny na těžkém čtyř-koláku. Magrov došel ke skřínce na stěně, klepl hlavní své zbraně do tlačítka a promluvil. "Kontrolní, tady zase Magrov. My dali to na místo jako normálně a dneska jenom jeden ten svinská potvora s ocasem, vy víte. Ted' my jdeme zpátky. Asi se zvrátíme za jedna dvě hodiny."

"V pořádku. Jednotko, návrat se povoluje," odpověděl hlas z krabičky, tentokrát bez přízvuku a chyb. Esbéčkaři prošli posuvnými dveřmi a ty se za nimi zavřely. Virgil tak tak že rozeznal hučení, které se podobalo zvuku výťahu.

Po několika vteřinách se konec stoky pomalu roztoupil a Virgil zjistil, že to vůbec není konec, ale dvě silné ocelové desky, které se zatahují do stropu a do podlahy. Za dveřmi byla velká, jasně osvětlená místnost a v ní několik lidí, kteří chodili sem tam v čemsi, co vypadalo jako jasně žluté pláštěnky, a v dlouhých volných kápích s tmavými umělohmotnými okénky na očích. Tři z nich vyšli ven a rychle provezli čtyřkolák i s válcem dveřmi; další dva nato dohlíželi se samopaly v rukou. Pak všichni ustoupili za dveře a kovové desky zase sjely k sobě a uzavřely stoku. Zůstal ještě pár minut bez hnutí a povšiml si několika dalších věcí: televizních kamer na zdech, které se neustále otáčely na elektricky poháněných kardanech sem tam; chemických pachů, které se vyvalily do stoky, když se dveře zavřely; a spousty ohlodaných a polámaných potkaních kostí poházených okolo na podlaze. Jak Virgil Gabrielsen usoudil, že ze všeho nejmoudřejší bude vrátit se zpátky a čelit obřím potkanům.

Několik dnů po začátku druhého semestru vedení školy konečně přiznalo pravdu o Knihovně a dovolilo lidem z médií, aby si vyfotografovali řady a řady katalogizačních skříněk i s jejich naprosto prázdnými šuplaty.

Pachatelé to provedli o Štědrém dnu. Plex byl téměř prázdný a jeho vchod střežil jediný strážný u turniketů. V osm ráno tam dorazilo deset mladých vlasáčů v esbéčkařských stejnokrojích; koktavě vysvětlili, že jako Krotobaltoslávci se drží juliánského kalendáře a Vánoce už mají za sebou. Můžou tudíž jít dovnitř a vydělat si instalatérskými opravami čtyřnásobné příplatky za práci o Vánocích? Skeptický strážný je vpustil; pokud by neměl věřit Správě budov, tak komu už?

Jak vyšetřila policie, lupiči navezli k lístkovému katalogu všechny kontejnery na kolečkách, které sehnali. S těmi projížděli katalogem, ze všech šuplat vytahovali jističi svorky a obsah sypali do kontejnerů. Čtyři miliony osm set tisíc svazků Knihovny bylo katalogizováno na dvanácti tisících zásuvkách s kartami a prostý výpočet dokázal, že ty může každý, kdo nijak mimořádně nedbá na to, aby je udržel v dokonalém pořádku, naložit do deseti kontejnerů. Ty pak pachatelé odvezli nákladním výtahem k nakládacím rampám a tam přeložili na najatý nákladák, který podle půjčovny nyní zmizel. Muž, který si jej najal, jistý pan Bedřich Engels, neuvedl správnou adresu a číslo telefonu a ukázalo se, že najít jej nebude snadné. Jedinou nedotčenou zásuvkou bylo číslo 11 375, STALIN, Josef, až STALLBAUM, Johann Gottfried.

Knihovna se uchýlila k počítačovému systému. V předešlých Pěti letech začala skupinka udřených katalogizátorů přenášet katalog do počítačového systému, a tak administrativa doufala, že tímto způsobem bude možné zachránit deset procent katalogu. Místo toho narazili na děsivou počítačovou malfunkci, která v poslední době katalog sežrala, vymazala evidenční čísla a hlavní položky a nahradila je debilními vtipy, citacemi těch nejkreténstějších reklam a výklady o pohlavním zaměření výše postavených pracovníků Výpočetního střediska.

Situace nebyla beznadějná; rozhodně se zprvu nezhoršovala. Knihy byly stále racionálně uspořádané. To se ale změnilo, když je studenti začali držet jako rukojmí.

Jedna doktorandka z oboru žurnalistika měla řádku knih, které používala pořád znovu a znovu. Když se ztratil katalog, našla si je po paměti, odnesla je do jiné části Knihovny a schovala je za čtyřmi metry svázaných vydání Nepálské revue bhútánistiky. Pak shodou okolností jedna zaměstnankyně fotokopírovacího oddělení vytáhla svazek Utažské revue teoretické astrokosmologie, která byla v polici právě proti NRB, a schovávačku objevila. Přesunula její obsah na jiné místo knihovny, za padesátisvazkové faksimilové vydání hlavní účetní knihy firmy Parní pošta Brisbane-Surabaya, a. s., které bylo vydáno v roce 1893 a jež od té doby nikdo ani ne-rozřezal. Nato na knihovní nástěnce zanechala vzkaz, že pokud zájemce či zájemkyně o ty a ty knihy touží vědět, kde se nalézají, musí na místo jejich někdejšího pobytu dát padesát dolarů, načež tam posléze nalezne zprávu o jejich nynějším umístění. Vzkaz si přečetlo několik tisíc lidí a o vyděračském figlu napsal i Monitor Monoplexu; byl to tak viditelně dobrý nápad, že se z toho rychle stal rozsáhlý byznys. Někteří lidé si brali jen pár svazků jiní stovky, ale vždy byla technika v zásadě stejná a brzy bylo třeba počet nástěnek před vchodem do knihovního bloku výrazně zvýšit. Podobná praxe byla ovšem možná i před ztrátou lístkového katalogu, ale ta událost jako by všem vzala skrupule ve vztahu ke Knihovně. Ústřední vyhledávací systém byl fuč – tak co na tom sejde?

Držet systém na nohou pomáhalo svobodné podnikání, studenti se totiž dávali najímat jako knižní čmuchalové.

Nepotřebný lístkový katalog začal vypadat jako arabský suk, protože u každé registračky postávali jeden dva podnikatelé a na cedulích hlásali, jaké služby poskytují a za kolik. Paraknihohledači kradli a schovávali knihy, načež předstírali, že k jejich hledání používají parapsychické síly, a dosahovali při jejich hledání úžasných výsledků. Brzy zastínili obchody svých nespirtuálních kolegů. Chtěli vypadat co nejzáhadněji, a tak provozovali působivé rituály; jednoho dne jsem seděl o samotě v horním patře a pracoval, když tu jsem ohromeně spatřil emeritního profesora Humphreyho Batstona Forthcominga IV. se zavázanýma očima, jak jej vede čarodějnice v cvičebním trikotu, která houpe kaditelnici.

Lidé, kteří ukradli lístkový katalog, každý týden vzali jednu kartu a poslali ji poštou do Knihovny. Na lístcích byly křečovitým písmem napsány podmínky výkupního, a to tyto: 1) Univerzita musí být očištěna od S. S. Kruppa a správně rady; 2) škola musí přijímat každého, kdo se přihlásí, a nesmí si účtovat nic za ubytování, stravu ani výuku; 3) Plex se musí stát volnou zónou, kde neplatí žádné zákony a nemají pravomoc úřady; 4) Megaverzita musí přerušit styky se

všemi firmami obchodujícími v Jižní Africe, se všemi firmami obchodujícími s firmami obchodujícími v Jižní Africe – a také se všemi firmami obchodujícími s firmami obchodujícími s firmami obchodujícími v Jižní Africe; 5) škola musí uznat OOP a práva tuleních mláďat.

S. S. Krupp poznamenal, že lístkové katalogy jsou nedávný vynález, v Alexandrijské knihovně žádný neměli, a ačkoli ceteris paribus by radši katalog měl, teď žádný nemáme, takže co se dá dělat, je třeba se obejít bez něj. Jeho postoj vyvolal nesouhlas, vážné otřesení a hlubokomyslné úvodníky v Monitoru, ale po týdnu museli všichni uznat, že Krupp je sice sráč, ale je zbytečné něco namítat.

"Vítáme vás a děkujeme, že jste přišli na demonstraci vrhače hmoty." Casimir Radon se trochu napil vody a urovnal si horolezecké brýle. "Spolek studentů fyziky Neutrino do tohoto přístroje vložil hodně času a práce, většinu přes vánoční svátky, a myslíme si, že to je dobrý příklad, co se dá dělat s penězi na studentskou činnost, když se použijí konstruktivně. Do hajzlu!"

To hodnotil hluchnost svého souseda, Dexe Fressera, jehož stereo bylo elektronickým signálním procesorem průmyslového výkonu. Pro jednou se Casimir neudržel; byl z blížící se demonstrace tak nervózní, že neuvážil, jakou ohavnost, trapnost, sociální zavržení a osobní nebezpečí s sebou nese výlet do sousedního pokoje spojený s žádostí o snížení hlasitosti hudby. Začal bušit na Dexovy dveře ještě dřív, než si mozek uvědomil, co to tělo provádí, a na chvíli zatoužil, aby bušení zaniklo v dunění basové linky vycházející z Fresserových osmnáctipalcových basových reproduktorů. Jenže dveře se otevřely, Dex Fresser vykoukl a tvářil se naprosto dezorientovaně.

"Mohl bys to ztlumit?" požádal ho Casimir. Fresser si uvědomil jeho přítomnost a prohlédl si ho od hlavy k patě.

"Docela mě to ruší," dodal Casimir omluvně.

Fresser si to promyslel. "Ale ty tam skoro nejsi, tak jak tě to může rušit?" Nato se Casimirovi s prapodivným výrazem zdávalo do očí, jako kdyby obrylený Radon byl kapitánem lodi pocházející ze zrcadlové Země na opačné straně od Slunce, což se koneckonců příliš nelišilo od toho, co si opravdu myslel. Rozmrzelý Casimir začal hluchně skřípat zuby a vytvářel tím tolik tepla, že se chrup rozřhával a začal skrz tváře narůžověle zářit. Nato ustoupil do nekonečna jako vesmírná loď při skoku do hyperprostoru a poté se vynořil za Fresserem, aby bylo (díky zrcadlovému efektu) jasné, že vlastně přilétá z téhož směru, kterým odletěl. A právě když se o dva roky později vrátil ke dveřím, hyperprostorová smyčka se za ním zabouchla; Dex Fresser skrz ni přesto na poslední chvíli nahlédl a spatřil rozkošné nachové louky plné květů, prozpěvující Brazilce, špinící zelené fixky a tisíce prázdných krabiček od čaje. Hrozně zatoužil to místo navštívit.

"Rozhodně mě to ruší, když tam jsem. Je ti to jasný?" Člověk, který mu tuhle scénu přehrával, hubeňour v zelených teniskách, se spoustou bedřarů a sloním chobotem zavázaným kolem pasu na dvojité windsorský uzel, zastavil pásku a převinul ji zpátky k Fresserově předchozí replice.

"Ale ty tam skoro nejsi, tak jak tě to může rušit?" Když to Fresser dořekl, Casimir udělal přesně to co minule, až na to, že na nachové louky teď jako shluky bomb dopadaly létající garáže. Hyperprostorová smyčka se zavřela právě tak, aby dovnitř pronikl kus šrapnelu. Prosvištěl Casimirovi kolem ramene a zapasoval se do stěny, načež Fresser poznal, že to byla střela Pershing 2.

"Jasně," ozval se Casimir, jenž teď mluvil skrz suzafon, který měl na rameni a který Dexe Fressera bombardoval bílými laserovými paprsky. "Já vím. Ale pochop, že když u sebe jsem, radši mám klid. V tom to celé je."

Fresser náhle pochopil, že Pershing 2 je ve skutečnosti levý přední jíl kapoty buicku z roku 1957, který zahlédl pohozený na ulici v Evanstonu osmadvacátého července 1984, a že Casimir je ve skutečnosti John D. Rockefeller. "Jak můžeš být kurva tak sobeckej, Človče? To nevíš, kolik lidí jsi zabil?" Nato zabouchl dveře, protože věděl, že díky otřesu ten kus kapoty z buicku spadne Rockefellerovi na hlavu; protože je z antihmoty, po dopadu nic nezbude. Střet proběhl právě tak děsně, jak se Casimir obával. Vrátil se k sobě do pokoje, srdce mu iracionálně bušilo a byl tak naštvaný, že si proslov nenacvičil vůbec.

To, že zkouška odpadla, nebylo vůbec důležité, protože veškeré obecnstvo v Sharonově laboratoři tvořili členové Neutrina, Virgil, Sára, fotograf z Monitoru Monoplexu a já. Ke konci proslovu nicméně vešel S. S. Krupp s oficiálním fotografem a s drobným, skromně vyhlížejícím starším pánem, následkem čehož si Casimir pohnutě strhl brýle a z jeho chování vyšuměly i poslední náznaky klidu. Konečně vybrebtal něco v tom smyslu, jaká je škoda, že Krupp přišel tak pozdě, vzhledem k tomu, že podstatná část úvodu je pryč, a uzavřel to rozhodnutím, že řečnění už bylo dost, takže se podíváme na tu mašinu.

Vrhač hmoty byl čtyři metry dlouhý a postavili ho na dva sražené pevné stoly. Všehovšudy jej tvořil pár dlouhých, rovných paralelních kolejí, obě v průřezu podkovovitého tvaru, přičemž konce podkov byly otočené k sobě a zbývala mezi nimi jen malá mezera. Koreček, který ponese užitečné zatížení, měl na průřezu kosočtverečný tvar a oválný tunel vytvářený dvěma kolejnicemi skoro zaplňoval. Většinu korečku tvořil prázdný prostor, ale vnější plášť byl ze speciální slitiny silně ochlazované kapalným heliem, aby z něj byl dokonalý supravodivý elektromagnet. Když se tento rys spojil se silovým polem generovaným ve dvou kolejnicích, výsledkem bylo, že se koreček držel na magnetickém polštáři vylučujícím tření. Elektromagnety v kolejnicích, které obratně uvinul Virgil, poskytovaly akceleraci – "nakopávaly" koreček i s obsahem od jednoho konce vrhače hmoty ke druhému.

Casimir se viditelně uvolnil, jakmile začal mluvit o technických podrobnostech. Dlouhými kovovými kleštěmi sáhl do obrovské termosky a vytáhl supravodivý koreček, který měl asi tak velikost dvou plechovek od piva. Pustil jej do mezery ve vrhači hmoty.

Když koreček začal nasávat teplo z pokoje, z větracího otvoru na jeho zadní části se na podlahu vyvalily kaskády bílého helia.

Krupp si stoupl blízko a vyptával se. "Jaká je hmotnost střely?"

"Tady mám," zvedl Casimir ze stolu váleček masivní mosazi, "jednokilogramovou hmotnost. Není to vůbec moc, ale..."
"Ne, kdepak." Krupp střelil pohledem po svém příteli, který nakrčil obočí a přikývl. "Vůbec to není malé."
Casimir se nejistě usmál a na znamení díky kývl. Krupp pokračoval. "Jaká je počáteční rychlost?"
Nato se Casimir zatvářil pokorně, neklidně se zavrtěl a podíval se po kamarádech z Neutrína.
"A tak," ozval se zklamaně Krupp, "nic moc, že?"
"Ale ne ne ne ne. To mě špatně chápete. Rychlost je slušná." Nato si členové Neutrína dali dlaně před ústa a tlumeně se rozkejhali a rozesmáli. "Jenom jsem chtěl, abyste se podíval sám, místo abych na vás chrlil spousty čísel."
"No výborně!" prohlásil Krupp s větším elánem. "Nedovolte nám laikům, abychom vám zasahovali do scénáře. Omlouvám se. Tak do toho." Couvl a založil si ruce, jako kdyby měl v úmyslu mlčet hodiny.
Casimir klepl do prázdného korečku a hned se ozvalo ochání a achání, protože nádoba se rozjela hladce po kolejnicích, na konci zastavila, nadskočila a beze změn v rychlosti se nesla zpátky. Vložil dovnitř jednokilogramový mosazný váleček. "Teď to vyzkoušíme. Jak vidíte, na druhém konci laboratoře jsme umístili pohlcovač hybné síly."
"Pohlcovač hybné síly" tvořila desítka centimetr silných čtverců lepenky, které stály jeden za druhým v rámech a mezi nimiž byly pětcentimetrové mezírky, takže vznikla přes půl metru dlouhá sendvičová struktura. Ta byla spolehlivě upevněna na stěně laboratoře ve stejné výšce jako vrhač hmoty. Předtím jsem soudil, že terčem je odpadkový koš, který stojí na podlaze pod "ústím" přístroje, ale teď mi došlo, co Casimir očekává: že závaží proletí sedm metrů, aniž by vůbec ztratilo výšku. "Navrhuji, abyste pro případ, že by se něco stalo, všichni odstoupili," prohlásil Casimir a já jsem maličko znepokojeně pooděšel a navrhl Sáře, ať se zařídí stejně. Casimir naposledy prověřil obvody a pak stiskl veliké červené tlačítko.
Ozvalo se zasvištění, po němž následovaly série staccatových explozí. Dalo by se to zapsat takhle:

ZZIKKH,

ovšem tak, že celý zvuk trvá jen asi čtvrt vteřiny. Nikdo z nás vlastně neviděl nic. Casimir už běžel k pohlcovači hybné síly. Když jsme tam přiběhli všichni, spatřili jsme, že v prvních pěti vrstvách lepenky jsou proraženy dokonale čisté kulaté díry, v dalších dvou rozervané otvory a poslední lepenka se vyboulila a mosazný váleček v ní dole uvízl. Casimir závaží vytáhl kleštěmi a upustil si je do azbestové rukavice, kterou si předtím navlékl. "Po všech těch kolizích je to dost rozžhavené," vysvětlil.

Všichni kromě něj byli jako na jehlách. Dokonce i Neutrinisté, kteří to neviděli poprvé, byli užaslí a co chvíli se hystericky smáli. Sára se tvářila, jako že se jí konečně a dramaticky potvrdila všechna nedůvěra, kterou kdy k technologii chovala. Já jsem se díval na Casimira a došlo mi, jak moc je chytrý. Virgil s úsměvem odešel. Kruppův zakrslý přítel rázoval mezi vrhačem hmoty a terčem, ruce měl sepnuté za zády a nad stříbrem prokvetlým hnědým voussem se mu rozhostoval široký úsměv. I sám Krupp byl ohromen.

"Ježíšku na křížku!" vyrazil a ohmatával díry v lepence. "Zatracenější věc jsem jaktěživ neviděl. Propána, chlapče, jak jste to dokázal?"

Casimir znejistěl. "Provedli jsme to podle Sharonových plánů," odpověděl nevýrazně. "On se postaral o magnetické pole. Já jsem to jenom aritmeticky dokončil. Zbytek je holá strojařina. Na samotném přístroji není nic složitějšího."

"Muselo to být tak výkonné?" zeptal jsem se. "Ne že bych kritizoval, moc to na mě zapůsobilo. Ale nebylo by snazší sestrojít to pomalejší?"

"No... to jistě, ale nebylo by to tak užitečné," namítl Casimir. "Technické možnosti přístroje se ukážou, až když to sestrojíte dost rychle, aby se to dalo používat k praktickým účelům – to jest k vystřelování nákladů rudy a minerálů z měsíčního povrchu k orbitální zpracovací stanici. Pro přístroj s menší rychlostí bychom mohli použít místo magnetického pole vzduchových polštářů, ale na tom není nic zvláštního."

"Tak jaká je počáteční rychlost?" zeptal se Kruppův host, který se vynořil vedle mě. Prohlásil to tiše, rychle a s australským přízvukem. Když jsem se na něj podíval, došlo mi, že to je Oswald Heimlich, předseda správní rady Americké megaverzity a jeden z nejbohatších lidí ve městě – a zakladatel Heimlich Freedom Industries, obřího podniku vyrábějícího vojenskou techniku. Casimir podle všeho nevěděl, kdo to je.

"Počáteční rychlost korečku je sto metrů za sekundu, tedy asi tak dvě stě dvacet mil v hodině."

"A jak se to dá zvýšit?"

"Zvýšit?" Casimir se na něj překvapeně zadíval. "Vlastně... pro větší rychlost musíte postavit další jako tenhle a..."

"Ano. A napojit je. Já vím. Jsou propojovatelné. Ale jak se dá zvýšit akcelerace přístroje?"

"Tady narážíme na dost velké technické problémy. Bylo by potřeba drahé elektronické zařízení schopné vyrazet velice rychle veliké energetické pulzy. Zvládly by to obrovské kapacitátory nebo specializované energetické zdroje."

Heimlich pozorně naslouchal a bez ustání přikyvoval. "Nebo generátor, který čerpá energii z řízené exploze."

Casimir se usmál. "To je ale náhodička, že tohle říkáte. Najdou se lidi, co spekulují o tom, jak vyrobit maličké přenosné vrhače hmoty s právě tímhle druhem pohonu – chemickou explozí – a použít je k vrhání výbušných nábojů a podobně. Říká se tomu..."

"Magnetická puška. Správně."

Casimir si pomalu spočetl jedna a jedna. "Hm? Aha. Rozumím. Takže vy chcete vědět, jestli bych dokázal sestrojít... v zásadě magnetickou zbraň."

"Jistě. Jistě," vyrážel Heimlich agresivním, štekavým hlasem. "K čemu je výzkum bez praktického využití?"

Otázka zůstala viset ve vzduchu. Slovo převzal mnohem klidnějším hlasem Krupp. "Casimire, jistě chápete, že při pokračování v tomto výzkumu – a začal jste mimořádně slibně – budete potřebovat podporu zvnějšku, a to mnohem výraznější. A ať už je dolování na Měsíci jakkoli dobrý nápad, nikdo takový výzkum financovat nebude. Zato

magnetické pušky, ať už se vám zamlouvají nebo ne, mají okamžitý význam, který bude granty přitahovat. Snažím se jen upozornit, že spojit výzkum se zájmy obrany státu je ve dnešním klimatu nejlepší způsob, jak získat finance. A došlo mi, že pokud byste chtěl tady u nás založit specializovanou laboratoř, aby šly práce kupředu, nejspíš získáte víc než dostatečné finanční prostředky."

Casimir se konsternovaně podíval dolů na rozbité lepenky.

"Nechci odpověď hned. Ale pečlivě si to promyslete, synku. Když odvádíte takovouhle práci, nevidím důvod, proč byste měl uvážnout na připitoměných přednáškách. Kdykoli mi zavolejte." potřásl Casimirovi rukou, Heimlich vystříhl s úsměvem mírnou spastickou úklonu a oba odešli.

ÚNOR

Sára složila funkci prezidentky Studentské vlády k prvnímu lednu. Na demonstraci vrhače hmoty si jí S. S. Krupp jednoduše nevšímal, což jí vyhovovalo, protože nijak netoužila mu to obšírně zdůvodňovat.

Co se týče Prckovy smrti, kosa na kámen jaksi nepadla, i když Sára i Hyacinth pořád čekaly. Když našli jeho tělo, bylo v obzvláště bídném stavu, a i kdyby někoho napadlo hledat otvory po kulkách, asi by je nenašel. Městská policie podnikla jednu z vzácných výprav do Plexu a prohlédla si rozbité okno a proudem zabitého studenta na podlaze, ale Teroristé podle všeho uklidili všechnu krev a další stopy po konfliktu; krátce řečeno, postarali se, aby to celé vypadalo jako totálně smolná opilecká patálie, kterýžto typ byl městským policajtům důvěrně znám.

Teroristé se chtěli pomstít sami. Nikdo z nich neměl souvislejší představu, co se vlastně stalo. Dokonce i dva přeživší svědci měli na tu událost jen matné, traumatické vzpomínky a nebyli s to říct víc, než že to mělo něco společného s dívkou oblečenou jako klaun.

Jakmile se ke mně doneslo, že Teroristé pátrají po někom, komu říkají Klaunka, pozval jsem si ji k sobě a popovídali jsme si. Věděl jsem, jaký měla kostým. Chápala sice, proč se o to zajímám, ale najednou zaujala chladný, smutný a rezervovaný postoj, který jsem u ní jaktěživ nezaznamenal.

"Tu noc se staly vážné moc, moc příšerné věci. Ale já jsem v pohodě a Hyacinth taky –jasné? A máme v plánu se vynasnažit, aby to tak zůstalo."

V pořádku. Já jenom..."

"Já vím. Ráda bych ti toho řekla víc. Strašně ráda. Ale neřeknu, protože máš určitou úřední zodpovědnost a patříš mezi ty lidi, kteří povinnosti plní, takže kdybys něco věděl, bylo by to pro tebe břemeno. Snažil by ses nám pomoci –jenomže to nejde. Chápeš?"

Trochu mě vyděsilo, kolik je v její osamělosti síly. Navíc jsem byl celý pryč z toho, že ona ochraňuje mě. Nakonec jsem pokrčil rameny. "Nejspíš vcelku víš, co děláš," odušil jsem, protože tak mi to připadalo.

"Má to hodně společného s tím, že skládáš funkci, ne?" pokračoval jsem. Sárův moje diplomacie mírně otrávil, a to z téhož důvodu, proč měla vadit S. S. Kruppovi.

"Bude, já k odstoupení nějaké třeskuté důvody nepotřebuju. Plýtvám časem na zbytečnou práci, která mě nebaví, a zjistila jsem, že ten čas se dá věnovat podstatně lepším věcem, takže to složit musím." Zkroušeně jsem přikývl a ona se poprvé uklidnila natolik, že se zasmála.

Na odchodu mě dlouze platonicky objala, a já, když cítím potřebu lidského tepla, si na to objetí vždycky vzpomenu.

Po dvouhodinovém výpadu autobusem do K-martu na předměstí sehnaly brouzdaliště a zahradní hadici. Hyacinth bazének nafoukla uprostřed Sárinů pokojů a Sára natáhla hadici po chodbě k umývárně a začala napouštět teplou vodu. Jakmile byl bazének dost plný a napěněný, stáhly hadici, zamkly dveře a zalepily všechna okna novinami a všechny škvíry kolem dveří ucpaly ručníky a zalepily páskami. Zapálily pěkných pár svíček, ale když přivykly šeru, většinu pak zase sfoukly. Veleláhev šampaňského byla zabořená v ledu, voda byla teplá, noc mladá. Atmosféru velice rušila Hyacinthina čtyřiačtyřicítka, a tak ji Sára založila do registračky pod P jako pistole a obě se tomu něco nasměly. Kolem čtvrté ranní Hyacinth k Sárině spokojenosti zadřímala. Sára si dovolila ji na chvíli napodobit. Pak ale vytáhla Hyacinth na koberec, usušila ji a vyvlekla na postel. Spaly až do čtyř třiceti dvou odpoledne. Do okna ťukalo mrholení. Hyacinth prořízla v okenní síti škvíru, vystrčily hadici ven a všechnu vodu z koupele vypustily dolů na stěnu Plexu. Snědly všechny banánové placičky od Sáriny maminky, dvaatřicet sušenek, tři misky křupek, kbelík jahodové zmrzliny, vypily hodně vody. Pak jedna druhé vydrbaly záda a šly zase na kutě.

"Strašně mě otravuje pořád si tu osmatřicítku pucovat," prohlásila v jednu chvíli Sára. "V té boční kapse batůžku nabírá spoustu svinstva."

"Dobrý důvod mít jednočinnou zbraň," poznamenala Hyacinth. "Když je špinavá, nemusí se toho tolik stát."

Po dlouhé době Sára dodala: "To je mi chlapáctví. Povídat si o zbraních."

"Ono to asi je pravda, zbraně jsou chlapácká záležitost. Ale taky to jsou zbraně. Vlastně primárně to jsou zbraně."

"Pravda."

Debatovaly také o zabíjení lidí, protože poslední dobou se z toho pro ně stalo významné téma.

"Někdy není na vybranou," konejšila Sára Hyacinth, která jí tiše plakala do ramene. "Hele, za císaře Konstantina lili pachatelům znásilnění do krku horké olovo. A to byl promyšlený, dohodnutý trest. Ty jsi to udělala v náhlém hnutí myslí."

"Nojo. Navlíkla jsem si ochranný pomůcky, nabíla si, vystopovala jsem je a jednoho jsem odpráskla – tomu říkám náhlý hnutí myslí."

"Co na to mám povídat. Jestli si to někdo někdy zasloužil, tak to byl on."

Po chodbě se kolem Sáriných dveří přepotáceli tři Teroristé prozpěvující si "Smrt Klaunce!"

"Nojo, jasně," přestala Hyacinth popotahovat. "Na beton. Nemůžu se tím trápit věčně. Jenže oni dřív nebo později přijdou na to, kdo ta Klaunka je. A pak dojde zase na násilí."

"Lepší aby používali násilí proti nám," utrousila Sára, "než proti lidem, kteří ani netuší, co to násilí je."

Ten semestr si Sára hlavně usilovně dávala pozor. Mělo to větší smysl než to, co provozovala většina nás ostatních, ale zrovna život plný událostí to nebyl. Ve stejné době jiný, velice odlišný student Americké megaverzity vedl stejný boj, který Sára právě vyhrála. Ten student prohrál. Příběh jeho porážky je melancholický, ale mnohem zajímavější. Pro zhodnocení situace, pro určení toho, nakolik blízko pádu se Plexor ocitl, byla důležitá každá drobnost. Do očí bijící věci, četné přechody z Technologického vesmíru do Magického vesmíru, ty bylo hračkou detekovat, ale důkazy o schylujícím se Zhroucení bylo lze najít jen v maličkostech. Jeden rozvod studené vody navíc, to bylo důležité. Co náhle způsobilo takovou závalu na plexorském potrubí, které bezchybně fungovalo tisíc let? A či blahodárná ruka přepnula z jedné trubek na jinou? Jaké proroctví je třeba najít v tom, že Věci pozemské si našly cestu do zkušebního provozu Shekondarova? Není na spadnutí nějaká velká událost? Člověk si nemůže být jist; odpověď se určitě skrývá mezi věcmi sotva znatelnými. Proto dotyčný člověk strávil jako osamělý divotvůrce mnoho dnů toulkami po chodbách Plexu, díval se, pozoroval, pomíjel semináře a přednášky, které se staly tolik triviálními.

Za pomoci ochotného poručíka MARSu si mohl prohlédnout laboratoř, kde probíhaly tajné experimenty s magnetickou puškou. Našel tam vyspělé specializované energetické zdroje z Heimlich Freedom Industries. Poručík, po čtyři roky člen Neutrína, zapojil výstup z jednoho zdroje na osciloskop a ukázal mu velice vysokou a ostrou špičku proudu, kterou přístroj dokázal vyrazet – přesně takové impulzy potřeboval superrychlý vrhač hmoty k tomu, aby zátěž explozivně akcelerovala až ke konci. Také zhlédl zkoušku nového elektromagnetu. Byl mnohem větší než ten, který použili pro první vrhač hmoty, navinutý z kilometrů jako vlas tenkého měděného drátu a ochlazený trubkami s nemrznoucí směsí. Ke zkoušce magnetu vyrobili jen krátké koleje. Opatřili je korečkem, který měl nést závaží pouhých deset centimetrů! Díval se, jak neviditelné nakopnutí z magnetu udělilo korečku vysokou rychlost, až na konci kolejnic vrazil do nárazníku; těžké závaží vystřelilo, prasklo do plachty natažené asi metr a půl daleko a spadlo do krabice s ústřížky molitanu. Stejný příznak, jaké vídal všude. Neskladný měsíční důlní stroj se pod vlivem Shekondara Strašlivého proměnil v mocnou zbraň, jež bude mít pro síly Dobra značnou hodnotu.

Poručíka na místě povýšil na kapitána. Rád by zůstal a dál se díval, ale měl za sebou těžký den, byl vyčerpaný – a když stál u dveří, jako by se jeho mozek na okamžik naprosto zastavil.

Klystron Napichovač byl Klystronem Napichovačem, pouze když se nalézal v Magickém vesmíru. Po zbytek doby byl Chris, systémový programátor – velmi nadaný, energický, mladý a hezký terminálový žokej, kterého v té obrovské, soběstačné a z vesmíru do vesmíru přeskakující kolonii jménem Plexor považovali za nejlepšího systémáka vůbec. Občas Plexor prošel Ústřední rozdvijkou, titánskou prostorovou smyčkou, a vstoupil do Magického vesmíru, čímž se zásadně změnily všechny vlastnosti reality. Sama struktura Plexoru sice v takových chvílích doznala pramalých změn, ale vše, co obsahovala, se zvrátilo ve svou magickou, předtechnologickou dobu. Ze střílných zbraní byly meče, ze studentů prvního ročníku skučící divoši, z časopisu Time se stal ručně psaný svazek vázaný v jemné kůži a z programátora Chrise... zkrátka z nesmírně nadaných lidí, jako je on, se stávali kouzelníci, mistři meče a hrdinové. Čím byli chytřejší – čím silnější bylo jejich postavení v Technologickém vesmíru –, tím oslnivější byla jejich šermířská zdatnost či tím pronikavější jejich kouzla. Je zbytečné říkat, že Klystron Napichovač byl vskutku velice významný hrdina, šermíř i mág.

Ale Plexorští samozřejmě měli sklon taková být. Když Plexor započal, byli do něj vpuštěni jen ti nejpokročilejší, a tak se dnes jejich vzdálené potomstvo zcela přirozeně vyvinulo k naprosté výjimečnosti. Z těch šťastlivců, kteří byli vybráni pro Plexor, jen ti nejprizpůsobivější měli dost silný žaludek, aby mu přivykli, aby jednou za měsíc zjišťovali, že se jejich vodní matrace proměnila v haldu medvědích kožešin. Klystron/Chris Plexor s oblibou brávil jako tlakový hrnec určený k tomu, aby člověka vývojově posunul kupředu.

Jenže ani ten nejdokonalejší stroj nelze izolovat od křehkosti a pitomosti lidského mozku. V raných dobách Plexoru všichni věděli o Ústřední rozdvijce, uznávali rozdíl mezi technologií a magií a chovali se dost ukázněně na to, aby se rozdělení zachovávalo. Nicméně v několika posledních generacích i na toto dokonalé místo dospěla ignorance a začalo Zhroucení. Nedávným generacím Plexorských chyběly nadšení i zápal předchůdců, ba projevovali nevědomost, která byla leckdy až ošesná; poslední dobou začalo být běžné tvrdit, že Plexor vůbec není samovolně se vyvíjející ekosystém, že to ve skutečnosti je planetoidní struktura vázaná do konkrétního vesmíru. Pravda, Plexor se příležitostně zhmotňoval na pevné zemi, v obrovském městě či v barbarské říši. Jeho tvůrci, příslušníci Gildy kouzelníků a mágů, kteří působili prostřednictvím Keldorovým z různých oddělených vesmírů, mu dali vzniknout jako takovému, aby byl v jakémkoli prostředí soběstačný a obyvatelný, a dali mu jaderný energetický zdroj, který vydrží navěky. Nicméně domnívat se, že jde o jediný konkrétní svět, to byl projev tak vážné slepoty k realitě, až to vlastně znamenalo, že do rafinovaného společenství technokratů si našel cestu primitivismus. Jedním slovem to bylo Zhroucení, zamlžení hranic, a dotyčné hranice mezi vesmíry byly natolik jemné, že pouhá nevědomost jejich existence, pouhé Zhroucením řízené myšlení a pouhé Zhroucení vytvářející chování stačily, aby se otevíraly drobné Průsaky mezi Magií a Technologií a aby se generovala nečistá Křížení těchto dvou protiv. Povinností zbývajících strážců Staršího vědění, jako byl Klystron/Chris, bylo vymítat taková křížení a navracet dvěma existencím Plexoru někdejší čistotu.

V pouhých několika posledních týdnech začaly být Průsaky běžné a Křížení všudypřítomná. Barbaři nyní nestoudně vysedávali u počítačových terminálů ve Výpočetním středisku a za denního světla se dojemně pokoušeli spouštět programy, jež byly tak prolezlé chybami, že ani nešlo zkompileovat, a nedávno ulovená kořist jim ležela v krvi u nohou a čekala na rozen. Obrovští potkani z jiné skutečnosti se volně proháněli stokami mocné technologické civilizace a systémový analytik Chris všude nacházel špinu a pohozené kosti s vysátým morkem, rozbitá svítidla, čmáranice, hluk, nevědomost. Sledoval ty události, ještě nebyl ochoten uvěřit, co věští, a brzy si pro odhalování Průsaků vypěstoval šestý smysl. I to samo bylo svým způsobem projevem Křížení; v technologickém vesmíru je šestý smysl vědecky

nemožný. Jeho nová intuice dávala tušit, že schopnosti Klystrona Napichovače prosakují do vesmíru, do kterého nepatří. Klystron/Chris si to uvědomoval, a aby se před nevědomostí uchránil, uznal za moudré zvolit si neformální krycí jméno Fred Fine.

To, co se blíží, sám před sebou popíral až příliš dlouho. I přes svůj svrchovaný intelekt se váhal smířit s tím, jak obrovský je jeho osobní význam.

Až do bitvy v jídelně; tehdy náhle pochopil, jak temné zítřky čekají Plexor a jej samého.

Stalo se to u večeře. Pro většinu lidí, co v jídelně byli, to neznamenal víc než dortovou bitvu, ale "Fred Fine" to cítil jako mnohem významnější jev, jako počáteční šarvátku blížící se války, jako bajt strategických dat, který je třeba pečlivě promyslet.

Přemýšlel o nějaké abstraktní programové struktuře a nepřítomně přesunoval nepoj menová telnou bílkovino-škrobovou substanci z tácu do úst, když tu do jeho vědomí pronikl pocit cizosti a rozptýlil jeho myšlenky. Když vzlédl a zpozorněl, také si uvědomil, že a) jídlo je úžasně, b) v jídelně je plno lidí a hluku a c) je obklopen samými Prúsaky. Byl teď ve střehu jako Klystron před utkáním, a tak přejížděl očima jídelnu, hledal bezpečný kout (kouty měla jídelna pouze čtyři, a tak byly velice ceněné) a cpal si výtisk z počítače do bezpečí velké aktovky se zámkem. Zrakem sice minul v několika vteřinách stovky tváří, ale cosi mu umožnilo věnovat se pouze několika: osm deset lidí s dlouhými vlasy a výstředním oblečením, kteří se evidentně ohlíželi jeden po druhém a nevěnovali si hald jídla, jež měli navržené na plexisklových tácech. Klystronův šestý smysl umožnil Chrisovi, aby z lidské motanice vytežl hluboce skrytý rys, který je jistě významný.

Postavil se do rohu, vtiskl si do paměti rozmístění těch lidí a přepnul na dálkové vyhledávání, při kterém se dal vést tím, kam míří jejich napjaté pohledy. Sjel očima k údajům na svých hodinkách s kalkulačkou a zaznamenal, že je jen pár vteřin po šesté odpoledne. Netrpělivě si prohlédl své subjekty a povšiml si, že se teď všichni dívají na jediné místo: k nádržce s mlékem poblíž středu jídelny, kde stál výjimečně vysoký vymaštěnec s černou krabičkou v ruce!

Pronikavě modře se zablesklo, až se strop nakrátko rozzářil – tou černou krabičkou byl elektronický blesk –, a propuklo peklo. Jeho zorným polem prolétaly projektily všech tvarů a barev, škrobovitě se rozprskovaly na stolech, sloupech a na lidech. Najednou se rozlehl křik a kdosi převrhl celý dlouhý stůl, takže stovky porcí manicotti a pomfritů sklouzly nešťastníkům sedícím na té špatné straně do klína. Oběti už jen spatřily, jak se pachatelé obracejí a mizí v davu večerejícího studentstva, a tak nemohly zareagovat jinak než házet jim do vzdalujících se zad plné hrsti horkých těstovin. Po prvním návalu hluku a dění se jídelna na chvíli uklidnila, protože všichni se otočili ke zdroji zmatku. Pak většina diváků spatřila, že jim kolem hlavy letí dávky jídla, a tak se ke vřavě přidala. Teroristická část jídelny jako by to očekávala a vmísila se do dění s hulvátstvím, jaké je jinak k vidění jen na reklamách na pivo. Od řady stolů usilovně prchaly k východům hezky oblečené dívky, ale většinou nebyly dost rychlé, aby zabránily zničení oděvních součástí za stovky dolarů na osobu. Mnohé se s pištěním uchýlily do lůna svých patronátních teroristických organizací.

Frendici otevřeli nádržku s mlékem, vytáhli těžký umělohmotný sáček s nasbíraným škraloupem a mrštili jím doprostřed toho, co dosud bylo neformální schůzkou studentů klasické filologie. Výsledek byl ohromující.

Klystron/Chris stál klidně a bez hnutí ve svém rohu, aktovku držel jako štít a vše pozorně sledoval. Na postupující rvačku byl sice zajímavý pohled, ale jistě nebyla tak významná jako chování jejich původců a reakce zaměstnanců jídelny.

Někteří z členů strůjcovské organizace byli v zájmu své ochrany nuceni okamžitě prchnout. To byli agenti provokatéři, ti, kdo převrhávali stoly a házeli tácy, a svou roli už sehráli. Zbývali pozorovatelé, ti stáli na pečlivě zvolených místech kolem stěn jídelny a dívali se velice podobně jako Chris. Někteří pořizovali levnými fotoaparáty snímky.

Dali se do toho horlivěji až asi po patnácti vteřinách, když začal odvetný úder. Kuchaři a číšníci se okamžitě vrhli ke dveřím do kuchyní a výdejen a zablokovali je, protože tyto průchody nyní hrály roli skladů munice. Dvojice urostlejších kuchařů vyrazily kupředu a zatahovaly skládací přepážky, které dělily jídelnu na čtyřadvacet sekcí. Zároveň se osmačtyřicet dalších zaměstnanců jídelny oblečených do ponč a s maskami na tvářích organizovaně rozptýlilo. V každé sekci jeden z nich vyskočil na stůl a megafonem nabádal studenty k rozumu a druhý čelil těm nejčinnorodějším rváčům. Výhled Klystrona/Chris se rázem omezil na to, co viděl ve své nevelké sekci.

Kromě jiného spatřil osm členů teroristické skupiny Roye G. Biva, jak převrhávají stůl, na kterém stojí zaměstnanec jídelny, takže se tento muž rozplácl na tukem a kečupem hustě potažené Podlaze na všech čtyřech. Jeho kolega doklouzal za ním a opřel se o něj zády, aby se navzájem kryli proti Teroristům, kteří se shlukli a hrozivě něco huhlali. Klystron/Chris poprvé pocítil hysterické a napůl chorobné vzrušení z blížícího se násilí a začal se podél stěny sunout ke strategicky výhodnější pozici.

Jeden z Teroristů zašel do rohu, k místu, kde se protínaly posuvné přepážky, a zablokoval tak jedinou únikovou cestu. Muži uvnitř nejistě couvali, ženy se tiskly ke zdem a seděly na zemi a snažily se dělat neviditelné. Pak se Roy G. Bivisté pohnuli; dva se vydali ke stojícímu zaměstnanci, jeden k tomu druhému, který se s promáčknutým megafonem v ruce stále ještě štrachal na nohy. Klystron/Chris najednou vykročil, z aktovky vytáhl drobnou zbraň a stiskl spoušť. Byla to oslepovací pistole, která vytváří explozivně silný světelný záblesk, jenž oslní útočníky. Všichni, kdo stáli před ní, strnuli. A zatímco si přikládali dlaně k očím, on vytáhl svůj bajonet z války Severu proti Jihu, zabodl ho do záhybu v posuvné stěně, škuhl jím dolů a vytvořil dvoumetrovou trhlinu. Pak šel v čele taktického ústupného manévru do vedlejší sekce, v níž relativně panoval pořádek.

Zdejší činovníci neměli náladu na žerty. Ke Klystronovi/Chrisovi vykročil s vraždou v očích podsaditý muž středního věku v hnědém obleku. Zadržel ho sbor protestujících hlasů, jimiž mu uprchlíci dali jasně najevo, že skuteční rušitelé pořádku jsou vzadu. Právě tak se Klystron/Chris vyhnul hrozbě, že by se mohl některý z těchto vážně Křížením postižených činovníků dozvědět jeho neformální krycí jméno.

Jaký to ale mělo strategický význam?

Věděl, že to provedli Barbaři. Skrývali sice své nahrbené postavy a příliš dlouhé paže pod moderními obleky, ale on jejich pravou podstatu poznal podle sukovitých jizev, jež se táhly podél jejich těžkých přečnívajících obočí, a podle šňůr hlodavčích lebek, které nosili na krcích. Kdyby nebylo fotografií, možná by usoudil, že šlo pouze o bezúčelný projev divošského pohrdání řádem. Podle fotografií však bylo jasné, že u tohoto nepokoje šlo o průzkum bojem, který řídil vyspělý strategický mozek zajímavý se o obranné prostředky jídelny. Z toho pak nutně plynulo, že se schyluje k ofenzívě, jejímž terčem bude samotná jídelna. No ovšem! Vždyť je tu dost dlabance, aby to uživilo vcelku početnou údernou jednotku celé roky, pokud se rozumně určí denní dávky; byl by to tudíž významný cíl pro vzbouření, kteří mají v plánu dobýt a držet velké části Plexoru. Ale proč? Kdo za tím stojí? A jak to jde Dohromady s dalšími posly katastrofy?

Bylo nebylo, jeden Sárin přítel se zálibou v matematice odhadl, jak velká je možnost, že u večeře narazí na některou Vzdušnici –konkrétně ani ne jedna ku dvaceti. Jako obvykle se nesnažil být otravný nebo trapný, ale přesto by Sára byla radši, kdyby se dočkala uspokojivějšího vysvětlení, proč se nemůže svých zatracených sousedek stále zbavit. Jedna ku dvaceti, to bylo optimistické. Někdy si myslila, že po cestě rozmístí uji hlídky, aby zaznamenávaly, kolik standardů chování porušila, anebo ji doháněly k šilenství vyptáváním se, proč doopravdy složila prezidentskou funkci. A tak ji sice otrávil, ale nepřekvapilo, když se jednou ocitla u večeře s Máří Meeganovou, Mariinou vzdálenou sestřenicí a s Toni. Po raketbalu byla vláčná, a tak se při cestě jídelnou nesnažila detekovat výmluvné lyžařské kukly. A jak tak tančila po špičkách a protahovala se bokem k čemusi, co vypadalo na prázdný stůl, zranitelné místo v její obraně si našlo roztomilé vypísknutí odkudsi blízko zprava. "Sáro!" Byla příliš pomalá, než aby ji napadlo předstírat, že to neslyší, podívala se tam a spatřila, jak se k ní s očekáváním dívají tři barevně sladěné lyžařské kukly. Nenáviděla je a nikdy, nikdy už je nechtěla vidět, ale také věděla, že dodržovat jednou za čas společenské normy má svůj význam, chce–me–li odvrátit nenávist a bůhvíjaká odvetná opatření. A rozhodně netoužila, aby si ji někdo dal dohromady s Klaufkou. Proto se usmála a posadila se k nim. Na příjemnou večeři to nevypadalo, ale Sárin systém podpory konverzace fungoval aspoň tak dobře, aby se dostala přinejmenším k salátu.

Lyžařské kukly se od počátku druhého semestru dostaly do značné obliby a obzvláště svou užitečnost prokázaly při požárních nácvičích. Vzdušnice přišly na to, že šije mohou natáhnout už při prvním zadrnčení zvonku a stihnout to dolů dřív, než se zaplní všechny bary, a když se pak zase vrátily na pokoje, nemusely se před odchodem do postele vůbec odlišovat. A pak, jednoho lednového dopoledne, si jistá módně odvážná Vzdušnice vzala kuklu na přednášku od devíti hodin a tvrdila, že to za to stojí, a ostatní Vzdušnice s tou ideou začaly experimentovat. Ty méně mohovité tvrdily, že lyžařské kukly šetří spoustu peněz za kosmetiku a péči o vlasy, všechny pak byly pryč z toho, jak jsou kukly příhodné snadno se perou a nabízejí neomezené možnosti barevných kombinací. K módě se přidaly i rubáškovité, amorfni šaty; k čemu nosit něco vypasovaného a nepříjemného, když nikdo neví, kdo jste?

Povídat si s Máří, Nicci a Toni přirozeně nebyla taková hrůza, ale Sára se předtím cítila nezvykle svěží a čistá, měla jedno ze svých nejmilejších jídel, ten večer se chystala s Hyacinth na koncert a doufala, že den se vyloupne bez chyby. Horší než to, že s nimi mluvila, bylo, že se musela usmívat na proud kolínskou navoněných a fěnem vyfoukaných Teroristů, kteří za Vzdušnicemi chodili svou zvláštní krivonohou chlapáckou chůzí a které lyžařské kukly přitahovaly jako domovní požár teplem naváděné střely. Někteří se příhradli za Máří a ostatní a žertem je při jídle šimrali. Sára věděla, že dívky si varovány být nepřejí, a tak jen zvolna v ústech převalovala manicotti a nabručeně se Máří dívala přes rameno, jak se ti mladí samci s přehnanou kradmostí sunou kupředu a ohýbají prsty jako kleštičky. Věděla, že dokud tihle lidé povedou oddělené životy, musejí podobné věci dělat, aby měli vůbec nějaký styk s příslušníky opačného pohlaví. Aspoň byli stylovější než Teroristé z prvního ročníku, kteří rozhovor se studentkami téhož ročníku zahajovali většinou tím, že jim vylili pití na hlavu. Hovor tudíž přerušovalo hodně přestávek, v nichž teroristické prsty šátraly ve slabinách Vzdušnic, načež následovalo kýžené pištění a pohihňávání.

Nehledě na to se "holkám" dařilo vést hovor o jejich studijních oborech. Sára měla jako hlavní obor angličtinu. Máří měla sestřenku, která také studovala angličtinu a při tom se seznámila s moc fajn studentem oboru obchod. Máří studovala specializaci výchova ke koníčkům. Toni byla v oborové zemi nikoho. Nicci dělala na jiné škole sociologii. Pak začala bitka.

Mezi zahajovací salvou a okamžikem, kdy Teroristé utvořili kolem jejich stolu obranný kruh, se ostatní chovali důstojně a sotva se pohnuli. Sára chvíli nehybně seděla, pak se probrala a vklouzla pod stůl. Odtud viděla spoustu manšestráků, maskáčů, značkových džín i bavlněných kalhot a také si všimla, když se začaly zatahovat přičky. Jakmile se tak stalo, vynořila se, hlavně proto, že chtěla zjistit, komu patří hnědé polyesterové nohavice, které tak čile tančily po místnosti. Teroristé ji úslužně podrželi, pomohli jí vstát a vyptávali se, jestli "v tom zmatku" neztratila lyžařskou kuklu.

V hnědém trojdielném obleku nevězel nikdo menší než doktor Bartholomew (Vombat) Wiedlitschek, ředitel Stravovacích služeb, který se poté co mu tortilový lupínek vnikl do lebky, zotavil a byl povýšen na zasloužilého ředitele. Nikdo nevěděl, odkud pochází – že by Tibet? Kurdistan? Habeš? Čerkesko? Jeho oběti mu od nehody říkaly Vombat Drancovník. Většinou to byli neuvážliví moulové, kteří porušili pravidla jídelny, takže zjistili, že je sešel chvatem pradávného bosenského či tuniského bojového umění, jenž zkratoval všechny hlavní body jejich nervové soustavy, a že na ně řve s přesvědčivým přízvukem, který poprsává jako hovězí flákota na rozžhaveném roštu. Někteří jej obviňovali, že nehody zneužívá, aby se mohl chovat jako šílenec, ale nikdo nepochyboval, že je našťvaný jako pes. Když Wiedlitschek spatřil, že usměvaví Teroristé vytáhli zpod stolu někdejší prezidentku, pustil poslední oběť, dorychlobruslil po masném linoleu až k ní a rajčatovou omáčkou pokecané paže rozpínal jakoby v prosbě. Sára si uvolnila ruce a o krok couvla, ale on zastavil, neobjal ji a vykřikl: "Sáro! Vy tady? Znamenává to, že patříte k těm... k těm teroristickým sráčům? Prosím, řekněte, že ne!" Prosebně se jí díval do očí a na vražedně zarudlém obličej se jasně

zvýraznila bílá jizvička na čele. Sára polkla a rozhlédla se, protože si uvědomovala, kolik lyžařských kulek a Teroristů se na ni dívá.

"Vlastně ani ne, jenom jsem tu seděla vedle u stolu. Chlapci mi jen pomáhali. Je to ostuda. Hlavně doufám, že teď nezačnou esbéčkaři stávkovat."

Na obličej Vombata Drancovníka se při pouhé zmínce o něčem takovém objevil ztrýzněný výraz; couvl, vykroužil pírnetu, začal rázovat kolem jejich podseky jídelny a oblažoval Sáru vzteklým a frustrovaným proslovem. "Já... já prostě nevím, co propána udělat. Udělávám první poslední, aby naše služby byly dobře. Vaříme kvalitu! Nikdo nevěří. Chodí jíst jinam, pak jdou sem a říkají: 'Pane Wiedlitschek, dovoďte vám potřesat pravici, protože vaše jídlo je velice kvalitní. Lepší nejdí! Ale vědí oni něco, ti idioti? Ne, to spíš shozují činky stropem! S dobrým jídlem nedokážou udělat než ho na někoho hodit, jako kdyby to bylo nějaké sportování! Hej, ty!"

Wiedlitschek vysprintoval k vysokému mladíkovi, který právě bajonetem rozšmíkl jednu posuvnou zástěnu, prolezl ven a protáhl za sebou aktovku. Pod paží si nesl lampičku ve tvaru pistole a teď se ji pokusil napřáhnout; než se k němu ale Wiedlitschek dostal, trhlinou se procpalo pár dalších lidí a ti ukazovali za sebe a začali si stěžovat, že ve vedlejší sekci nevychovanost přesáhla všechnu míru. Wiedlitschek se s bojovým pokřikem, při němž tuhla krev v žilách, vrhl skrz otvor do vedlejší sekce a odtamtud k nim dolehly velmi hlučné úderů a ryk.

Máří se otočila k Sáře a i otvorem v kukle bylo vidět, že se doširoka usmívá. "To od tebe bylo moc pěkný, Sáro. Že jsi pomyslela na to, jak asi panu Wiedlitschekovi je."

"Uvedl mě do nemožné situace," odušila Sára a prohlížela si Freda Finea, jeho oslepovací pistoli a bajonet. "Co jsem asi měla říkat?"

Máří to nepochopila a zasmála se. "Bylo moc fajn, že jsi jenom kvůli němu neřekla o Teroristech nic špatného."

Fred Fine si ukládal výzbroj do aktovky a pozorně šije prohlížel. Sára usoudila, že si přišel jen potajmu vyslechnout jejich rozhovor a prohlédnout si druhotné pohlavní znaky.

"To má být diplomacie? Máří, ani bych nedokázala říct nic dost ohavného, aby to k těm hajzlům dostatečně sedělo, a čím dřív ti to dojde, tím lip pro tebe."

"Ale ne, Sáro. To není pravda. Teroristé jsou fajn kluci, vážně."

"Jsou to hajzlové."

"Ale jsou fajn. Sama jsi to říkala o Noci na bájném ostrově, nevzpomínáš? Měla bys je lip poznat."

Sára div nevyštěkla, že jich o Noci na bájném ostrově už pár málem lip poznala, ale udržela jazyk za zuby a najednou se zamyslela. Opravdu to o Noci na bájném ostrově řekla? A věděla Máří, kdo je? "Máří, člověk může být někdy docela fajn a zároveň být hajzl. Devadesát procent lidí je vcelku fajn. Ale slušných jich moc není."

"Viš, ty sama někdy zrovna moc fajn nejsi."

"Taky se o to nesnažím. Nesejde mi na tom být fajn. Zaměstnávám si mozek důležitějšími věcmi, třeba jak být šťastná."

"Já ti nerozumím, Sáro. Mám té moc ráda, ale nerozumím ti."

Máří na jehlových podpatcích couvla o pár kroků a otvory pro oči se na Sáru mrazivě zadívala. "Někdy mám pocit, že nejsi nic než klaun." Strnula a vítězně Sáru pozorovala.

SMRT KLAUNCE! objevilo se Sáře před očima. Mrazivě se do ní zabodl nůž strachu, najednou jí bylo zle a točila se jí hlava, posadila se ke stolu a Fred Fine jí s tím zbytečně pomohl.

"To půjde," prohlásil sebevědomě. "Obyčejný šok. Tady se položte, my se o vás postaráme." Začal jí na stole dělat místo.

Sáře se bůhvíjak povedlo rozepnout zip na zadní kapse batůžku a sevřít pevně revolver. Přiměla se uvolnit se a jasně myslet. Po tom, co se stalo s Prckem, by pro ni bylo hračkou nahnat Máří pořádně strach, ale může si takovou demonstraci síly dovolit teď a tady? Určitě ne. Máří na ni dál nžourala a podle všeho očekávala dramatickou zpověď. Konečně se Sára do řeči dala a vymýšlela si za pochodu. "Tak jo, Máří, řeknu ti pravdu. Ve skutečnosti mám Teroristy ráda a o jednom si odjakživa myslím, že je opravdu moc hezký, viš?" Na to Máří vytřeštila oči a popošla hodně blízko k ní, aby se mohly o tajemství podělit. Fred Fine položil Sáře ruku na rameno.

"Slečno Johnsonová, bude pro vás nejlepší, když si lehnete, než se vám udělá dobře." Sára si ho nevěšiměla.

"Jenomže můj otec je soukromý detektiv. Předtím dělal pilota vrtulníku pro jednu buňku mafie – je veterán z Vietnamu –, ale pak se rozhodl začít jako soukromé očko a použít důvěrné vědomosti, které získal, k boji s organizovaným zločinem na jeho vlastním území. Ten Terorista, co se mi líbí, je ve skutečnosti kníže – patří k jednomu evropskému rodu –, ale je to od povahy buřič a rozhodl se změnit totožnost a žít v USA a dosáhnout úspěchu vlastním nadáním, dobrým vzhledem a nezaujatým, otevřeným přístupem ke světu. Jeho otec je boháč, podniká v obchodě s ropou, ale taky dělá do pašování drog, takže má dost kontaktů na mafii. No a když zjistil, že s tím Teroristou chodím, dostal strach, že získám významné informace o mafii a předám je otcí. který by pak zorganizoval velkou protioperaci. Proto se rozhodli mě zabít. Ale milenka jeho otce, která dělá dvojí agentku pro KGB a rodem jeto anglická baronka, i když ji ovšem dědictví zbavili... prostě ta se o tom doslechla a varovala nás. Proto jsem se oblékla do klaunského kostýmu – aby mě zabijáci nepoznali."

"Některé případy šoku mohou vést i k deliriu," poznamenal Fred Fine. "A když se to pečlivě neléčí, může to být vážné."

Aspoň z toho, co Sára přes kuklu rozeznala, byla Máří ztuhl–úžasem. "Proto jsme s tím klukem chtěli ten večer v převlecích uprchnout, ale když jsme si šli do toho pokoje pro věci, zabijáci u? tam byli. Pak ale dovnitř vtrhli další Teroristé, aby nás zachránili a při tom přišel Prcek o život. Pak se objevil můj otec! A má tajný plán, jak nám pomoci. Všechno ale závisí na tom, abych předstírala, že jsem Prcka vlastně zastřelila já. Když to teď víš, nemůžeš o tom kdekomu vykládat, protože by tě mohli zabít. Já se zatím chráním tímhle." Naklonila batůžek k Máří a ukázala ji osmatřicítku. Fred Fine jí nahlédl přes rameno, spatřil ji taky a couvl.

Máří ze tváře zmizely všechny pochyby. Zajíkla se, pár kroků se odpotácěla a ruce stiskla na prsou. Fred Fine jedním

očkem nervózně stále sledoval Sárú, ale došel k Máři a zlehka jí položil ruku na rameno.

"To nic nebude. Tuctový případ šoku. Možná by sis mohla na chvilku lehnout." Tím ale upoutal pozornost Teroristů. Když zjistili, že důvěrný holčičí rozhovor skončil, úslužně Máři obklopili a pomohli jí do stabilizované polohy. Freda Finea odstrkali pryč, ale stále se udržel na okraji skupiny a sypal ze sebe rady ohledně léčby šoku.

Sára odešla. Fred Fine ji pozoroval s čímsi, co nemělo daleko k úžasu.

BŘEZEN

Společenská místnost v D24V měla rozměrná okna, ze kterých byl výhled na Vír smrti, dál na šterkem vysypané a loužemi přizdobené střechy domků v ghettu, pak přes konečnou trolejbusů omotanou pavoucí sítí černých kabelů a na staré olezlé náměstí s obchody, kam často chodili ti studenti, které tlačil morbus plexi a kteří nevládli vozidlem, aby mohli vypadnout někam ještě dál. Od té doby, co byl vybudován Plex se svými čistými módními obchůdky a co okolní čtvrt' tak upadla, i náměstí se jako meteor zřítilo k degenerovanosti a stala se z něj chaotická křižovatka plná nebezpečných diskoték, zamaštěných hospod, obchůdků rostoucích a mizejících jako plevel, rychlých občerstvení s ozbrojenými vyhazovači a opuštěných domů, které byly pokryty hektary počmáraných překližkových desek a které smrděly myšinou a močí bezdomovců. Kanceláře ropné společnosti Velké kolo se už před několika lety přestěhovaly kamsi za sluníčkem. Firma si ale ponechala starou dvanáctipatrovou kancelářskou budovu a na její střeše, vytrčen k nebi špinavou strukturou ocelových a dřevěných podpěr, stále zářil neon zvaný Veliké kolo, který večer co večer chvějivě předával své poselství každému do okruhu deseti kilometrů. Byla to jedna z pěti největších neonových reklam, jaké kdy byly postaveny. Oboustranný hranatý špalek zářil živou a sytou třešňovou červení a v jeho středu navěky rotovalo azurové a oslepující bílé kolo s dvanácti loukotěmi. Zespoda to vše podíraly Podsadité verzálky nápisu VELKÉ KOLO, které se písmeno po písmenu, vždy jednou za dvě otáčky kola, měnily od bílé k modré a pak zase k černé. Ačkoli korporaci už teď v okolí patřilo jen osm benzinových pump, budova a neon, nějaký tradicionalisté v jej, hierarchii dohlíželi na to, aby byla reklama dokonale udržována a každý večer se rozsvěcela.

Předem vypadalo Veliké kolo víceméně jako billboard, pokud jste se ovšem nepodívali pozorněji a nezahledli lesk kilometrů skleněných trubíc připevněných k jeho povrchu. Jakmile se však na město snesla tma, jakási tajuplná ruka, ať už lidská či automatická, stiskla vypínač. V okruhu mnoha kilometrů světla potemněla a obličeje prominentů se sklonily k zemi; do skleněné kružby bylo vysláno dost zářící a fluoreskující energie, aby to vystačilo pro Fargo v čase oběda, a Veliké kolo vysílalo městu své poselství. Obzvláště okázalá podívaná to byla ze společenských místností na východní straně Plexu, protože Veliké kolo bylo ani ne čtyři sta metrů odsud a jediné se tyčilo mezi ní a obzorem. Za bezmračných nocí, kdy nebe nad vodami bylo hluboce fialkové a hvězdy ještě nevykroukly, Veliké kolo při pohledu z Plexu zářilo nejprve oranžově, protože jeho trubice zachycovaly světlo zapadajícího slunce. Pak slunce zašlo a neon dřepěl jako tmavý nehybný hranol na pozadí nebes a zdola poblikávaly reflektory aut a bezmocná světla diskoték a lidé ožili a šli se navečeřet. A právě ve chvíli, kdy začínalo být těžké neon rozpoznat, kdosi či cosi stisklo vypínač a Veliké kolo zazářilo z Východu jako Boží tvář a přimělo tisíce studujících hlav, aby se švihem otočily – a tisíc rozhovorů, aby na chvilku ustaly. Plexané sice mívali přímé příležitosti nakupovat benzin a mnozí ani nevěděli, co reklama vychvaluje, ale přesto se Kolo stalo emblémem emblémů prosté univerzity a všichni je obdivovali. Studenti umění vytvářeli série kreseb, které nazývali například "Třicet osm pohledů na Veliké kolo", Teroristé si je vzali za svůj znak, a když se rozsvítilo, bylo to pokynem k zahájení nejednoho mejdanu. Dokonce i za nejhorších let energetické krize v podstatě nikdo z celé AM neprotestoval proti tomu, že noc co noc se do hlubin vesmíru prosvítí tisíce červenobílomodrých kilowatthodin, zatímco o třicet metrů níž bezdomovcům mrznou končetiny.

Proto se vrcholná schůzka, Setkání Slyšících, konkláve teroristických superhvězd, konala za soumraku ve společenské místnosti D24V. Přišlo kolem desítky význačných Teroristů z různých frakcí včetně osmi slyšících sterea, dvou slyšících Velikého kola, jednoho slyšícího automatické pračky a jednoho slyšícího televizních monoskopů.

Prckův nástupce Hudson Rayburn se dostavil poslední a nezbyla na něj židle. Šel proto do vedlejšího pokoje a bez zaklepání vešel. Obyvatel pokoje seděl po turecku na posteli, kouřil fosforeskující červenou umělohmotnou dýmku a poučil oči na jedena-dvacetipalcovou obrazovku televizního přijímače, kde byl monoskop z barevných pruhů. Bylo to křídlo slyšících monoskopů, kteroužto frakci Rayburnova skupina považovala za pochybnou. Nicméně na monoskopech přece jen něco bylo.

"Celé spektrum," pronesl Hudson Rayburn.

"Heil Roy G. Biv," odpověděl slyšící rituálním pozdravem svého křídla. Rayburn si vzal židli, takže o ni opřený toustovač sklouzl na postel. "Potřebuju tuhle židli," oznámil.

Slyšící kývl a několik vteřin zůstal bez hnutí, pak se ale jednotvárným a dobromyslným hlasem přece jen ozval. "Roy G. Biv mluví ústy Warda Cleavera, hlasem velké moci. Ano. Jsi povolán si tu židli vzít. Musíš ji však přinést zpět, jinak si nebudu mít kam dát toustovač."

"Já ji přinesu," odpověděl Rayburn a odešel s ní.

Účastníci schůzky umístili k jedné stěně televizi s velkou obrazovkou a zástupci frakce Roye G. Biva už čuměli na monoskop. Jeden z nich, který dnešní schůzku řídil, promluvil ke shromážděným Teroristům, ale čas od času se odmlčel a sklouzl očima k obrazovce.

"Se slyšícími sterea je ta potíž, že stereo má každý, takže mnoho různých hlasů říká mnoho různých věcí a to je špatné, protože nemůžou jednat společně. Jen málo lidí má barevné televize, na kterých je vidět Roy G. Biv, a jen někdo má kabel, který umožňuje sledovat na kanálu 34 stále Roye G. Biva, takže jsme jednotní."

"Ale je jen jedno jediné Veliké kolo, takže ono je nejsjednodušší ze všeho," poznamenal Hudson Rayburn a zadíval se na Veliké kolo, které oranžově zahřelo v zapadajícím slunci.

Asi tak minutu bylo ticho. Pak promluvil slyšící sterea, který měl v klíně položený veliký magič. "Jenomže ho jde vidět z mnoha oken. Takže ani to nic neřeší."

"Totéž platí u sterea," ozval se slyšící pračky. "Zato sušička je jen jedna, Seritech se supervelkým okénkem, v Prádelně, má číslo dvacet tři a odráží světlo videohry Astro–Nuke a jen málo lidí ji může vidět naráz. A já si myslím, že mi tuhle prozradila, jak ji můžeme ukrást."

"A co?" odsekl Hudson Rayburn. "Sušička je jenom nevyznám na příbuzná Velikého kola. Veliké kolo je Otcem všech reproduktorů. Před dvěma lety, než vůbec byli nějakí slyšící, jsme s Fredem – Fred byl zakladatel Divokých a ztřeštěných, dneska dělá analytika trhu s obligacema – seděli za výpadku proudu v klubovně a kouřili moc dobřej peyotl. A zadívali jsme se na město a všude byla až na pár reflektorů tma. A pak se proud vrátil, bez varování jako z ničeho, prostě jenom tak, a ve chvilce ulice, domy, reklamy, všechno bylo zase vidět a Veliké kolo viselo v prostoru a úplně nám smažilo mozky, fakt že jo, a my jsme seděli a říkali si ,týjo!' a byli jsme z toho úplně odvařený. A pak ke mně Veliké kolo promluvalo! Promluvalo hlasem Hannibala Smithe ze seriálu A—team a řeklo: .Synu, musíš sem přijít vždycky, když je výpadek proudu. Je to zábavné. A když si koupíš víc toho peyotlu, budeš mít zásobu na potom, až ti dojde, co máš teď. Zapomněl sis zapnout poklopec a napsat domů mámě a připomínám, že bys měl nechat toho semináře z diferenciálního počtu, než ti zkazí hodnocení a ty se nedostaneš na právnickou fakultu/ A to všechno byla úplná pravda! Udělal jsem, co mi Kolo řeklo, a ono od té doby mluví ke mně a k mejm přátelům a vždycky nám výborně radí. Všichni ostatní Mluvíci jsou jenom od Velikého kola odvození." Další minutku dvě bylo ticho. Konečně promluvil člen kultu sterea. "Zrovna jsem poslouchal svého oblíbeného dýdžeje z Youngstownu. Říkal, že potřebujeme jednoho slyšícího, co bude slyšet hlasy všech různých Mluvících, takže ho pak budeme moct násle—"

"Dost! Čas přichází!" křikl Hudson Rayburn. Doběhl k oknu, klekl s koleny na okenní římsu a spráskl ruce. A právě když znehybněl, zazářilo z fialového nebe Veliké kolo jako neutronová bomba a jeho světlo se smísilo se světlem Roye G. Biva, takže místnost zahrála nepřírozenými barvami. Pár okamžiků zavládl klid a pak několik hlasů promluvalo naráz. "Někdo přichází."

"Náš vůdce je tu."

"Poslouchejte, co nám chce říct."

Všichni uslyšeli kroky a rytmické pleskání. Dveře se otevřely a dovnitř sebevědomě vkráčela vysoká hubená otrhaná postava. V jedné ruce držela velký starý modrý okenní větrák, který měl na boku nálepku Do toho, Rudí! Mřížku někdo odstranil, takže byly vidět lopatky namalované křiklavými barvami. Muž šel a elektrická šňůra o lopatky pleskala a vydávala právě ten zvuk, po kterém tak zpozorněli. Muž beze slova došel až před ně, položil větrák na okenní římsu, spustil za ním žaluzie, aby uzavřel výhled na Veliké kolo, a přístroj zapojil. Někdo jiný vypnul Roye G. Biva a v místnosti byla zakrátko skoro tma, což spícího netopýra přimělo vzbudit se a začít poletovat.

Jakmile byl větrák v síti, spatřili, že jeho vnitřek je vybaven temně purpurovými zatemněnými trubicemi, díky čemuž barva na lopatkách blikavě září.

"Médium!" řekl otrhanec a otočil ovladač větráku do polohy MEDIUM. Zářící lopatky se začaly otáčet a jim se do tváří opřel slabý větřík. Ti nepočetní, kdo ještě stále měli v rukou sterea, je položili na zem a všichni hypnotizované upírali zraky do Větráku.

"Jmenuji se Dex Fresser," prohlásil nově příchozí. "Vyložím vám svůj příběh. Minulý semestr před vánočními prázdninami jsem byl na velkém mejdanu na E32V. Pil jsem tam a kouřil a díval se na Veliké kolo, které ke mně pravidelně mluví. A kolem půlnoci Veliké kolo promluvalo hlasem kapitána mimozemské lodi z mojí oblíbené videohry. ,Radši si zajdi na malou, než to pustíš,' právě tak to řeklo. Tak jsem šel na záchod. A jak jsem tam stál a čural, před očima mi pořád dozníval obraz Velikého kola a otáčel se na stěně nad mušlí.

Něco jsem zaslechl a otočil jsem se ke sprchám. Stál tam nahý muž, kterému z hlavy crčela krev. Plácal se ve vodě. Všude spousta páry, ale Dotohorudý větrák ji rozehnal, plazil se k němu a vydával dým a chrлил jiskry. Mimozemský kapitán promluvil znovu, protože já sám jsem nevěděl, co mám dělat. ,Měl bys s tím čuráním přestat,' poradil mi, tak jsem přestal. Pak jsem se znovu podíval na Větrák a dozvuk obrazu Velikého kola a Větráku mi v očích splynul v jedno a já jsem pochopil, že Větrák je inkarnací Velikého kola, která přišla, aby nás vedla. Vykročil jsem k němu, ale on mi řekl: ,Radši mě nejdřív odpoj. Mohl bych tě zabít, jako jsem zabil tohoto. Býval mým knězem, ale byl příliš nezávislý.' A tak jsem Malé kolo odpojil ze zásuvky a zvedl jsem je.

,Odneseš mě odsud,' poručilo mi. ,Kouří se ze mě, požárníci by si mysleli, že požární poplach je kvůli mně.' A opravdu už požární poplach zvonil. Proto jsem Malé kolo odnesl a upravil je, jak mi řeklo, a dnes mi povědělo, že se mám stát našim vůdcem. Přidejte se ke mně, jinak vaše hlasy zmlknou."

Všichni očarovane naslouchali, a když domluvil, vyskočili, tleskali a radovali se. Dex Fresser se s úsměvem uklonil a pak se na neslyšný povel rychle otočil. Větrák div neslehl až na kraj okenní římsy, ale on jej mávnutím paže zachránil.

V půlce měsíce se kupky a hřebeny šedivého sněhu kolem Plexu začaly sesedat a tát a jednání mezi administrativou a Megaodbory ustrnulo na mrtvém bodě a zaměstnanci správy budov, profesori, pracovníci z kanceláří i knihovníci vstoupili do stávky.

Nemám sebemenší chuť popisovat podrobnosti a vývoj postojů, který k tomu vedl. Uveďme jen, že před půl rokem, kdy jednání začala, se odbory zapřísáhly jménem Boha, Smrti i čtyř přišerných jezdců z Apokalypsy, že nebude-li jim vyhověno ve všech početných a rozsáhlých požadavcích, spáchají v ložnici prezidenta Kruppa kolektivně harakiri. Načež vyjednávači zastupující vedení školy odvětili, že než aby se k jednacímu stolu přiblížili na více než kilometr, raději vypijí benzin, naházejí vlastní děti do činných sopek, udělají ze školy továrnu na těstoviny a odstěhují se do Spokane.

Takže do té doby nic nezvyklého; všichni počítali s tím, že z dotyčných pozic dojdou ke kompromisu. Jenomže všichni až na esběčkaře. Po drobných ústupcích z obou stran se Krotobaltoslávský blok, který byl dost početný, aby odbory ovládl, podle všeho rozhodl dál neustupovat. Hodinky tikaly, čas ubíhal, bylo už jen půl hodiny do konečné lhůty, lidi

z administrativy se otupěle dívali, ostatní megaodboráři se potili a pošetile poulili oči a čekali, kdy projeví esběčkaři kus rozumu. Ale kdepak.

Pak se do věci vložil Krupp a prohlásil, že Americká megaverzita si zřejmě svoje odbory nemůže dovolit a že není jiné řešení než nechat vypuknout stávkou. Pár krátkých hodin se chodbami rozléhalo výskání a tančilo se na nich, a pak stávka započala.

Druhý semestr se plazil a potácel kupředu a já jsem si všiml, že přátelé mají sklon stále častěji ke mně zavítávat v podivných denních dobách, vždycky tvrdí, že mě nechťejí rušit, posedávají, čtou si staré časopisy, prohlížíjí si moje kytky, listují kuchařkami a tak dále. Moje pokoje se tak úplně nepodobaly babičině domu, ale oni prostě nic bližšího domovu neměli. Když propukla stávka, začalo jich chodit ještě víc. V Plexu se dalo jakž takž přežívat, pokud se člověk zaměstnával studiem a neustále si připomínal, že nic víc než student není, ale jakmile se účelem života stalo vydržet Jo května, stal se z toho močál beznaděje.

Uspořádal jsem pro ně stávkový mejdan. Seznam pozvaných se skládal ze Sary, Casimira, Hyacinth, Virgila a Efraima, Fred Fine se stavil čistě náhodou, protože se chtěl u mě na televizi podívat na opakování jednoho dílu seriálu Dr. Who. Všichni jsme věděli, že Fred Fine je pošuk, ale v té době jediný Virgil měl představu, jak velký pošuk. Jediný Virgil také věděl, že jeden hráč S&S při jedné partii pořádané Fredem Finem zemřel ve stokách a že náš mladý kníže všech máklošů to prostě nechal tak. Co se týkalo úřadů, mladý pan Steven Wilson byl stále na seznamu pohřešovaných.

Efraim Klein byl svým způsobem také podivín. Věděli jsme, že jeho nenáviděný někdejší spolubydlící zemřel o večeru Velkého spláchnutí na podivné selhání srdce, ale ani nás nenapadlo, že by s tím Efraim mohl něco mít. Jeho prazvláštní osobnost nás neznepokojovala, protože na večírcích byl k užítku – nedopouštěl, aby hovor kolísal nebo utíchal.

Virgil seděl v koutě, popíjel důstojně Jacka Daniela a díval se do země. Casimir se držel poblíž Sary a Sára se držela poblíž Hyacinth. Občas se stavovali i další, ale ty jsem do následujícího záznamu nepojal – a stejně jsem si jej poněkud předělal a řady replik se jen dohaduji.

Hyacinth: Stávka Kruppa smete. A potom bude dobře.

Efraim: Jak něco takového můžeš říct! To si myslíš, že škola nemá jiné problémy než S. S. Kruppa?

Bud: Sáro, co dělá tvůj les?

Efraim: Kam se podíváš, společnost se rozpadá. Jak to můžeš vyčítat jenom S. S. Kruppovi?

Sára: Poslední dobou jsem toho moc neudělala. Ale hlavně že ho mám.

Casimir: Vážně si myslíš, že se to zhoršuje? Já mám dojem, že to jenom od té doby, co se přestalo učit, vidíš jasněji.

Hyacinth: Ty jsi byl v Sharonově kanceláři při té nehodě, že jo?

Fred Fine: A co navrhuješ, Efraime?

Efraim: Vyhodit to do vzduchu.

Casimir: Jo, byl jsem u toho.

Hyacinth: Proto ti to tu připadalo příšerný už od začátku. Měl jsi jinou perspektivu.

Sára: Efraime! Co to povídáš? K čemu by to bylo, kdybys vyhodil Velký U do vzduchu?

Efraim: Já netvrdil, že by to k něčemu bylo. Říkal jsem, že by se tím zabránilo dalšímu rozkladu.

Sára: Co by mohlo být víc v rozkladu než zničený Plex?

Efraim: Nic! Pochopila?

Sára: Něco na tom je. Tenhle barák s tou svojí byrokracií dokáže lidi dovést k šílenství – odcizit je realitě tolik, že nevědí, co mají dělat. Nějak se s Plexem skončit musí. Ale nemyslím si, že by bylo potřeba ho odstřelit.

Fred Fine: Provedl jsi výpočty, jaká explozivní síla by byla potřeba k destabilizaci Plexu?

Efraim: Samozřejmě že ne!

Casimir: To říkal mně. Ne, neprovedl.

Hyacinth: Je ten mákloš do tebe tak zblázněný, jak vypadá?

Sára: Eee... to myslíš tady Freda?

Hyacinth: Jo.

Sára: Asi je. Prosím tě, nech toho, je to nechutný.

Hyacinth: Ale hovno.

Fred Fine: Já jsem vypočítal, kam je potřeba umístit nálože.

Casimir: Bylo by to poměrně složité, ne? Hodně časově odstupňovaných detonací?

Bud (opile): Takže ty si myslíš, že společenský rozklad je vlastně vepsaný i do samé konkrétní budovy?

Sára: Zakoukal se do mě, protože ví, že mám bouchačku. Viděl ji v jídelně.

Efraim: No jasně! Jak jinak bys to všechno vysvětlil? Je to moc veliký a uniformní. Všechny pokoje, všechny křídla jsou stejné. Jeden obrovské pokus se senzoričkou deprivací.

Hyacinth: Spousta těchhle scifistů má hrozný sexuální úchylky. Koukla ses někdy do sci-fi časopisu? Všechny ty ženské v kovovejch podprdách, řetězy a biče atak... prostě dominy. A chlapi, co to čtou, o tom ani nevědějí.

Efraim: Věděl jsi, že kdykoli si přehrávám něco v C, celé křídlo vibruje?

Fred Fine: Moje maličkost vypracovala podrobnosti podle stavebních plánů. Stačí jenom najít nosný sloup a provést pár jednoduchých výpočtů.

Efraim: Hej, Casimire!

Casimir: Jo?

Sára: Mě děsí spíš to, že všichni tihle lidi s rozhašeným mozkiem, co o tom ani nevědí, odsud vylezou a budou vydělávat třicet tisíc dolarů ročně a budou důležitý. A my budeme přepisovat na stroji.

Efraim: Ty děláš fyziku. Jakou frekvenci má nízký C? Co má třeba čtyřiašedesátistopová pišťala varhan?

Casimir: Co já vím, sakra? To patří do hudební teorie.

Efraim: Kurva. Bude, nemáš pásmo?

Casimir: Někdy bych se na hudební teorii rád podíval. Jeden můj profesor měl zajímavý nápad, že jsou určitý podobnosti mezi tím, jak se klávesama a pedálama ovládají varhany, a tím, jak počítače čtou z paměti s přímým přístupem.

Bud: Mám jenom třimetrové.

Fred Fine: Moje maličkost moc hudbu neposlouchá. Bylo by příjemné mít čas na radosti života. V některých scénářích na DrD mají hudebníci magické schopnosti. Einstein a Planck spolu hrávali houslové sonáty.

Efraim: Musíme změřit délku chodeb!

Pak se hovor rozbil na tři části. My dva s Efraimem jsme vyšli měřit chodbu. Hyacinth se zmocnila neodolatelná touha po křupkách, a tak vyrazila do kuchyně s odhodláním tak rázným, že se je nikdo neodvážil zpochybnit. Casimir šel za ní. Sára, Fred Fine a Virgil zůstali v obýváku.

Fred Fine: Co máš jako hlavní obor?

Sára: Angličtinu.

Fred Fine: To je moc zajímavý. Moje maličkost si myslela, že lesní hospodářství.

Sára: Proč?

Fred Fine: Nemluvil náš hostitel o lese?

Sára: To je něco jiného. Namalovala jsem si les na zeď.

Fred Fine: Fajn, fajn, fajn. Menší nezákonný malířský práce, co? Neboj se, já tě nahlásit nepůjdu. Je to snad součást nějakého mimozemského herního schématu?

Sára: Proboha, ne, právě naopak. Vem si, že celá tahle bouda je jedno mimozemský herní schéma.

Fred Fine: Neení. V tom se pleteš. Je to realita. Soběstačný ekosystém, který pohánějí mezivesmírné hyperprosto-rové generátory.

(Dlouhé ticho.)

Virgil: Frede, co si myslíš o Merriamovým matematicko-fyzikálním cyklu přednášek?

(Další dlouhé ticho.)

Fred Fine: Dobrej. Výbornej. Fascinující. Vřele doporučuju.

Sára: Kde je toaleta?

Fred Fine: Už jsi ten svůj louskáček mozků někdy musela na někoho z těch Teroristů vytáhnout?

Sára: Můžeme to probrat někdy jindy.

Fred Fine: Já bych doporučoval spíš velkorážní brokovnici.

sára: Jsem tu hned.

Fred Fine: Samozřejmě, v magickém vesmíru by se proměnila v obouruční meč, což by se při tvé velikosti těžko drželo.

Zatím si Casimir a Hyacinth povídali v kuchyni. Předtím se setkali jen jednou, když se jednoho a téhož večera u mě zastavili; moc dobře se neznali, ale Casimir se toho doslechl dost, aby vytušil, že nebude nijak obzvlášť heterosexuální. Ona toho o něm od Sáry věděla celkem dost.

Hyacinth: Chceš taky pár křupek?

Casimir: Ne, ani ne. Díky.

Hyacinth: Chtěl sis o něčem promluvit?

Casimir: Jak to víš?

Hyacinth: (Trhá obal od křupek řezáky.) Na některý věci je docela lehký přijít.

Casimir: Já totiž mám docela starost o Sáru. Myslím, že se s ní něco děje. Je to moc divná věc, že položila tu prezidentskou funkci, když to dělala tak dobře. A od té doby je s ní nějak těžko vyjít.

Hyacinth: Jako že je protivná?

Casimir: Jo, tak.

Hyacinth: Já si vůbec nemyslím, že by byla protivná. Jenom mám dojem, že jí leccos trápí a že by všichni její přátelé měli mít trpělivost, než si to urovná v hlavě.

Casimir: Jo, jasně. Souhlasím. Já jenom myslel... no, nic mi do toho není.

Hyacinth: Do čeho?

Casimir: Minulý semestr jsem přišel na to, že s někým chodí, víš? Ale nic mi o tom nechtěla říct. Nerozešla se s někým tak, že jí to ublížilo?

Hyacinth: Ne, ne, pořád spolu vycházejí skvěle. Ale určitě ji potěší, že máš o ni takovou starost.

(Dlouhé ticho.)

Hyacinth: (Jednou rukou vezme Casimira kolem pasu a druhou ho krmí křupkami.) To jsou hrozný věci, co? Hele, Casimire, ona tě má moc ráda. Vážně. A strašně ji mrzí, že ti takhle ubližuje – byla by nejradši, kdyby sis to nemusel prožívat. Myslí si o tobě, že jsi bezva.

Casimir: (Koktá.) Tak co jí sakra brání? Jenom mi furt opakuje, jak jsem bezva. Nejsem snad dost přitažlivý? A jo, já zapomněl. Promiň, já ještě nikdy nemluvil s...

Hyacinth: Klidně to řekni.

Casimir: S lesbičkou. Díky.

Hyacinth: Rádo se stalo.

Casimir: Jak to, že se podívá na jednoho a řekne, tohle bude kamarád, a pak na druhého, a poví, že s tímhle bude chodit?

Hyacinth: To je instinkt. Proti jejím instinktům nic nezmůžeš, Casimire, tak na to klidně zapomeň. Co se tebe týče, já myslím, že svým způsobem přitažlivý jsi, jenomže já jsem lesba.

Casimir: Paráda. Jediná ženská na celém světě kromě méj mámy, která si myslí, že vypadám k světu, je lesbička.

Hyacinth: Nemysli na to. Jenom si ubližuješ.

Casimir: Bože, je mi moc líto, že jsem to na tebe vybalil. Ani se moc neznáme.

Hyacinth: Mluví se mnohem snáz, když si nemusíš lámat hlavu se sexualitou, že jo?

Casimir: To rozhodně. Ještě že jsem si vzal brejle, aspoň nikdo nepozná, že jsem brečel.

Hyacinth: Promluvíme si víc někdy jindy. Nechali jsme Sáru samotnou s Fredem Finem.

Casimir: A kurva.

Casimir se sebral a oba se vrátili do obývacího pokoje. Krátce nato jsme se se zprávami vrátili z chodby my dva s Efraimem.

Bud: Není to zajímavé, jak jde alkohol do hlavy, když člověk vstane a začne chodit?

Efraim: Na obou stranách křídla je chodba dlouhá třicet osm metrů a nějaké drobné. Ale protipožární dveře ji dělí přesně na poloviny: devatenáct metrů!

Bud: A čtyřicet centimetrů.

Efraim: Takže rezonuje v nízkém C.

Fred Fine: Úžasné zajímavé.

Virgil: Casimire, dokdy chceš dělat tajnosti kolem Projektu Bodlina?

Casimir: Cože? O tom nemluv!

Sára: Co je Projekt Bodlina?

Casimir: Nic moc. Hrál jsem si s potkanama.

Fred Fine: Co to moje maličkost slyší o potkanech?

Virgil: Casimir se snažil pomocí nálezů radioaktivity prokázat, že v jídle z jídelny jsou části potkaních těl nebo potkaní výměšky. Dospěl k pár zajímavým výsledkům. Ale je od přírody nesmělý, tak se s tím nikomu nesvěřil.

Casimir: Ty výsledky byly zpackané! Jasná věc.

Virgil: Kdepak. Nebylo to dost náhodné, aby se to dalo brát jako omyl. Tvoje výsledky prokazovaly, že v jídle je víc uhlíku C, než je možné, protože tolik jedu by potkani sníst nemohli. Je to tak?

Casimir: Je. A taky tam byly další izotopy, které nejspíš v jedu na potkany nemůžou být, jako třeba cesium ". Celé to bylo na nic.

Fred Fine: Jak velký ty potkani jsou?

Casimir: Hm? Tak asi na potkany průměrně.

Fred Fine: A nebyli... byli normální? Asi takhle?

Casimir: Asi takhle, jo. Cos čekal?

Virgil: Analyzoval jsi od Vánoc i další?

Casimir: Jo. Do háje.

Virgil: A byli stejně kontaminovaní.

Casimir: Ještě víc. Kvůli tomu, co jsem udělal.

Sára: Co se stalo, Casimire?

Casimir: No prostě... při Velkém spláchnutí spadlo výtahovou šachtou dolů nějaký plutonium.

(Z Efrima se vydralo podivné hysterické zasmání.)

Fred Fine: Bože. Ty jsi vytvořil plemeno obřích potkanů, Casimire. Obřích potkanů velkých jako dobrmani.

Bud: Obřích potkanů?

Hyacinth: Obřích potkanů?

Bud: Virgile, laskavě nám to všechno vysvětli.

Virgil: Víím na beton, že v kanálech pod Plexem žijou obrovští potkani. Víím určitě, že se bojí stroboskopického světla a že když světlo bliká rychleji než zhruba šestnáctkrát za vteřinu, začínají šílet. Může to mít souvislost se záblesky u hlavní, jaké vytvářejí určité automatické zbraně, ale to je jen hypotéza. Víím, že na jednom místě ve stokách probíhá organizovaná a dobře střežená činnost tajného, vysoce technologického charakteru. Co se potkanů týče, předpokládám, že vznikli mutací způsobenou vysokou úrovní přirozené radiace. K té patřilo stroncium90 a cesium137 a možná i nějaký izotop jódu. Zdrojem radiace mohlo snad být to, co Casimirovi spadlo do výtahové šachty, ale já mám

podezření, že spíš to má co dělat s tou tajnou činností. Každopádně na nás teď padla zodpovědnost. Musíme najít zdroj radioaktivity, zjistit, jak zvládnout potkany, a pokud možno odhalit podstatu tajné činnosti. Mám už vypracovaný plán útoku, ale potřebuju pomoc. Potřebuju lidi, co dobře znají stoky, jako je Fred; někoho velkého a v dobré kondici, jako je Bud; lidi, co se vyznají ve vědě, jako Casimir; a možná i někoho, kdo ví všechno o smyslovém vnímání na dálku, jako opět náš pan profesor Bud.

Výhodou Plexu bylo, že člověka naučil okamžitě přijmout cokoli podivného. Virgilovo tvrzení jsme nezpochybňovali. Naučil se nazpaměť seznam výbavy, kterou nám bude muset sehnat, a Hyacinth tak dlouho dorážela, až jsme se shodli na jedenatřicátém březnu jako na datu výpravy. Fred Fine prohlásil, že ví, kde se dají do zbraní sehnat právě kulky dum–dum, ale také se nám pokoušel tvrdit, že potkana nejlépe zabijeme mečem, a demonstroval to tak zdoluhavě, až mu Virgil řekl, ať se zase posadí. Jakmile jsme naši malou amatérskou jednotku commandos mobilizovali, zjistili jsme, že večírková nálada je ta tam, a brzy jsme všichni byli u sebe a marně se pokoušeli usnout.

Samotnou stávku jiní studovali a rozebírali do vražedného omrzení, takže jsem ušetřen nutnosti to zábavné popisovat. Stávkové hlídky se většinou držely v Plexu. Nechtěly ho odříznout od světa, jen v něm znemožnit všechnu činnost, a bály se, že jakmile by vyšly ven, S. S. Krupp by je už nepustil zpátky.

Někteří stávkující ale dál obsluhovali vchody. Delegace esbéc–kařů a profesorů zřídila neformální stávkovou hlídku u hlavního vchodu a další dvě desítky lidí zablokovaly přístup k nákladním rampám. Tam byli většinou Krotobaltoslávci, kteří neúnavně rázovali sem tam v těžkých vlněných kabátech a vysokých kožešinových čepicích; s nimi byli nějací černí a hispánští zaměstnanci, oblečení obvykleji, a tři profesori politických věd, všichni v hypermoderních, přírodně zbarvených goretexových bundách. Zaměstnanci měli na sobě většinou žluté nebo oranžové pracovní rukavice, ale profesori si vybrali teplé islandské vlněné palčáky, zřejmě aby měli hybné prsty pro případ, že by si potřebovali dělat poznámky.

První zkouška čekala hlídku v osm nula pět ráno, kdy dorazil konvoj popelářských vozů. Vozy předjely a bez potíží zase odjely. Způsobit, aby se uvnitř Plexu začaly hromadit odpadky: snad je to schůdná metoda, jak obměkčit vedení. Opustit Plex tudíž mohly jediné nebezpečné chemické odpady z laboratoří; tuctový sajrajt mizel pouze z kanceláří správy, protože tamní osazenstvo jej nosilo ven a odváželo ve vlastních cadillacích.

Krátce nato přifířel chladicí vůz s dvojitým dnem, celý našponovaný a rozpařený po dvoudenní dvoutisícikilometrové cestě z lowy a naložený takovým množstvím na kámen zmrzlého hovězího, aby to Americké megaverzité stačilo na dva dny. To ovšem bylo nemyslitelné, protože všichni zaměstnanci jídelny teď byli v řadách stávkokazů. Profesori politické vědy si nepovšimli, že všichni jejich soudruzi couvli, a rozpadli se do skupinek a odložili transparenty na zem. Došli k autu a mávali rukama nad hlavou, ať jede zpátky, a konečně obrovitý lesklý stroj vzdychl a zpomalil. Jeden anarchotrockista s trvalou a tenkým plavým knírkem přikročil ke dveřím řidiče a mžoural vysoko nahoru, na černou rukavici velikosti dvacet pět; ta držela rozměrnou portmonku ze surové kůže a s řetízky, která se otevřela a uvnitř níž se ukázala průkazka od Teamsterů. Řidič nákladáku neřekl slovo. Profesor mu začal vysvětlovat, že jsou od stávkové hlídky, pak se od mlčel a prohlédl si průkazku. Kousek poodstoupil a natáhl krk ale neviděl nic než černé namaštěné vlasy a levé sklo od zrcadlovek.

"Výborně!" vyrazil profesor. "Jsem rád, že jste s námi ostatními zaměstnanci solidární. Dostanete se odsud bez potíží, anebo vás mám nasměrovat?" Usmál se na levé sklo šoférových brýlí a vynasnažil se, aby to byl drsnácký úsměv, a ne přihřáté kultivovaný úsměv.

"Vy stě AFL–CIO," zahromoval tirák a ono to zaznělo, jako když se zadrhne naprázdno jdoucí obrovský diesellový motor. "Já zas Teamsters. Jedu pozdě."

Profesor sice byl obdivovatelem věcné řeči obyčejných lidí, ale vycítil, že se mu nedaří zachytit šoférovo sdělení. Rozhlédl se po nějakém dělníkovi, který by to chápal, ale zjistil, že všichni, kdo stojí na dostřel z brokovnice od chladicího vozu, mají doktorské tituly. A jeden z nich utíkal k autu s netrpělivým výrazem ve tváři. Byl to mírně prošedivělý muž lehce po čtyřicítce, který po konzultaci s ortopedem získal přesvědčení, že ze všech způsobů běhu nejméně škodí jeho kolenům rychlé šourání s pažemi spuštěnými k bokům. Tak se také dostal ke kamionu. "Človče, jeďte si zpátky, tady se stávkuje. Narušujete linii stávkové hlídky."

Z okna kamionu se ozvalo další zaburácení. Tentokrát to spíš než jako slova znělo jak smích. Šoférova paže se na chvíli stáhla a pak se zase zhoupla ven jako koule na bouracím stroji. Na břišku malíčku balancoval čtvrták. "Vidíte to?" prohlásil řidič.

"Jo," odpověděli jednohlasně profesori.

"Je to čtvrták. Hodím ho do telefonu a na chodníky poteče krev."

Profesori se podívali nejdřív po sobě a pak po třetím profesorovi ve sportovních botách z kosmických materiálů, který se najednou zastavil. Všichni se pak stáhli na druhý konec parkoviště k debatě o teoretických i praktických aspektech situace a kamion se dosunul k rampě. Sledovali, jak šofér vozí osmdesátikilové kusy masa do skladu, a pak usoudili, že zásadní rozhodnutí ve věci by mělo padnout na vyšších místech. Skutečným terčem této hlídky měli být stávkokazové pracující ve skladu a v jídelně. Všichni Krotobaltoslávci zmizeli uvnitř a profesori, kteří osaměli na rampě, kde jim společnost dělaly jen tělesné pozůstatky několika desítek volů, se rozhodli též k návratu do útrob Plexu.

Tam bylo hlučněji. Lidé, kteří se nikdy neuchylují k násilí, o něm S oblibou mluví, zvláště když druhou stranu hádky tvoří postarší profesori řečtiny, kteří podle všeho u sebe nebudou mít řetězy ani kudly. Samozřejmě že profesorům řečtiny, kteří překročili linii stávkové hlídky a snažili se její obránce zatáhnout do sokratovského dialogu, nikdo neudělal nic moc horšího, než že do nich strčil. Opravdové rvačky vypukaly mezi mladšími akademiky. Jeden monetarista z Connecticutu se nakonec začal fackovat s alžírským maoistou, se kterým se častovali paličskými články už od té doby, co při postgraduálu seděli v jedné místnosti. Rvačka se vyvinula asi tak nezáživně, jako by se

pošťuchovali dva nadržení zubařští synci v předměstské půjčovně videokazet. Monetarista se pokusil prolomit linii stávkové hlídky poblíž bloku katedry ekonomie a jen shodou okolností zaútočil právě v místech, kde stál maoista. Chvilí se postrkovali, pak monetarista upadl na zemi a Alžířan sletěl na něj. Vstali a monetarista si začal neúspěšně zkoušet kopy, jejichž techniku načerpal z hodin aerobiku. Maoista si švihem strhl značkový pásek a rozvířil jeho přezku kolem hlavy, jako by snad někomu mohla ublížit. Monetarista to nerozhodně sledoval, pak se rozběhl a napřáhl paži, takže se kolem ní pásek omotal. Protože u toho zavřel oči, nevěděl, kam se řítí, ale jakoby veden nějakou neviditelnou rukou vrazil Alžířanovi hlavou do žaludku a oba spadli na hromádku cedulí k vyznačení stávkové linie a utrpěli drobná poranění. Pak Alžířan uchopil monetaristovu vázanku ve stylu Adama Smithe a snažil se jej rdousit, ale prve jmenovaný na ní měl zlatou sponu, takže se uzel odmítl zatahovat. Čapl Alžířana za kalhoty ze stoprocentně přírodních vláken v barvě hlíny a strhl mu je do půli stehů, na což jeho protivník zareagoval nezvyklým výkřikem, pak adamsmithovskou vázanku jednou rukou pustil a snažil se zabránit dalším ztrátám na oděvu. Monetarista uchopil Alžířana za malíček a odškrubl mu i druhou ruku. Když zjistil, že se dopotáceli na druhou stranu stávkové linie, vstal a zmizel, ačkoli jej maoista stihl stávkovou cedulí zahákovat a výrazně zdržet.

Studenti, kteří chtěli chodit na přednášky do bloku pro výcvik záložních důstojníků, zjistili, že jim stačí zaujímat falešné pozice kung-fu, aby se jim hubení blbě fanaticí klidilo z cesty. Studentům chodícím na přednášky a semináře k profesorům, kteří nebyli členy odborů, ostatně hrozily jenom slovní urážky. Dokud se nezačali projevovat s agresivním pohrdáním jako Efraim Klein, nebyli v nebezpečí úrazu. Efraim při překonávání linií překonával i sám sebe a vypouštěl mnoho děsivých urážek, které si podle všeho schraňoval roky. Ještě štěstí, že většinu času trávil v blízkosti bloku, kde sídlila katedra filozofie a kde se těch pramálo stávkujících profesorů na hlídce věnovalo hlavně kouření cigaret, vyprávění sprostých vtípů a hovorům o košíkové.

U vstupu do jídelny byl zmatek. Megaodborníci se pořád nemohly shodnout, co s ní, protože pouštět studenty dovnitř by znamenalo podporovat Kruppovy stávkokazecké snahy, ale zabarikádovat ji by zase znamenalo trýznit studenty hladem. A kdyby studentstvo připravilo o jídlo, za které už zaplatilo, přátele by si z nich rozhodně nenadělali. Posléze začali studenti podněcovat, ať si jídlo jako gesto na podporu stávky vaří sami. Ve snaze dodat tomu na věrohodnosti se podniklo několik pokusů nakrást potraviny ze skladů jídelny, ale marně. Radikálové navrhovali dobýt jídelnu silou, jenže všechny její vchody střežila soukromá ochranka s obuškami, tmavými brýlemi a výmluvnými vybouleninami pod sáky. Radikálové se tudíž uchýlili k bombardování a shazovali věci z věží v naději, že se proboří skrz Térov až do kuchyní. Ta snaha ale byla chaotická a umírnění členové Megaodborníků se proti ní urputně stavěli; výsledkem bylo, že studenty, kteří trvali na docházce do jídelny, stíhaly jen slovní urážky. Co se samých stávkokazů týče, to byli odhodlaně vyhlížející lidé a všichni aktivisté snažící se odhalit jim jejich poblouznění pro jistotu nezvyšovali hlas a vystříhali se prudkých gest.

A pak, sedm dnů po začátku stávky, se to opravdu stalo: stalo se, o čem se odborům ani nesnilo a co jsem já, usazený u sebe nad novinami a zabředlý do trpkého skepticismu, trpělivě, sardonicky očekával. Správní rada oznámila, že Americká megaverzita pro tento rok zavírá, že zaručuje pokračování nedokončeného studia a že promoce se odehraje předčasně, v polovině dubna. Do konce března všichni musejí z Plexu pryč.

"Víte." vykládal S. S. Krupp z bedny, "já ani nevím, proč je z toho ještě někdo zmatený. Vždyť je to jasné jako facka. Nemůžeme si dovolit pedagogy a zaměstnance. Nemůžeme pro tento semestr splnit své závazky vůči studentům. Udělat můžeme asi tak jediné, totiž vyčistit to tu, najmout nějaké nové učitele a pustit se do toho znovu. Bůh ví, zeje dost vysokoškolských pedagogů, kteří potřebují práci. Takže žádáme všechny, kdo jsou v Plexu, aby jej vyklidili co nejdříve."

Díky své nekonečné chytrosti, o níž však byli přesvědčeni jen oni sami, to studenti dokázali odbýt mávnutím ruky jako drzou lež a silácké gesto. A jakmile takový postoj zaujali někteří, ostatní a početnější jim nemohli odporovat, protože věřit Kruppovi znamenalo prohlásit sebe sama za debila. K odchodu se tudíž chystalo pramálo studentů; a ti, kdo odejít chtěli, zjistili, že to je nebezpečné.

Teroristé usoudili, že odchod z Plexu je myšlenka krajně nezvyklá a nemůže projít bez odporu. Veliké kolo je v tom podpořilo. A tak stěhováky na parkovišti před školou začínaly mít čím dál víc škrábanců a pak kráterů a pak děr, jak na ně dopadaly golfové míčky a židle a cihly a činky a hořící chomáče novin, které vylétaly z ušmudlaného ranního čistá jasná a v mezní rychlosti se řítily k jejich nablýskaným střechám. I bez toho se ve městě našlo málo firem, které studentům pronajímaly auta, ty, které tak činily, rychle změnilly názory, a ačkoli před jejich recepcemi kolovali zoufalí studenti prvního ročníku a mávali svazky bankovek a kreditkami od tatínka a maminky, jejich zaměstnanci se zatvrdili a stali se nemilosrdnými.

Plexodus, jak událost nazvala místní média, skomíral a rozpadl se na jednotlivé úniky, při nichž studenti sprintem prchali od krytu hlavního vchodu a nesli v rukou, co mohli, načež zapadli na zadní sedadla aut pomalu přejíždějících po konci dálniční přípojky. Ta auta se pak odsunula pryč tak rychle, jak jim dýchavičné čtyři válce dovolovaly, dříve než projektily vrhané z věží najdou svůj cíl.

Znal jsem Kruppu dost, abych věděl, že to myslí vážně. A také jsem dost znal Plex, aby mi bylo jasné, že pro něj není žádné vykoupení – tohohle pacienta umírajícího na předávkování LSD a morfiem nezachrání na poslední chvíli žádná injekce rozumu.

Lucy se mnou souhlasila. Snad si matně vzpomínáte, že bydlela na jednom pokoji s Hyacinth. Výborně jsme s Lucy vycházeli, zvláště tehdy v březnu. Neočekávali jsme nic jiného než právě ty otfesy a chaos, které všechny ostatní tak překvapily, oba nás spíš překvapilo, že to nikdo z našich přátel nepředvídal. Samozřejmě jsme měli jinou perspektivu než oni; naši praprarodiče byli otroci a akademický svět byl našemu původu cizí. Na univerzity nás rodiny dostaly po desetiletích práce, protože tak se to slušelo; když jsme sem konečně dorazili, zjistili jsme, že jdeme právě včas abychom se stali svědky toho, k čemu vedou roky práchnivění! Žádný div, že jsme všechno viděli jinak.

Začali jsme s Lucy podnikat dlouhé obchůzky po Plexu, pŕj nichž jsme zjišťovali, k jakému dalšímu rozkladu došlo. Tou dobou už Teroristé počtem převýšili své potenciální oběti. Dojem, že by stávka mohla být vyřešena, je na nějakou dobu zdržel, ale pak přišel pronikavý pocit, že Velké U je mrtvé, a s ním řeči o tom, že už bylo rozhodnuto o jeho demolici. Pokud se tedy schylovalo ke zkáze, nebyl evidentně důvod školu udržovat, a tak už se Teroristé nemuseli starat o nic kromě černých šerifů najatých vedením.

Sušička Seritech 1500 se supervelkým okénkem brzy zmizela z prádelny, její uctívači ji odvezli na rudlu. Naneštěstí přístroj na jejich křídle, kde nebyly zásuvky na dvě stě čtyřicet voltů, nefungoval. Proto podle pečlivých instrukcí, jež jim dodal její hlas, vykuchali zadní stěnu a zařídili se tak, že kdykoli potřebovali radu, co si udělat k večeři nebo na co se dívat v televizi, mohli si buben roztočit ručně.

V posledních březnových dnech bylo těžko najít logiku v čemkoli. Vynořovaly se náznaky, že odbory se rozpadají, že pedagogové mají paličatých Krotobaltoslávců plné zuby a hodlají uzavřít se správnou radou separátní příměří. To způsobilo v rozkládajících se Megaodborech další vnitřní rozbroje a zvýšilo zmatek. Přestala jít elektřina a téct voda, pak je zase pustili; studenti z vyšších pater začali házet odpadky do výtahových šachet a požární poplach zvonil takřka bez ustání, dokud jej rozružené obyvatelstvo nerozbilo. My jsme ale stále posedle přemýšleli o Virgilových zmínkách, že ve stokách probíhá utajená činnost, a popadla nás paranoidní idea, že všechno, co se kolem nás děje, je zcela povrchní a založené na podstatně hlubinnějších vrstvách intrik. Podobné události je dost těžko sledovat, aniž by mozek byl neustále připraven za každým tahem vidět možné konspirace a tajnosti. A právě ta nejistota způsobila, že jsme nebyli s to utvořit si jasnější obraz o tapiserii událostí. Stále netrpělivěji jsme očekávali sobotní večer a unavovalo nás, že se musíme zdržovat úsudku, dokud nezjistíme fakta. To, co jsme zprvu pojali jako téměř odpočinkový výlet do Potkaního kraje, se v našich myslích změnilo ve výpravu za ústředním údajem o Americké megaverzitě.

Rozlehl se drsný povel a naráz zasvitla desítka přenosných lamp. Čtyřicet důstojníků MARSu se ocitlo v komoře s nízkým stropem, která sloužila jako křížovatka dvou hlavních stok. Rozestavili se kolem stěn a Fred Fine z prostředka přednášel.

"Existenci téhle oblasti jsme nikdy dřív neodhalili. Z celé Bezpečnostní zóny úrovně číslo čtyři je to jediný prostor dost velký pro hromadnou instruktáž.

Všichni jste v MARSu přinejmenším po tři roky a vedli jste si dobře. Většina z vás nechápala, proč jsme jako součást systému povyšování trvali na standardech fyzické kondice. Maličko se to vyjasnilo, když jsme vás uvedli do světa živých her. A teď... tohle se těžko vysvětluje."

Všichni se uctivě dívali, jak upírá oči do stropu. Konečně se k projevu vrátil, ovšem už drsným a hlučným hlasem barbarského válečníka oslovujícího své hordy. Důstojníci se začali soustřeďovat: hra vypukla a oni musejí vstoupit do postav.

"Víte o Ústřední rozdvojce, která odděluje Magii a Technologii. Někteří z vás si možná povšimli, že poslední dobou dochází k velice vážným Průsakům. A já mám dost nepříjemnou zprávu. Bude to ještě mnohem horší. Blížíme se ke kritickému období v dějinách Plexoru. Pokud uděláme, co je třeba, můžeme Průsaky zastavit navždy a vejít do věčného zlatého věku. Pokud selžeme, Průsaky se promění v záplavu vody z proražené trubky. Křížení budou všudypřítomná a Očištění nemožné, průměrnost navždy zaplaví vesmíry jako temný oblak. Plexor se stane degenerovanou společností z dob před hyperpohonem.

Je to tak. Zodpovědnost za tento vesmírobojný úkol dopadla na naše bedra. Jsme vyvolenou skupinou bojovníků a hrdinů, které povolala prorocství Magiplexoru, jež proslovil sám JANUS 64. To znamená, že potřebujete bleskově seznámit s tím, jak Plexor funguje. Proto jsme tady.

Consuela, v Magiplexoru známá jako velekněžka Consilia, je v Technoplexoru špičkovou programátorkou. Proto ví všechno potřebné o Dvou tvářích Shekondarových. Consilie, předávám ti slovo."

"Dobrý večer," ozval se hlas z Fredova starého elektronkového přijímače. Zněl velice klidně a mírně, jako pod účinkem drog "Mluví k vám Consilia, velekněžka Shekondara Strašlivého, vládce Dvou tváří. Připravte své mysli na Děsivá tajemství.

Plexor vytvořila Gilda, z poloviny tvořená Technology a z poloviny Čarodějí, kteří působili v oddělených vesmírech díky úmyslům Keldora, hvězdného poloboha, jehož mozkové hemisféry existovaly na obou stranách Ústřední rozdvojky. Pod Keldorovým dohledem byla vytvořena kolonie Plexor; soběstačný ekosystém schopný fungovat v jakémkoli prostředí, čerpat energii a suroviny z jakéhokoli zdroje a odolat jakémukoli magickému nebo technologickému útoku. Když byl Plexor dobudován, zabydleli jej tak, že vybrali ty nejlepší a nejchytřejší z Tisícovky galaxií a podrobili je velikému turnaji. Soutěžní plochu dělila na poloviny Ústřední rozdvojka a na jedné straně soutěžící bojovali meči a magií, zatímco na druhé se měřili ve zkouškách schopností intelektu. Vítězové byli vloženi jako vstup do Plexoru; my jsme jejich výstup.

Gilda musela vybatvit Plexor dohlížitelem. Musel to být operační systém pro technologickou část a prvotní božstvo pro magickou část; v Plexoru musel být vševědoucí a všemocný. Proto Gilda vygenerovala Shekondara Strašlivého/JANUS 64, organismus, který obývá kolonii a ovládá ji. Vytvoření tohoto systému trvalo dvakrát déle než vybudování samého Plexoru a na konci Keldor zemřel, protože jeho mysl přetížily masivní přesuny dat z jedné hemisféry do druhé. Hranice v jeho mysli byly zničeny a její obsah se nenapravitelně smísil. Z jeho smrti však vzešel král Dvě tváře, který jest v Technoplexoru JANUSEM 64 a v Magiplexoru Shekondarem Strašlivým.

Ačkoli poslední člen Gildy zemřel před dvěma tisíci let, většina Plexorských stále krále Dvě tváře uctívá. V těchto temných dnech, kdy se blížíme ke konci jednoho věku, je však pramálo těch, kdo znají příběh Shekondara/JANUSE 64. My, kdo jsme střežili a udržovali oheň, jsme cvičili svá těla i své mysli, abychom byli s to tuto zodpovědnost přijmout. Dnes sledujeme dávkový výstup svého úsilí. Z této místnosti vypočoduje Velké vojsko oslavované v prorocstvích a

písniích Magiplexoru, jehož příchod byl předpovězen také ve zdánlivě náhodných erorech JANUSe 64; skupina hrdinů, kteří dybagují celý Plexor, kteří se v nastávajícím střetu postaví do cesty Křížení. A těm z vás, kdo snad nebyli s to Křížení rozpoznat, kdo se ušklíbají myšlence, že by snad Magie překročila linii Ústřední rozdvójky, pravím: hle!" Posluchači už zapadli hluboko do svých postav a Consiliina slova je začínala hypnotizovat. Pěkných pár se jich sice nad pitomostmi linoucíní se z velkých reproduktorů šklebilo, ale drtivá vážnost a magická jednotnost, jež naplňovaly tu zatuchlou komoru, je umlčela. Brzy byli odříznuti od normálního světa, začali pochybovat sami o sobě a pozorně naslouchali Kněžce. Když mířila k vyvrcholení proslovu a odhalovala nejhlubší tajemství Plexoru, mnozí se začali potit a hořet nervozitou a chvět se děsem i energií. Když vzkřikla "Hle!", v tom slově bylo vevázáno kouzlo. Nastalo ustrašené ticho a všichni přemítali, jakou démonickou demonstraci to vyvolala.

Uslyšeli zasyčení, které jako lavina přešlo v hlučný souvislý sykot. Když zvuk dozněl, bylo lehké slyšet mírný kakofonický hluk, směsku ostrých vysokých tónů, které zněly, jako by v dále celý orchestr vyhrával na karnevalové fikačky. Ten zvuk jako by přicházel ze stok, i když ze které, to kvůli ozvěnám bylo těžko určit. Rychle se blížil. Všichni se náhle a spěšně odklidili od čtyř vchodů do stok a přitiskli se ke stěnám. A teprve když si místa našli všichni ostatní, pohnul se i Klystron Napichovač. Klidně prošel středem místnosti, kde zanechal přijímač a reproduktory, a vybral si místo včele zmlklé tlupy hrdinů s meči. Burácení přešlo v jekot; z tunelu vystřelil netopýr velký jako orel, rychle se zatočil po komoře, až mnozí klesli na kolena, a pak rázně zapadl do jiné chodby. Když burácení propuklo naplno, ve řvavém umělé světlo spatřila Velká armáda, jak stoka vyzvrátila proud obrovských, tlustých, hnědošedých, řvoucích a přes sebe se valících potkanů se zářícíma očima a pošvihavajícími ocasy, kteří proběhli středem místnosti a namačkali se do otvoru, jímž odletěl veliký netopýr. Někteří vrazili hlavou do starého hranatého rádia, až odletělo po podlaze dál, a než se mohlo zastavit, z proudu se vyčlenila pětice potkanů, kteří je zničili, rozsekali překližkovou kastli velkými lesklými hlodavčími zuby, jako by to byla slupka z pomeranče, zahryzli se do útrobu přístroje, prohryzali se s šíleným potěšením do jeho skleněných a kovových stěv. Jejich běsnění trvalo několik vteřin všichni ostatní už byli pryč a pak i oni vydali pronikavá zapištění a odpěchali do tunelu, přičemž jeden za sebou táhl pokroucený drát s kousky kovu. Skoro všichni kromě Klystron a seděli na podlaze v embryonální poloze a rukama si přikrývali obličej, jen pár jich vytáhlo meče a palice a chystalo se bránit. Po dvě minuty se nikdo nepohnul aby si neřekli o další útok. Když bojovníci znovu začali projevovat známky života, činili tak se silným chvěním, malátností a nevolností— a v tak maximálním tichu, jak jen mohli. Nikdo se neodtrhl od bezpečí stěn, jen Klystron Napichovač/systémový programátor Chris došel k místu, kde tisíce potkaních stop vydupaly do tenké vrstvy bahna klikatou silničku. Věděl dobře, že málokdo z nich opravdu věří v Ústřední rozdvójku, natož pak v hrozbu Křížení. Vzhledem k prostředí silně postiženému Křížením, jež jim pokřivilo myšlení, to bylo pochopitelné. Klystron/Chris udělal, co mohl, aby se takovému přizemnímu myšlení postavil, ale skutečný důkaz poskytl příchod obrovských potkanů a pečlivá příprava, kterou odvedli on a Consilia a Chip Dixon. Nechal je, ať si to promyslí. Postavit se faktu vlastní důležitosti není snadné; dokonce i on sám zjistil, že to je obtížné. Konečně promluvil jasným a pevným hlasem a hlavy všech přítomných se rázem otočily, aby projevíly vůdci patřičnou vážnost.

"Mám Velkou armádu?"

Huhlavý sbor zněl slibně. Klystron švihem vytáhl z pochvy meč a pozdvihl jej, ovšem opatrně, aby nepraštil do elektrického vedení. "Všichni pozdravme Shekondara Strašlivého!" zahlomozil.

Všude kolem vyšvihly a v řeru se zableskly meče a nože a řetězy a palice. "Všichni pozdravme Shekondara Strašlivého!" zaburácela armáda v odpověď a čtyřikrát jí odpověděly ozvěny ze stok. Klystron/Chris naslouchal, jak pokřik odeznívá, a pak s chladným odhodláním promluvil: "Je čas zahájit Poslední přípravy!"

Život v rozkládající se civilizaci měl tu výhodu, že nikomu dohromady nevadilo, když se vám zlíbilo špacírovat si po chodbách s plnou náručí gumovek po prsa, baterek, elektrických přístrojů a zbraní. Od pár lidí jsme si vysloužili vyděšené pohledy, od Teroristů zase opilecké přátelské pohledy, ale od správy školy nám nic nehrozilo. Půlhodinová pouť po prohlubujícím se chaosu Plexu nás dovedla do Doupat, která stále ještě obývali lidé věnující se činností tak mírumilovným, jako jsou hry, programování, výzkum a pouštění starých dílů Star Treku.

Odsud nás nákladní výtah dovezl do nižších suterénních pater, kde nás Fred Fine provedl špinavými chodbami polepenými snímky nahých krotobaltoslávských princezen, až jsme dospěli do velké místnosti plné trubek. Z ní nás Virgil za pomoci univerzálního klíče vpustil do menší místnosti, odkud vedlo úzké točité schodiště do hloubi.

"Já jdu první se Žezlem," oznámil Virgil tiše. "Pak Hyacinth se čtyřiačtyřicátkou. Nato Bud s těžkýma rukavicema a pak Sára a Casimir s batohy. Fred uzavírá zadní voj s šestnáctkou. A žádný hluk."

Schodiště se protočilo jednou dvakrát dokola a my jsme museli zapnout čelní lampy. Cesta dolů byla dlouhá a napjatá a připadalo nám, že na dunících kovových stupních vyrábíme pekelný hluk. Držel jsem proud svého světla na plavozlatém pramenu Virgilových vlasů a naslouchal jsem dýchání a krokům za sebou. Vzduch páchl hrubě a vlhce, což mě upomnělo, že s každým dechem nasávám miliardy mikrobů všeho druhu. Poblíž dolního konce schodů jsme si nasadili plynové masky a já jsem si uvědomil, že dýchám o mnoho rychleji, než bych musel.

Potkani čekali celých pětaticet metrů nad dolním koncem. Jednomu se podařilo zatnout zuby do Virgilovy nohy ještě dřív, než zapnul Žezlo kosmické síly. Blikání odehnalo zbytek potkanů, kteří se vztekle kutáleli dolů jeden přes druhého, ale první potvora byla příliš rozparáděná, než aby se pohnula, a jen se zahryzávala víc a držela pevněji. Naštěstí se Hyacinth nepokusila ji na místě odstřelit. Proklouzl jsem kolem ní, napřáhl ruce ve velkých tlustých rukavicích po lokty a pustil jsem se do rvačky s potkanem. Hlodavcovy zuby nepronikly fotbalovými chrániči holení, které měl Virgil pod gumáky, a tak jsem si dal na čas, uklidnil jsem se, přikřčil jsem se a zadíval se zvířeti do lesklých, bíle lemovaných očí. Vyceněné dlátovité zuby, pěkných pár čísel dlouhé a tři čtyři centimetry široké, při každém stroboskopickém záblesku purpurově a žlutě zazářily. Potkan se už Virgilovi dostal skrz gumáky, odhalil barevný umělohmotný holenní chránič a teď se pokoušel prohryzat skrze překážku, aniž by ji pustil. Neměl jsem sílu mu rozevřít tlamu.

"Německý ovčák dokáže při stisku čelistí vyvinout velice značný tlak," prohlásil Fred Fine, který stál nad námi a s vědeckou chladností nakukoval Casimirovi přes rameno.

Na potkana to nijak nezapůsobilo.

"Nějak čistě ho oddělej," navrhla potkanova oběť s troškou napětí v hlase, "ať máme vzorek."

Praštil jsem ho do zátylku dřevěnou nohou, kterou jsem pro tuto příležitost předvídavě odšrouboval od svého kuchyňského stolu. Potkan se sotva vešel do velké pracovní brašny; Virgil ji pracně zavázal a nechali jsme ji na místě. Takže teď do tunelů. Ten večer byly stoky nezvykle průtočné, protože tisíce krychlových metrů piva prošlo tradiční cestou trávicím ústrojem degenerátů v horních patrech a pak do sanitárního systému. Zatím jsme se drželi na lávkách po stranách větších tunelů – a potkani stejně tak. Žezlo nám trýznilo oči, a tak Virgil vždycky počkal, až potkani budou nebezpečně blízko, teprve pak je zapnul a zahnal je v pišticích hordách dolů do splašků. Zbraně jsme použít nemuseli, jen Fred Fine nedal jinak, než že vyzkouší na jednoho svou oslňovací pistoli, aby věděl, co oni na to. Shodou okolností se jim to nezamlouvalo vůbec a Fred Fine to zhodnotil jako "velice zajímavé".

"Kam spadl můj radioaktivní zářič?" zeptal se Casimir. "Jdeme aspoň přibližně do těch míst?"

"Správná poznámka," kývl Fred Fine. "Držme se odtamtud hodně daleko. Nechci si odvařit gonády."

"Vím, kde to skončilo, ale už to tam není," řekl Virgil. "Potkani všechno sežrali. Jeden z nich jistě dostal s parafinem přemii navrch, ale kde skončil, nemám zdání."

Fred Fine začal ukazovat orientační body: kde zanechal mrtvolu mikrovlnné ještěřice, kterou dávno sežrali však víte kdo; kde Steven Wilson zažil své poslední a největší překvapení; chodbu, která vede ke Keldorově hrobce. Jeho hlas přeskakoval od fredovsko-fineovského dynamovitého vědeckého bzukotu až k hrdelnímu barytonu jeho válečnického hrdiny. Podobné číslo jsme od něj slyšeli už před pár týdny, ale tady dole ve stokách nás to teprve začalo pořádně zneklidňovat. Když většina lidí poslouchá dlouhou řádku nesmyslů, má sklon začít pochybovat o vlastním duševním zdraví, a to dřív než si uvědomí, že porouchaný mozek má právě ta osoba, která jim dělá díru do hlavy. Ten večer jsme se plahočili odpadky a napadali stroboskopem obří potkany a poslouchali Klystronovy bizarní vzpomínky, a tak se většina z nás nezávisle na sobě trápila úvahami, zda jsou, či nejsou šílení. Když jsme se tedy u Freda Finea doptávali po vysvětleních, nebylo to proto, že bychom chtěli slyšet víc klystronovských historek (jak předpokládal on), ale protože jsme chtěli mít představu, co si myslí ti druzí. Brzy jsme se přesvědčili, že svět je opravdu v pohodě, že Fred Fine je mešuge a s námi to celkem jde.

Na jedné křižovatce se válely stovky popraskaných a ohlodaných kostí a Virgil v ní poznal místo, kde objevil užitečné vlastnosti Žezla. V těchto končinách bylo shodou okolností sucho a strop vysoko a poblíž číhalo hodně potkanů. Virgil zapnul žezlo na trvalo a zahnal je zpátky až ke kraji tmy, kde šramotili a blýskali červenýma očima. Hyacinth si nacpala do uší vatové tampony, zřejmě pro případ přestřelky.

"Zkusíme tu mašinu," navrhl Virgil. Casimir shodil batoh a vytáhl z něj tlustě vykládanou krabici, ze které zase vyndal malý přenosný osciloskop. Přístroj měl drobnou televizní obrazovku, na které byl vidět záznam zvuku, jenž zachycoval směrový mikrofon, rovněž patřící k soupravě. Casimir nechal osciloskop zahřívát a zapojil šňůru mikrofonu do zdířky na jeho čele. Po středu obrazovky se rozběhla tenká, jasně zelená čára.

Virgil namířil mikroskop na hlavní stoku a zapojil ho. Čára na obrazovce se rozdělila na chaotickou čmáranici tmavě zelených statických poruch. Casimir začal fidlat s různými knoflíky a divoké poskakování signálu rychle ustoupilo pravidelnému vzoru náhodných křivek, které se štrachaly přes obrazovku. "Bílý šum," prohlásil Fred Fine. "Pro vás laiky atmosférické poruchy."

"Dávejte pozor," ozval se Virgil a namířil mikrofon do menšího bočního tunelu. Bílý šum rázem vystřídaly téměř vertikální čáry sunoucí se přes obrazovku. Casimir zase signál stáhl a my jsme spatřili, že to není nic jiného než jediná stacionární sinusoida, trochu neklidná, ale v zásadě stabilní.

"Velice zajímavé," poznamenal Fred Fine.

"Co se děje?" zeptala se Sára.

„To je nepřerušovaný ultrazvukový tón," vysvětlil Virgil. "Jako nikdy neutichající psí píšťalka. Vychází z nějakého umělého zdroje vzhledu v tomhle tunelu. Jak vidíte, z většiny směrů, kam mikrofon namířím, jde jenom bílý šum, což je normální. Tohle je ale silný zvuk o stejné výšce. Pro potkany to je něco jako dlouhá nota na varhany. To vysvětluje, proč se shlukují právě v těchto místech, zní jim to lahodně, jako velice jednoduchá hudba. Vlastně monotónní hudba." "Jak jste věděli, že máte hledat právě tohle?" chtěla vědět Sára.

Virgil pokrčil rameny. "Bylo pravděpodobné, že zařízení tak moderní a pečlivě strážené jako to, co jsme viděl, bude mít nějaký ultrazvukový alarm. Je to vcelku standardní."

"Velice zajímavé," pravil Fred Fine.

"Je to jako sonar. Když cokoli do jisté vzdálenosti naruší odraz, alarm se spustí. A teď otázka: proč to nespouští potkani?"

"Nějaká bariéra jim brání přijít dost blízko," prohlásil Casimir.

"Souhlasím. Ale žádnou bariéru nevidím. Když jsem tu byl minule, klidně si běhali až ke dveřím – museli je odhánět samopaly. Takže bariéru určitě instalovali od té doby. Pro nás to znamená tohle: až k bariéře, ať už to je cokoli, můžeme jít bez obav, že bysme spustili alarm."

Šli jsme tunelem v klínu jako husy a v případě potřeby jsme použili nohu od stolu, Žezlo nebo meč. Brzy jsme dorazili k bariéře, která se ukázala být nehmotnou, leč nepřehlédnutelnou: byl to rám ze svařených úhelníků připevněných ke stěně, na kterém visely desítky drobných zářících reflektorků. Na tomhle místě by se každý potkan ocítl v lázni oslepujícího světla a v hrůze a s bolestí by prchl zpátky. Za světelnou stěnou byla v netopýřím guánu pouze jediná řada šlápot – lidských. "Někdo tu byl vyměňovat žárovky," usoudila Sára.

Tricet metrů před světelnou stěnou byla chodba skoro do výšky kolen zaházená lesklými škubanci hliníkové fólie a

dalšími lesklými předměty včetně pozůstatků Fredova rádia.

"Tady máj štamlokál," ušklíbala se Hyacinth. "Asi se jim zamlouvá muzika."

"Spíš by si rádi udělali dobrou šťavnatou hostinu z toho, kdo sem chodí měnit ty žárovky," navrhl Fred Fine.

Sára měla v batohu trojnožku a kvalitní binokulární dalekohled. Když jsme ho postavili doprostřed stoky, byly na konci tunelu dobře vidět těžké dveře, televizní kamery, světla a tak dál. Střídali jsme se, dívali se a spekulovali a Virgil zatím ze Sárina batohu vyložil Geigerův počítač.

"Obyčejně by geiger zachytil jenom hodně přirozené radiace a kosmického záření a všechno významné by se v tom utopilo. V těchto tunelech jsme ale tak dobře odstínění, že se k nám dostane jedině maličko těch hodně silných kosmických paprsků a neutron, ale ty tahle věc stejně nezachytí." Geiger začal tikat, snad tak jednou za čtyři vteřiny.

Sára měla nejlepší zrak; seděla po turecku na několika vrstvách fólie a nahlížela do dalekohledu. "Za pár minut má podle plánu nahoře k rampě pro odvoz nebezpečného odpadu přijet nákladák," oznámil Virgil po pohledu na hodinky. "Podle mojí teorie tahle auta kromě toho, že odvázejí nebezpečný odpad ven z Plexu, taky přivázejí něco ještě nebezpečnějšího do Plexu a pak to jde sem do tunelu."

Čekali jsme.

"Je to tu," ozvala se Sára. "Vpravo se otevírají dveře výtahu."

Všichni jsme to zaslechli.

"Na vozíku vezou takový dlouhý kovový válcový tentononc. Ted' se otevírá konec chodby... nahoru, jsou to velké dveře jako čelisti. Ted' pár lidí ve žlutém koulí válec dozadu do velké místnosti."

Geiger zařval. Podíval jsem se na Casimira.

"Vynechte příští rentgen hrudníku," prohlásil. "Pokud to je to, na co to vypadá, jde jenom o jódi131. Poločas osm dnů. Skončí to ve vaší štítné žláze – a tu tak jako tak moc nepotřebujete."

"Nešáhej mi na ohryzek," namítla Hyacinth. "Díky němu jsem velíká a silná."

"Dveře se zavírají," prohlásila Sára do našeho brebentění a tikání geigeru. "Výtah odjel. Všechny dveře jsou zavřené."

"Bravo! Gratuluji, Virgile," pravil Fred Fine a potřásl mu rukou. "Objevil jsi jedinou významnou stálou skládku radioaktivního odpadu ve Spojených státech."

K tomu většina z nás neměla mnoho co dodat. Hlavně jsme se chtěli vrátit domů.

"Fascinující, skvělé," rozvíjel to Fred Fine už cestou zpět. "V dnešním vyšším vzdělání je tak silná konkurence, že si univerzity musejí najít nějaký způsob, jak si přilepšit. A co je lepšího než se vrhnout do lukrativních sektorů špičkových technologií?"

"Už se nemusejí plazit před absolventy," utrousila Sára.

"Ty si vážně myslíš, že by univerzity měly fungovat jako skládky nejhorších vedlejších produktů civilizace?" chtěla vědět Hyacinth.

"Svým způsobem to není tak špatný nápad," utrousil Casimir. "Radši univerzity než někdo jiný. Oxford, Heidelberg, Sorbonna všechny ty školy vydržely o století delší dobu než kterákoli vláda. Déle vydržela už jenom církev – a Vatikán prachy nepotřebuje."

Zastavili jsme se na točitém schodišti, nedaleko potkaní mrtvolky, že si odpočineme. Casimir, Fred Fine a Virgil se vrátili kvůli nějakému pokusu zase dolů. Virgil si přinesl ultrazvukový generátor a za jeho pomoci prokázali – velice jednoznačně –, že potkaní ultrazvuk milují tolik, jako nenávidí stroboskop. Poklusem se vrátili zpátky na schody, Žezlo blikalo jako divě, já jsem si hodil brašnu s potkanem přes rameno a všichni jsme upalovali po schodech, jak nám plíce dovolily.

Pitva potkana byla velice neformální. Provedli jsme ji ve dřezu staré laboratoře profesora Sharona mezi díly magnetické pušky.

Fred Fine se proboural do hrudníku kuchyňským nožem a jednostrannou žiletkou. Postupovali jsme rychle a primitivně; jediný Casimir už předtím viděl potkaní vnitřnosti. Kůže se snadno odlupovala i s tlustými růžovými vrstvami tuku a my jsme si prohlédli vnitřnosti, které dokážou trávit natolik podivuhodnou potravu. Casimir vyhrabal těžké nůžky na plech a přestříhl v půli hrudní kost, abychom se dostali pod hrudní koš. Vsunul jsem ruce mezi poloviny hrudní kosti a rval je vši silou od sebe a konečně jedna strana s prasknutím a sprškou krve povolila jako neposlušná dvířka od skříňky a my jsme si prohlédli plíce a další životně důležité orgány. Srdce zatím nebylo vidět.

"Třeba je schované tady pod tím orgánem," nadhodil Fred Fine a ukázal někam mezi plíce.

"To není orgán," namítl Casimir, "to je spojení několika hlavních cév."

"Tak kde je srdce?" zeptala se Hyacinth, kterou to náhle velmi zaujalo.

"Ty hlavní cévy by právě měly vést do něj a z něj," odpověděl nejistě Casimir. Natáhl ruku, vklouzl jí pod chumel cév, zatáhl nahoru a stranou a odhalil... nic.

"Panenko skákavá," zašeptal. "To zvíře nemá srdce."

Nám se srdce zběsile rozbušila. Dlouho jsme stáli jako zkamenělí a zmatek se nás zcela zmocnil; pak se od Freda Finea ozvalo pronikavé pípnutí a my jsme nadskočili a vztekale se zajíklí.

On nevzrušeně zmáčkl tlačítko na svých hodinkách s kalkulačkou a pípání zarazil. "Promiňte. To je můj budík."

Podívali jsme se na něj a on se podíval na svoje hodinky. Všichni jsme se potili.

"Nastavil jsem si ho, aby každý rok spustil vždycky o půlnoci na začátku prvního dubna. Něco jako varování, aby si jeden vzpomněl, že je apríl a může se stát ledaco."

DUBEN

Zatímco jsme se plácali v kanálech, na E13J se konal veliký mejdan na počest Velikého kola. Byl koncipován jako obyčejná beztvářá pивní chlastačka, ale vždy činnorodé Vzdušnice trvaly na tom, že musí mít téma: Velké mejdany minulosti. Hlavními styly byly disko, šedesátá léta, padesátá léta a toga. Parta urostlých Teroristů donesla stereo Dexe

Fressera do společenské místnosti, která měla být střediskem aktivit ve stylu disko. Ztemnělý pokoj o kus dál po chodbě zastupoval mejdan šedesátých let, jehož účastníci si drbali trvalou, měli na sobě trička, kouřili víc marihuany než obyčejně a pořád říkali "senza". Studijní klub byl hlavním stanem let padesátých a naprosto se podobal všem jiným mejdanům ve stylu padesátých let, které od roku 1963 pořádali lidé, co o padesátých letech nevědí nic. Togisti se museli smířit s kočovnou mejdanovou existencí: neměli žádnou autentickou hudbu, u níž by se mohli svíjet, jen kdosi experimentálně na plný výkon pustil elektronickou verzi Předešlý 1812. Většinou tihle lidé jen postávali na chodbách zamotaní ve značkovém povlečení, mačkali kelímky s pivem a čas od času vřískli "toga!".

Diskoklub byl plný žen v umělotinových šatech, žen podobných lízátkům a s hustými nánosy kovové rtěnky pod lyžařskými kuklami – a ukrutně navoněných mladíků v pastelových trojdílných oblecích a v nablýskaných botách se spoustou kovových přezek. Pach byl ubíjející, a když se otevřely dveře, ven se vyvalily hudební přebytky, které pak zaplavily sousední pokoje do posledních koutů. Osazenstvo mejdanu patřilo ke generaci, které ukradli mládí. Po celé dospívání se připravovali na den, kdy se dostanou na školu a s ní i na opravdovou diskotéku, dospěláckou diskotéku, kde najdou alkohol a sexuální partnery, které si budou moct odvést domů, aniž by se museli otravovat pronajímáním pokojů. Jejich naděje povadly počátkem osmdesátých let, kdy disko zhaslo, shořelo kdesi nad New Jersey jako slavná vzducholoď. Díky zdejší nostalgii si ale připadali zase mladí. Dokonce i Dex Fresser se ukázal v bílém trojdílném obleku a několikrát využil příležitosti svíjet se s urostlými osobami ženského pohlaví v přiléhavých syntetických cárech, div sebou na zem nepraštil.

Na okenní římsě stál Dotohorudý větrák, na místě jej držely cihly a on se točil a zářil v aureole temného světla, kterou si sám vyráběl. Zrcátková koule na stropě vrhala otáčející se tečičky světla na stěny, takže ti zkoušenější nebo imaginativnější tanečníci si mohli představovat, že jsou vlastně uvnitř obrovského Velikého kola. Zjóóó! Ve velkých oknech byly novinové papíry, protože sklo se už dávno rozbilo a záclony shořely.

Dex Fresser zkonzumoval šestnáct dávek kyseliny (jeho dodavatel nikdy nepochopil, co je to umocňování na druhou), pět žváků s haším baleným v mežkalinu, kostičku peyotlového žu–žu, trochu methaqualonu (asi čtyři planšety), hrstičku volně dostupných kofeinových tabletek, dvanáct lžic sirupu proti kašli, půl kanystru stáčeného bílého a balíček gauloisek, načež si začal pohrávat se stroboskopem, který měl vytvářet diskotékovou atmosféru. Nastavoval ho na rychlejší a rychlejší frekvenci, až se místnost roztřásla radostným ztřeštěným ječením a tanečníci začali náhodně hopsat a vrážet do sebe, jako kdyby se hyperprostorem přenesli do doby punku. Zatím se to, co u Dexe hrálo roli mozku, zatoulalo k Dotohorudému větráku; hyperprostorový efekt ho sice vážně bral u krku, ale pomyslel si, že větrák zpomaluje. Dál zesiloval stroboskop a podařilo se mu přimět Male kolo, aby se přestalo otáčet úplně – buď to, anebo se zastavil sám čas! Dex to osolil na maximum. Všechno ztichlo, pohonná reaktory kolem prolétajícího siríjského hvězdného křižníku přešvaly jeho stereo (dýdžej stáhl hlasitost) a všichni uslyšeli, jak Dex ohlašuje, že mu o půlnoci Veliké kolo poví něco hodně důležitého. Pak se uvolnil, hudba se zase rozeřvala, stroboskopické světlo odletělo nedalekým oknem a Větrák se začal znovu točit.

Půlnoc tu byla jako na koni. Osazenstvo mejdanů se namačkalo do společenské místnosti a rozesadilo se do řad čely k oknu Dex Fresser stál před zataženým oknem zády k publiku a knězi postávali nachystaní odtrhat papíry. Několik minut před půlnocí dýdžej pustil Stairway to Heaven tak, aby vysokoenergetická sekce podobná zvukovému úderu začala přesně ve dvacet čtyři nula nula.

Roztržené novinové papíry se rozletěly a do místnosti vtrhly mocné červené a bílé a modré paprsky Velikého kola a všem začaly hrudníky od rázného rockového rytmu hrkat jako prázdné kanystry.

Dex Fresser však byl působivě nehybný. Upřeně se díval do obnažené tváře Velikého kola po celých patnáct minut, než vůbec pohnul jediným svalem. Nato předal shromážděným studentům vzkaz.

Mluvil přes mikrofon zapojený do jeho sterea a znělo to hlučně a kvadrofonicky. "Lidi, dneska pro nás má Veliký kolo své plány. Budeme mít válku, kurva!" Teroristé jásali a výskali a Vzdušnice dělaly och a ach. "Lidi zvenku, co nejsou schopný slyšet hlas Ve–líkýho kola a Roye G. Biva a našich ostatních vůdců, nás zítra přijdou do Plexu se zbraněma pobít. Chtějí dát na střechu věže D taktický jaderný rakety krátkého doletu, aby vyhrožovali Veliký–mu kolu a přinutili ho dělat, co chtějí."

Ale my máme přátele, jako třeba Astarté, bohyni, sestru Velikýho kola, a ta nám pomůže a vůbec. Teroristi a SUP budou spolupracovat, právě jako to dělá Veliký kolo s Astarté. A taky esběčkaři jsou naši přátelé.

Máme kurevsky moc fakt mocnejch nepřátel, říká Veliký kolo. Jako třeba administrativu a Chrám úplné jednomyslnosti a fůru máklošů a taky jiný lidi. Musíme je všechny pobít.

K tomu bude potřeba spolupráce a my musíme ode všech chtít, aby byli ještě loajálnější. Takže jestli si třeba myslíte, že máte mezi nepřátelema kamarády, tak jste vedle, protože to Veliký kolo rozhoduje, kdo jsou naši přátelé, a když řekne, že jsou naši nepřátelé, tak jsou naši nepřátelé a hotovo. S Velikým kolem je všechno náramně jednoduchý, proto taky můžete mít jistotu, že říká pravdu. Takže se teď musíme sjednotit a nesmíme mít žádný tajemství a nesmíme krejt své nepřátele nebo s nima mít slitování."

Máří Meeganová seděla v první řadě, nohy měla úhledně složené ke straně, pozorně naslouchala, mhouřila oči a rozevírala rty a přemítala, jak to platí na ni.

V té chvíli pár lidí přišlo k rozumu a zdekovalo se. Jeden z nich, ne zrovna bystrý kluk, který se ke mně za lepších časů choďoval radit, si uvědomil, že ti lidi jsou magoři, tryskem vyrazil k nejbližšímu požárnímu schodišti a unikl nezraněn, takže mi tohle mohl později vyličít. Co se dělo po jeho odchodu, je nejasné; podle všeho se zjevila Yllas Freedperson, velekněžka Astartina, a vůdci SUPu a Teroristů příštích několik hodin usilovně plánovali a organizovali.

Naproti tomu Bert Mix oslavoval večer tím, že se v jednom skladišti na C22Z zpopelňoval. Schovával se tady už nějakou dobu a se studenty vycházel slušně, až na jednu potíž: tou byla posedlost, se kterou sbíral odpadky. Zčásti to

byl praktický zvyk, protože z nich získával většinu potravy a oblečení. Nicméně věc byla podstatně horší: nedokázal se přinutit, aby cokoli vyhodil, a tak měl po celém Plexu pokojíky nacpané odpadem až po strop, až zbyla jenom uzoučká ulička ode dveří. Z vděčnosti ke svým ochráncům cpal Bert Nix pod dveře místností olejem nasáklé hadry, aby ven netáhl smrad.

To postačovalo až do večera jedenatřicátého března, kdy náhodou otevřel dveře právě v okamžiku, kdy kolem šla jedna zhýčkaná studentka ze Saskatoonu. Ta se dívala, jak mezi otrapovými bosými nohama vyběhla ven desítka švábů dlouhých k osmi centimetrům a jak se k ní hmyz komíhaje tykadly blíží. Nepatřila ke Vzdušnicím, a tak je rozdúpala na kaši a z nejbližšího telefonu povolala ochranku. Nicméně mezi tím okamžikem a chvílí asi o pět hodin pozdější, kdy ochranka dorazila, vypukl požár. Možná šlo o samovznícení, mohlo to být kvůli topení, ale třeba Berta Nixe popadl sebevražedný záchvat nebo mu upadla cigareta. Každopádně se místnost proměnila v dobře utěsněnou pec, a když plameny opadly, zbyla jen zuhelnatělá mrtvola v uličce a závěje švábích tělíček namačkaných přede dveřmi. V severním rohu východní stěny Plexu, severně od nákladních ramp nákupního střediska, od ramp pro studenty, od pošty, jídelny, hlavního skladu, Doupat a velkých hlavních nákladních ramp se nacházelo Odpadiště. Šest nákladních ramp se rozevíralo do obrovské komory se šesti titánskými drtiči odpadků a šesti velkými ocelovými skluzy, které každých pár minut dávaly ze svých odporných špinavých svěračů tuny sajrajtů. Když se nestávkovalo, drtiče mlely hubami nonstop a kdykoli jste mohli u rampy zášti–hnout aspoň jeden veliký nákladřák, který přivázel prázdný kontejner a odvázel plný.

Severně od Odpadiště, v samém rohu Plexu, bylo Oddělení pro nebezpečný odpad se svými ocelovými dveřmi a stěnami odolnými proti explozím. Když vědci vyrobili jakýkoli odpad, který byl nebezpečný alespoň přibližně, uzavřeli jej na těсно do oranžového kontejneru, napsali, co v něm je, a dali ho odvézt do Odpadiště, kde jej mohli svalit do skluzu vedoucího k ONO. Pokud byl na to kontejner příliš velký, mohli ho prostě nechat na vozíku u dveří a speciálně vycvičení esběčkaři jej pak, když byl čas nakládat, odvezli. Auto pro nebezpečný odpad přijíždělo třikrát denně; pak všechny kontejnery naložili na jeho obrněnou korbu a odvezli. Obvykle se to dělalo uprostřed noci, aby se zmenšilo nebezpečí dopravních nehod. Tento systém nakládání s odpadem byl tak mimořádný, že za něj Americká megaverzita sklízela ceny od ekologických organizací a chválu od vědců.

V půl páté ráno prvního dubna, když jsem měl spíš popíjet nebo spát, jsem seděl u sebe doma a pozoroval telefon. Ještě ctižádostivější Virgil Gabrielsen seděl vedle dveří do ONO ve velké oranžové bedně zhruba tvaru telefonní budky. "zacházet s krajní opatrností," stálo na nálepce, "obsahuje univerzální rozpouštědlo. neklopit. jinak nastane exploze." Stejně sdělení opakovaly i piktogramy, které jsme ve spěchu namalovali na boky bedny a na kterých symbolicky znázorněného Krotobaltoslávce, jenž ji položil na bok, rval výbuch na cucky. Na několika místech dále stál pokyn, že volat je třeba dr. Redfieldovi, a u toho moje telefonní číslo.

"Ten jaderný odpad musí jít přes ONO," tvrdil s jistotou Virgil, když ve společnosti mé a vykuchaného potkana odpočíval v Sharonově laboratoři. "Tam dole ve stokách jsem počítal kroky. Pokud se nepletu, výtahová šachta ústí přímo do severovýchodního rohu budovy. ONO je neustále zamčené a střežené alarmem, ale já vím, jak se dostat dovnitř."

Čtvrt hodiny před pátou vešel do Odpadiště obrovitý Magrov a s ním pět šest dalších Krotobaltoslávců. Virgil strategicky rozmístěnými průzory sledoval, jak započali s nějakými nezvyklými procedurami. Nejprve otevřeli nejjíznější ze šesti kovových dveří vedoucích k parkovišti. Krátce poté zacouvala k rampě stará dodávka a její zadní dveře se otevřely. Do Odpadiště vyskočili dva muži v ochranných oblecích, kterým se na prsou houpały plynové masky, a s esběčkaři si vyměnili srdečné skytské pozdravy. Z dodávky vynesli spoustu zařízení a také dlouhý kovový válec – přesnou repliku kontejneru na jaderný odpad – a veliký kulomet na trojnožce. Pak spoustu samopalů, cosi jako elektronické přístroje a bedny se zásobami. Ty naložili na vozík a odvezli někam k Virgilovi.

Virgil si uvědomil, že se nachomýtl k ne tak docela obvyčnému pracovnímu dni. Aspoň situace vyhovovala jeho smyslu pro humor.

Falešný válec na jaderný odpad se otevřel jako rakev a ti dva s maskami si vlezli dovnitř a lehli si přes sebe. Ostatní jim podali zbraně a zavřeli víko. I válec skončil poblíž Virgila. Mezitím esběčkaři přišroubovali trojnožku kulometu přímo na betonovou podlahu nákladové rampy – podle všeho si tam už předtím vyvrtali díry. Zbraň mřila na parkoviště; muži ji zkušebními pohyby, nezvyklými u úklidové čtyry, nabili a zkontrolovali.

Virgilova bedna se stala příčinou dlouhé a vzrušené debaty ve skytštině. Občas Magrov nebo někdo jiný zahulákal cosi jako telefon a ťukal u toho do bedny ukazovákem.

"Hoj!" zakřičel esběčkař stojící u kulometu. Virgil zvenčí uviděl zablýsknutí reflektorů. Bylo minutu před pátou. Následovalo peckelné rachocení, protože odhodlaní uklízeči a údržbáři vypálili v minutě ven ze dveří několik tisíc střel. Magrov ukončil debatu tím, že Virgilovu bednu popadl a odvezl ji do ONO.

Palba ustala, než se Virgil dostal ke dveřím. Jakmile bedna zne–hybněla a on zase byl s to se narovnat, všiml si, že je v poněkud menší místnosti, která má ve vnější stěně kovové dveře z několika segmentů a uprostřed podlahy nakreslený veliký červený čtverec. Skluzem sem sjelo několik jasně oranžových kontejnerů, které čekaly na pultu na odvezení.

Můj telefon zazvonil v pět nula jedna.

"Profjčsor Retfílt? Já omlouvám že budím tak časno nad ránom. Tady Magrov. Vy dal do ONO ten obr kontejner s ótpat tak?"

"Ano, přesně tak. Univerzální rozpouštědlo. Velice nebezpečné."

"Na to vejít se do auto je ono moc vysoké. Musíme na stranu dát."

"Ne. To je nebezpečné. Roztrhá vás to na cucky."

"Tak co s tím udělat?"

"Nechám to přeložit do jiné bedny. Budete to v ONO muset nechat přes noc. Přijdu do Odpadiště zítra večer, před

příštím odvozem, a vezmu si bednu a odvezu ji."

"Dobré." Magrov zavěsil.

Pak se podíval na hodinky, otočil se a zařval na otáčející se kameru na stěně. "Ha! Tito prafjésori! No toto! Kde je auto? Dneska my moc opoždění."

"Veliteli skupiny, rozumím, čtyři minuty zpoždění," ozval se anglosaský hlas z reproduktoru. "Asi nějaké potíže se stávkujícími. Tak dost těch zbytečných řečí!"

Konečně se velké ocelové dveře odsunuly. Jednou z direk Virgil viděl, jak auto na nebezpečný odpad venku couvá do jasně osvětleného prostoru vymezeného plotem. Také viděl dvě centimetrové dírky ve vnějších zpětných zrcátkách.

Bylo mu jasné, že maličké černobílé monitorky takový detail rozhodně nezachytí. Když vůz zastavil, esbéčkaři odemkli jeho obrněné zadní dveře Magrovovými klíči a otevřeli je, takže se ukázal válec z nerezů na vozíku. Ten dovezli do ONO a umístili jej doprostřed červeného čtverce na podlaze.

Ostatní esbéčkaři začali vláčet do nákladáku malé oranžové kontejnery a tam je přivazovat. Magrov vyndal ze zamčené skříňky zbraně a rozdělil je sobě a dvěma dalším. Všichni tři zaujali postavení v červeném pásmu kolem válce. "Hou kej, my jedeme na malou projížďku."

"Veliteli skupiny, rozumím. Pokračujte." Rozlehlo se hluboké hučení a začaly vibrace. Muži i válec začali klesat a Virgilovi bylo jasné, že červený čtverec je vlastně výtahová plošina. Za pár vteřin z něj byla jen tmavá díra.

Po pěti minutách se plošina vrátila, s esbéčkaři, ale bez válce. Muži si s nelíbeným pohrdáním vůči bezpečnostním předpisům zapálili cigarety.

Se zapraskáním ožil interkom. "Krotobaltoslavonija ajva!" ozval se vzrušený výkřik.

"Krotobaltoslavonija ajva!" zaskučeli esbéčkaři a chutě vyskočili. Začali houfně vyskat a odhazovat cigarety a pak otevřeli dveře Odpadiště a vozili dovnitř jednu po druhé bedny se zásobami a skládali je na výtahovou plošinu. Ta se pak, těžce naložena Krotobaltoslávci, zbraněmi a jídlem znovu ponořila dolů a pak, za několik minut, se vrátila s devíti krvácejícími těly ve žlutých radiačních oblecích.

Virgil čekal televizní kamery. Pokud je mají dole ve stokách, musejí je mít i nahoře v ONO. Po několika minutách, když získal jistotu, že esbéčkaři jsou dole nadlouho, otevřel malý panel po straně bedny a vysunul ven dlouhou kovovou tyčku s magnéziovým koncem. Na magnéziu bylo důležité to, že je Virgil právě zapálil, a když magnézium hoří, vydává nesnesitelně jasné světlo. Virgil brzy vylezl ven se slévačskou maskou na obličej. I skrz tmavé sklo byla celá místnost oslepujivě ozářena – jistě dost, aby to přetížilo, nebo dokonce spálilo televizní kamery. Ať už na něj míří jakákoli kamera, neukazuje nic než nejjasnější bílou. Aby to bylo jisté, zapálil ještě dvě magnéziové tyčinky a položil je kus od sebe na podlahu. Když se ujistil, že oslepené jsou všechny tři kamery, vytáhl ze své bedny plechovku s barvou ve spreji a přestříkal jim objektivy. Mikrofony se daly najít snadno; ty zničil prostě tím, že do nich strčil hořící magnéziové tyčinky. Pak mi telefonem zavolal. "Měl jsem pravdu," hlásil. "Nic mi nehrozí a ty můžeš jít spát. Ale dávej si pozor. Maléry jsou za dveřmi." Bohužel než se dostal k poslední větě, byl jsem v limbu.

Zatímco magnéziové tyčinky dohořovaly, Virgil si vylezl do kabiny nákladáku, kde se na zemi válela těla jeho mrtvé posádky. Krotouši pojali odvážný plán a měli úžasnou mušku; potřebovali proniknout do obrněné kabiny a zabít ty, kdo jsou v ní, aniž by zničili motor nebo nádrž s palivem. Okénko na straně řidiče bylo roztržštěné všude po sedadle a i dveře byly posety hlubokými důlky od střel velkých jako palec. Virgil nastartoval a odjel s vozem dost daleko, aby zaklíněl elektrickou bránu, ale zároveň nechal dost místa, kudy projedou jiná auta.

Vrátil se do Plexu a zatelefonoval si několika firmám rozvážejícím na stavby hotovou betonovou směs. Po návratu do Doupat si našel řezací hořák a odvezl jej do ONO. Červená platforma nebyla ničím víc než silnou ocelovou deskou, takže jakmile zapálili hořák a červená barva odhořela, krájela se jako máslo.

Vykrajoval do platformy otvor a znovu si probíral své úvahy

1. Zákon je názor toho, kdo má největší bouchačku.
2. Největší bouchačku v Americe má policie a ozbrojené síly.
3. Hypotéza: někdo chce porušit zákon nebo obecněji řečeno anulovat americkou zákonost v určité oblasti.
4. K tomu nutně potřebuje větší bouchačku.
5. Hrozba, že bude město kontaminováno jaderným odpadem, by na to měla stačit.
6. To je motiv pro přepad jaderné skládky.
7. Krotobaltoslávci se zmocnili jaderné skládky.
8. Buď chtějí kontaminovat město, nebo hrozbou téhož dobýt území – tedy Plex.
9. Buď nás všechny otráví, anebo budou zástupci Svobodné vše–lidové sociálněexistenční buňky Krotobaltoslávie diktovat celému okolí vlastní zákony.
10. Ani jedno nevypadá moc přitažlivě.
11. Možná dokážeme jejich bouchačku zničit tím, že zablokuje potenciální trasy kontaminace. Výtah by byl jejich nejoblíbenější trasou, protože by poskytl přímý přístup do atmosféry.

Hrubý kruh oceli něco přes půl metru v průměru se uvolnil a spadl do tmy. Virgil si stáhl masku a zadíval se za ním. Kraje díry byly stále rozžhavené a on slyšel, jak se ocel v pádu otáčí a zmenšuje, dokud sebou netřískla o dno. O chvíli později dospělo k jeho uším řachnutí. Otvorem cítil pach stok a sem tam slyšel i hádky mezi potkany.

Uslyšel zakňourání brzdícího nákladáku, vypnul hořák a vyběhl na parkoviště. Pak vedl míchačku s betonem zaklíněnou bránou až k rampě. Nakázal řidiči, ať spustí skluz a shodí celý náklad clo čerstvě vyříznutého otvoru.

Šofér byl mladý, doktor filozofie, z Velkého U vypadl jen přede dvěma roky. Evidentně věděl, že po něm Virgil chce, aby se dopustil nezákonnosti. "Řekněte mi jeden racionální důvod, proč bych měl ten cement do té díry vypustit,"

požadoval.

Virgil si to promyslel. "Důvody jsou velice nezvyklé, kdybych je měl vysvětlovat, mohl byste si pak zcela oprávněně smyslet, že jsem se zbláznil."

"Tím ovšem žádný racionální důvod nedostávám."

"To je pravda," připustil Virgil. "Nicméně nezapomeňme na konvenční pohled na šílenství. Naše média neustále zobrazují blázny v naší společnosti jako individua výjimečně nebezpečná a nepředvídatelná. Jen si vezměte Hinckleyho. Podívejte se na kterýkoli díl T. J. Hookem! Takže pokud mě máte za blázna, pak byste podle tradičních společenských pravidel měl dělat, co poručím, abyste si zachránil kůži."

"To by bylo správné u obyčejného šoféra nákladáku," řekl šofér nákladáku po chvílce mučivých úvah. "U takového, co má magisterský titul ze sociologie nebo tak. Ale já se nemůžu vymluvit na to, že nedokážu myslet nezávisle na médiích."

"Pravda. Pojdte se mnou." Virgil přešel přes ONO a zavedl šoféra těžkými dveřmi do Odpadště. Tam se zastavil, aby si řidič mohl povšimnout dlouhé červené šmouhy na podlaze. Nato Virgil otevřel dveře a ukázal mu devět zkrvavených mrtvol, které sem odtahal z plošiny. "Prosím. Viděl jste těla několika brutálně zavražděných lidí. Tudiž byste měl dospět k jednoznačnému závěru; to, že vám je tak dramaticky ukazují, se vlastně rovná neverbální hrozbě. Takže byste mohl usoudit..." Jenže šofér už usoudil sám a upaloval k ovladačům na zadní straně auta. Beton byl dole v díře cobydup. Řidič dokonce ani nepočkal na oficiální potvrzení od Americké megaverzity.

Potom už nákladáky jezdily co patnáct minut po zbytek dopoledne. Jejich šoféři viděli, že je kolem rozpatlaný cement, nechali se ohromit i Virgilovými oficiálními megaverzitními potvrzeními, a tak byli podstatně méně skeptičtí. Do oběda se dole, na dně výtahové šachty a za posuvnými dveřmi, nahromadilo dvacet nákladů cementu.

První rampa Odpadště byla stále otevřená. Když esbécikaři rozstříleli auto na nebezpečný odpad, vytáhli ven skutečný válec na radioaktivní odpad a nechali ho ve dveřích. Virgil přiměl posledního šoféra, aby válec pohřbil zbytkem cementu. Pak rukou uhladil plošku a napsal na ni. Pozor! Výsoce radioaktivní odpad. Narušitelé budou sterilizováni. Jeho dnešní práce byla u konce.

Aniž by kdokoli tušil cokoli, byly už vybojovány dvě nejdůležitější bitvy celé války. Krotobaltoslávci vyhráli tu první a Virgil tu druhou.

Jakmile začala skutečná válka, vše se odvíjelo rychle. Vlastně se situace stačila od základů změnit mezi okamžikem, kdy S. S. Krupp, dva jeho zástupci a já jsme vstoupili do výtahu, a chvílí, kdy jsme z něj unikli.

S. S. Krupp cítil povinnost navštívit po včerejším mejdanu kříženém s masovými nepokoji E13J, poněkud v duchu Jimmyho Cartera, který po erupci navštívil Mount Saint Helens v Oregonu. Přirozeně jsem byl jako pedagog bydlící přímo ve věži E požádán, abych posloužil coby průvodce. Bylo to lepší než umývat si sračky z gumáků, ale ne o moc. Krupp dorazil k základně věže E v jedenáct třicet pět rovnou od místa, kde se zpopelnil Bert Nix. Vzhledem k pochmurným okolnostem, nemluvě o tom, že ho otravovali novináři a SUPci mu ječeli do uší, vypadal vcelku uvolněně. S ním šli Hyman Hotchkiss, děkan pro studentské záležitosti, a Wilberforce (Tex) Bracewill, správce zdravotních služeb pro studenty. Hyman vypadal mladě, pobledle a choře. Tex za svůj život viděl tolikrát kapavku na tak podivných místech, že ho nic takového nemohlo šokovat. Byli tolik civilizovaní, že moje softbalové triko číslo dvacet sedm s nápisem Billovo Pivo vzali, jako by to bylo sako a vesta, a rukou mi potřásli, jako bych kdysi dávno zachránil celou jejich rodinu před jistou smrtí.

V hale se šestnáct výtahů a čtyři požární schodiště věže E vlévalo do pouště vandalsky pomláceného nábytku, zuhelnatělých nástěnek a přeplněných košů. Zatím jsem nevěděl, co se na E13J udalo, a moji hosté bezpochyby měli pořád plné hlavy zuhelnatělých ostatků Berta Nixe, a tak jsme nepojali žádné podezření, když výtahy 2, 4 a 1 na deset minut uvízly ve třináctém patře. Jezdil jen výtah číslo 3 a ten k nám dojel narvaný. Dva vystoupili, ale ostatní tupými hlasy vysvětlovali, že minuli svoje patra a že zůstávají i na zpáteční cestu. Proto uvnitř nenašli místo novináři ani demonstranti; vmáčkli jsme se jen my čtyři.

Tato roztomilá partička jela do Teroristy ovládaného devátého patra, kde všichni ostatní vystoupili. Když se dveře zavíraly, jeden vymaštěnec, který zrovna vylezl ven, se otočil. "Sladké sny, pane Krupp," prohlásil.

Zase jsme se rozjeli. "Do prdele!" štěkl Krupp. "Jsme v maléru. Všichni lehnout na podlahu. Taxi, máš s sebou tu čtyřiačtyřicetku?"

Samozřejmě měl. Ke značné nelibosti SUPců byl Tex vždy po zuby ozbrojen, a to na základě teorie, že jeden nikdy neví, kdy můžou na kliniku přijít nějakí debilové, co zatoužili po čistším fetu, a zkusit to tam všechno vystřít. Byl odhodlán odejít na věčnost jako nefalšovaný americký veřejný činitel. Padl strnule na podlahu, chvíli zůstal v kleku, pak švihem vytáhl z aktovky ukrutánsky velký revolver a podal jej Kruppovi.

"Doufám, že se nebudeme muset do třináctky prostřít," prohlásil. S tím jsme souhlasili. Krupp vytáhl z Texovy aktovky ještě lékovku, chvíli bojoval s patentním uzávěrem proti otevření dětmi, pak z ní vyrvál ucpávku, roztrhl ji na poloviny a ty si napěchoval do uší. V tu chvíli jsem pocítil hrůzu, ale víc z Kruppa než z toho, co měl v úmyslu onou malou houfnicí rozstřít.

Minuli jsme jedenácté patro a výtah škubavě zastavil. Z výšky, z výtahů stále uvězněných ve třináctce, jsme slyšeli rozrušené ječení.

"Jdu na to." Krupp zvedl revolver, namířil na strop a my jsme si všichni ucpali uši.

Kulka rozprášila zámek padacích dvířek, ba je i odhodila a otevřela. Spatřili jsme nahoře světlo. Krupp druhým výstřelem anihiloval svítidlo uvnitř výtahu. Měl jsem pocit, jako by se mi prsty zabořily do uší osm čísel hluboko; víčka sebou otřeseně škubala a nos si stěžoval na hustý kouř. Krupp teď už ze tmy vypálil do otvoru padacích dvířek zbývajících tři kulky. S heknutím a buchnutím nám na střechu spadla mrtvola.

Jako z velké dálky jsem uslyšel Texe: "Tady je rychlonabíják, Sepe." Krupp chvíli něčím cvakal a nadával, potom vypálil ještě dvakrát – domorodci začínali být neklidní – a zatahal mě za triko. Dej mi oporu!" zařval.

Vstal jsem a udělal oporu ze spojených dlaní, on se zapřel a vyskočil skrz padací dvířka. Jakmile se prostrachal nahoru, vyskočil jsem a vytáhl jsem se na strop za ním. Báł jsem se jednoho jedině ho, abych se nedotkl mrtvol. Jinak to bylo všude nebezpečné stejně. Krupp, který podobný strach neměl, sebral mrtvému revolver a podal mi ho.

Začal šplhat po nouzovém žebříku na zdi šachty. Jen co se dostal do třináctky, uhořel do tlačítka na stěně a dveře se rozevřely. Když jsem ho uviděl, jak skáče otvorem do třináctého, vyrazil jsem po žebříku za ním, aniž bych nějak zvlášť uvažoval, co budu dělat až se tam dostanu. Dva sousední výtahy se rozjely dolů, a když jely okolo, ze střechy jednoho z nich po mně kdosi nazdařbůh vystřelil.

Nahoru dolů šachtou se rozlehlo děsivé burácení. Ozvalo se ve třech dávkách a teprve u třetí jsem si uvědomil, že to je palba ze samopalů. Uvědomoval jsem si to matně – "vida, on tu někdo stílí ze samopalů" –, ale skutečnost, že v mém ústavu vyššího vzdělávání se používají samopaly, mi zcela došla až chvíli nato. Pak se ozvala tři zasvištění a potom bylo ticho.

Vzal jsem to jako dobré znamení, vskočil jsem do třináctky, omámeně jsem tam ležel a díval jsem se do chodby u výtahů, která byla poškrábaná čárkami palby a tečkovaná loužičkami krve; uspěchané šlápoty tenisů, které je rozmázly, se sbíhaly u dvou výtahů.

Nesměle jsem se posadil. Krupp došel na druhou stranu velkého sloupu a sebral mrtvému vojákově samopal. "Podívej," vyzval mě a praštil do sloupu pažbou zbraně, až to dutě zadunělo. "Tyhle sloupy jsou jenom na oko. Uprostřed je jenom slabý nosník, zbytek je sádra a králičí pletivo. Neschovávej se za tím." Soudě podle průstřelů ve sloupu a podle nehybných nohou a rukou na druhé straně tu někdo nedávno Kruppovy architektonické znalosti zoufale potřeboval.

"Nemám páru, kdo ten cirkus řídí, ale těžko se mi věří, že rozdávají kalašnikovovy s ostrými takovým kreténům," zavrčel.

"Jestli má naše mládež nosit takovýhle arzenál, potřebovala by výcvik ve středisku pro záložáky."

"Třeba je právě tohle jejich výcvik," nadhodil jsem, abych odlehčil atmosféru. Krupp se zašklebil. "Třeba je právě tohle jejich výcvik," zařval jsem, protože jsem si vzpomněl, že má v uších ucpávky. Velice zamýšleně přikývl. "Výborně. Jaký máš obor?"

"Vnímání na dálku. Vnímání na dálku. To se neobejde bez zeměpisu, geologie a elektrotechniky."

"Já poslouchám," ujistil mě Krupp uprostřed věty, ale obešel oba rohy haly a nahlédl do chodeb. "Ale musíš mluvit nahlas," dodal a vypálil po něčem krátkou dávku. Někdo výstřely opětoval, palbu ztlumily protipožární dveře mezi oběma soupeři, ale podle všeho šel výstřel do stropu. Krupp uznale přikývl.

"Takže. V zásadě máme dvě taktické možnosti," pokračoval, vyndal starý zásobník a zasunul nový, který sebral mrtvému SUPci. "Můžeme buď křídlo dobýt, anebo ustoupit. Na základě toho, co nám ti pimprlovi vzbouřenci předvedli, nemám pochyb, že bychom ho dobýt svedli. Otázka je, jestli tohle křídlo je samo o sobě hodnotným strategickým objektem, anebo zda není moje silná touha dobýt je sám – nebo téměř sám, promiň – jen takřkajíc projevem chlapeckého komplexu. Ne že bych se snažil zatáhnout nás do kydů o psychologii." Loupl po mně očima a zadumaně nadzvedl jedno obočí.

"To záleží na tom, jaké síly mají jinde než tady."

"Vlastně říkáš jen to, že se snadněji dělají strategická rozhodnutí, když máme dokonalejší informace, což jako strategický kontext nutný pro plánování. To je u člověka, který se zabývá vnímáním na dálku, předvídatelný postoj. Územní hledisko je pro generalizující levoruké lidi tvého typu přirozené." Ukázal na revolver, který jsem držel přirozeně v levé ruce. "Ale když nám rámcové informace chybějí, musíme na problém zaútočit – a teď používám slovo zaútočit pouze v přeneseném smyslu – odjinud. Musíme použít lineárnější způsob myšlení, jaký by byl patřičný řekněme u pravorukého katolíka a stavebního inženýra z nižších vrstev. Jasně?"

"Snad jo," zařval jsem a podíval jsem se do výtahové šachty na Texův obličej, který byl v tlumeném světle sotva vidět.

"Tak například naši přátelé tam dole, ačkoli jsme povinni si o ně dělat starosti, jsou teď irelevantní. Studenti na tomhle křídle se pravděpodobně zachovávají racionálně a nezaútočí na nás, protože k tomu by museli vyjít do chodby a dostat se do naší palby. Takže ovládáme vstup i východ. Když teď odejdeme, museli bychom je později znovu dobývat. Za druhé, tady ty požární schody nám zajišťují bezpečnost; kdykoli můžeme uniknout. Za třetí, naše nedávná demonstrace síly může vést k tomu, že si povolají posily se zpožděním. Mám dojem, že když budeme chodit pokoj od Pokoje a odzbrojovat lidi v nich, budou příliš vyděšení z toho, co se stalo tomu na chodbě, než aby zkoušeli nějaké skopičiny. Ježíšku na křížku!" Krupp zaletěl do bezpečí haly, protože po chodbě se rozsvítila palebná přehrada, která rozsekala zbytky protipožárních dveří. Vyrazili jsme ke schodišti a upalovali dolů tak rychle, jak to jen šlo. Když jsme sešli tři úseky schodů, donesly se za námi vzteklé výkřiky Teroristů a SUPců. Jejich původci ale moudře zůstali na vlastní podestě.

"Jsme v pohodě, leda by měli něco jako granáty nebo sáčkové nálože a mohli je shodit středem schodiště," prohlásil Krupp. "Stůj, synku! Tak je to dobře! A drž ty pazoury nad hlavou. Poslechni, tebe znám."

Překvapili jsme na podestě Casimira Radona. Jen se otřeseně díval na Kruppovu AK-47.

"Na chvíli stopneme a vyptáme se Casimira, co tu dělá," navrhl Krupp.

"No...", sundal si Casimir horolezecké brýle, aby nás v šeru schodiště líp viděl. "Šel jsem za Sárrou. Vsak víte, jaká divočina tu začala. No asi víte," usoudil a znovu se podíval na samopal.

"Fyzikální úloha," ozval se Krupp. "Jak hluboko spadne ruční granát za sedm sekund od vytržení pojistky do výbuchu?"

"To je dost těžko říct, hlavně kvůli odporu vzduchu. Je dost symetrický a zřejmě by se otáčel, takže ta diferenciální rovnice se bude svinsky těžko řešit. Musela by se použít numerická metoda, třeba..."

"Odhad, synku! Odhad!"

"Dvě stě čtyřicet metrů."

"Bez problémů. Ale co kdyby napočítali do tří? Jak daleko to padne za čtyři vteřiny?"

"Šestnáctkrát čtyři, pak... Sedmdesát osm metrů."

"A kdyby napočítali do pěti?"

"Dvě vteřiny... dvacet metrů."

"To je děs. Šest pater. Zhruba tak do šestého, kde chceme vyjít do haly. Myslíš, že jsou dost pitomí, aby vytáhli pojistku a počítali až do pěti?"

"U sovětského granátu ne."

"Dobrá poznámka."

"Ostatně pokud se nepletu, pane," dodal Casimir, "mají na všech stejně nárazové zapalovače. Takže každopádně vybuchnou po šesti."

"Aha. Takže... proč si dělat starosti?" nadhodil Krupp a vyrazil lolů po schodech.

"Moment!" prohlásil jsem. "Přece nechceš jít tam nahoru," oslovil jsem Casimira.

"Jasně. Jestli si myslíš, že dole je divočina, měl bys to vidět na třináctce. Na třináctce to řadí jak kočka na plotně. Ti lidi jsou iracionální," přidal se Krupp.

"Takže já jdu," zakončil to Casimir a vydal se výš.

"Pohneme se. Nabereme pořádnou rychlost, ať dole tou nebezpečnou zónou proletíme. Myslím, že k situaci se hodí dvacátý třetí žalm."

Nerad jsem zanechal Casimira jeho vlastním snům a vyrazili jsme dolů po schodech, na každé zatáčce jsme se překřížili a naslouchali, co se děje nahoře. Spatřil jsem na stěně sedmičku. Po posledním úseku schodů jsme prakticky padali a já jsem uslyšel, jak kdosi ječí: "Pět!" Byli jsme už na rovině a sprintovali ke dveřím se čtvercovým okénkem a s nápisem hlavní hala/věže.

"Říkal pět, anebo zpět?" nadhodil Krupp, když jsme se blížili ke dveřím. Rozrazili jsme je a byli jsme v hale. A tam na nás čekali tři Krotobaltoslávci s UZT. "Profesionálové, jak vidím," prohlásil Krupp. Prošel na té straně, kde měly dveře panty, a teď je natlačil, až se opřely naplocho o stěnu haly, a přimáčkl se k nim. Vzadu ze schodiště se ozvalo kovové rachotání, jako když něco těžkého padá železnou trubkou. Protože jsem viděl příliš mnoho televizních pořadů, ve kterých vystupovali cizinci se samopaly, hned jsem zvedl ruce; teď jsem toho využil a připlácí jsem si je na uši.

Prásk. Dveřmi vyšlehl s neuvěřitelnou rychlostí oheň. Tři zaměstnanci správy budov jako by roztáli a změkli; mírně se složili na podlahu.

"Zabralo to," prohlásil Krupp opilecky a ohromeně. Zkusil jsem popojít a zjistil jsem, že mi otřes rozhodil vnitřní ucho; hvězdičky kolem mě litaly jako stopovky. Zašel jsem k telefonu na stěně, navolil číslo na Lucy a Hyacinth a poslouchal vyzvánění.

Při každém se mi hlava o něco pročišťovala. Nebraly to. Že by dvanácté dobyli Teroristé? Navolil jsem číslo znovu; nic. Po osmi zazvoněních jsem ztratil nervy, chytil jsem sluchátko, které odolalo nevýslovným vandalským snahám, a vyrval jsem je z kořenů.

Chytil jsem je za roztržené dráty, praštil s ním v absurdním vzteku o zeď jako palicí a potácel jsem se zpátky ke schodům.

"Nerad ruším, ale musíme ten piknik ukončit," zakřičel Krupp od vchodu do haly. Ležel na podlaze a AK čtyřicet sedmičkou mířil do chodby.

"Co ti esběčkaři?"

"Počkají."

"Já nikam nejdu. Nahoře ve dvanáctém jsou moji přátelé. A podívejte, ti tři mají bolesti! Řeknu jejich lidem nahoře, že tu mají zraněné."

"To by se dalo," uznal Krupp. "Ale na schodech je Casimir. Jestli tudy půjdou dolů, bude jako myš na kočičím bále."

Poprvé jsme uslyšeli křik a střelbu i z hlavní chodby vedoucí k jídelně. "Nevím, co ten rámus dělá, ale moc se netěším na to, až se tím budu probojovávat," poznamenal Krupp.

"Do prdele. Do zasraný umaštěný prdele. Do zasraný umazaný pouštní Rommelovy prdele," vyrazil jsem. "To je tank."

A vskutku, blížil se k nám malý tank. Ustoupili jsme.

I pro Freda Finea to byl náročný den. Byl fyzicky na dně. Velká armáda Shekondara Strašlivého měla už dva dny nejvyšší stupeň bojové pohotovosti a on po celou tu dobu makal jako android, řídil hromadění zásob a materiálu v nejbezpečnějších oblastech Plexoru. Klystron možná byl spíš povýšený šermíř, který exceloval v boji muže proti muži, ale systémový programátor Chris byl vyspělý stratég, který chápal, že ve dlouhé válce znamená potrava všechnu moc. Nedávné Křížení Klystrona s Chrisem bylo politováníhodné, ale umožnilo mu spřádat plány pro nadcházející týdn s magickou intuicí i technologickou znalostí, kteréžto spojení se ukázalo být nesmírně silným.

Konečně jej Consuela a Chip Dixon přinutili, aby se prospal, a Klystron/Chris to schválil. Spal od konce naší výpravy až do poledne dne prvního dubna, pak se chutě vykuli ze spacáku, zavolal si pobočníka na krátkou poradou a zašel si do jídelny na trochu žvance a pití. A právě tam, v jídelně, přesně jak předpověděl, válka vypukla.

Přispělo k tomu nemálo věcí. Megaodbory konečně našly tajný výtah, jímž byli do jídelny pašováni stávkokazové, a výsledkem byly rvačky mezi haitskými a vietnamskými kuchaři a profesory a úředníky, kteří jim stáli v cestě. Dalo se tušit, jak to dopadne, a když se pomlácení zastánci pokroku vrátili k hlavní stávkové hlídce před vchodem do jídelny, Yllas Freedperson je vybidla, ať vytrvají, ať přinesou Plexu mír a svobodu tím, že najdou ony násilníky, co jim ublížili, a vytlučou jim mozky z hlav.

Davy hladových studentů pronikaly s holýma rukama stávkovými hlídkami, zřejmě s úmyslem najíst se stávkokazecké

potravy. Odboráři byli pořád dost nakrknutí z nedávných rvaček, takže se s nimi začali pošťuchovat a házet po nich kusy sutin. Zmatku využila dvacítká ChÚJistů s antikomunistickými transparenty; vystavěli bariéru okolo informačního stolu SUPu a vztyčili svůj Óm–generátor. černou krabici s velikými reproduktory, jež zesilovala jejich osobní Om, která teď ōmovali z megafonů. Vypukla šarvátka za pomoci tyček od transparentů; brzy se vyjasnilo, že SUPci si tyčky zpevnili, aby z nich byly nebezpečné zbraně. Na pokyn svého vůdce, Mesiáše č. 645. ChÚJisté tasili přířiznutá tága a předvedli své vysoce vyspělé dovednosti v šermu kendo.

Pak přišli Teroristé, podle všeho všichni najednou. Dvacet Frendíků, dvaatřicet Prátel modrého světla, devatenáct Royů G. Bivů, osm Nindžů s Velikými koly na čelech, čtyři členové Frakce úderného plamene a čtyřicet tři příslušníci plexové odnože Prozatímního křídla Irské republikánské armády (neoficiální) vkráčeli se svými politicky korektními pytlíky na jídlo; řvali, mávali nad hlavami tyčkami a požadovali, aby byl velký díl jídelny vyčištěn od stávkokazeckých sympatizantů a jiné chamradi, takže se budou moct posadit. V dotyčné sekci byl stůl s pětadvaceti vynikajícími členy univerzitních sportovních týmů, kteří byli na mol opilí, a našla se tu i řada lidí, co se na školu dostali na sociální stipendia, pocházeli z ghett a dost dobře věděli, jak se chovat v nepříjemných situacích. Propuklo násilí muže proti muži a Teroristé byli pokořeni. Bylo jich však víc. Rvačka si přirozeně vytvářela vlastní arénu, stoly se sunuly ke stěnám, aby bylo dost místa. Ukázali se i SUPci. ale usoudili, že pranice je ideologicky nečistá, a tak jen za skandování hesel házeli po bojujících jídlo. Tím odstartovali nouzový plán, který měli zaměstnanci jídelny připraven pro případ masové házečky s jídlem. Jenže na posily, které se začaly nořit z kuchyní, čekali zastánci Megaodborů, kteří je ven dostat toužili.

Nicméně odborářům chyběla vinou nevysvětlitelné nepřítomnosti Krotobaltoslávců hlavní úderná rvačková síla, a tak byli zahnáni do úzkých.

Hait'ané a Vietnamci, kteří si vypěstovali krutou nenávist k Teroristům, využili této příležitosti a vyřídili se doprostřed rvačky. SUPci se je pokusili odblokovat, ale marně. Pak po SUPcích vystartovali ChÚJisté, aby měli jistotu, že neprovedou něco nelegálního. Boj se už zcela utrl ze řetězu; kuchaři se v bojovém klínu probíjeli zpátky ke kuchyním pro velké dranzírovací nože.

SUPečtí a Terorističtí extrémisté, kteří zřejmě na podobnou věc čekali, začali shora z věží bombardovat strop rozlehlých kuchyní těžkými projektily. Antiteroristická ochranka najatá vedením školy na to zareagovala tak, že její příslušníci rozmístění v Těrově a v některých křídlech a na vrších věží začali pálit do opěrných bodů teroristů plynovými granáty. Brzy zely ve střeše díry; i přes hluk teď všichni v jídelně slyšeli exploze od granátometů – poprvé na světlo dne vyšly všechny zbraně, co na škole byly.

Začala palba, nejdřív pro výstrahu, pak naostro. Lidé se potáceli ke zdem a prohazovali velikými prosklenými stěnami nábytek, aby měli kudy z jídelny uprchnout. Někteří ale ven nemohli a ještě další s největší chutí zůstali a rvali se. Po chvíli nepochopitelného hluku a násilí se zformovaly bitevní linie a vrchu začala nabývat organizovanost.

SUP i ChÚJ byly na první pohled připravené. Obě skupiny měly v úmyslu dobýt kuchyně tím, že proniknou servírovacími okny a přeskáčou přes ohřívací stoly. Na přístupech ke všem dvanácti výdejním oknům se proto vyvinuly lokální šarvátky. Jednotky obou spolků se tlačily k hlavní výdejně a uhýbaly před sporadickou palbou. SUP dospěl k cíli první, jeho členové rozstříleli zámky a rozkopali dveře; za ohřívacím stolem se ale zabarikádoval výše postavený ChÚJista s těžkým kulometem, kterému usměvavý mentor skupiny držel nábojový pás. Střelec radostně sledoval, jak SUPci při pohledu na namířenou zbraň skáčou zpátky a kutálejí se pryč ode dveří, ale s palbou počkal, dokud vzniklým průlomem nevběhli mimo palebný úhel ostatní ChÚJisté. Pak okamžitě zbrojil palbou strategický SUPecký salátový bar na druhé straně jídelny. To znamenalo prostřít se skrz mnoho stolů, ale munice měl spoustu, a jakmile všechny nábytek patřičně rozsekal, mohl rozsévat řeky rudých stopovek a zničit vše, co chtěl, například várnici s mlékem, řadu lidí a samozřejmě i chatrný salátový bar. SUPci ustoupili a společně se svými spojenci Teroristy se uchýlili do bezpečnějších míst.

Klystron/Chris věděl stejně dobře jako všichni, že kuchyně jsou strategickým svorníkem Plexu. Jako první ze všech v jídelně pochopil, že právě vypukla válka, a tak v raných stádiích pěštní rvačky zmobilizoval mozek a opásl bedra svá k Apokalypse. Ustoupil do kouta, vysypal z aktovky nyní už zbytečná skripta a vytáhl bajonet. Vetkl si jej za pás, oslňovací pistoli podržel v ruce. Když rány a údery shůry oznámily, že začalo bombardování, ohnul prsty, vrazil pravici do levého podpaží a vytáhl ven standardní pětáctýřičtíku automat – čistě aby naposledy vyzkoušel, jak jde z pouzdra. Natáhl zbraň, opatrně ji vrátil pod šikmo kostkovaný polyesterový blejzr a otočil se k nejbližšímu výdejnímu oknu. Díky záblesku oslňovací pistole se dostal za dveře, přes ohřívací stoly a do kuchyně. Tady vládl chaos: stávkokazové běhali sem tam, někteří s noži. Lidi z vedení jídelny jej nabádali, ať se zdekuje pryč, ale oslňovací pistole je přiměla ten názor pozměnit. Dovnitř už vtrhávali ti první a nejdovážnější příslušníci SUPu a ChÚJe. Nějaký muž nesl těžký kulomet ráže 12,7 mm – to by mohl být problém. To vše se odehrávalo v téměř pravěké krajině tvořené kusy stropu, troskami piana, poházeným jídlem a přístroji, rozbitými trubkami, které chrly páru a vodu, a jiskrami a plameny, jež tu a tam už začaly propukat.

Výtah, který hledal, byl úplně na konci chodby, ukrytý v nejzadnější části kuchyní, až vzadu u strategických skladů jídla. Klystron/Chris k němu nezraněn dorazil, zajistil si týl tím, že u dveří, v místě, kde z proražené trubky u stropu cákala teplá voda, prořízl a převrátil řadu padesátikilových barelů s lyofilizovanými bramborami a vaječným práškem. Nepočkal na výsledek, rozběhl se a nastoupil do výtahu, který mu otevřel kapitán Velké armády Shekondara Strašlivého.

Když se vynořili dole v Doupatech, zjistil, že vše je v pohotovosti: na rozkazy čekalo několik důstojníků: jeho zbroj a výzbroj byly přichystány; a v nedaleké komoře vyčkával Univerzální Rezistentně Pancéřovaný Útočný Transportér k Nasazení Uvnitř Plexu, URPUTNUP.

S projektem výroby URPUTNUPu začalo před třemi lety několik členů MARSu. Zrodil se jako vtíp – tank pro použití v

Plexu, ha ha –, ale pak se z něj stal koníček, a nakonec, o tomto semestru, nedílná součást obranného systému VASS. Tank byl postaven na šasi elektrického golfového vozíku se zpomaleným chodem, aby utáhl dodatečnou váhu. Pneumatiky vyplnili nahusto stavařskou pěnou, aby byly neprůstřelné, a kolem vozíku se klenul pevný rám ze svařených ocelových trubek, který nesl ostatní inovace. K rámu přivařili pláty z tvrzené oceli, takže vznikl svažující se, pyramido-vitý trup, uvnitř něhož mohli sedět nebo ležet až čtyři lidé. Díky střílnám, krytým špehyrkám a silným průhledům s tvrzeným sklem mohla osádka vidět ven a zastřelit všechno, co se poblíž vyskytlo, a plná výbava reflektorů, vysílaček, sirén, reproduktorů a tak dále dodávala URPUTNUPu oči, uši a hlasivky. URPUTNUP byl navržen tak, aby se vešel do kteréhokoli výtahu v Plexu. Baterie si mohl dobít u kterékoli funkční zásuvky a navíc na mnoha utajených místech po celém komplexu rozmístili náhradní sady baterií.

Klystron/Chris si navlékal bojovou výstroj a ze situačních hlášení podřízených se u toho dozvěděl, že S. S. Krupp uvázl v nepřátelské oblasti ve věži E. Taková záchranná akce bude vzorovou bojovou zkouškou URPUTNUPu a zocelí jeho osádku, a tak vyštěkl několik rozkazů na své vyšší důstojníky, se třemi dalšími se vecpal do tanku a navedl jej pozpátku do výtahu.

Nahoře situace začala nabývat pevnějších rysů. Slepá ulička před výtahem byla zablokována horou světle žluté bramborovo–vaječné směsi. URPUTNUP ji lehce prorazil a Klystron/Chris náhle uslyšel rachocení ChŮJistického těžkého kulometu. Takové palebné síle by URPUTNUP neodolal, a tak se Klystron/Chris rozhodl napadnout pozici kulometu z boku, tím, že vyjede z kuchyní zadem. Zamířil s URPUTNUPem po uličce mezi velikými tlakovými hrnci ke dveřím.

Naneštěstí zatoulaná dávka prorazila tlakový hrnec blízko u vchodu. Víko hrnce vybuchlo, prorazilo do stropu úhledný otvor a sama nádoba, kterou zpětný ráz urval z držáků, se překotila a vyvrhla na podlahu stovky litrů tetrazini se sýrem. Směs se už dávno, pradávno za boje převažila, takže se nudle spekly do lepkavé oranžové hmoty s vnitřní teplotou přes sto padesát stupňů.

Celsia, která se po nárazu vyvalila ven a uraženě se krčila ve dveřích opásaná vlastní mlhovinou živé oranžové páry. Klystron/Chris do ní pro legraci vypálil pár ran a pak usoudil, že tyhle dveře jsou teď neprůchodné. Budou si muset vybrat některé dveře u výdejního okna, projet jídelnou a doufat, že se vyhnou ChŮJistickému kulometu – právě pro to byl URPUTNUP konstruován, ale kdyby z něj pálili hned, nasadili by své první a jediné překvapení.

"Budeme to muset zvládnout sami, chlapi. Zamíříme k liniím Osy SUP/Terroristé a sebereme všechny zbraně, co najdeme. Jestli zjistíte cokoli, co by snad dokázalo prorazit pancíř, hlaste to!" Bez dalšího řečnění vyvedl minitank, jehož jízdu doprovázelo měkké pleskání bramborovo–vaječné směsi, ven z kuchyně za výdejní okno, o které probíhaly boje muže proti muži. Ohromení válečníci zůstali stát jako zkamenělí; jen dvě kulky sklouzly po pancíři, a už URPUTNUP vjel do jídelny.

Vpád tanku způsobil překvapení a přestávku v bojích. Klystron/Chris a Chip Dixon nasadili několik minometů, z nichž po ploché dráze vypálili omračující granáty za linii převrácených stolů a hlavní salátový bar, které sloužily jako bunkr SUPu. Nato se síly Osy otočily a vyběhly skrz rozbité skleněné stěny do věže F. Chabě vyzbrojení nešťastníci, kteří právě kvůli nim uvázli uvnitř, se vynořili a vystartovali k východům.

Od omráčených a demoralizovaných vojáků v bunkru Osy získali pěknou kořist: jeden kalašnikov, dvanáctku brokovnici, municí, nože, palice a plynové masky, to vše oplácené plesnivějícím zeleným salátem a kapustou, leč funkční. Když posbírali úlovky a za pomoci interkomu vyslali vyjednávače, aby jednal s ChŮJisty – kteří na tomto bojišti jednoznačně vítězili –, rozjel Klystron/Chris URPUTNUP skrz prosklenou stěnu, která jako zázrakem zůstala neporušená, a namířil k věži E a ohroženému Septimiu Severu Kruppovi.

A právě tam, pod věží E, jsme se s nimi setkali. Z dálky jsme rozpoznali znaky: stylizovaný plán Plexu (osm křížků uvnitř kruhu), pod tím zkrácený meč a fázorovou pušku a nad tím slovo MARS. "To asi bude Fred Fine," usoudil jsem. Horní poklop odletěl a vynořila se hlava s přilbou a brýlemi. "Tady Velká armáda Shekondara Strašlivého," ozvalo se z reproduktorů. "Expediční sbor pro očištění Plexu bojem. Odpor je marný." Tank dojel až k nám a Fred Fine si sundal masku, takže se objevila (bohužel) jeho tvář. Oslovil nás s obvyklou ironickou pokorou.

"Pane prezidente. Pane profesore Redfielde. Omlouvám se, jestli jsme vás vyděsili. Tuhle maličkost jsme vyvinuli v posledních letech rozkládající se civilizace jako součást projektu, jenž má prokázat schopnosti studentů pro praktický život. Ostatně až budeme v bezpečí, rád bych s vámi, pane prezidente, probral otázku, jaké akademické pocty za to můžu obdržet. Základní konstrukční principy jsou stejné jako u každého obrněného vozidla."

"Vidím," přikyvoval Krupp. "Z toho by se Heimlich radostí zbláznil. Nicméně mám pocit, že by vám prospělo víc humanitních předmětů."

"Doktora Redfielda by jistě zaujalo zařízení pro vidění v infračerveném pásmu. Nicméně v jídelně probíhají těžké boje, pánové. Když jsme jeli pro vás, moji lidé zajistili opačný konec téhle chodby."

Chip Dixon se vystrachal ven a šel na průzkum a prohlédnout URPUTNUP. Když uviděl tři znetvořené esbéečkáře, přispěchal k nim a jednomu nahmatal pod uchem pulz. Nato se zatvářil vyděšeně a zadíval se přímo na Freda Finea.

"Jíme, on je mrtvěj," zašeptal.

"Pro vás pane," opravil ho nepohnutě Fred Fine. "A nejmenuji se Jim, jmenuji se... jinak. Pánové, moji lidé teď ovládají věž D, odkud je přímý přístup k výtahům do Doupat. Dohodli jsme s vašimi antiteroristickými oddíly, že vás zavedeme do věže C, kterou zase ovládají oni. Chip bude řídit URPUTNUP, vy se posadíte na moje místo a já půjdu na hrotu. Doktor Redfield laskavě bude voj uzavírat. Ale nejdřív musíme posbírat zbraně." A dodusal ke třem mrtvým Krotobaltslávcům.

Sára spala až do oběda, kdy jí oknem dovnitř proletěla mrtvola. Sára měla napůl otevřené oči, takže tělo vtrhlo dovnitř jako přímo ze sna: kožnatá ženská mrtvola z lékařské fakulty měla na hlavě paruku, kterou Sára zanechala v Prckově

pokoji, a na obličej rozmazané klaunské nalíčení. Pověsili ji na katovskou smyčku a shodili z okna nad tím jejím, takže se zhoupala dolů, probožila se oknem a pak se houpala ven a zase dovnitř. Sára se potácela mezi spánkem a bdělostí, nevěřícími a děsem. Nakonec zvolila bdění a děs a prohlížela si ušklíbající se mrtvolu.

Pokusila se najednou křičet i dávit, ale nešlo ani jedno. Zvenčí slyšela rozrušené šeptání číhajících Teroristů.

Třikrát se pomalu nadechla a vytáhla zpod polštáře osmatčicítku. Když vklouzávala nohama do sportovních bot, našla v jedné střep a málem ztratila nervy. Zvedla telefon a navolila Hyacinthi – no číslo (po pokusu o znásilnění si koupila tlačítkový telefon, aby nemusela hlučně vytáčet). Hyacint to vzala a byla zcela vzhůru. Sára třikrát stiskla tlačítko s písmenem I, zavěsila, vstala, navlékla si batoh s nouzovou výbavou a šourala se ke dveřím. Spát rovnou v kalhotách nebyla zrovna paráda, ale prokázalo to svou užitečnost.

Nastalo dlouhé čekání. Teroristé byli potichu a ztráceli trpělivost, kladli si otázku, jestli je u sebe, a dohadovali se, jestli nemají prostřílet dveře – věděli, že u bezpečnostního zámku to bude těžké. Sára stála, třásla se, nohy měla na značkách na podlaze, pistoli v pravé ruce, západku dveří v levé. Kdyby tak byl způsob, jak si tohle předem nacvičit!

Zazněla rána z Hyacinthiny zbraně. Děsivě pomalu šklubla západkou, přesunula ruku ke knoflíku dveří, stiskla jej, otočila jím, trhnutím otevřela a prohlédla si pětici mužů, kteří tam stáli. Dívali se stranou, na Hyacinth. Když se k ní začali otáčet, konečně spatřila toho se zbraní – díkybohu, střelnou zbraň měl opravdu jen jeden. Na chvíličku byli v pasti a bezmocní, v obklíčení za dvou stran, a snažili se nové informace zpracovat. Sára poprvé pochopila, jak generálové a teroristé spřádají plány na útok.

Ten s brokovnicí otáčel hlavě k Hyacinth a najednou se tvářil nerozhodně. Ostatní couvali a padali na zem. Sára cukla prstem a vypálila ránu do stropu.

Ostatní se udalo v okamžiku. Namířila tomu ozbrojenému na hlavu. Jeden z těch dalších čtyř najednou vytáhl od pasu pistoli. Sára se protočila a střelila ho do břicha. Ten s brokovnicí se pokusil otočit, ale škrtl koncem hlavně o zeď; Sára a Hyacinth vypálily každá dvakrát; tři rány šly vedle, jedna ze Sářiných zasáhla toho s brokovnicí do paže a srazila ho na zem. Ostatní tři se jednoduše vypařili; když Sára nahlédla do chodby, spatřila, jak mizí na požárním schodišti.

Krve bylo málo, než čekala. Než mohla jít prohlédnout dva raněné, Hyacinth proletěla kolem ní a Sára šla za ní. Běžely po hale u výtahů, kde čekala Lucy se zastaveným výtahem a další zbraní. Právě to trvalo tak dlouho – výtah! Ale když se dveře začaly šouravě zavírat, do haly se vyhnulo hodně Teroristů. Jeden proklouzl bokem ke tlačítkům na stěně, protože doufal, že stihne dveře zase otevřít; Sára se mu podívala do očí, ale sahal po nich dál. Vystřelila, ale nikdy se nedozvěděla, jestli mířila přesně. Dveře byly zavřené, a jak se před nimi spojily, utvořily nástěnnou malbu Velikého kola. Kabina zůstala po odporu dlouhou chvíli nehybná, pak se pohnula a vyjela dolů.

Casimir Radon dorazil až na samém konci scény. Ráno vstal dřív než kdokoli z nás. Když roztáhl závěsy a vpustil dovnitř našedlé světlo, spatřil, jak slepé skvrny rostou, a nasadil si horolezecké brýle dřív, než mu za víčka pronikne jakékoli další světlo. Ležel na posteli, dokud se mu slepé skvrny neodsunuly na pravý kraj zorného pole, pak si četl něco z fyziky a hrál si s elektronikou magnetické pušky. Nakonec se šel najíst. Když tam však spatřil, jak propuká násilí, vyrazil zpátky nahoru po schodech, podívat se po Sáře. a potkal mě a Kruppa. Jen co jsme se rozešli, odhodlaně pokračoval, pokládal na každý schod nohy tak zlehka, jak to šlo, a zatěžoval je opatrně, než se přesunul na další stupeň. Následkem toho se sunul tak hladce, že si malíčké embryo bolesti hlavy, uhnížděné v jeho mozku, ničeho nevšimlo.

Pár vteřin poté, co nás opustil, kolem něj cosi proletělo středem schodiště a vteřinku nato se ozvalo ostré úděsné PRASK a RACH, doprovázené krátkým bodavým světlem a mnohokrát po celé délce schodiště opakované. Pro Casimira to bylo, jako by mu vrazili bajonet do hlavy, a když se odvážil znovu pohnout, bolest hlavy jej zasáhla tak zle, že se tomu dokázal jen smát. Postupoval ke Vzdušnému zámku s bezmocným sténavým smíchem, klouby pěstí měl zabořené ve spáncích a slyšel další, méně strašlivé exploze.

Dveře do E12J byly otevřené a tři Teroristé jimi v panice proběhli a zamířili do třináctého. U dveří se mihlo cosi bílého, co směřovalo do haly. Casimir vyběhl do chodby a okamžitě jej srazil migrační proud Teroristů, kteří se vyrojili z několika blízkých pokojů. V pádu zahlédl koutkem oka Sáru a Hyacinth v bílých kalhotách, jak se zbraněmi a batohy běží po chodbě. Podařilo se mu podrazit několika Teroristům nohy, spíš tak, že sebou náhodně praštil, než z obratnosti, pak vstal a vyrazil k výtahům také. Když se přiblížil k hale, ozvalo se další bolestivé KRACH a on ucítil ostrou bolest v prsou. Neměl ponětí, co se stalo. Ve skutečnosti to byla Sářina poslední kulka, která se odrazila od několika stěn, proletěla požárními dveřmi a ve znetvořeném tvaru vyplývala poslední zbyteček energie na to, aby Casimira švihla do trička.

Něco tvrdého ho tlačilo do zátylku – podlaha? Teroristé stáli nad ním. Postavil se. Vlekli k němu dva raněné, po kterých na podlaze zůstávaly nerovné klikaté šmouhy krve. Šel po těch stopách a vstoupil do Sářinyho pokoje.

Klaunská mrtvola se na něj usmívala skrz okno a on pochopil, že blouzní. Nedokázal udělat nic, co by ten strašidelný pohled rozehnalo. Když si všiml, že se na něj ode dveří dívá jeden Terorista, došel tam, zabouchl mu dveře před nosem a zamkl je. Pak popocházel po místnosti, bral si a prohlížel různé předměty –početné Sářiny upomínky na přátele a příbuzné, knihy, které nikdy nebude číst, menší sbírku fotek v rámečcích. Rodinný portrét, maturitní fotky několika usměvavých, pohledných, upřímných mladíků – který je ten její kluk? – a různé snímky Sáry a jejích přátel včetně Hyacinth, vždy celých šťastných a na různých místech. V rohu jednoho rámečku byl nacpaný složený papírek. Casimir si připadal jako šmírák, že si jej čte, je to přece na první pohled milostný dopis. Sám nikdy žádný nedostal, ale došlo mu, že tohle takový dopis je. Když se dostal až na konec, přečetl si jméno toho záhadného muže, kterému Sára tak jednoznačně dává přednost před Casimirem: Hyacinth.

Posadil se na postel, lokty zapřel o kolena, sotva slyšel zvenčí křik. Mírně se usmál, protože věděl, že Sára a Hyacinth bezpečně unikly.

Věděl, proč sem nahoru šel. Ne aby pomohl Sáře nebo utekl s ní, ale aby ji zachránil. Aby vytvořil takový dluh vděčnosti, jaký nepůjde vymazat ani zapomenout. Pak by ho přece milovat musela, no ne? Tahle nemožná tajená naděje natolik pokroutila a zkomplikovala jeho myšlení, že už ani nevěděl, proč co dělá; ostatně v rozboru vlastních snů nikdy nevynikal. Teď je ale Sára v bezpečí. Jeho cíl je splněn. A pokud to zvládla sama a ani ho u toho nezahledla, jeho chyba. Je v bezpečí a on teď musí být spokojený, ať chce nebo ne.

A co důležitějšího, našel důkaz, který tak dlouho potřeboval, nepopíratelný důkaz, že jej nikdy nebude moct milovat. Všechny jeho divoké výmysly se ukázaly jako neuskutečnitelné. Může se očistit od svého nesmyslného zaslepení. Může se uklidnit. To bylo nádherné.

Teroristé rozstříleli zámek, vešli dovnitř a chytli ho za ruce. Na chodbě ho srazili na záda, jeden si mu sedl na prsa, další na ruce a nohy. Pak na něj všichni tupě čučeli a byli v koncích a nerozhodní.

"Vyrážíme mu zuby," ozval se zezadu hlas. Tomu, co mu seděl na prsou, někdo podal kladivo. Kdosi Casimira přidržel za vlasy. Casimir i bez horolezeckých brýlí viděl jasně a zřetelně; hlavice kladiva byla chladná a svítila v bílé záři slunce, na vyleštěné ploše vpředu byly jemné škrábance, od používání odprýskala červená barva. Terorista si prohlížel Casimirov obličej, jako kdyby nemohl najít ústa, nebyl ani nadšený, ani vyděšený, jen byl podivně odevzdán a smířen s tím, co udělá, a podle všeho i sám se sebou.

Dobře mi tak, když dělám hrdinu ze špatných důvodů, pomyslel si Casimir. Nedokázal odtrhnout oči od kladiva. Začal se zmítat. Věznitelé jej sevřeli pevněji. Mučitel máchl rukou; Casimir však škubl hlavou ke straně a rána mu sjela po tváři a rozdrtila o podlahu kousek kůže na krku.

Pak ucítil slabé zalechtání a posadil se. Muž s kladivem spadl pozadu na zem. Casimir měl volné ruce, a tak jej praštil do varlat, pak si uvolnil i nohy a vstal. Všechno, čeho se teď dotkl, odlétalo pryč a začínalo krváčet. Někdo přicházel s brokovnicí, a tak Casimir znovu vstoupil do Sářina pokoje a zasunul západku bezpečnostního zámku.

Rozbil rámeček na stole, vytáhl z něj snímek Sary a Hyacinth, zabalil jej do ubrousku a vložil si jej do kapsy. Jedinou potenciální zbraní byla šermířská šavle, a tak si ji vzal. Srazil několik polic z cihel a prkýnek, jednu cihlu použil jako kladivo a druhou jako kovadlinu a urazil cvičné zbrani poslední dva tři centimetry, takže zbyl čistý, do ostra zalomený konec.

Když znovu otevřel dveře, nebylo třeba udělat nic víc než odstrčit hlavě brokovnice stranou a vrazit jejímu majiteli šavli do jedné plíce. Puška mu zůstala v ruce, on ji odhodil dozadu, až proletěla oknem, odrazila se od mrtvolky a padala do Térova. V následující šarvátce Casimir šavlí posekal a potloukl několik Teroristů nebo jim rozdal rány jejím košem, a když byli všichni pryč, vyšel dolů po schodech.

Mířil k místnosti v postranní chodbě daleko dole pod věží A k univerzitní zámečnické dílně. To byla nejlépe opevněná místnost v Plexu, protože narušit její bezpečnostní opatření by znamenalo vyměnit tisíc zámků. Měla jediné okno, zamřížované pevnými ocelovými trubkami, dveře byly z masivní oceli a zamčené na nejodolnější zámek, jaký zámečnická technologie zná. Casimir se k dílně blížil a okolní chodby našel prázdné. Bezpečnostní systém pořád dobře funguje, odhadl. Jenže události dnešního dne rozpoutaly v Casimirově mozku jakousi maniakální, zvířecí zchytralost, která se akumulovala po roky, kdy se obratně vyhýbal migrénám a mejdanům.

Chodby v téhle sekci byly poměrně úzké. Zapřel nohy o jednu stěnu a ruce o druhou, zatlačil dost silně, aby se udržel nad zemí, a pomalu "šel" po stěně, dokud se zády nezarázil o trubky na stropě, pak stejně "dokráčel" kolem rohu a po chodbě k ocelovým dveřím. Na stropech Plexu se obvykle nenacházel nikdo kromě netopýrů, a tak malá televizní kamera nade dveřmi mířila dolů k podlaze. Konečně se Casimirovi zdařilo opřít ruce právě o ukotvení kamery a nohy vecpat do škvíry mezi stropní trubkou a druhou stranou chodby. Nebylo to nijak pohodlné, a tak si jednou rukou rozeplnul pásek. Za pět minut, během nichž musel často nechat odpočinout oběma pažím, dostal pásek přes jinou trubku a znovu jej zapnul u pasu, takže získal nepohodlný, ale pevný postroj.

Do půl hodiny se televizní kamera pár centimetrů od jeho obličeje začala ostražitě otáčet sem a tam. Casimir odepnul přezku pásku. V zámku křuplo a ven vyšel starý pán s pistolí. Casimir jednoduše spadl, zbraň mu vyrazil, až odletěla dovnitř místnosti, a pak dovnitř vtáhl i zámečnicka. Zatímco muž lapal po dechu, Casimir ho prošacoval a z jedné kapsy vyndal veliký svazek klíčů.

Po chvíli se zámečnick posadil. "Na které jsi straně?"

"Na žádné. Jsem na výpravě."

Zámečnick, který zřejmě znal problematiku výprav důvěrně, jen přikývl. "Co ode mě chceš?" zeptal se.

"Univerzální klíč a jednu noc tady přespát. A vypadá to, že oboje už mám." Casimir si pohodil s klíči. "Kam jste ty klíče nesl?" Zámečnick povstal a najednou se tvářil hrdě a spravedlivě. "Odnášel jsem je z Plexu, mladiče! Něco ti povím. Nepřežil jsem tu třicet pět let, abych prodal univerzál tomu, kdo dá nejvíc, jen co začne jít do tuhého. Nesl jsem je pryč z Plexu, aby byly v bezpečí, a tebe ať vezme čert, že mě urážíš. Vrať mi je."

"Pak nemám právo sije brát," prohlásil Casimir a upustil klíče zámečnickovi do dlaně. Muž couvl, nejprve ve strachu, pak v úžasu. Ozvalo se vysoké prasknutí a zámečnick padl. Casimir vyběhl ke dveřím, kde se nějaký samotář s dvaadvacítkou zběsile snažil vpravit do komory druhý náboj. Casimir jej probodl šavlí, skopl ho do chodby, sebral pušku a zamkl dveře.

Zámečnick se pracně postavil a vytáhl z ponožky cosi světlého. Velký kruh s klíči stále ležel na podlaze, kam upadl. Teď držel v ruce sedm volných klíčů a zamlženým pohledem umírajícího hleděl skrz mříže v okně na miliony světél města. Casimir k němu doběhl, ale když uviděl, jak přes mužovu tvář přeběhl stín, padl na kolena.

"Třicet pět let jsem hledal někoho, kdo by byl hoden převzít moje místo," zašeptal Zámečnick. "I když bych to nikdy neudělal a i když se všechno sralo na hromádku. A teď, v posledních pěti minutách... tumáš, chlapče, předávám ti svůj úřad." Otevřel dlaně a nechal klíče padnout Casimirovi do rukou. Pak mu paže sklesly k bokům a on zemřel. Casimir jej opatrně položil na pracovní stůl a zkrřížil mu ruce na prsou.

Potom zmáčkl ve svěráku hlaveň dvaadvacítky, schoulil se na vedlejším pracovním stole a usnul.

Ačkoli Casimir bral Sáru a Hyacinth za zachráněné, když odešly s Lucy z E12J, byly v bezpečí jen relativním. Mířily k Ženskému centru a v cestě jim ležela válka, ač rodičí se a dezorganizovaná.

Nejdřív zašly ke mně do pokoje – dal jsem Lucy klíč. Zůstaly tam několik hodin, vypůjčily si šaty a jídlo, uklidnily se a doplnily zásoby kuráže.

Když byly dooblečené, dovybavené a měly dobito, v půli odpoledne rozbily moje okno a sešplhaly těch pár metrů do Térova. Zbraně prozatím skrývaly. Když přeběhnou přes střechu, urazí hodně cesty a vyhnou se zaplněným chodbám. Po asi sedmdesáti metrech a několika málem úspěšných zásazích shůry od bombornetčků se dostaly k jedné z velkých děr ve střeše a slezly dolů do kuchyňských skladů. Vklouzly opatrně do stísněného prostůrku mezi skříněmi a stropem a nenechaly se zpozorovat. V čele s Hyacinth se plazily po břiše až k nejbližším dveřím. Ukázalo se, že ty hlídá voják VASS, za jehož dohledu asi desítka ChÚJistů metodicky rozbíjí a prohledává bedny s potravinami. Hyacinth hodila strážnému na hlavu půlmetrákový pytel pasterizované sojové náhražky burákového másla, pak se spustily na zem a aby ztížily pronásledování, shodily dolů i několik beden. Když doběhly do kuchyně, zjistily, že je radostně vítá několik dalších ChÚJistů. Naštěstí byla kuchyně velká a plná přístrojů a přiček a napadané suti a oblaků páry a rohů a odboček, a tak po chvíli pobíhání dorazily k veliké haldě tetrazzini se sýrem, vmáčkly se kolem ní za dveře a dostaly se do málo používané spojovací chodby plné raněných a vyděšených. Když čtyři z druhých jmenovaných, také ženy, spatřily, že jsou ozbrojené a vylekané méně než ony, přidaly se k nim. V sedmi se pak došouraly do hlavní haly a zamířily k Ženskému centru.

To se nacházelo v bloku studentských odborů, o který se nevedly tak urputné boje jako o jídelnu nebo o věže.

Hyacinth cestou zranila dva Frendíky a dobila si. Posléze dospěly do dlouhé chodby po obou stranách s kanceláři různých studentských skupin, kde bylo po jejich bouřlivé cestě podivuhodně tmavo a ticho. Tady zpomalily, uklidnily se a pak vyrazily v zástupu dál. Brzy ucítily sladké kadidlo a začaly rozeznávat různé zvuky, prozpěvování a cinkání zvonků. Sunuly se tiše a zastavovaly u každých dveří: Turistický klub; Sdružení na podporu jógy, solární energie a mnohonásobného orgasmu; Nonsocietální seskupení nepovinně systematizovaných libertariánských individualistů; sdružení Nemučme zvířata, chápejme je; záchod; punkové bratrstvo Zappa Krappa Pracka; Klub pro bádání v oboru křížové krajky. Když se blížily Ženskému centru, sladké vůně silily a sopránové altové prozpěvování také.

"Vypadá to, že se sem první dostaly uctívачky Bohyně," usoudila

Sára. "To myslím snesu, pokud ovšem ony dokážou žít s někým kdo si holí podpaží." Znovu s Lucy i Hyacinth schovaly zbraně, protože nechtěly vypadat nápadně. Hyacinth zaklepala. Hlasy zmlkly, pak se ozvala Yllas Freedperson a potom další prozpěvování.

"Neznáte Pravé zaklepání," oznámila Yllas.

"No a co, jsme ženy a tohle je Ženské centrum."

"Ne všechny ženy smí vstoupit do Ženského centra."

"A tak."

"Některé v sobě mají víc z muže než z ženy. A tady žádné mužství nepřipouštíme, protože tohle místo je zasvěceno Bohyni."

"Říká kdo?"

"Astarté, Bohyně. Athéna. Marie. Vesta. Bohyně mnoha jmen."

"Mluvila jsi s ní poslední dobou hodně?" zajímala se Hyacinth.

"Minulý týden, za jarní rovnodennosti, jsem jí dala obětinu krve svého lůna, a od té doby jsme v neustálém styku."

"Tak podívej," oznámila Hyacinth, "my jsme si sem nepřišly zahrát Dračí doupě, my hledáme bezpečí, jasný?"

"Pak se musíte před zraky Bohyně očistit," odpověděla Yllas a otevřela dveře. Ona i dobrých dalších dvacet žen ve středisku byly zcela nahé. Všechny přičky, které předtím dělily prostory na mnoho místností, byly zbourané, takže se centrum slilo v jediný pokoj. Ve světle svíc toho nebylo moc vidět, až na to, že tu je hodně stříbra a hodně dýk a tyčinek. Dvě ženy v dokonalém unisonu prozpěvovaly.

"Nemůžete se nijak dotknout našich životů, dokud s námi nebudete zajedno," pokračovala Yllas.

Sára i ostatní vyzvání odmítly. Nezmohly vejít dál, Yllas začala hulákat: "Mužoženy! Hetery! Zrádkyně! Nečistě! Zadržte je!"

Rázem se otevřely nedaleké dveře a dovnitř vskočilo několik žen vyzbrojených luky a šípy sebranými z blízké katedry sportu. Sára už zvolna sahala po zbrani, ale Hyacinth jí v tom zabránila.

"Odved'te je do LÚASu," rozhodla Yllas, "a až nám Astarté řekne, co je třeba udělat, budeme je odvádět po jedné a poskytovat jim podporu a rady."

Za doprovodu lučištnic vcelku dlouho kráčely chodbami ovládanými Osou, opustily blok studentských odborů a vešly do sportovního bloku. Tady je eskorta předala dvojici SUPců s brokovnicemi, kteří je dovedli do sešeřelé chodby za kurty na raketbal. Všechny miniaturní dveře, které míjely, byly zavřené na visací zámky. A když nahlédly okénky, spatřily v každém kurtu několik lidí. Konečně dorazily k otevřeným dveřím a strážci je nastrkali do prázdného kurtu a dveře za nimi zajistili visacím zámkem. Po lávce, která vedla nad zadními stěnami kurtů, maširovali sem tam dva strážní. Na dveřích byla cedule napsaná úspěchaně fixkou:

VÍTÁME VÁS
VLIDOVÉM ÚSTAVU
ALTERNATIVNÍ SVOBODY.

Ose evidentně chyběly zkušenosti se zřizováním věznic. Dokonce je ani neprohledali, jestli nemají zbraně. Bachaři byli nepočetní, nijak dobře ozbrojení a nedodržovali pevné postupy; na první pohled nebyli s to se vypořádat s relativně prostými situacemi, jako jsou třeba žádosti o ženské hygienické prostředky. Všechna podobná nelehká rozhodnutí přenášeli na vyšší instanci, která sídlila na protějším konci horní lávky. Po několika hodinách k nim do cely strčili pěkných pár dalších lidí včetně několika urostlých sportovců. Uniknout bylo snadné. Počkaly, až strážní na lávce budou oba na jednom konci, a pak ti vysocí svalnatci prostě chytili Hyacinth za nohy a vyhodili přes zábradlí. Překulila se na břicho a sejmula oba strážné, kteří neměli čas ani rozeznat pouzdra. Pak odzbrojili zbytek nekompetentního, somnambulního personálu, a všichni byli volní. Pět nadšených propuštěnců se rozběhlo po lávce k úřadovně vězeňského papaláše a celou cestu stříleli. Když konečně rozkopli zprohýbané a proděravělé dveře, ocitli se v kanceláři, kde se rezervovaly a přidělovaly kurty. V křesílku seděl Terorista, na klíně měl kulovnici a třeštil oči do barevné televize s rozstřelenou obrazovkou. Hyacinth, Lucy ani Sáro to nezajímalo, a tak v závěsu s mnoha dalšími uprchlíky zamířily do Doupat. Virgilova říše byla blízko.

Nedaleko tělocvičen, ve čtvrtém patře, Klystron/Chris konal inspekci na frontě. Právě schválil jedno předsunuté hraniční postavení, když tu jej Klystron zadržel a vyplisil za zelenáčskou bezstarostnost. Poukázal na to, že právě tady by se obratní vzbouřenci mohli nepozorovaně vplížit dolů po schodech a zaujmout nedobytné palebné postavení! Vojáci VASS, ohromeni jeho intuicí, patřičně rozšířili frontu.

Když už Klystron/Chris stál na schodech a přátelsky promlouval s vojáky, zdola se ozvalo trojí zavrskání holuba domácího, varování před blízcími se nepřáteli. Klystron/Chris se jako blesk otočil, proskočil skupinkou pomalejších pobočníků, skrčil se na dolním schodu a nahlédl do chodby. Jeho muži zaujímali obranné pozice a kouleli se do krytu. Vysunul se jen tolik, aby viděl předvoj blízcí se jednotky. A při tom se mu v hlavě ozval hlas Shekondarův, jak se mu při velkém vypětí příležitosti stávalo.

"To je žena, které si žádám pro tebe. Znáš ji! Je pro tebe ideální. Přišel čas, abys ztratil své panictví; konečně se objevila patřičná partnerka. Podívej se na to tělo! Podívej se na ty vlasy! Má dlouhé nohy, které jsou krajně sexuálně provokativní. Je to zdravý jedinec."

S tím se nedalo nesouhlasit. Málokterá z žen, které kdy spatřil, byla tak evolučně vhodná; teď se rozpomněl, jak pevná, ale nikoli nechutná, byla muskulatura na její paži, když jí pomáhal posadit se, tehdy jak se jí u večeře udělalo nevolno. Za situace, kdy potřebuje být silná, aby vydržela a zachovala si reprodukční potenciál, projevila ráznost a vervu, které ji charakterizují jako archetypální Šťabajznu, jež by slušela prakticky kterémukoli z tlustých fantasy románů, jež zhltal za dusných letních odpolední doma na posteli na rodné farmě v Maine, vybaven tortilovými čipsy při jedné a sbírkou nožů při druhé ruce. Později, až ji před něčím zachrání – až ji zachrání chlapsky odvážným činem před její vlastní ženskou živostí a pudovostí a zavede do nějakého útulku, třeba do uličky mezi ZJ a vedlejšími jednotkami –, pak si může dovolit roztát v návalu ženské vášně a projevit něhu spojenou se zápallem, jenž se skrývá za její konvenční maskou střízlivého chování. Napadlo ho, jestli nepatří k těm ženám, které muže jen tak pro zábavu sváží a pak vzrušují. Tyhle věci Shekondar neodhaloval; a přece mu sdělil, že se k sobě hodí! To znamenalo, že nemůže být ničím jiným než naplněním jeho jedinečných sexuálních tužeb!

Skupina se přiblížila k jejich obranné linii. Klystron/Chris se chrabře doklátil na nekrytý prostor, hnán masivní erekcí, kterou kryl pažbou kalašnikova, a zamával na skupinu, ať zastaví.

Zapadla za sloup a namířila na něj malou zbraň – primitivní vrhač olova na chemické bázi, nicméně nebezpečný. Když uviděla množství samopalů, ukázala zbraní ke stropu. Její oddíl zmateně a v obavách zpomalil a zastavil. Byli dezorganizovaní, nedisciplinovaní, prostě typická skupinka uprchlíků, které vede hrstka dominantních typů se zbraněmi – na tomhle bojišti ne nevýznamná síla, ale proti VASS bezmocná.

"Ahoj, Frede," prohlásila a evidentní sexuální vášeň v jejím hlasu zněla jeho uším jako konejšivé okrouhlé tóny harfohlásků z Iliafharxhlindu. "Jdeme do Doupat. Jak to cestou odsud tam vypadá?"

Snazší bylo vysvětlit to matematickou terminologií. "Zajistili jsme kontinuální konvexní oblast, k níž patří jak tato lokalita, tak oblast zvaná Doupata. Vše pod mým velením. Můžeme vám nějak pomoci?"

"Potřebujeme někde přespat. A tři z nás se potřebují dostat do Vědecké dílny."

Vida! Takže přátelé Bílého kněze! Je velice obratná a upejpavá, ale nedělá ciráty s tím, o co jí jde. Tyhle ženy myslí jen na jedno jediné. To se Klystronovi/Chrisovi líbilo – nechová se zrovna jako svůdce, ale ať je jakkoli fikaná, jemu je přesně jasné, co si ta udatná koketka vzala do hlavy! Shekondar jej znovu nasměroval nepotřebnou radou: „Musíš se jí zalíbit, pak získáš výtečnou příležitost k pohlavnímu styku. Ve všem jí vyhovuj."

Narovnal se ze své opatrné pozice a nasadil ten nejširší, nejpřátelštější úsměv, jaký byl s to zvládnout, aniž by překročil limit elasticity retních tkání. "Chlapi," oznámil svým vojákům, "doposud to bylo tajemství, ale tato žena je plukovnicí Velké armády Shekondara Strašlivého a kněžkou s vysokým postavením. Dávám jí na povel vlkodlaci četu. Potřebuje získat přístup do Bezpečných oblastí – leda by dřív změnila názor!" Ženy mění názory často; loupl po ní očkem, aby zjistil, jestli to rafinované popíchnutí pochopila. Ona ale reagovala natolik bez emocí, až ho skoro oklamala.

"Tak paráda. Pro mě je to taky maličko překvapení. Můžeme teda jít?"

"Máte moje svolení, plukovnice Sáro Jane Johnsonová!" vyštěkl a zasalutoval. Zvláště se po něm podívala, bezpochyby plna obdivu, díky a obecných závazků, pak vydala svému oddílu několik roztomile zkusmých rozkazů a zamířila do Bezpečných oblastí Klystron/Chris, rozpálen čerstvou touhou po činech, se svižně otočil a vedl své muže k další předsunuté hlídce Očištěné říše.

Odmítl jsem nabídku Freda Finea a čekal pod věží E na přátele Zanedlouho začalo být jasné, že v téhle cvokárně se nesejdu s nikým, a tak jsem se vydal do Vědecké dílny.

Nejbezpečnější trasa mě dovedla k Emeritní uličce, klidné jako vždy. Cestou jsem zkoušel všechny dveře. Sharonovu kancelář už dávno vyplnili militanti pátrající po informacích o magnetické pušce. Kromě vody odkapávající do plechovek pod mizerně zalátanou dírou v Sharonově stropě jsem z celé uličky slyšel jeden jediný zvuk: osamělý pláč starého muže.

Byl v kanceláři s nápisem emeritní profesor humphrey BATSTONE FORTHCOMING IV. Bez zaklepání (uvnitř byla tma a dveře byly dokořán) jsem vešel a spatřil samotného profesora. Nakláněl svou stříbřitou lebku nad psací stůl do pijáku, jako by jedině ten mohl vsát jeho slzy. a paže mu bezmocně plandaly u boků. Pokleslá ramena ve tvídě sebou občas škubla po vzlyku, přiškrčená zájknutí se drala ven a odeznívala v zatuchlém vzduchu kanceláře.

Ačkoli jsem při příchodu schválně dělal hluk, nezvedl hlavu. Posléze se přece jen narovnal a zarudlé oči držel zavřené. Otevřel je jen na škvírky a zamžoural na mě.

"Já...", začal a zase zmlkl. Po několika dalších pokusech byl s to promluvit přiškrčeným pisklavým hlasem.

"Víte, jsem ve velice špatné situaci. Myslím, že jsem zcela zničen. Prostě tu... prostě tu sedím a...", jeho hlas se začínal pročišťovat a zavilhlé oči šmejdily po stole "... a připravuji se podat rezignaci."

"Ale proč?" zeptal jsem se. "Nejste tak starý. A připadáte mi zdravý. Nezdá se mi, že by při bojích někdo zničil vybavení nebo data potřebná pro váš obor. Tak co se stalo?"

Napjatě, stísněně se usmál a vyhnul se mému pohledu, rozhlédl se po štosech krabic na rukopisy a po starých knihách, kterými byl celý pokoj obložen. "Vy nic nevíte. Asi jsem nechal své poznámky k přednáškám ve své osobní studovně v knihovním oddělení. Jak asi pochopíte, za těchto podmínek by pro člověka mého věku bylo dost obtížné si je tam vyzvednout."

Jasně to pro něj hodně znamenalo, a tak jsem neřekl: "No a co? Napište šije znovu!" Pro něj to na první pohled byl osudný úder.

"Pochopte," pokračoval, a jeho hlas zněl teď, když bylo tajemství venku, silněji. "Ehm. V mém oboru je velký díl základních vědomostí, naprosto fundamentálních. Každý nový student si je musí osvojit, právě proto se objevují v mých přednáškách. Já... eee... já jsem to sám naprosto zapomněl. Ani nevím jak. Všechny ty závazky a místa v edičních radách a konference a cesty a konzultace a tak dále, a samozřejmě všechna autorská práce... zkrátka na triviality nezbyvá místo. Takže kdyby si mě najala nějaká jiná univerzita, abych tam přednášel, nebo se stala nějaká podobná příšernost – dovedete si představit, jak by to bylo trapné."

Sám jsem se už trapně cítil, protože jsem se rozpomněl, jak jsem zaslechl útržek rozhovoru mezi třemi postgraduálními studenty, z nichž jeden se o něm pohrdavě zmiňoval jako o "našem emeritním panu profesorovi Atakdale". Podle všeho jej profesor nutil provádět spoustu zbytečných rešerší, objednávat mu knížky a platit pokuty, strkat za něj drobné do parkovacích automatů a podobně. Pokud tohle byl Forthcomingův styl, docela jsem chápal, co by tenhle průlom do rutinních zvyků udělal s jeho kariérou. Byl vědcem jedině tehdy, když se našla nějaká univerzita, jež potvrdí, že tomu tak opravdu je.

Po chodbě se rozezněla z dále dávka ze samopalů. "Pane Forthcomingu," prohlásil jsem pevně, "rád bych vám s tím pomohl, ale teď zrovna to není možné. Čímž se snažím říct, že... sakra, musíme odsud vymáznout!"

Odmítl se třeba jen pohnout.

"Podívejte. Když se přesuneme dolů, na nějaké bezpečnější místo, třeba se nám povede ty vaše poznámky vyzvednout."

Zvedl hlavu s takovou úlevou a nadějí, že jsem měl sto chutí si odplivnout. Moje nešťastné prohlášení mu dodalo života. Roztřeseně vstal, začal šťastně štěbetat a do aktovky si balit dýmky a rukopisy.

V Doupatech byl jako vždy klid. Hlídky VASS nás po krátké konzultaci přes interkom vpustily za hranici a my jsme se v mžiku ocitli na místě, které se oproti starým časům nezměnilo a kde studenti živě a volně kolovali po chodbách a kde paličatě pokračoval výzkum i výuka. Většina z obyvatel Doupat brala celé válečné nepokoje jako výzvu jejich důmyslu a ti, kdo nebyli vsáti do víru výmyslů a paranoie Freda Finea, se s nadšením skautíků ztracených v lesích snažili ochránit někdejší výsady.

Vědecká dílna byla autonomní provincií Fredovy Sjedenocené očištěné říše plexorské a chodbu, jež do ní vedla, v zásadě symbolicky střežil Zap se svou brokovnicí s upilovanou hlavní a se svým oblíbeným tupým nástrojem. Mávl na nás, ať jdeme dál, a my jsme vešli do našeho útočiště před válkou.

Mocenské vakuum, které naplnilo Plex na první dva dubnové týdny, bylo výslednicí událostí v jaderné skládce.

Teroristické okupační síly varovaly vnější úřady, že pokud se kdokoli přiblíží ke školnímu komplexu, budou do města vypuštěny radioaktivní jedy. Městští policisté, kteří hned večer prvního dubna obklopili Plex kordonem, neměli ani páru, co si s takovou hrozbou počít, a tak zavolali federály. Den nato se ukázala Národní garda s obrněnými transportéry, vrtulníky a tanky, ale i ta si udržovala odstup. Krotobaltoslávci měli evidentně v úmyslu zavést v Plexu vlastní stanné právo a vynutit si to prostřednictvím svých spřeženců ze SUPu a prostřednictvím spřeženců SUPu z řad Teroristů. Jenže vinou zabetonovaného výtahu a obřích potkanů byla jejich moc vratká a neskutečně zuřivý– odpor ChÚJe a VASS bránil Ose SUP/Teroristé dobýt cokoli kromě věží E a F. A tak jsme místo vlády Národní gardy nebo vlády Krotobaltoslávců neměli vládu vůbec žádnou.

Věže ovládaly ty nejlépe vyzbrojené skupiny. Osa držela věže E a F, VASS věž D, antiteroristické jednotky najaté vedením školy věže B a C, ChÚJ věže A, H a G, což Hyacinth přimělo k poznámce, že kdyby to byly piškvorky, ChÚJ by byl už vyhrál. Věže se hájily snadno, protože do nich byl omezený přístup; když jste zablokovali čtyři vnější požární schodiště na každém křídle, jediné vchody do nich se daly hájit s hrstkou vojáků v hale šestého patra. Zato základna Plexu, to byl děsivý trojrozměrný labyrint. Tady vládla podstatně menší stabilita, protože mnoho skupin bojovalo o nadvládu nad užitečnými úseky, jako jsou umývárny, strategická schodiště, pokoje s okny a podobně. Mnohé z těch

skupin se odštěpily od Teroristů, protože jim striktní hierarchie a tuhá omezení přišly nesnesitelné. Další významné skupiny tvořili měščí studenti studující na státní podporu, kteří se dovedli starat sami o sebe; dále tu byla parta studentů z malých měst z Velkých planin, také s rozsáhlými zkušenostmi se skupinovými násilnostmi; koalice hokejistů a wrestlerů; a stanoviště krajkářů s významným podílem členstva z vojenské přípravy.

Kdo nebyl vyzbrojen a odhodlán k boji, tomu se vedlo zle. Většina z nich uvízla na dlouho ve věžích, kde se mohli jen dívat na televizi a rozmnožovat se. Uniknout z Plexu bylo nemožné, protože jaderní Teroristé všem bránili se k němu přiblížit, a vyběhnout tryskem z hlavního vchodu by kvůli odstřelovačům na věžích bylo nebezpečné. Ti, kdo se nestihli stáhnout do věží, ale válečné party v Základně o ně zájem neměly, se museli potulovat jako uprchlíci a většinou skončili v knihovně. Byly to velice, velice nedobré časy pro ženu bez doprovodu. Snažili jsme se podnikat proti slabším bandám výpady a některé z těch nešťastnic zachránit, ale osvobodili jsme jich jen asi tak třicet.

Požáry nebyly v Plexu takovým problémem, jak se všichni obávali. Rozvod vody pořád slušně fungoval a lidi měli většinou dost rozumu, aby použili požární hadice. V některých oblastech se nicméně po celé dny válel kouř, dokonce natolik, že to ohrožovalo na životě, a nemalou část bojů měly na svědomí právě bandy vyhnané ze svých území dýmem. Problém výživy byl zanedbatelný, protože Červený kříž dostal svolení distribuovat v budově potraviny. Naneštěstí nebylo jak odklízet odpad, takže se hromadil v halách a na schodištích a ve výtahových šachtách. Okny, která byla rozbita nebo odstraněna, aby vyvanul kouř, dovnitř vnikal hmyz, vzkvétal a množil se; pohromu ale brzy odvrátilo to, že proporcionálně k explozivnímu nárůstu množství potravy se zmnožila i populace netopýrů. Ke konci krize musela být evakuována pětice nejvyšších pater ve věži E, aby bylo pro netopýry dost místa, protože ti se šířili dolů do věže tempem jednoho patra za tři dny.

Byly oblasti stability, kde se usadili a zorganizovali dobře ozbrojení lidé. Výjimečně stabilní byla Doupatá, která brilantně organizoval Fred Fine, a ostrovem ještě větší stability uvnitř nich byla Virgilova Vědecká dílna. V dílně žila asi dvacítko lidí; spali jsme na zemi a na laboratorních stolech a vařili jsme si dohromady na laboratorních hořácích. Fred Fine nám tuto autonomii zaručil z jediného důvodu: Shekondar Strašlivý/JANUS 64 si vyvolil Virgila jako svého výlučného proroka.

Ve skutečnosti to samozřejmě tak snadné nebylo. Šlo vlastně o Červa a o Virgilova opatření proti němu. Jak nám Virgil vysvětlil, posledního března se přihlásil na terminálu a zjistil, že na něj čeká tato zpráva:

Dobře ses cinil. Najemny lovce cervu. Jsi obratny. Doufam, ze taky dobre placeny. Zatim jsem se jenom protahoval. Ted zacne souboj.

Den nato se samozřejmě zhroutila civilizace. Jakmile to Virgil zjistil, přihlásil se, ale Červ jeho terminál odblokoval ze systému. Virgil to předvídal, a tak nevzrušeně přešel na stanoviště operátora, vyhodil ze židle Consuela a přihlásil se pod falešnou identitou. Nato se zmocnil šesti páskových pamětí (k nelibosti hackerů, kteří s nimi hospodařili) a nahradil je šesti pásky, které si pro tu chvíli přichystal. Zašel do terminálové místnosti, kde v oddělených kójkách dřepěly stovky terminálů. Tady se přihlásil na osmnácti terminálech naráz, a to za pomoci falešných účtů a hesel, která měl v rukávech. Na každém terminálu spustil jiný program – za pomoci informací uložených na šesti speciálních páscích. Všechny ty programy vypadaly jako poněkud dlouhé, ale v zásadě rutinní studentské práce, takové, do jakých se Červ přestal míchat už pradávno. Ve všech ale byly obsaženy delší úseky strojového kódu, které neměly k samotnému programu žádný vztah.

Virgil se vrátil na stanoviště operátora a vydal jediný povel. Jeho účelem bylo spřáhnout osmnáctku klamných programů tak, aby ony dlouhé úseky strojového kódu vyšly na povrch a proplety se do jediného obřího programu, který jako by se zhmotnil odkud a hned pronikl do Červových zámků a obranných systémů. Pak začal tento oblundný program poklidně mazat všechnu paměť vedení školy a všechnen studentský a akademický software a nato restrukturovat Operátora, aby vyhovoval Virgilovým úmyslům. Šlo to šmahem: záznamy o mzdách, o zpožděních s vrácením knih do knihovny, programy videoher. Z pohledu počítače vlastně Americká megaverzita přestala existovat, a to v časovém úseku, za který by se mikrotranzistor přepnul z jedné polohy do druhé. Byla to smrtelná rána univerzitě, jenže univerzita už byla smrtelně raněna už tak. Byl to jediný způsob, jak zabránit Červu, aby se zhruba v příštím týdnu zmocnil celého počítače. Virgil vycházel z toho, že Červ je sice vytvořen, aby počítal s jakýmkoli myslitelným postupem vedeným z Výpočetního střediska, ale nezakalkuloval možnost, že by někdo mohl zničit všechny záznamy a osekát i Operátora, jen aby uškodil Červovi.

Klíčem byl Červův vzkaz pro Virgila: určoval jej jako zaměstnance Výpočetního střediska, jako najatého sekerníka. Vzhledem k Virgilově moci to nebyl tak nerozumný předpoklad. Přesto byl mylný a dokazoval, že Červ je s to počítat pouze s rozumově předvídatelným postupem. Zhroutení celé univerzity předvídatelné nebylo, přinejmenším ne pro sociopata Paula Bennetta, a tak ne–vytušil, že by někdo mohl přijít s Virgilovým pyrrhovským postupem.

Virgil měl teď dost počítačové kapacity, aby řídil velké aerolinie nebo malou rozvojovou zemi. Červ se mohl jen přetáčet zpátky a restartovat a pokoušet se znovu dobýt, co ztratil, ale tentokrát už proti podstatně mocnějšímu protivníkovi. A tak ZJ JANUS 64 hučela dál a dál a jednu pikosekundu vykonávala úkol od Červa a pak zase úkol od Virgila. Protivníci se setkávali a mísili na ústředním čipu ZJ, který nestranně odváděl práci pro oba a nepohnutě se propočítával k vlastnímu osudu. Fred Fine si povšiml, že se náhle nemůže zalogovat nikdo kromě Virgila, a dospěl k nevyhnutelnému závěru: Virgil je Mág, prorok Shekondarův.

Virgila jsme tedy vidali pramálo, protože se naprosto pohroužil do počítače, huhlal cosi strojovým jazykem, i když si míchal polévku, a patnáct hodin denně vysedával sám před černým trojúhelníkovým obeliskem a pozoroval nekončící sloupce čísel.

Sára, Hyacinth, Lucy a jejich přátelé se ukázali pozdě večer prvního, rozjaření a rozjásaní, a radostně jsme spolu poseděli. V pět ráno přišel i Efraim Klein, krvácel ze spousty drobných ranek od broků a na osobu natolik drobnou a

nezdravě vypadající se pohyboval neuvěřitelně houževnatě. Když jsme určili, že broky v jeho nohách jsou ocelové, a ne olověné, poslali jsme ho do nirvány rajským plynem a značkovým pivem a vytahali jsme broky ven velkým elektromagnetem. Casimir se zjevil pozdě večer druhého dne a vklouzl k nám tak nenápadně, jako by dorazil na přepravním paprsku. Shodil na lavici štos oblečení a sportovního náčiní a v zápalu kreativity, který jsme se neodvažovali rušit, se pustil do díla.

"Já ti to povídal," oznámil Efraim Sáře, jen co se sebral. "Měli jsme to vyhodit do vzduchu. No jen se podívej, co se stalo."

"Jo," kývla Sára, "mizerná situace."

"Mizerná situace! To je válka, kurva! Kolik znáš dalších univerzit, kde se akademický rok zakončuje občanskou válkou?"

Sára pokrčila rameny. "Moc ne."

"A proč teda myslíš, že myji tu máme? Zdejší lidi, to je naprosto normální vzorek populace, který uvízl v obrovském baráku, co je dohání k šílenství."

"Nojo. Hlavně si lehni a přestaň sebou tak mrskat, jo?" Potulovala se po dílně a pozorovala Casimira, jak s brýlemi na očích ořezává kotoučovou brusku šermířskou masku. Hyacinth v jednom koutě zasvěcovala do tajů vaření na Bunsenově hořáku holčičku, která tu uvízla, když začaly boje, a která se sem dolů dostala díky laskavosti Červeného kříže. Sára náhle došla zpátky k Efraimovi.

"Nemáš pravdu," vybafla. "S Plexem to nemá nic společného. Skutky lidí neurčuje místo, kde žijou. Je to náhodou jejich chyba, sakra. Když byli na střední škole, rozhodli se místo přemýšlení čumět na televizi. Rozhodli se chodit na ulejvácké předměty a chlemtat pivo, místo aby četli a snažili se něco naučit. Rozhodli se stahovat ocas mezi nohy a chovat se jako netolerantní hajzlové, místo aby byli velkorysí, a nakonec se taky rozhodli držet basu s kamarádky a dělat příšerně špatné věci, ačkoli k tomu není důvod. Kdokoli ublíží druhému, ten se rozhodl mu ublížit, a musí k tomu vynaložit úsilí."

"Ale ty tlaky! Zdejšími sociálními tlakům se nedá odolat. Jak můžeš..."

"Já jsem jim odolala. Ty jsi jim odolal. Pravda, být slušný je těžká věc, ale to ještě nikomu nedává právo chovat se jako hajzl. Jestli nedokážou překonat vlastní strach z toho, že nebudou zapadat, není to moje chyba, protože každý idiot by měl dokázat pochopit, že když se bude chovat rozumně a zařekne se neubližovat druhým, bude šťastnější."

"Tady se ani nemusíš snažit ubližovat lidem. Ten barák tě k tomu přinutí. Sakra, vždyť se ani nemůžeš posadit na posteli, aniž bys vzbudila souseda. Nemůžeš se ani vysprchovat, abys nenahamounila teplou vodu a nezmrazila toho dalšího. Nemůžeš se jít najíst, aby kvůli tobě ostatní ve frontě nemuseli čekat o něco dýl, a jenom tím, že jíš, zvyšuješ množství jídla, které musejí navařit, a tím snižuješ jeho kvalitu."

"Samý kec! Takovej je prostě život, Efraime. S architekturou Plexu to nemá vůbec co dělat."

"Podívej se, jaké tu vládne sexismus. Ani to ti nevádí? Nenapadá tě, že kdyby tu lidi nebyli tak namačkaný, nestala by se z barů a mejdanů taková masna? Třeba by bylo míň znásilnění, kdyby se povedlo naučit lidi, jak vycházet s opačným pohlavím."

"Jestli chceš předejít znásilněním, musíš vytvořit právní systém, který ochrání naše právo nebýt znásilněny. Výchova? Jak si takovou výchovu představuješ? Jak si představuješ kolej předem odolnou proti znásilnění? Podívej. Efraime, můžeme dělat jinou věc, a to hájit práva lidí. Tím, že se přestěhujeme do jiné budovy, jejich chování nezměníme. Výchova, co o ní mluvíš, je prostě iluze."

"A stejně si myslím, že bysme ten svinskej barák měli vyhodit do vzduchu."

"Jak chceš. Dělej na tom. Já zatím budu dál nosit s sebou pistoli."

Profesor Forthcoming, též "Emeriták", jak mu říkala Hyacinth, se coural hodně za mnou, brebentil o svých poznámkách na přednášky, promáčkával mi ramenní pletence svalové a nadšeně usuzoval, že pro mě, někdejšího středopolaře, by bylo pravou hračkou je z knihovny zachránit. Neměl jsem to srdce mu to vymlouvat. Nakonec jsem se mohl jen ujistit, že za to zaplatí: přinutil jsem ho ke slibu, že si k poznámkám sedne a nastuduje je, aby je mohl v případě potřeby napsat znovu. Beze studu mi to slíbil, ale než jsme výpravu zorganizovali, už se těšil na podzimní konferenci v Monaku a v rádiu poslouchal seznamy padlých jen proto, aby zjistil, jestli neoddlčali někoho z jeho klíčových postgraduálních studentů.

Ne, řekl Fred Fine, URPUTNUP není pro nájezdy do Knihovny k dispozici. Nicméně můžeme dostat pár vojáků a jeden AK-47, ovšem za podmínky, že pokud staneme před volbou, zda se vzdáme cíle výpravy, anebo toho samopalu, pak se vzdáme celé výpravy. Halasně jsem na to přistoupil dřív, než mohl Emeriták vykoktat nějaké protesty. Kromě mě patřili k oddílu Hyacinth, Emeriták, čtyři vojáci VASS a Lute, technik z Vědecké dílny. Sára zůstala a četla si Původ vědomí v době rozpadu dvoukomorového mozku.

Naše cesta vedla poměrně stabilními akademickými bloky i jinými úseky, jež ovládaly bandy. Nemohli jsme se vyhnout průchodu územím Hansenovců, což byla ta banda z Velkých planin. Nebyli dobře vyzbrojení, ale to nebyl dole v Základně nikdo, a dokázali se vrhat do pranice s tou bezstarostností, jakou projevují kteříkoli venkované v kterékoli rvačce bez pravidel a za použití tupých nástrojů, a dokázali z toho vycházet vítězně. To bylo jejich motto. Vyjednávání s jejich vůdcem jsme vedli přímočaře: ukázali jsme mu náš AK-47 a nabídli se, zeje nezasakujeme, pokud nás nechají bez malérů projít. Jejich vůdci nečinilo žádné potíže to pochopit, zato mnozí členové jeho skupiny jako by trpěli bizarním mentálním blokem: nedokázali vidět AK-47, pokud ho držela Hyacinth. Viděli výhradně Hyacinth, první čistou a zdravou osobu ženského pohlaví za celé týdny, a šli po ní, jako by nebyla ozbrojena. "Hej, ta je moje!" začal vriskat jeden z nich, jen co jsme vešli do jejich největší společné místnosti.

"Ale piču," namítl jiný a začal svému pobratimovi ve vysoké rychlosti kroužit před očima řetězení od motorky. Pak se

otočil, vyrazil k Hyacinth a povytahoval si kalhoty. "Hej, čubko, jdu tě vobskočit," oznámil radostně. Hyacinth na něj namířila zbraň; podíval se jí do obličej. Odjista a pevně se rozkročila; on šel dál. Když jsem předstoupil, napřáhl řetěz a pak změnil směr, protože Hyacinth vyšla zpoza mě.

"Jdi na to," a "Makej, Kombajne," hulákali jeho kamarádi. "Hyacinth, prosím tě, nedělej to," zaprosil jsem, ale ucpal jsem si uši. Vypálila krátkou dávku a roztrískala na padrt' jeden dva čtvereční metry tvárnice na stěně přímo vedle jeho hlavy. Protože tím přetřela kabel, zhaslo světlo. Díky oknu jsme ale stále viděli. "Co to má do pice bejt?" zajímal se kdosi. Místo vysvětlování jsme radši vyšli ven. "Mně se ta čubka líbí, prohlásil někdo, když jsme odcházeli, "aleje máklá. Fakt nevím, co s ní je."

Poštovní oddělení leželo mezi Hansenovci a fakultou žurnalistiky a vládlo tam příměří. Zdejší výtahy jezdily dolů k rampám pro pošťáčka auta, a tak tvořily jeden ze vzácných funkčních vstupů do Plexu. Krotobaltoslávci se pro větší publicitu dohodli s jednou televizní stanicí – však víte, se kterou, jestli jste se v tom období dívali aspoň na jedny televizní zprávy –, že tudy budou moct přicházet a odcházet reportážní party s kamerami. Černí šerifové, které si televize najala, měli do jednoho samopaly. V jediném pokoji jsme napočítali dvacet automatických zbraní, což nejspíš znamenalo, že sama televize měla palebnou převahu nad celou Osou.

Výměnou za krátké interview, které se nikdy nedostalo do vysílání, a za veškeré nám dostupné informace o situaci ve vzdálenějších částech Plexu jsme byli vpuštěni na fakultu žurnalistiky. Tady se na nás napojila a nějakou dobu se nepouštěla tříčlenná parta s handkou. Emeriták se okázale pohoršoval a trval na tom, že půjde až za tou kamerou. Jeden z party byl studentem AM a já jsem si s ním popovídal o činnosti televizní stanice.

"Máte tu děsnou palebnou sílu. Vaši lidi tvoří nejsilnější jednotku v Plexu. Jak to používáte?"

Student pokrčil rameny. "Nechápu. Chráníme štáby a zařízení. Všichni barbaři se nás bojí."

"Jasně, to dá rozum," kývl jsem. "Ale neušlo mi, že tu poslední dobou dost lidí hladoví, že se tu znásilňuje a vraždí... prostě takové šílenosti. Pokouší se ta ochranka někomu pomoci? Pár lidem byste mohli leccos ušetřit."

"No, já ani nevím," ošival se. "Tady jde o firemní strategii. Je to proti dohodě. Můžeme chodit všude, pokud se do ničeho nebudeme plést. Pokud se plést začneme, je s dohodou konec."

"Ale když jste se tedy domohli jedné dohody, nešlo by toho udělat víc? Třeba dostat dovnitř nějaké lékaře?"

"Kdepak, člověče. Kurva, to ne. Je taky nějaká novinářská etika."

Reportážní tým to vzal zpátky, když jsme došli ke hranici katedry geantropologického plánování, kam byly všehovšudy dva vchody. Byla tam i moje kancelář a já jsem doufal, že nás skrz ni dostanu na druhou stranu. Těžké dveře byly důlkované od kulek, na zámek se víc než jednou střelelo, ale bylo zataraseno zevnitř a my jsme odtud někoho slyšeli. V nedalekém výklenku, pod dvěma pítky, ležel pedagog středního věku, natažený a mrtvý, veliký kameninový kafáč pevně svíral studenými ztuhlými prsty. Podle všeho zemřel přirozenou smrtí.

Pak se ukázalo, že uvnitř byl zabarikádovaný postgraduální student, můj známý, a ten nás pustil dál. Byl ztahaný a špinavý, na několika místech obvázaný, zarostlý vousy, měl krví podlité oči a zcuchané vlasy – prostě vypadal jako vřdycky. V předpokoji vysedávali další tři postgraduálové, četli si dva roky stará vydání časopisu U. S. News and World Report a žvýkali kousky sušeného hovězího.

Ostatní zůstali na krátký odpočinek, já jsem se stavil u sebe v kanceláři a nakoukl do přihrádky na poštu. Cestou zpátky jsem strčil hlavu do společenské místnosti katedry.

Celé osazenstvo katedry geantropologického plánování bylo uvnitř, všichni seděli u velikého konferenčního stolu a pár oblíbených postgraduálních studentů stálo u stěn. Po stole stálo sem tam pár misek s bramborovými lupínky a v činnosti byly přinejmenším dvě konvice. Uvnitř byla tma; prohlíželi si diapositivy.

"Jejda! Tak to vypadá, že tady jsem zase cuknul foťákem," prohlásil pokorně profesor Longwood, ale skoro to zaniklo ve výsměšném povykávání obecenstva. "Jak tenhle se sem dostal? Ten patří do té série z labradorské tundry. Ale když jsme u toho, není to špatný snímek, jenom jsem použil špatný film, proto je všechno růžové. Ta vývrtka leží vedle výkalu jelena karibu proto, aby bylo velikostní měřítko..." Pak jsem ale otevřel dveře, zaplavil diapositiv světlem a všichni se otočili ke mně.

"Bude!" rozkřikl se vedoucí katedry. "To jsem rád, že ses sem dostal! Chceš pivo? Máme černé."

"To by šlo," odpověděl jsem po pravdě. "Ale jsem tu jenom na skok."

"Jak se vede?" zeptal se profesor Longwood.

"Dobře, fajn. A jak vidím, vám se taky vcelku daří. Chodíte hodně ven? Myslím ven do Plexu?"

Rozlehl se rošťácký smích a všichni se podívali na nesmělého mladšího pedagoga, tčlnatého chlapíka z horního Michiganu. "Tady Bert šel ven něco nafotit," vysvětlil vedoucí katedry. "A narazil na pár těch křupanů. Když jim pověděl, že je novinář, vycouvali, ale pak si všimli, že nemá novinářskou visačku, a tak musel jednoho nakopnout do kouli a druhému odevzdat foťák!"

"To nic, Berte," řekl knírkatý chlapík, který seděl nedaleko něj. "Dostaneme grant a koupíme ti novejš." Všichni jsme se rozesmáli.

"Takže tu zůstáváte pořád?" zajímal jsem se.

"Už by to nemělo dlouho trvat," prohlásil profesor s hustým vousem, který bafal z dýmky. "Vypracováváme model, abychom měli jasno, jak dlouho můžou zásoby jídla stačit potřebám populace. Používáme potravní dávky na základě bulharského hladomoru z roku 1782 – podobnost s touhle situací je mimochodem značná. Strašlivě těžko se nám shánějí výchozí údaje, ale podle modelu by to už nemělo trvat víc než týden. Co se nás týče, máme absolutní regionální monopol na pivo a to pak vyměňujeme se žurnalistikou za potraviny."

"Započítali jsme do modelu potkany a netopýry?" zeptal jsem se.

"Eee? Coto?" Najednou zavládlo ticho.

"Dole jsou obří potkani a nahoře zase miliardy netopýrů. Potkani jsou takhle velcí. Třicet až čtyřicet kilo. Nemají srdce.

Slyšel jsem, že se už propracovali do nižších minusových pater a lezou pořád výš haldami odpadků ve výtahových šachtách."

"A kurva!" vyjekl Bert a praštil divoce pěstí do stolu. "A v takovou chvíli já zrovna musím přijít o foťák!"

"Pojďte, jednoho si odchytíme," navrhla jeho žena, bioložka.

"No, mohli bysme model upravit, aby počítal s exogenními faktory," soudil vousatý modelista.

"S tím, že lidi budou jíst potkany a potkani žrát lidi," přidal se knírkatý.

"A potkani žrát netopýry."

"A netopýři žrát hmyz, co žere potkani mrtvoly."

"To se dá všechno zanést prostřednictvím standardní vstupní—výstupní matrice," prohlásil vedoucí katedry velitelsky.

"Ti potkani mi připomínají rosomáky," utrousil Longwood a rychle přeblikával přes pár příštích diapozitivů. "Myslím, že pár diáků dopředu mám nějaký rosomáčí exkrementy, to jest pokud tohle je ta série, co myslím, zeje."

Pochopil jsem, že společnost se člení na diapozitivisty a modelisty, a vyšel jsem ven. Pár minut nato už jsme zase byli na cestě.

Napadl nás nějaký zoufalý mamlas, který se pokusil použít brokovnici, jako by to byla dalekonosná kulovnice. Jeden brok mě štípl do tváře. Hyacinth ho rozstřelila na krvavou šmouhu po abstraktní skulptuře vytvořené ze svařených zahradních ozdob. Vojáci VASS, které ponížilo, že velkou bouchačku dostala ženská, vypadali na to, že už nikdy nebudou mít žádnou erekci.

Rychle jsme prošli Střediskem pro ošetřovatele, kde bylo plno bledých zmutovaných přípravkám, kteří pitvali válečné oběti a trumfovali se, kdo u toho bude mluvit sprostěji. Seřval jsem je, ať vypadnou ven a starají se o raněné, ale dočkal jsem se většinou jen tupých pohledů. "To nemůžeme," ohradil se jeden pohoršený. "Vždyť nás ještě ani nevzali na medicínu."

Dále jsme vešli do lékařské knihovny a odtud do knihovny samotné.

Ta byla obrovská a těžko střežitelná, a tak byla územím uprchlíků. Nebyly tu žádné žádoucí zdroje, ale úkryt to byl skvělý, protože ji police s knihami dělily na tisíce kumbálků. Prodraly se sem celé vlny uprchlíků, kteří se zakopali, vystavěli si pevnosti z knih a málokdy se odvažovali ven.

První patro bylo nestřežené a řídce osídlené. Drželi jsme se přehledných otevřených prostor a přesunuli jsme se do druhého patra.

Tam jsme se dočkali radostného překvapení. Utvořila se tu organizovaná záchranářská skupina, většinou ze studentů a studentek oborů zdravotní péče, klasická filologie, dějiny, jazykověda a tělocvik. Ti barbarům poskytovali jednoduché zdravotnické služby a výměnou za to dostali dost zbraní, aby mohli své území bránit. Každého nového uprchlíka prověřil starší student či studentka zdravotní péče nebo sem tam nějaký dobrovolník ze zdravotní přípravy, a pak obdrželi místo mezi policemi – například: "tvoje místo je DG 311 1851 a blízké okolí". Většina opozdílů se pak mohla schovat za neprůstřelnými stěnami z papíru a vážně raněné mohli spustit z oken dolů k lidem od Červeného kříže. Stejným způsobem se do Plexu dostávalo jídlo, zásoby a odvážní lékaři. Ovzduší tu panovalo pozoruhodně klidné a humánní a vypadalo to, že všichni jsou dobře naloženi.

Zbytek cesty proběhl nerušený. Vystoupili jsme do čtvrtého patra a dokráčeli jsme až k profesorově studovně. Brzy jsme ucítili kouř a uviděli, jak visí proti světlu ve vzduchu. Emerit'ák si oddechl, když zjistil, že dým nejde z jeho studovny, ale z vedlejších dveří, na kterých je napsáno Embers, Archibald.

Kolem ohýnku seděli tři muži a jedna žena, neozbrojení, a čas od času přihodili další knihu. Okno vyrazili, aby kouř šel ven.

Když jsem se objevil ve dveřích, žena vyjekla. "Ježíši! Kdybych měla bouchačku, bylo by po vás. Poslední dobou se nedokážu ovládat."

"To je dobře, že žádnou nemáte," poznamenal jsem.

"Vám to asi bude úplně jedno," pronesl zpěvavě bledý hubený mužík. "Ale protože máte v ruce ten krám, asi nás můžete přinutit, ať děláme, co chcete. A já musím říct, že tady není nic, co byste chtít mohli. A tady na Zeldu zapomeňte. To je fakt všivá potvora."

Zejsda pobaveně vyjekla. "Terenci, to je fajn, že kromě toho, jakej jsi parchant, jsi taky vtipnej, jinak bych tě nesnášela."

"Ale jen do toho. Mám k smrti rád, když mě někdo nesnáší. Vážně. Je to tak povznášející."

"Společnost nesnáší umělce," přidal se Embers a zapálil si od knižního ohýnku dunhillku, "pokud se nepodbízí masám. Ale také společnost nakládá s umělci slušně, takže si můžou pro svou nenávisť najít konkrétní cíle. Otevřená osobní nenávisť je nesmírně počestná věc."

"To je mi hlubokomyslnost, Archi," ozval se další muž, menší pořizek se špatně sestřiženou koží bradkou.

"Jak to, že pálíte knihy?" zajímal jsem se.

"Jo tohle," kývl Embers. "Terence si chtěl udělat ohniček."

Terence znovu spustil. "No neřekli byste taky, že všechny tyhle události se velice podobají táborničení? Jenom bez těch úděsných mravenců a takových věcí. Myslel jsem si, že ohýnek by působil velice... pravěce. Jenomže příšerně čadil, tak jsme vyrazili okno, a teď je tu zima a musíme ho samozřejmě udržovat pořád. Stačí? Je to proti knihovnímu řádu?"

"Zjistili jsme," dodal Embers, "že starší knihy jsou mnohem lepší. Hoří pomaleji. A velice vydatné jsou Bible a slovníky, protože mají tenké listy. Dělal jsem si poznámky," zamával na mě notesem.

"A kromě toho," rozvíjel to menší mužík, "jsou starší knihy vytištěné na papíře bez kyselin, takže se nám žádná nedostane do plic."

"Proč prostě okno nezakryjete a neuhasíte to?" zeptal jsem se.

"No to je mi výkvět logiky!" prohlásil Terence. "Lidi, vy jste tak řádně prozápadní. Chtěli jsme mít ohýnek, a vy to prostě nemůžete vydýchat! Kam se poděla akademická svoboda? Už jste skončil s těmi pitomými návrhy? Protože já, pane Spocku, se snažím kolegům přečíst jedno ze svých beletristických děl."

Šel jsem za přáteli do profesorovy kanceláře. Terence za mými zády pokračoval ve čtení. "Tenký pramínek vroucího oleje prýštil přes okraj pánve a rozléval se na chlapcově bílé kůži. Zmítal se v poutech, která ho držela, ale nedokázal se ani pohnout, a pramínek dotekl až na lůžko šípkových růží pod ním; okvětní plátky se začaly svíjet jako mroucí západní soumrak vpozdvečer."

Minutku dvě nato, když jsme už vycházeli ven s Emerit'ákovými poznámkami, se rozlehl potlesk. "Úžasné, Terenci. Bez lichocení, podobá se to dílu Erasma T. Meese Pederast z gulagu. Zvlášť ta pasáž, jak se hrdinka sama nabodne v koncentráku na kůl elektrického plotu, protože ji přivedou k šílenství parapsychické emanace toho posedlého dítěte z blízkého záměčku, kde vyobcovaný epileptický kněz obětuje život, aby pro židovskou jednotku rychlého nasazení získal hypertechnologická tajemství. Fakt se mi to lílí."

"Kdy budu já moct předčítat svoje dílo?" zeptala se Zelda.

"To myslíš z toho románu o spisovatelce, která se marně snaží napsat román o spisovatelce, která píše román o kreslícíce v nacistickém Německu, co má zlým duchem posedlou dceru?"

"Vlastně jsem se rozhodla udělat z ní polepšenou prostitutku s paranormálními schopnostmi," upřesnila Zelda; pak už jsem neslyšel víc z konverzace a nikdy o jejích původcích.

Emerit'áka jsme vyložili v uprchlickém táboře ve druhém patře a za hodinku jsme to zvládli zpátky do Vědecké dílny.

Tam byli Casimir a Sára hluboce zabráni do hovoru a Efraim Klein jim naslouchal.

Casimir si vyrobil zbroj z neprůstřelné látky, kterou sebral dvěma mimořádným děkanům. Vedení školy to nepotěšilo, ale aby se ke Casimirovi dostali, k tomu by se museli prostřílet celou Sjednocenou očištěnou říší plexorskou. Pod látkou měl Casimir různé tvrdé předměty, které měly tlumit nárazy střel. Na nohou a kolenou měl fotbalové chrániče a kolenní chrániče, jaké s oblibou nosili členové vedení školy. Také měl suspensor s plastovým kelínkem a přes trup těžký, hrubý hrudní pancíř, který hlučně a zdoluhavě vyklepal kladivem z půlky dvousetlitrového barelu. Po zádech mu visely překrývající se ocelové šindele, které měly chránit páteř.

Hlavu zase chránila uzpůsobená přilba pro obránce amerického fotbalu. Vyřizl ze šermířské masky předeek a přes mřížku přilby připevnil ještě drátěné pletivo. Na uši umístil střelecké chrániče. Aby se nepřehříval, vyřizl v zadní části přilby otvor a na něj připojil ohebnou trubici. Její druhý konec napojil na bateriový fén, který mu visel u pasu, a aby chladicímu účinku co nejvíce napomohl, vyholil si hlavu. Přilba byla celá pokryta neprůstřelnou látkou, která na všech stranách visela dvacet třicet centimetrů dolů, aby kryla krk. A jak si náhodou někdo povšiml, vzal fotku Sary s Hyacinth a přilepil šiji do vnitřku přilby šedou lepicí páskou.

Když byl Casimir v plné zbroji, neměl jiná zranitelná místa než chodidla, ruce a průzory. Vodu mohl nasávat trubičkou, která vedla dolů k pasu, kde měl cyklistickou láhev. A nemělo by zůstat beze zmínky, že když se Casimir navlékl do silné smetanově bílé látky, nazul si zářivě žlutomodré sportovní boty, nasadil obrovskou umělou hlavu bez krku, podobnou hroudě či kopuli bez tváře, která má na uších boule a místo očí blýskavé stříbrné štěrby, a když měl v ruce meč z muzea, vypadal nepopsatelně strašlivě a děsivě a poprvé, co byl na světě, se lidé, když šel po chodbě, sunuli ke stěnám a vyhýbali se mu.

Ten pokoj byl velice zakouřený a Casimir jej vyvětral prostě tím, že se zhoupal na konci lana a proletěl dovnitř širokým oknem. Oswald Heimlich ho zahlédl skrz opar jemného bílého tabákového dýmu, jako obrys proti nebi, jen na okamžik, než vrazil dovnitř a bezmocně vykonal na naleštěných parketách tři kotrmelce. Heimlich byl hned na nohou, chytil svou rytinami zdobenou brokovnici dvanáctku za čtyři tisíce dolarů a cvaknutím odjistil. Když se vetřelec potácivě vztyčoval, Heimlich zamířil přes hlavu člena správní rady (který pudově zareagoval tím, že se zhroutil do klína ctihodnému někdejšímu starostovi) a vypálil dvě patrony s broky do vydutého hrudníku toho podivného Tarzana. Vetřelec jen ukročil zpět a stál dál, projektily mu s hlučným plonk dopadly na prsa a chrastivě popadaly na zem. Heimlich vypálil znovu a s týmiž účinky. V tu chvíli se rozletěly veliké vyřezávané dveře a dovnitř vtrhla pětice členů ochranky, kteří se rozestavili do strategických pozic a namířili na podezřelého návštěvníka své UZI. S. S. Krupp to zkoumavě pozoroval.

Strážní, jak se dalo čekat, vydali vetřelci rozkaz, ať se ani nepohne. Zvolna se natáhl a začal z pochvy tvořené umělohmotnou trubičkou tasit soubojový meč, který vzal z historických sbírek megaverzity. K jeho jílcí měl přivázaný bílý lněný ubrousek s erbem AM a tím začal sugestivně mávat.

"Namoutě," ozval se S. S. Krupp. "To nemáš telefon, synku?"

Nikdo se nezasmál. Byli to samí běloši a muži a obchodníci z východního pobřeží Států a byli vážní. Nijak pobaven nebyl obzvlášť Heimlich; ten člověk až příliš vypadal jako pracovníci v protiradiačních oblecích, kteří se už po několik nocí potáceli jeho zlými sny, a to, že si jen tak, zvěstajasna vrazil přímo na schůzku univerzitní správní rady, nebyl zdraví prospěšný zážitek. Nějakou dobu pak jen seděl se zavřenýma očima; dovnitř přispěchalo služebnictvo zamést střepey.

"To se vsadím, že chcete maličko vyjednávat," prohlásil nechutně uvolněným hlasem Krupp. "S kým jste?"

"Neslibil jsem poslušnost nikomu," ozval se zdušený hlas zpoza masky, "ale přicházím v zastoupení všech."

"To je mi dobré! Pěkný přístup," ohodnotil to Krupp. "Posaď se, uvidíme, co se dá dělat."

Vetřelec si sedl na volnou židli, meč odložil na stůl a z jeho látkové kápě se vyloupla pletivem zadrátovaná fotbalová přilba. Z masky vyrazil silou výdech vzduchu, který zatřepal volnými listy papíru na stole.

"Proč jste zavedli ve sklepech jadernou skládku?"

Všichni byli překvapeni, dál se ale chovali vybraně a jen chvíli jeden po druhém krčili obočí.

"O tom by ti snad mohl povědět Ozzie," navrhl Krupp. "Já byl tehdy ještě ve Wyomingu."

Heimlich se zakabonil. "Nebudu popírat její existenci. Důvody, proč jsme ji chtěli, jsou zcela očividné. Ať jste kdo jste, snad s námi budete souhlasit, když vám vyložím její příběh. Ehm. Asi víte, že až do nedávné doby jsme trpěli špatným řízením na postu prezidenta. V sedmdesátých letech jsme pár dobrých prezidentů měli, ale pak přišel Tony Commodi, který byl nezodpovědný – co se týče financí, totální mongoloid –, trval na tom, že bude sám poměrně dost přednášet a tak dále. Zvedl mzdy, ale školné ponechal příliš nízké. A lidi si na to navykli. V té době byla správní rada strašně roztržštěná a vůbec se nepokoušela univerzitu vést. Konečně jsme se ocitli blízko krachu. Pedagogové a správní rada přinutili Commodiho rezignovat. Nahradil jej Pertinax Rushford, tou dobou poměrně renesanční člověk těšící se účtě."

My ve správní radě jsme stále čelili neskutečným finančním těžkostem, ale zjistili jsme, že když prodáme starý kampus – stovky akrů prvotřídních pozemků poblíž středu města –, dokážeme sehnat dostatek kapitálu, abychom na devíti blocích, které si ponecháme, mohli dát vystavět něco jako Plex. Z demografických důvodů však bylo zcela jasné, že v příštích letech nás čeká nelehký život. V přetahování studentů jsme nebyli konkurenceschopní, a tak jsme museli zavést tuhou disciplínu a hledat pro naše provozní fondy novátorské zdroje. Mohli jsme zahájit mnoho menších podnikání – vrhnout se na špičkové technologie, chápete –, ale to by bývalo bylo mimořádně komplexní, vysoce kontroverzní a nepředvídatelné, nemluvě o tom, že by to vyvolalo otázky, jaký je vlastně hlavní účel univerzity."

Tehdy jsme narazili na myšlenku jaderné skládky. To je věc nezávislá na ekonomickém vývoji; ten odpad tu bude vždycky a bude třeba se ho zbavovat. Je to velice ziskové, protože po skladových kapacitách je zoufalá poptávka. Odpad musí být uložen na milénia, což znamená, že to je jako hotové peníze v bance: vláda, ať bude mít jakoukoli podobu, nás musí vyplácet pořád dál, dokud nebezpečí nepomine. A z podstaty se to musí provádět utajeně, takže nevzniká žádný rozruch a žádné neshody neruší normální běh akademického života – nemusí existovat vůbec žádný vztah mezi zdroji financí a intelektuálními aktivitami univerzity. Je to dokonalé."

"Pochopte, tohle město stojí ve velice stabilní oblasti solných komor," dodal podsaditý muž v obrovském šedém obleku. "A teď, co dole už není žádná ropa, je to pro podobná úložiště ideální."

"Vy určitě děláte v ropné branži," pronesl rytíř a ukázal mečem na muže, který právě promluvil. "Nejste Ralph Priestley?"

"Ha! Nojo, jsem. To jsem já," odušil vyčerpaně Ralph Priestley.

"Musíme si pak promluvit."

"Jak jste se o našem úložišti dozvěděl?" zeptal se Heimlich.

"Na tom nezáleží. Teď záleží na něčem jiném: jak se o něm dozvěděla krotobaltoslávská vláda?"

"Bože, vy víte i o tomhle," vydechl otřeseně Heimlich.

"Jo."

Po odmlce pokračoval S. S. Krupp. "Hlavně abys teď nešel vykládat svým šéfům, že jsme to udělali z chamtivosti. Amerika s tím odpadem něco musela začít dělat – to je fakt. A víš, co to je fakt? To je věc, která nemá nic společného s politikou. Skládka je tak bezpečná, jak jen může být. Některé věci se prostě nemůžou svěřit politickým organizacím, protože ty jsou tak svinsky nestabilní. Zato velké univerzity můžou přetrvat tisíce let. No podívej se, kolik změn vlády přežila Sorbonna jen za poslední století! Tohle úložiště bylo potřeba vybudovat a musela to provést univerzita. Díky výraznému a stálému přísunu peněz jsme stabilnější, a tím jsme lépe vybaveni k tomu, abychom mohli tu potvoru vůbec spravovat. To je symbióza, synku."

"Tak moment. Jestli z toho máte tolik peněz, proč škola pořád tak škudlí?"

"Velice dobrá otázka," kývl Heimlich. "Jak jsem říkal, je nezbytně nutné, aby to zařízení zůstalo v tajnosti. A kdybychom dovolili, aby se ty příjmy objevily v našich účtech, nebylo by to možné. Museli jsme vypracovat plán, jak zisky provést nebo poctivě řečeno vyprat přes různé dárce a dobrodince. A abychom odvrátili podezření, udržujeme ty 'dary' na co nejmenší míře a financujeme jen základní potřeby školy."

"A co ten přebytek?"

"To záleží na tom, jak dlouho zůstane skládka neodhalena. Proto přebytek svěřujeme ven na smlouvy a jménem Americké megaverzity jej investujeme, takže je použit produktivně."

"Investujete kam? Ne, nic neříkejte. Heimlich Freedom Industries, ropná společnost Velké kolo..."

"Inu," ozval se Ralph Priestley a ustříhl koneček doutníku. "Velké kolo, to je parádní investice. Mám to pevně v rukou."

"My nepopíráme, že investice nám osobně prospívají," prohlásil velice starý člen správní rady, muž s laskavou tváří.

"Na tom ale není nic špatného, dokud peníze neplýtváme nebo je nekrademe."

Každá naše investice tím či oním způsobem urychluje růst národního hospodářství."

"Ale v zásadě se nijak nelišíte od Krotobaltoslávců. To, že máte pod palcem odpad, využíváte k vydírání jakékoli vlády, která tu bude."

"Brilantní poznámka," kývl Krupp. "Když si to ale promyslíte, věc se má tak, že dokud bude skládka existovat, někdo ji prostě ovládat bude, a ať to bude kdokoli, může vydírat jakoukoli vládu, a protože někdo takový vliv bude každopádně mít, proč ne slušní lidé jako my."

Rytíř bubnoval prsty po stole a členové správní rady si prohlíželi jeho nerozbitnou stříbrnou masku. "Z nekrologů jsem se dozvěděl, že Bert Nix a Pertinax Rushford byli jedna a tatáž osoba. Co se mu stalo?"

Pokračování se ujal Heimlich. "Pertinax to nedokázal ustát. Samozřejmě byl zcela pro fiskální konzervativismus – Bert nebyl v žádném případě měkkota. Když se ale dozvěděl, že vyhazuje lidi a omezuje programy jen proto, aby udržel tuhle šarádu, nějak ztratil sílu vůle. Pedagogové mu svou nenávistí zničili život, utrpěl nervové zhroucení a my jsme ho vyrazili. Pak začaly Megaodbory organizovat stávku proti školnému, načež zbývající zástupci staré gardy ve správní radě vyvěsili bílou fangli a jako prezidenta nastolili Juliana Didia!" Při vzpomínce na to nejeden radní vzdychl nebo

ztrýzněně zasténal. "Jenže! Když se pár prvních týdnů bavil tím, že si sem letecky vozil všechny své intelektuálské kamarádky na večírky s vínem a sýrem, pozvali jsme ho sem a ukázali jsme mu finanční výsledky, které vypadaly katastrofálně. Pak potkal Pertinaxe, který byl zrovna po elektrošocích, a došlo mu, v jaké prvotřídní bryndě se ocitl. Tři dny nato si zašel na kus řeči do kanceláře na děkanát, a když se ukázalo, že děkan zrovna je na přednášce na Havaji, luplo mu v hlavě a vyskočil z okna, načež jsme sem přivedli Septimia a ten to dal báječně do pořádku." Kolem stolu se objevily obdivné úsměvy, ačkoli to nevypadalo, že by Krupp poslouchal.

"Takže Pertinax měl univerzální klíč nebo co? Jak bránil tomu, aby ho z Plexu vykopli?"

"Dovolovali jsme tomu nešťastníkovi, aby tu zůstal, protože nám ho bylo líto," vysvětlil Krupp. "Nikde jinde by žít nedokázal."

Rytíř maličko změnil úhel, v němž držel hlavu.

"Nějak se stalo," prohlásil Heimlich rázně, "že znáte naše nejlépe střežená tajemství. Doufáme, že teď lépe chápete naše činy a že neuděláte nic unáhleného. Chápete?"

"Ano," zašeptal rytíř. "Naneštěstí ano."

"Proč naneštěstí?"

"Čím jste přemýšlivější, tím je to všechno horší. Jak je to možné?"

"Copak jsme udělali tak špatného, Casimire Radone?" ozval se tiše Krupp.

Maska se zdvihla a zabýlskala na S. S. Kruppa, pak její majitel sejmul přílbu a ukázal vyholenou hlavu a permanentně konsternovaný obličej.

"Strašně moc jste lhali. Vyhodili jste řůru lidí, ačkoli jste nemuseli. Vytvořili jste... vytvořili jste velice komplikovanou síť lží, jen abyste jimi omotali prostý, dobrý ideál."

"Nemyslím, že by to bylo bůhvíjak zábavné," opáčil Krupp, "a někdy to bolí víc, než bys kdy tušil. Jenže velké cíle se nedosahují se snadností, prostotou ani s potěšením nebo prostě s ničím z toho, o co ti jde. Kdybychom se vzdali megaodborům, prozradili bychom se a způsobili zkázu. Dokud se tomuhle dobovému tanci věnujeme dál, musíme se mu věnovat důkladně, protože pokud orchestr hraje marš a tanečníci tancují valčík, obecnost se vzbouří. A divadlo vyhoří."

"Přinejmenším jste mohli být smířlivější."

"Smířlivější! Podívej, synku, když jsou ve sklepě hadi a voda stoupá, na smířlivost není čas. Někdo nějaké výchovné zásady mít musí, a proč ne my. Kdyby ti, kdo v téhle zemi rozhodují o vzdělávání, neměli už čtyřicet let hlavy strčené v prdelích, neměli bychom na školách odbory a více studentů by se chovalo inteligentně. Radši bych si udělal ze zadku tatarák, než abych smířlivě jednal s těmi šamany tam dole ze stávkových hlídek."

"Snažíte se vyhodit všechny. To je trochu přehnané."

"Pokud máme být důslední, tak ne," namítl Heimlich. "Můžeme využít příležitosti k přeskupení naší finanční platformy a najmout nové lidi. V našich časech je spousta nadaných akademiků, kteří zoufale potřebují práci, a naši nejlepší zdejší pedagogové se tak jako tak nenechají hromadně vyházet."

"Vy to opravdu chcete provést!"

"Je evidentní, že nemáme na vybranou."

"A nemyslíte..." Casimir se zadíval ven, do čistého a modrého nebe.

"Co?"

"Že pokud vedení bude mít tolik moci, co máte vy, vlastně jste univerzitu zabili?"

"Podívejte, synku," došel k němu Ralph Priestley. "Nikdy jsme netvrdili, že situace je ideální. Prostě jen děláme, co můžeme. Nemáme zrovna moc na vybranou."

"A jak asi chápete, máme dost napilno," uzavřel to Heimlich. "Tak co chcete? Něco pro magnetickou pušku?"

Najednou se na židli narovnal. "Kde je magnetická puška?"

"V bezpečí."

Heimlich se poprvé za týden usmál. "Takovou magnetickou pušku, ve spojitosti se kterou jde použít slovo bezpečí, bych rád viděl."

"Možná se toho dočkáte."

Všichni se zatvářili neklidně.

"Jsme přichystáni vyhnat Teroristy ze skládky," oznámil stroze Casimir. "Jako službu veřejnosti. Odhadovaný čas –jeden týden. Předtím máme v plánu evakuovat Plex. Potřebujeme vaši spolupráci ve dvou oblastech.

Především budeme muset mít k dispozici rozhlasovou stanici Plexu. Jedna naše skupina vypracovala evakuační plán, pro který je to nezbytné.

Druhý požadavek se týká vás, pane Priestley. My totiž, milý Ralphe, potřebujeme, aby si někdo od vás hezky sedl k ovládání světelné reklamy Veliké kolo. Až mu zavoláme a řekneme Fiat lux, musí ji zapnout, a když řekneme Fiat obscuritas, vypne ji.

Tu údernou jednotku, co jste se včera pokusili poslat do stok, zadržel oddíl RAT, Roty antihlodavčí taktiky. Brzy je propustíme, máme jen prostředky první pomoci. Hlavní je, že jediné my můžeme odstranit Teroristy. Požadujeme výlučně to, abyste se do toho nepletli."

Když Casimir skončil, zase se posadil, ruce složil na hradním plátu a poklidně se zadíval do nebe. Správná rada se přesunula k protějším konci stolu. Několik minut jednali a pak S. S. Krup došel ke Casimirovi a potřásl si s ním rukou.

"Jsme s vámi," prohlásil hrdě. "K smrti rád bych věděl, co máš za lubem. Co termíny?"

"Nevím. Ale budete upozorněni s dostatečným předstihem."

"Můžeme vám poskytnout muže? Zbraň?" nabídl Heimlich.

"Ani ne. Jedna zbraň bude úplně stačit." Casimir pustil Kruppovu ruku, obešel stůl, odepnul se od lana a jeho konec

odhodil, ať se venku houpe. Les tence proužkovaných kváder se pohnul na opačné straně a snažil se obeplout stůl a potřást Casimirovi pravici. Casimir se ještě zastavil u dveří.

"Nejspíš se už neuvídíme. Až se univerzita zase rozběhne, dobře si pamatujte dvě věci: ovládáme potkany. A ovládáme Červa. Už nemáte v téhle organizaci monopol na moc."

Radní nad tím průlomem ve výměně zdvořilostí strnuli jako sochy a zadívali se na Casimira. Ten pokračoval. "Zmiňuji se o tom jen proto, že je rozdíl mezi tím, co je rozumné udělat a co ne. Na shledanou." Když sahal po klice, dveře mu svižně otevřel jeden strážný; pokývl mu a vykráčel do předpokoje.

"Vojáku," ozval se Septimius Severus Krupp, "dohlédněte, aby byl tomu muži umožněn bezpečný průchod do jeho vlastní sféry vlivu."

Snesla se noc a věže A, B, C, D, H a G se rozblíkalý v dokonalém souladu. Všechny věže kromě E a F – sídla Osy – se každé dvě vteřiny bliknutím rodily a zase odumíraly. Lidé z Osy to viděli tak, že celý Plex zapadl do tmy, pak zase zahořel a pak znovu a znovu. Bylo to mnohem bližší než Veliké kolo, bylo to větší, obkličovalo je to ze tří stran. Účinek byl drtivý.

Dex Fresser doběhl na pozorovací stanoviště. V chodbách na E13J se Teroristé potáceli jako kuřata s usekanými hlavami. Někteří slyšeli hlasy nakazující, ať se dívají, někteří, ať se nedívají, ať běží, nebo stanou, ať propadnou panice, nebo jsou v klidu. SUPEC, který měl střežit hlavní stan ve studentském klubu, sekl puškou o zem a zmizel. Fresser vrazil do klubu, že se poradí s Velikým kolem.

Veliké kolo ztemnělo.

Zapojil Malé kolo – Dotohorudý větrák.

"Veliké kolo se na tebe musí za něco zlobit. Cos to kurva zas pokazil?" řval Větrák hlučně, všudypřítomně a vztekle. Dex Fresser se složil, poklekl a začal popotahovat. Venku nějaký slyšící sterea kroutil knoflíky své aparatury a zoufale se dožadoval rady.

"Stereo! Stereo, ty hovňousi, najdi tu frekvenci! Najdi frekvenci," kázal Větrák hlasem někdejšího Dexova skautského vedoucího. Dex Fresser samým spěchem cestou ke stereu klopýtl o židli. Jediné světlo v celém pokoji vrhaly LED diody na aparatuře, které vypadaly jako dravci oči ve tmě. Všechny systémy běžely. A jak si Dex Fresser pohrával s ovládacími prvky, desítky světél si to přihasily s důležitými systémovými údaji a z tuneru zazářily zelené číslice, které mu hlásily jeho pozici na ladicí stupnici. Z reproduktorů vycházelo jen hutné šumění, které by pro kohokoli jiného nemělo žádný význam; on však slyšel Veliké kolo, jak mu radí hlasem jeho mistra z tanečních z prvního ročníku střední školy.

"Trošku dál, chlapče milý. Pěkně dál po té stupnici. Pak to určitě najdeš."

Dex Fresser mačkal tlačítka a rozsvítil se nápis AUTOMATICKÉ VYHLEDÁVÁNÍ. Teď slyšel z temných kuželů reproduktorů mnohé hlasy: fašisty hrající funky jazz, "nyní s možností úžasných úspor...", Neila Younga, jak lká do té své foukací harmoniky, posluchače, jak navrhuje naložit všechny Mexičany do obrovských vesmírných nákladáků a ty poslat přímo do Slunce, Chamblissův odpal, reklamu na jed proti potkanům, pubertáka vztekle si stěžujícího na akné... a pak ten hlas, který hledal.

"Zapnout. Vypnout. Zapnout. Vypnout. Zapnout. Vypnout." Byl to ženský hlas – a poněkud povědomý.

"To je Sára, vymaštěnče," vysvětlil Dotohorudý větrák. "Je ve školní rozhlasové stanici."

A vskutku. Ostatní věže se rozsvěcovaly a zhasínaly právě tak, jak Sára nakazovala. Klečel tam deset minut a pozoroval jejich odlesky na skelném povrchu Velikého kola. Zapnout. Vypnout. Zapnout. Vypnout.

"Zapnout," a tuše odmlčela. "Většinou jste si vedli docela dobře. Máme ale určité rezervy ve věžích E a F. A s politováním musím oznámit, že Veliké kolo se dnes večer neukáže. Nebude tu a nedá vám rady, pokud nezískáte spolupráci slyšících z věží E a F. Zkusíme to za nějakou dobu. Ozvu se zase za hodinu, o půlnoci, a doufám, že do té doby se SUP i Teroristé podřídí vůli Velikého kola." Sáru vystřídal Efraim Klein, který zařadil dobrou hodinu vybraných kousků z předklasické klávesové hudby.

Dex Fresser se držel za prsa, protože jej tam nesnesitelně svíralo. "Do prdele," vybafl, "to je pro nás! To kvůli nám zůstává Veliké kolo vypnuté! Všichni si nastavte sterea na devadesát celých tři! Dělejte, co vám říká!"

Dole v rozvodné ústředně, hluboko v Doupatech, jsme si my všichni, kdo jsme se plahočili s vypínači, odpočali.

Vypínače pro celou věž jsou docela veliké a vypínat je a zase zapínat každé dvě vteřiny není zrovna lehké!

Před půlnocí jsme už zase byli odpočatí a připraveni začít. Sára obnovila vysílání.

"Pevně věřím, že se nám podaří přimět Veliké kolo, aby se zapnulo. Doufáme, že věže E a F budou tentokrát spolupracovat. Připraveni? Všichni nachystání u vypínačů? Takže... Zapnout. Vypnout. Zapnout..."

Dex Fresser se ze svého klubovnového ústředí díval, jak jeho věže zuřivě blikají. Některá světla neblíkala, ale brzičko se tam přihnali křidelní lidové komisaři a všechny odpadlíky vystříleli, takže mohl být Dex Fresser nevýslovně pyšný, že jeho věže umějí blikat právě jako ostatní. Teď už je Veliké kolo nemůže zavrhnout.

"Zapnout!" křikla Sára a přestala. Někáká ta světla pak silou zvyku znovu zhasla, ale rychle a provinile se zase rozsvítila. Nastalo nesnesitelné čekání.

"Myslím, že jsme to dokázali," ozvala se Sára. "Podívejte se na Veliké kolo!"

A ohnivě kolo znovu a s někdejší slávou zaplavilo Plex svým světlem. Dex vzlykl.

"Na fašistku to nebylo špatné," poznamenalo Malé kolo.

Veliké kolo se točilo celou noc.

Získat si pozornost barbarů v Základně bylo složitější. Většinou neměli dvoukomorové mozky, a tudíž je nebylo lze přimět, aby naslouchali tajemným hlasům. Potřebovali jsme na ně zapůsobit. Proto Sára předpověděla, že do čtyřiaadvaceti hodin postihne žurnalistiku záplava potkanů, leda by všichni žurnalisté odešli z Plexu.

"Franku," hlásil reportér do kamery, "nalézám se na poštovním oddělení Americké megaverzity, která je našim operačním centrem během Války v Plexu. I přestože někdejší prezidentka Studentské vlády Sára Jane Johnsonová předpověděla 'záplavu potkanů' bylo tuto noc na všech frontách klidno. Pravda, několik hlodavců jsme tu viděli," načez záběr na něj vystřídaly záběry pár docela malých potkanů, jak celí vyděšení televizáckými světly upalují po prázdné chodbě, "ale to ve zdejších velice zvláštních a nezvyklých podmínkách nejspíš není nic divného. Dnes jsme si obešli Plex a pátrali po potkaních záplavách, po oněch živočiších z předpovědi slečny Johnsonové, a obrátili jsme všechno vzhůru nohama. Podívali jsme se do hromad odpadků..." – záběr na novináře, jak se dlouhou tyčí hrabe v odpadu; nic nezahledne, otočí se do kamery, stiskne si nos a řekne "fůůůj!" – "... ale našli jen nějaký ten hmyz. Obešli jsme chodby..." – osamělý novinář v prázdné dlouhé chodbě; kamera se otočí do opačného směru; ani tam není nic; kamera se vrátí k novináři – "... ale potkani jsou podle všeho někde jinde. Prohlédli jsme posluchárny, ale jediní tamní potkani jsou na papíře..." – novinář v ukradeném laboratorním plášti stojí u diagramu potkaní nervové soustavy. "Konečně se nám podařilo jednoho hlodavce najít. V málo používané laboratoři, Franku, jsme v klíccce našli velice vyhladovělou laboratorní myš..." – záběr se vrací do poštovního oddělení; reportér drží drátěnou klec s pobíhající myškou – "... ale ta je teď už dobře nakrmená a zaútočit se myslím nechystá."

"Same, co si myslíš o prohlášení Sáry Jane Johnsonové? Je jen symbolické, anebo se zbláznila?"

"To nikdo neví jistě, Franku." Za reportérovými zády se s třeskem a bleskem rozrazí dveře; za nimi je vidět stroboskopické světlo. Novinář pokračuje, snaží se odolat pokušení otočit se a podívat se. Exploze ale přehlušila zvukovou stopu. Do místnosti vtrhnou desítky obrovských potkanů. "...Niméně podle důvěryhodných zdrojů..." Jeho slova zmizí v usilovné palbě ze samopalů. Reportér neomluvitelně poruší mediální etiketu, otočí se a spěšně zmizí ze záběru. Náhle se protočí strop poštovního, zaplní obrazovku, z jejich koutů se vynoří tři rozostřené velké potkani čenichy, dlouhé zuby se zalesknou ve světlech reflektorů; všechno ztemní. Vracíme se do hlavního studia. Moderátor právě po někom hází propisku, ale nechá toho, stačí říct "A teď něco...", načez jej vystřídá animovaný hemoroid. Nechtěli jsme nic než všechny z Plexu vyhnat a celé to skončit. Po Základně běhali potkani, v chodbách poletovali netopýři, dým, mouchy a špina byly všude, a tak byli lidé na odchod zralí. VASS by odešla, jen co by Virgil řekl. Vedení by vyklidilo věže B a C, jakmile bychom k tomu vydali pokyn. ChÚJ tvrdil, že své tři věže drží jen proto, aby bránil v postupu Rudým. Později jsme bez valného překvapení zjistili, že než stačila Sára přijít se svými hlášeními, stihli obyvatelstvu těchto věží napůl vymýt mozky. Jak by ale přeslazená limonáda, Manilowovy písně a bombardování láskou mohly soupeřit s její radikální mocí a velikášskými demonstracemi? Když jsme na dvanáct hodin vypnuli elektřinu a vodu, i ChÚJ kývl, že na náš pokyn evakuuje věže. Osa SUP/Terroristé by udělala cokoli, jen aby se Veliké kolo dál točilo.

Dny utíkaly a Veliké kolo stále zvyšovalo požadavky. Všichni museli mít přijímače neustále naladěné na devadesát celých tří. Všichni museli naplánovat ze svých věží stále evakuační trasy a odklidit jakékoli překážky u východů. Dex Fresser se stal zcela poslušným vykonavatelem Sáriných slov a nám po týdnu bylo jasné, že pokud budeme přichystání, můžeme evakuovat celou Osu i všechny ostatní.

Zatím jsme dolů stěhovali magnetickou pušku. Vlastně magnetické dělo.

Aby přístroj odolal zpětnému rázu, museli jsme jej přišroubovat přímo k betonovému dnu stoky. Pro patnáctimetrové magnetické dělo to znamenalo do betonu upevnit sto dvacet šroubů, což byla otupující a špinavá práce vyžadující značnou přesnost. Jakmile byly předvrtány otvory, začali jsme dolů tahat nosníky. Úděsná, nekonečná práce. Po prvním dnu jsem se rozhodl napsat knihu – natolik fascinujícím příspěvkem k mému uměleckému rozvoji ta dřina byla. Od vojáků Velké armády Shekondara Strašlivého se nepožadovala velká fyzická síla, a tak jsem musel šrouby utáhnout momentovým klíčem sám. Při přestávkách jsem se díval tunelem až ke světelné stěně, která střežila přístup k jaderné skládce. Co tam ti Krotouši dělají – a co si myslí?

Jejich plán – roky infiltrace a pak pár chvil násilností – vyšel dokonale. Zřejmě si už vyrobili i bomby s radioaktivním odpadem, jenže pak zjistili, že jejich jedinou výtahovou šachtu někdo zalil tunami betonem. Tehdy museli pochopit, že prohráli; jenže

Národní garda nepřišla a úřady vyhověly všem požadavkům. Není to nějaký figl?

Určitě nebyli přichystáni na odpor VASS a ChÚJe. Přesto jejich spřeženci dobyli dvě věže a drželi se. To bylo dobré, ale jen dokud nehodili marxismus za hlavu a nezačali se klanět velké neonové reklamě. Dex Fresser zřejmě s Magrovem léta úzce spolupracoval. Nepokoje v jídelně prvního dubna byly evidentně načasovány tak, aby se shodovaly s dobytím jaderné skládky, a ty své kalašnikovovy si SUP nekoupil v samoobsluze. A pak... okenní větrák! Zasraný okenní větrák! Svým způsobem jsem s Krotobaltoslávci soucítit. Byli to kromě nás jediní racionální lidé na škole. Stejně jako my podle všeho přemýšleli, jestli se náhodou nezbláznil. Pokud však byli své věci oddáni, museli plány změnit. Pořád měli odpad, chránili je potkani, pořád měli hodně velký vliv. Ale neviděli skrz světelnou bariéru na místo, kde jsme připevňovali magnetické dělo.

O jedné přestávce jsem nahoře potkal Efraima Kleina, který se pohyboval strnule, ale už chodil po svých.

"Pojď sem!" zaječel, chytil mě za košili a táhl mě někam po chodbě. Věděl jsem, že to určitě bude buď něco velice důležitého, nebo něco trapně triviálního.

"Tomu nebudeš věřit," vykládal a šoural se po chodbě vedle mě. "Jdeme do Greathousovy kaple. Zašli jsme si tam kvůli přenosu varhanní hudby – a hádej, co jsme našli."

Efraim se sám jmenoval hudebním šéfredaktorem naší rozhlasové stanice a později i jejím šéftechnikem a producentem. Věděl, že nemůžeme celých čtyřia dvacet hodin denně strávit řečením o Velikém kole a že mezitím si na tom ekvivalentu největšího stera na světě může klidně hrát, co se mu zlíbí – konečně tedy pomsta. Pokud Sára přikázala všem obyvatelům Plexu, ať mají neustále puštěné přijímače, tím lip; poslechnou si muziku, která je o něčem. Hodlal jim vylepšit myšlení a vkus, ať už mu za to poděkují nebo ne.

"Nezapomeňte, milí posluchači, že nahrávka je malé kolo. Deska, kotouč pásky v kazetě nebo kompakt, vždycky je to příbuzný Velikého kola. Takže kdykoli nahrávka promluví, musíte sakra pořádně poslouchat."

Hudbu jsme s Efraimem uslyšeli ze vzdálenosti desítek a desítek metrů. V Greathouseově kapli kdosi hrál na varhany, a hrál dobře, i když s jakousi oduševnělou ležérností, která občas vedla k masivním chybám. Přesto se na nás slavná Bachova fuga valila v podstatě nedotčena a žádná chyba nemohla přinutit proplétání oněch hlasů, aby se stalo zmatkem.

"Ten váš přítel dneska pořádně hrábnul do rejstříků," prohlásil jsem.

"To není můj přítel!" vykřikl Efraim. "No vlastně teď už je, ale ne až tak moc."

Došli jsme k rozměrnému vchodu a já jsem se podíval do dálky, přes středovou uličku, až k hracímu stolu varhan. Tam seděl velký, v tmavém oblečený muž, spokojeně se rozmachoval a šel k vrcholu skladby. Před ním neležely žádné noty; varhaník hrál z paměti. Vysoko na stěně kaple svítilo jasné žluté světlo z prosklené rozhlasové kabiny, odkud se zvuk varhan dal rozvádět do stovky metrů vzdálené rozhlasové stanice.

Když jsme se přiblížili, spatřil jsem roztrhaný kabát a růžové záblesky bosých nohou na pedálech. Pak zatroubil poslední akord, div nahoře nevysklil rozetové okno, a hudebník si sám zatleskal. Vylezl jsem na stupínek a už jsem zíral do rozzářeného obličje Berta Nixe.

Jako obvykle mu z úst čouhal jazyk; když jsem ale přišel, zatáhl ho a zpražil mě pohledem, který mě div nepřinýtoval ke stěně.

"Sřeďte se Démona vlny," prohlásil chladně. Na chvíli jsem byl tak vyděšený, až jsem ani dýchat nemohl. Pak se kouzlo prolomilo, protože si z klávesnice jednoho vyššího rejstříku vzal kelímek s pivem a vyprázdnil jej. "Mrtvý jsem nebyl nikdy," přešel do obrany.

"Vy jste vlastně Pertinax, že ano?" zeptal jsem se.

"Odkáživa jsem byl víc pertinentní, než bys tušil," zahihňal se a vypálil několik mocných akordů, od kterých mi div neodletělo temeno lebky.

"Kdo byl ten mrtvý ve vašem pokoji?"

Zamyšleně obrátil oči v sloup. "Bill Benson, narozen devatenáct set dvacet. Ve čtyřicátém druhém vstoupil k vojenskému námořnictvu, za války v Tichomoří dělal nabíječe u pětipalcového děla, získal Bronzovou hvězdu a Purpurové srdce, převelen do zálohy ve čtyřicátém osmém, najat naší školou jako člen ochranky.

Chudák, dělal si o mě tolik starostí, a pak sám dostal ve výtahu infarkt!"

"Jak se do té místnosti dostal?"

"Odtáhl jsem ho tam! Jinak by nad vámi nezavřeli víko té borové krabičky a nepřišli by vzdálení bratřenci v šatech z umělotiny a nepokládali by na vás umělé kytky, a to by byla bída!"

"Chápu. Musím říct, že jste... výborný varhaník."

"Ano. Ale mizerný administrátor!" Pertinax dupl na nejnižší pedál a vyvolal burácení příliš hluboké, než aby bylo lze je slyšet. "Však slyš!" vykřikl, "tu zní zlověstný spodní tón varování!" Pustil pedál a rozhlédl se po Efraimovi a po mně.

"Teď bych měl zahrát slavnou Toccatu a fugu d moll. Na první pohled je to dílo mladého a rázného Bacha, téměř drzého ve své ochotě předvést virtuositu, odhalit schopnost nástroje rozechvít mocnými tématy stěny Kirche... ale dost, můj rejstřík je určen." Podezřívavě se zadíval na strop. "Ten kus láká netopýry. Nejdřív si přichystejte tenisové rakety! Ach. Píseň svatební se zdvihá ze všech tisícovek duší nad radující se zemí i mořem a vzlétá k nebesům; neboť tam duní Elementární bohové na Varhany hromů; vytvářejí vybrané lahůdky. Démoni vln probouzejí své vodnaté Ozvěny! Démoni vln!" Pohodil hlavou a vrhl se do toccaty. Stáli jsme jako hypnotizovaní jeho hrou a jeho mluvou jdoucí na kloub věci, dokud nezačala fuga; pak jsme se uchýlili do vysílací kabiny.

"Hraje kombinace rejstříků, jaké jsem ještě nikdy neslyšel," oznámil Efraim. "Ale stejně to všechno vysílám. Je boží." Dole ve stokách jsme si stále tlumeně pouštěli rádio, a tak jsme v příštích dnech vyslechli spoustu Pertinaxových kousků.

Konečně jsme dověkli dolů velké energetické jednotky z Heimlichových podniků, zabalené v plastu, nabité chemickými látkami pohlcujícími vlhkost, aby byly v suchu, a obklopené elektrickými dekami, aby měla elektronika teplo. Casimir se vytasil s několika mikročipy, které z nich ukradl, aby je Fred Fine nemohl použít, a ty zasadil na patřičná místa. Natáhli jsme dolů do chodeb stovky a stovky metrů těžkých černých přívodních kabelů, aby přístroje měly šťávu. Vyzkoušeli jsme všechny elektromagnety; dva byly shledány lehkými a musely se poslat zpátky a předělat. Pustili jsme energii do kolejnic a stokrát sjeli korečkem sem a zase tam, za pomoci malého laseru jsme kontrolovali přímotu a pracně adjustovali všechny možné defekty. Nanosit dolů strojové díly trvalo dva dny, adjustovat je čtyři dny a pak ještě den zahrály zkoušky, teprve potom Casimir usoudil, že přístroj při svém prvním a jediném nasazení bude fungovat.

Virgil pracoval na náloži, desetikilogramové vysoce explozivní střele. Za pomoci počítačového programu vytvořil tvarovanou nálož; program byl obrovský a obvykle by trval dny, ale teď mu to zabralo pár vteřin. Oslabený Červ ho mohl jen popichovat.

Copak, chceš něco vyhodit do vzduchu?

Tebe.

Hrozby fyzickým nasilím jsou proti cervovi marné. To byla obvyklá odpověď na cokoli, co zavánělo vyhrožováním. Jsi velmi chytrý! ale nakonec budu triumfovat ja.

"Omyl. Zjistil jsem, kde jsi."

Cože?

"Našel jsem tajné minidisky, které Paul Bennett ukryl nad stropem své kanceláře. Právě tam jsi schovaný. Je po všem." Já jsem vsude.

"Jsi na většině míst, ale všude ne. Jakmile se ujistím, že ty tajné disky nejsou opatřené nastraženými náložemi, vypnu je."

Ja vyhodím do vzduchu tebe.

"Hodlám si dát pozor."

To je spousta vybušnin na to, aby si s nimi hral chlapec jako ty.

"Ale ono to půjde."

zablokuji ti vypočty.

"Žiješ v minulosti, červe," vyřukal virgil a provedl program. "Můj program je v exekuční fázi. Pak bude další exekuce, ale na tobě."

Hrozby fyzickým nasilím jsou proti cervovi marné.

Lute vysoustružil plášť střely ve Vědecké dílně a trhaviny do něj natlačil hydraulickým lisem. Virgil ji donesl dolů evakuovaným schodištěm a pokládal nohy při každém kroku velice, velice opatrně.

Casimir střelu položil na čistý stůl a zvážil; přesně deset kilogramů. Čistým hadříkem ji oprášil a vložil do korečku.

Prověřili jsme funkci energetických zdrojů, vypadaly v pořádku. Evakuováni byli všichni kromě mě, Casimira a Freda Finea; zbývající muže z VASS odvedl Virgil nahoru a poručil jim, ať odejdou. Bylo půl jedenácté dopoledne.

Seděli jsme v URPUTNUPu asi hodinu a půl, dokud nezačal Sárin program.

KVĚTEN

"Všichni pohledte na Veliké kolo!" zavelela. Nastalo dlouhé ticho, my jsme seděli v URPUTNUPu chráněni stroboskopy, potkání šelestili a rachtali kolem nás ve tmě, energetické zdroje blikaly ze tmy ve vlastních stroboskopických loužičkách a vypadaly zvláště čisté a nablýskané.

"Tak je to dobře," pokračovala Sára. "Jak vidíte, dneska večer Veliké kolo svítí. Ale nebude svítit dlouho, protože je nespokojené." Další vyčkávaní. Věděli jsme, že Hyacinth zavolala tomu, kdo ovládá Veliké kolo, a nařídila mu, ať neon vypne. "Veliké kolo dnes nesvítí," pokračovala Sára, "protože chce, abyste všichni odešli z Plexu. Všichni ho musíte přestat pozorovat z dálky. Veliké kolo chce, abyste dnes večer byli k němu blíž. Všichni okamžitě vyjděte z budovy a jděte k Velikému kolu a stůjte pod ním. Pro případ, že bych měla další pokyny, nechte rádia zapnutá! Na opuštění Plexu máte jednu hodinu. Až bude Veliké kolo spokojené, zase se rozsvítí."

Ozvala se varhanní hudba, jistě další živé představení obzvláště vnuknutím požehnaného Pertinaxe. Mastili jsme na deklu tanku karty.

"Neměli bychom evakuovat taky?" zeptal se Fred Fine. "Nemohlo by Veliké kolo být jen jinou tváří Shekondarovou?"

"Sára chce, abys byl tady," prohlásil Casimir. To stačilo.

Hudba začala těsně po půlnoci a pokračovala po tři hodiny. Předpokládali jsme, že nahoře nakládají vystěhovalé do sanitek a antonů a armádní experti na radioaktivní spad připravují město na nejhorší. Správná rada odlétla vrtulníkem ze střechy věže C na střechnu necelé dva kilometry vzdáleného věžáku Heimlichovy firmy.

"Konečně je to tady," oznámil Fred Fine, připravený k transu. "Tohle je chvíle hrdinů. Apokalypsa Plexoru. Všichni budou v okamžiku zbavení Křížení."

"Jasnačka," souhlasil Casimir a vynesl další kartu. "Mně je to zřejmý taky, a proto zvyšuju sázku na čtyři čokoládový tyčinky."

Zatím došlo k jednomu jedinému, a ještě mírnému problému: signál rozhlasové stanice jako by slábl. Museli jsme pořád zesilovat, abychom slyšeli hudbu, a kolem půl druhé už jsme to měli na maximum. Naše baterie byly v pořádku, a tak jsme soudili, že potíže bude mít sama stanice. Ale pokud budou zesilovat hlasitost i všichni ostatní, bude to v pohodě. Konečně varhanní hudbu na chvíli stáhli a my jsme uslyšeli Sárů. "Tak do toho," řekla napjatě a udýchaně. "Jdeme pryč. Uvidíme se venku." Začal jsem se potit a třást a musel jsem vstát a rozhodit to, abych vybil energii, a nakonec jsem se i nouzově vyprázdnil. Byli jsme ve stoce, tak co na tom sejde. Dali jsme Sáře, Hyacinth, Efraimovi a Bertu Nixovi půl hodiny na evakuaci, ale hudba hrála pořád dál. Po dvaceti minutách se ozval Efraimův hlas. "Začněte," oznámil. "My zůstáváme."

A tak jsme začali. Neměli jsme na vybranou.

Chodba byla sto dvacet metrů dlouhá.

Prvních patnáct metrů zabíralo magnetické dělo, které stálo na nosnících asi tak metr a půl nad zemí. Pak byla devadesát metrů dlouhá poušť z natrhané hliníkové fólie, světelná bariéra a patnáct metrů za ní dveře jaderné skládky. Dojeli jsme s URPUTNUPem sedm osm metrů daleko od světelné bariéry a zaparkovali ho u jedné stěny. Dlouhými dráty nataženými po chodbě jsme ovládali střelbu z magnetického děla. Když jsme byli připraveni, vlezli jsme do tanku, vypnuli stroboskop a zapnuli ultrazvuk. Do minuty nás obklopily tisíce obrovských potkanů, kteří ve svém bažení po příjemném zvuku lezli jeden po druhém a mleli se kolem URPUTNUPu, jako by to byl odpadkový vůz.

Namířili jsme s Fredem Finem brokovnice z předních střílen.

Casimir stiskl tlačítko.

Střelu letící kolem vozu jsme neviděli. Nicméně jsme uslyšeli výbuch a uviděli záblesk. Potkání se začali hrnout od exploze pryč.

Zahájili jsme s Fredem palbu a několika ranami zničili světelnou stěnu, načež potkání armáda s radostným sborovým píštěním vyrazila vstříc tak dlouho vyhlížené Zaslíbené zemi. A my za ní. Obávali jsme se, zdali bude střela dost silná, aby rozbila dveře, ale i za bídné viditelnosti jsme spatřili nepravidelný kruh světla a vařící se obrys potkání záplavy, která se jím hrnula dovnitř. Když jsme přijeli hodně blízko, pár potkanů odhodila zpátky palbu a otvorem prolezl Krotobaltoslávec a běžel k nám ve svém přízračném protiradiačním obleku a dva potkání mu viseli na těle.

Fred Fine otevřel horní poklop, švihem tasil svůj meč a vyskočil za ním s pokřikem "Shekondar!". Snažil jsem se ho chytit, ale kopnutím se uvolnil, vyskočil na zem, rozbil pár potkanům lebky a blížil se ke Krotobaltoslávci. Nemám

ponětí, jestli ho chtěl zachránit, nebo zabít. Otevřeným poklopem se pokusil vlézt dovnitř potkan, ale vystrčil jsem ho a pak jsem si vylezl s brokovnicí. Na doživotí jsem si poškodil sluch, ale výsledek jsem nezměnil. Jakmile mi potkani začali přistávat na zádech a já už jsem Freda Finea neviděl, dalo se to jediné vzdát. Posadil jsem se a zavřel poklop, pak jsme nějakou dobu čekali. Nestalo se ale nic; střílnami jsme neviděli nic než samé potkany a cvakání našeho Geigeru se nezměnilo.

Casimir otočil URPUTNUP a plahočili jsme se mezi potkany a jeli po stokách, dokud jsme nepronikli do navazujícího systému městské kanalizace. Pertinax hrál pořád dál. Čas od času něco zazpíval nebo křikl a mikrofony zavěšené mezi píšťalami varhan to matně zachytily: "Není již města, pole s kukuřicí ni sadu! Vše samá skála a písek. Není Slunce ni měsíce ni hvězd, jen rozeklané zimní skály se srážejí v prázdnou drženou vnitřním oněm. Již déle nedokáže netrpělivost odolat!"

Snadno jsme našli kanalizační poklop, který jsme hledali, protože jím dolů svítilo kalné ranní světlo. Gardisté na nás čekali, že nás vytáhnou, a když jsme vylezli na ulici, spatřili jsme kolem sebe zase jednou úřady, a co lepšího, své přátele. Plex se nad námi tyčil asi ve vzdálenosti necelého kilometru a v nastávajícím úsvitu začínal hnědorůžově zářit. Všude bylo ticho, jen z dálky se ozývali ChUJisté, kteří se shlukli hned za policejními kordony a pouštěli své Ómgenerátory naplno.

Ještě jsme se nadšeně nedovítali, a už ke mně přistoupili dva absurdně seriózně vypadající pánové se složitými odznaky a otázkami. Když se představovali, všechny nás vylekal drsný poryv varhanní hudby, který se ozval ze všech směrů.

"Efraim zřejmě snižoval hlasitost vysílání a teď zase zesiluje," prohlásil Casimir, když si všichni stáhli rádia. Jakmile byla hudba dost tichá, aby ji šlo rozpoznat, zjistil jsem, že to je Efraimová oblíbená, Passacaglia a fuga c moll; na konci každé věty, kdy hlas varhan z Greathousovy kaple klesl zpátky ke starému dobrému nízkému C, zněla ve shodě s Ómgenerátory z protější strany ulice a i sám Plex jako by se rozechvěl coby jediná, obrovská, osmitrubková varhanní píšťala.

A pak jsem jako jediný pochopil.

"Všichni pryč!" zařval jsem a vyškubl jsem se agentovi. "Všichni pryč!" hulákal jsem a vyrval jsem policistovi megafon z ruky. "Všichni pryč!" pokračoval jsem a štrachal jsem se na střeche hlídkového vozu a honem zesiloval hlasitost.

"Všichni pryč!" začali řvát všichni policisté do svých megafonů. "Všichni pryč!" ječelo z tlampačů policejních aut a u vrtulníků. Bylo to heslo téhle chvíle a policajti na koních to řvali na ChUJisty a na SUPce a na novináře a hnali je obušky a koňmi pryč. Někdo to honem zavolal policejním týmům, které vstoupily do Plexu. a jejich příslušníci vypelášili ven a odjížděli v kvílících autech. Křik se ozval snad tisíckrát, než se kruh čumilů začal postupně šířit a vzdalovat od Základny.

Zvuk nabýval na síle. Efraim pořád zesiloval a Bert Nix nasazoval na své pouti k vyvrcholení skladby stále víc rejstříků. Casimir se pokusil zavolat Efraimovi z budky, ale ten to nevzal. Nejspíš ani zvonění neslyšel.

Rozhodně neslyšel nic než varhany, když nakonec napálil hlasitost na maximum a Pertinax Rushford nasadil rejstříky všechny.

První šla okna. Vyletěla z rámů všechna naráz. Všechny pětadvacet tisíc širokých oken se v rudém ranním vzduchu rozbilo na biliony bezpečných krychlíček. Nejprve to vypadalo, jako by se Plex náhle rozostřil a zběhl, pak jako by jeho osm věží obklopila sněhová vánice, nakonec jako by se hrdě tyčil z oblaku lesklé oranžové pěny. Skleněný mrak velice uvážlivě opadával ze všech věží a v tu chvíli se v horních patrech miliony netopýrů, které příšerný zvuk doháněl k šílenství a kteří byli uvězněni v budově s příliš málo východy, přestaly mlátit křídly o okna a vyrazily ven z pokojů jako černý oblak neuvěřitelného objemu. Černý oblak se nesl dál a stoupal k nebi a bílý oblak klesal do hloubi a Pertinax zadupl páky ovládající žaluzie varhan do podlahy a přidal ke všem manuálům i pedál a stiskl nízké C bosou růžovou nohou a držel napořád.

Ocelového rámu budovy se to nedotklo. Nicméně tvárnice uvnitř rámu přestaly být stěnami a staly se miliony jednotlivých kusů. Začaly se odpojovat od nosníků a podlahy se skládaly jako harmonika s rachocením a tlakem, které přehlušily zvuk varhan. Všechny věže šly najednou; a když ty tuny trosek jako lavina dopadly na nosníky, na nichž věže stály, ocel konečně povolila také a zbourala se a hroutila se a padala a praskala a trhala se s bolestnou pomalostí a hlučnými explozemi.

Stovky tisíc posluchačů si zacpaly uši, až na ChUJisty, kteří to důstojně sledovali, jen vypnuli své Ómgenerátory. Z obrovské hromady trosek chrlily zpřelámané trubky fontány vody, která ve vycházejícím slunci jasně zářila. Skřípot a druhotné otřesy pokračovaly celé dny.

Nedaleko seděl na patníku Virgil Gabrielsen, vlasy se mu na slunci jasně leskly, popíjel vodu. Mezi nohama měl hromádku počítačových paměťových minidisků v malých černých obálkách.

URPUTNUP je ve Smithsonianu, kde jej lze zhlédnout po celý týden od deseti nula nula dopoledne do pěti třiceti odpoledne.

Dotohorudý větrák byl nalezen nepoškozený, jako zázrakem seděl vztyčen na rozdrčené pohovce a na hromadě sutin a jeho nabarvené lišty se v čerstvém jarním větříku poklidně a přerývaně otáčely.